

CANAVARLAR &
İLHAM PERİLERİ #1

SÖZLER
VE
GÜNAHLAR

SAV . R MILLER

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI SAV R. MILLER'DAN, HADES VE PERSEPHONE MİTİNDEN İLHAM ALINMIŞ, KARANLIK VE ÇARPIK BİR AŞK HİKÂYESİ...

Doktor Kal Anderson, bir zamanlar kalbinin işe yaradığını varsayıyordu.

Ancak otuz iki yaşma geldiğinde, göğsündeki organ en iyi ihtimalle mekanik bir görev üstleniyordu. Soğuk, duygusuz varlığı, ona mafya için bir temizleyici ve özel doktor olarak avantaj sağlıyordu.

Yargıları tarafsız, hayatı ise sorunsuzdu.

Ta ki patronunun yirmi yaşındaki kızı Elena Ricci'ye kadar.

Elena, hayatı boyunca onu uzaktan hayranlıkla izlemişti. Kal'ı zayıf bir anında yakaladığında, ikisi de birbirlerini bedenlerinden ve zihinlerinden atabileceklerini umarak bir geceyi birlikte geçirir. Ancak o gece tam tersi bir etki yaratır. Elena, Kal için artık yalnızca bir cazibe unsuru değil, bir zorunluluk haline gelir.

Bir saplantı.

Ve Kal, önüne kimsenin çıkmasına izin vermemiştir. Bu, Elena'nın başka biriyle evleneceği düğünü basmak, onu evlenmeye zorlamak ve yaşadığı yozlaşmış adaya kaçırmak anlamına gelse bile.

Hayatında ilk kez kâbuslarındaki adamla yalnız kalan Elena, Kal'ın buz tutmuş kalbinin katmanlarını çözmeye başlar. Fakat onun sunduğu sıcaklık ve sapkınlık, ortaya çıkan sırlar ve sonsuza dek değişecek hayatlar karşısında buna gerçekten değer mi?

Sözler ve Günahlar, Hades ve Persephone efsanesinden esinlenen bağımsız bir karanlık romantizm kitabıdır. Zorunlu olmasa da öncesinde ön hikâye olan Tatlı Günah'ın okunması şiddetle tavsiye edilir. Detaylı içerik uyarı listesi için yazarın web sitesini ziyaret edebilirsiniz.



SÖZLER



GÜNAHLAR

Özgün Adı: *Promises and Pomegranates*

SAV R. Miller

Çeviren: Esra Nazenin Özdemir

Editör: Eylem Akşin

Kapak & Sayfa Tasarım: Koronis Ajans

Türü: Yetişkin *Gerilim

Kitap No: 5

1. Baskı: Şubat 2025

ISBN: 978-625-00-3050-9

Yayınevi Sertifika No: 76522

Copyright © 2024,*Leigh Rivers

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Two Daisy Media aracılığıyla Koronis Yayınları'a aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Koronis Yayınları

Namık Kemal Mah. Kocayusuf Cad.

Karakaya Apt.*No:18

Esenler / İstanbul

Baskı ve Cilt

Akademi Basın Yayın Organizasyon Matbaacılık

Turizm Ve Temizlik Hizmetleri Sanayi Ticaret Ltd.şti.

Sertifika No: 47610

SAV R. MILLER



SÖZLER

ve

GÜNAHLAR

*Düzenlemeye
Ny.ozlem*



Ninova

On üç yaşındaki kendime. Yunan mitolojisine, kötü adamlara ve romantik kitaplara olan takıntın seni eninde sonunda buraya getirecek. Seninle gurur duyuyorum.

Ve şiddet dolu, içine kapanık kötü adamları sevenlere... Umarım siz de kendi Kallum Anderson'ınızı bulursunuz.

Kaderin ölümlü; ama istediğın şey değıl.
-Ovid

Karanlığı kendi ışığımızı götürmeliyiz.
-Charles Bukowski

Sevgili okur,

Bu kitabın ilk yayımlanmasından bu yana yaklaşık altı kitap yazmış olsam da *Sözler ve Günahlar* hâlâ kalbimin ve ruhumun derinliklerinde parlamaya devam ediyor. Bu kitap, benimle binlerce okur arasında bir köprü oldu ve hissettiğim sevinci ve minnettarlığı kelimelere dökmem asla tam anlamıyla mümkün olmayacak. Bu kitap hayatımı değiştirdi.

Özünde, Hades ve Persephone esinli bir aşk hikâyesi bu. İçinde dram, arzu, kendini kabullenme, aile, şiddet, kan ve aşk var. Hem de bolca aşk (ve epeyce seks, hehe). Kal ve Elena'nın yolculuğu kesinlikle kolay ya da herkes için uygun değil. Ama yazarken büyük bir keyif aldığımı, yoğun ve güçlü bir hikâye oldu.

Bu baskı dolu dolu, eğlenceli sürprizlerle yüklü. Umarım sen de en az benim kadar keyif alırsın.

Xoxo,
Sav R. Miller

İçerik Uyarısı

Kal ve Elena'nın hikâyesi, Hades ve Persephone mitinin yapı taşları ve karakterlerinden esinlenerek kurgulanmış, karanlık bir günümüz romansıdır.

Lütfen bu kitabın bir fantezi, tarihî romans ya da doğrudan bir yeniden anlatım olmadığını unutmayın.

Bu kitap, grafik şiddet, açık cinsel sahneler ve her okuyucuya uygun olmayabilecek olgun temalar gibi unsurlar içeren bir karanlık romantizmdir. Daha ayrıntılı içerik uyarıları için savrmiller.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Sözler ve Günahlar tek başına okunabilir bir romandır; ancak ön bölüm niteliğindeki *Tatlı Günah* kitabını da okumanız, okuma deneyiminizi derinleştirebilir. *Tatlı Günah* kitabını bu kitabın sonunda bulabilirsiniz.

Sözler ve Günahlar kitabını yazarken yazarın neler düşündüğünü merak ediyorsanız, metne serpiştirilmiş dipnotlara göz atmayı unutmayın.

ÇALMA LİSTESİ

“POMEGRANATE SEEDS” - JULIAN MOON

“LOVE RACE” - MACHINE GUN KELLY
FEATURING KELLIN QUINN

“FOREVER YOURS” - GRAYSCALE

“SHE’S A GOD” - NECK DEEP

“GODDESS” - JAIRA BURNS

“GOSSIP” - SLEEPING WITH SIRENS

“MASSACRE” - KIM PETRAS

“DEVIL I KNOW” - ALLIE X



GİRİŞ

Kal

Çocukken sessizliğe alışmıştım.*

Hastane odalarının mahmur sessizliğine... Arada bir tiz bir sesle öten monitörle ve damla damla akıp giden bir serum torbasının ritmi arasında gizlenen o sessizliğe.

Her kesintide -kan almaya gelen hemşirelerde ya da sahte teselli sunan aile bireylerinde- bedenim, o boşluğa duyduğu özlemi daha da derinden hissedirdi.

O doğuştan gelen dinginliğe âşık oldum. Sağladığı huzura... Derinliklerine gömülebilen sırların güvenine.

Zamanla, kaosun ortasında o sessizliği arar oldum. Kendimi sabitleyebileceğim bir dayanak gibi.

Bir noktadan sonra bu sessizlik bir ihtiyaç haline geldi.

Vazgeçmesi en zor bağımlılık.

Bir *takıntı*.

Bir... rahatsızlık.

Üniversitedeki arkadaşlarım ve sonrasında meslektaşlarım buna bir psikolojik bozukluk dediler. Beynimin bazı uyaranlar karşısında -hatta bazen yalnızca o uyaranların varlığında bile- kısa devre yaptığını söylediler.**

Beni zayıf hissettirdi.

İşlevsiz.

* Bu kitabın başlangıcını defalarca yeniden yazdım ama değiştirmedğim tek şey bu cümleydi.

** Bu Kal'in yaşlıları, tek bir psikoloji dersi sonrası teşhis koyacak tiplerdi ama bu durumda onun yaşadığı şeye mizofoni dediler.

Bu yüzden bir çıkış aradım. Kendimi gürültüde kaybetmeyeceğim bir yer. DNA'ma kazınmış şiddet dürtüsünün doyurulabileceği, ölüm ve yıkıma susamış yanlarımın sükûnet bulabileceği bir alan.

Boston'ın bir zamanlar en güçlü suç ailesinin lideri olan Rafael Ricci için çalışmak başlangıçta geçici bir iş olacaktı. Beni sokaktan alıp biraz pis iş yapmam karşılığında lüks bir hayat vadetmişti.

Ama her şeyde olduğu gibi, bu da kontrolden çıktı.

Zamanla, vahşetin damağında bıraktığı metalik tadı sevmeye başladım.

Topraktan fışkıran bir çiçek gibi büyüyen, başka hiçbir şeye benzemeyen bir dürtüyü tutuşturan o his.

Sadece, parmak uçlarımın altında atan bir başka kalbin varlığıyla hafifleyen bir açlık. Korkudan taş kesilmiş, o çırpınışın *insanî* kırılganlığına duyulan takıntı.

Yalnızca kana bulanmış ellerle ve o ellerle paramparça edilmiş bedenlerle bastırılabilen bir istek. O eller ki bir zamanlar iyileştirmeye yemin etmişti.

İçimdeki en karanlık arzulara yaşam hakkı tanıdım. Ne yaptığımı tam olarak bilmeden dahil olduğum bir organizasyonun yüklediği görevle şekillendim. Gündüzleri sürdürdüğüm düzgün meslekle kendimi akladım.

Yeterli olmalıydı.

Üzerinde düşünmeye gerek duymadığım bir ahlaki izin. Ta ki o çizgiler birbirine karışıp silikleşene kadar.

Elena'ya kadar.

En yasak meyve.

Kimilerine göre ben Hades'tim, o da benim Persephone'um. Ölüm ve yıkım dolu bir dünyanın ortasında yeşeren ilkbahar.

Başta onu küçümsedim. Kendimi yeni bir takıntının içinde bulana dek.

Ta ki onu tadana dek -yumuşacık teninin sabah çiği gibi kokusunu, kendi parmak uçlarında parlayan arzusunun keskin-

liğini ve masumiyetinin son kalıntılarıyla birlikte dökülen tuzlu gözyaşlarını.

O gece, farkında olsa da olmasa da kendini bana verdi.

Seçim gibi görünen bir teslimiyetle, ruhunu sundu.

Ve ben -tıpkı Ölüm gibi- şafaktan önce sessizce çekip gitmiş olsam da onu almaya dönmemek hiçbir zaman niyetim değildi.*

* Bağlam için kitabın sonundaki “Tatlı Günah” bölümüne bakabilirsiniz.



Şlap.

Şlap.

Şlap.

Çenem sızlayana kadar dişlerimi sıktım, patronuma diş bileyerek baktım; bir yandan bilgisayarındaki videoyu izliyor, bir yandan da buharı tüten çayından yudumluyordu.

Sıvının dudaklarından içeri çekilme sesi sinirlerimi lime lime etti. Künt bir bıçağın zaten yıpranmış sinir uçlarımı oymasısı gibi. Kâğıdı önüme itip kupasını masaya koyduğunda ve gözlüğünü çıkardığında, onu öldürmenin tüm yolları çoktan zihnimden geçip bitmişti.

En kolay ve temiz yol, fazla dozda insülin olurdu -özellikle de glikometre ve insülin kalemelerini masasının sağ üst çekmesinde, korumasız şekilde tuttuğunu düşünürsek.

Yine de bizim dünyamızdaki çoğu adam böyle yöntemleri araştırmaya kalkmazdı; onlar çabuk sonuç ister, cesedi bir köşeye atar geçerlerdi. Zaten polis teşkilatını ceplerinden finanse ettikleri için suçun iz bırakıp bırakmaması da umurlarında olmazdı.

Tek önemsedikleri, gücü ellerinde tutmaktı.

Üstünlükleriydi.

Aşırı doz tatmin edici değildi.

O gözlerden yaşam çekilip giderken göğüs kafesini kesip açmak, kaburgaları kırıp geriye doğru ayırmak ve atan bir kalbi canlı canlı koparmak gibi değildi.*

Birinin hayatını ellerinde tutmanın büyüğü bir yanı var. Doğada bulunan simetri gibi. Can alma ya da şifa verme fırsatını sana sunan bir denge.

Tüm varlıklar senin merhametine kalmış oluyordu.

Rafael Ricci gibiler bu gücün ne demek olduğunu asla kavrayamaz- zaten bu yüzden ben varım.

Nihayet, temiz tıraşlı çenesine elini süren Rafe, gözlüğünü çıkardı, deri koltuğuna yaslandı ve gözlerini bana dikti. Koyu renk gözleri beni incelerken boştu, içinde neler olup bittiğine dair en ufak bir ipucu yoktu.

Bir bacağıma dizimin üstüne attım. Eldivenli elimle diz eklemimi kavrayıp, bekledim. Neredeyse yirmi yıllık bir geçmişimiz vardı. Ben, terleyip atabileceği bir sıcaklık değildim.

Eğer sessizce oturup kimin önce pes edeceğini görmek istiyorsa, oyuna varım.

Sonuçta söz konusu olan kendi kızının hayatı.

Parmaklarını şaklatınca, iki iri yarı koruma dışarı çıktı. Başparmağındaki kalın altın yüzük, tavana monte ışıktan parladı. Rafe, çekmecesinden Ricci armasını taşıyan bir karaf ve iki kristal bardak çıkardı.

Tek kelime etmeden içkiyi bardaklara doldurdu, birini bana doğru itti, diğerini dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldı. Bir kısmı beyaz gömleğinin yakasına damladı ama farkında bile değildi.

Ben bardağı dizimin üzerinde tuttum ama içmedim.

İç çekip kaşını kaldırdı. "Patronunun ikramını geri çevirmek kabalıktır."

"Patronum bu buluşmanın keyif saati olmadığını biliyorsa, kabalık sayılmaz."

* Bu kitabı yazarken yaptığım arama geçmişi kesinlikle beni bir izleme listesine sokmuştur.

İçkinin kalanını bir dikişte bitirdi, bardağı masaya sertçe koydu. Ağzını gömleğinin manşetiyle sildi.

“Buraya neden *geldin*, Anderson? Şu ana kadar tek kelime etmedin.”

“Video her şeyi söylüyor, değil mi?”

“*Evimde*, en büyük kızımı -ki doğduğundan beri başkasıyla nişanlı- siktiğini izliyorum videoda.”

Kanım beynime sıçradı. Başka bir adamın Elena’ya dokunması, onun yumuşak dudaklarını öpmesi, benim ilk ulaştığım yerlere kendi izini bırakması düşüncesi... Parmaklarımın uyuştüğünü hissedene kadar elimi bardağın etrafında sıktım.

Kendimi kaybetmeyi göze alamazdım.

“Sadakat, Ricci ailesinin en parlak meziyeti sayılmaz.”*

Çenesi kasıldı ama sözümü yuttu. Belki de hangi ihanetten bahsettiğimden emin olamadığı için -kendi mi, yoksa karısınınkinden mi? Ya da belki, inkâr etmenin gerçeği değiştirmeyeceğini bildiği içindir.

“Elena bizim gibi değil,” dedi masanın köşesinde duran çerçeveli fotoğrafına göz atarak. Fotoğrafta, lise mezuniyet kep ve cübbesiyle bir çiçek tarlasına uzanmış, arkada Fontbonne Akademisi gözüküyordu.

Tam bir akademik başarı portresi olsa da büyük ihtimalle o gün bile, yüksek öğrenim ve kariyer hayallerinin çok uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Sonuçta, yaşamın bazı görevleri yerine getirmene bağlıysa kişisel hayallerin pek de anlamı kalmaz.

Ama bu, onun peşimden gelmesini engellemedi.

Omuz silkip öne doğru eğildim, viski bardağımı ahşap masanın üzerine bıraktım. Palto cebime uzanıp içindeki mektubu çıkarıp, pantolonumun üstünde düzleyerek Rafe’e gösterdim.

“Ne onun daha kötü olup olmaması önemli, ne de başka bir şey. Bu mektup, şehrin diğer ucundaki kiralık evimin posta kutusuna bırakılmış,” dedim. “Ne postayla gönderilmiş ne de

* Kal bile bu ukala adam felaketinden kaçamıyor.

daha önce çalıştığım ücretsiz kliniğe yapıştırılmış. Doğrudan evin kapısından içeri atılmış. Bu da demek oluyor ki-

“Getiren kişi bir mesaj vermek istemiş,” dedi Rafe, çenesini avuç içiyle ovalarken gözlerini mektubun satırlarında gezdirdi. “Bana şantajın ne olduğunu açıklamana gerek yok Kal.”

Mektubu masaya bırakıp ona doğru ittim. “Harika. O zaman sana şunu da açıklamama gerek yok: *Beni* doğrudan hedef alacak kadar gözü kara olan biri, Elena’ya saldırmaktan hiç çekinmeyecektir.”

“Boston’da benim ismim, seninkinden daha çok ağırlık taşır diye düşünüyorum.”

“Taşımıyor.”

Yüzü kızardı, her kelimem sinirini biraz daha artırdı.

“Evet, bir zamanlar öyleydi. Ama sonra gevşedin. Şu an gücünün büyük kısmı, kurduğun *ittifaklardan* geliyor.”

“Dikkatli ol Anderson.” Parmağını bana doğru sallayarak öne eğildi. Sesi hiddetlenmiş, ensesindeki hayali tüyler kabarmış gibiydi. “Doğruluk ile saygısızlık arasındaki çizgide yürüyorsun şu an, evlat.”

Lakapla içten içe irkilsem de yeniden omuz silktim; onun gözdağı verme çabaları umurumda bile değildi.

Korkmayan birine boyun eğdiremezsin ve bizim aramızda bu denge, en başından beri hep tersine işledi.

“Demek istediğim şu,” diye devam ettim, onun lafını duymazdan gelerek: “Mektubu yazan kişi ne istediğini açıkça belirtmiş. İstedikini alamazsa ne yapacağını da. Tüm operasyonunun açığa çıkmasına hazır mısınız?”

“Saçmalama. FBI, yerel polis yol vermezse burnunu bile uzatmaz. Onlarla bir sorunumuz olmaz. Genelde iş birliğine açıktırlar.”

“Ben polislerden bahsetmiyorum. Ama birlikte çalıştığın diğer *ailelerin*, seksenli yıllardan beri uyuşturucuya karşı sıkı kuralları olduğunu varsayarsak, Maine’de Montaltolarla ne çevirdiğini duyduklarında pek memnun kalacaklarını sanmıyorum.”

Rafe'in esmer teni hafifçe soldu, yutkundu ve gözleri yenden bilgisayar ekranına kaydı. "Elena'yı onlara veremem," dedi sessizce.

Masasında parmaklarımla ritim tutarak başımı salladım. "Senin cenazen."

Ayağa kalkarken ellerimle takım elbisemin önünü düzelttim, siyah trençkotumu ilikledim. Monitörün yanındaki flaş belleği alıp cebime koydum ve arkamı dönüp çıkmaya hazırlandım.

Hayal kırıklığı içindeydim ama şaşırmamıştım da. Boston yeraltı dünyasının eski kralının, imajı dışında pek de bir şeyi umursamadığını biliyordum. Belli ki kendi kızının güvenliği de bu listeye girmiyordu. Kapıya vardığımda midemde bir şeyler sıkıştı.

İşleri kolay yoldan çözmeyi umuyordum. Bütün planım -özgürlüğüm bile- onun ailesini koruma isteğine bağlıydı. Şimdi yeniden düşünmem gerekecekti.

Kapıyı açıp eşiği geçtiğim anda, arkamdan Rafe boğazını temizledi. Durdum. Sesin bilinçli mi bilinçsiz mi olduğunu anlamak için bakmadım bile. Elim, oyma desenli meşe kapının üzerinde bekledi.

"Ne..." Cümlesi yarım kaldı. Başımı yana çevirip yanımdaki duvara odaklandım. Orada, Michelangelo'nun *Davut* heykelinin dev bir replikası asılıydı. Rafe'in taptığı şeyle en çok nefret ettiği şeyin birleşimi. Sanat.

İşte o sanat tutkusu, kızına da geçmişti.

Onu bana çeken de buydu zaten.

"Vaktimi boşa harcama Ricci," dedim, sabrım tükenmiş halde. Haddimi aştığımın farkındaydım ama hiçbir şey yapmayacağını biliyordum.

Ölüm'ü, senin tüm zayıf noktalarını bilirken nasıl kontrol edebilirdin ki?

Derin bir nefes aldı, kendini toparlamaya çalıştı. "Onu sen koruyabilirsin," dedi sonunda.

Göz kırptım, midem tropik bir fırtına gibi döndü. Bir adım geri attım ve yavaşça kapıyı kapatıp tekrar döndüm. Masasındaki çerçeveye baktım. Bir an için gözleri beni içine çekti; koyu kahve bakışlarında kayboldum. Sonra başımı salladım.

“Koruyabilirim.”

Rafe parmağını çenesine dayayıp düşüncelere daldı. Ardından ellerini masaya bıraktı, başparmağındaki yüzüğü çevirdi. “Peki ya Mateo?” dedi. “Onu savaştan bırakmaz.”

Kemiklerime kadar yayılan bir tatmin hissiyle başım döndü. Neredeyse sarhoş gibiydim. “Planım tıkr tıkr işliyordu.

“Onu ben hallederim.”

Rafe’in gözleri kısıldı, beni baştan aşağı inceledi. Dişlerini sıkıyordu. O diş gıcırdatma sesi... Sistemimdeki bir tetikleyici gibi aniden tepki verdim. Kanımda yükselen bir endişe, içimi sardı.

Omuzlarım ve kaslarım gerildi. Gözlerim bulanıklaştı. O sesi susturma *arzusu*, her şeyi bastırdı.

Bir anlığına onu koltuğunda cansız otururken gördüm. Alnına saplanmış bir kurşun, kemiğini ve etini parçalamıştı. Kendimi, kulaklarını yüzen bir cerrah gibi hayal ettim -sebze toplayan bir çiftçi gibi.

Sesi, beni halüsinasyondan çekip aldı. Göz kırptım. Ruhum tekrar yere indi.

“Bana iyilik yapmadığını biliyorum,” dedi. “Ne istiyorsun?”

Derin bir nefes aldım. Bayat puro ve pahalı viskinin kokusunu içime çektim. Dudaklarımdaki sırtışı bastırmaya çalıştım. Kalbim hızla attı. Şiddetin yerini rahatlama aldı.

Aklım, bir zamanlar Elena’ya bıraktığım şiire gitti. Bir yemin ve bir tehdit iç içe geçmişti o dizelerde.

O zaman bunu bilmiyordum.

Dis, neredeyse bir anda, onu gördü, beğendi, aldı: aşk bu kadar hızlıdır.

* Kal’in keyifli olması beni de keyiflendiriyor. Cinayet hayal ediyor olsa bile.

Proserpina'nın Tecavüzü.*

Bu aşk değildi. En azından masum bir türü değil. Daha karanlık, daha ölümcül bir şeydi.

Cüzdanımın içinde duran fotoğraf gözümün önüne geldi-benimkilerle aynı kahverengi gözler, uzun siyah Fransız örgüler... Göğsümde ani bir acı hissettim. Bana bu kararı aldırان şey tam da bu acıydı. *Kimin* sebep olduğunu hatırlıyordum.

Yıllardır kayıp olan kız kardeşimle bir bağ kurmak için, bu tek yoldu.

Rafe'in gözlerine baktım. Kaşlarımı kaldırarak cevapladım. "Elena'nın ruhunu."

* Bu, Ovidius'un *Metamorfozlar* eserindeki mitin romanlaştırılmış versiyonudur. Bu hikâyeyi kurgularken ağırlıklı olarak Homeros ve Hesiodos gibi Yunan kaynaklarından yararlandım; ancak Ovidius'un versiyonu daha popüler olduğu için bu iki karakterin de daha aşina olduğu versiyon budur.



2

Elena

Büyürken tanıdığım kızların çoğu hayallerini düğünleri üzerine kurardı.

Küçük kız kardeşim Ariana, pastel tonlarla ve masumiyeti simgeleyen beyazlarla bezeli bir törenin hayalini kurardı; halbuki kendisi bu masumiyetin çok uzağındaydı. Yıllarca yaptığı bale sayesinde, babamızı sahneye çıkaracağı şarkı ve koreografiyi en ince ayrıntısına kadar biliyordu - ve bunu muhteşem bir şekilde yapacağından emindim.

En küçük ve en zeki Ricci kızı olan Stella bile, düğün menüsünü bir kâğıda not almış, ders kitaplarından birinin arasında ayraç olarak kullanıyordu.

Ben kendi cenazemin hayalini kurmuştum.

Bugüne kadar, mermer bir tabutun içinde, etrafımı yıldız çiçeklerinin ve zambak buketlerinin sardığı bir tören fikri bana hep boş bir hayal gibi gelmişti. Gerçekle yüzleşmenin verdiği sıkıcılığı hafifletmek için uydurduğum bir yanılsamaydı sadece.

Ama şimdi annem arkamda elbisemi kapatmaya çalışırken ve ben aynada kendime bakarken, bu iki olayın belki de birbirinden pek de farkı olmadığını fark ettim.

Boston'un gözde, dengesiz hovardası Mateo de Luca'yla yapacağım evlilik, bildiğim hayatın sonu olacaktı.

"*Dio mio*! Karnını içine çek, Elena," diye çıkıştı annem, dirseğini kalçama dayayıp elbiseyi çekiştirirken. "Bu elbiseyi sade-

* (İtl.) Aman Tanrım anlamına gelmektedir. -ç.n.

ce iki hafta önce üzerine göre diktirdik. Şimdi nasıl bu kadar kilo almış olabilirsin?”

Yanaklarım utançtan yanarken, derimin altında hissedilen sızı kör bir bıçak darbesi gibi acı verdi. “Bir iki kilo sadece,” dedim yine de derin bir nefes almaya çalışarak annemin dediğini yerine getirmeye çabalarken.

“Muhtemelen stres tendir, ya da sudandır,” dedi halam Anotella, yatağın ucuna ilişmiş, sipariş ettiğimiz öğle yemeği tepsi-sinden çikolata kaplı bir çilek ısıırken. “Ya da kafasını sürekli kitaplara gömmesindendir,” dedi başka bir ses.

“Ya da pes etmiştir. Günümüz gençleri artık balayı evresi bile geçirmiyor,” dedi büyükannem - babamın annesi - elinde parlak mavi bir hediye kutusuyla odaya girerken.

“Ne demek istedin, Frankie?”

Büyükannem omuz silkti. “Bizim zamanımızda bir kadın, kendini salmadan önce en az birkaç yıl beklerdi. Şimdikiiler ise formda kalmayı bir seçenek sanıyorlar, sonra da neden boşandıklarını merak ediyorlar.”

Annem son bir kez elbiseyi çekiştirip nefesimi tamamen keserken mırıldandı. Ardından geri çekildi, yüzüne düşen koyu renk saçlarını kulağının arkasına itip iç çekti. “Tamam. Neyse ki fermuar yerine dantel bağlama yaptırmışız.”

Yüzüm kızarıırken, kollarımı göğsümün üstünde kavuşturup aynada kendime baktım. Uzun kollu gelinliğin içinde, düz ve gergin duran karnım, elbisenin altında saklanan aşırı göğüs dekoltem dikkatimi çekti. Bu elbiseyi giymemi Ariana istemişti.

“Mateo seni çıplak olarak ilk kez bu gece görecek,” demişti gelinlik mağazasının iç çamaşırı bölümünde bana gülümseyerek. “Aklını başından al.”

Gerçek şu ki, içimde kıskançlık uyandırmak istediğim tek kişi büyük ihtimalle düğüne bile gelmeyecekti.

Kaldı ki elbisenin altını görecek biri de olmayacaktı. *En azından tekrar değil.*

Göğüslerimi örterek sırtımı aynaya döndüm. Utancın mi-

demde yarattığı sancıyı bastırmak istiyordum. Sırtımdan boy-
numa doğru terler süzülürken, oturup davetli listesine göz gez-
dirdim. Herkesin yerleştirildiğinden emin olmak istedim.

Büyükannem yanıma yürüyüp başparmağını tükürüğüyle
ıslatarak yanağımdaki makyajı silmeye çalıştı. “Anotella, mak-
yaj çantanı getir. Terlemeye devam ederse makyajı tazelemek
gerekecek,” dedi.

Halam hızla odadan çıkarken kapı kısa bir anlığına açık kal-
dı. De Luca malikanesinin büyük salonu göründü. Kapı tekrar
kapanırken içerideki hareketlilikten gelen ıstakoz ve *marinara**
sosu kokusu midemi guruldattı.

Dünden bu yana ağzıma bir lokma koymamıştım ve şimdi
kilom konu olmuşken, törenden önce ağzıma bir şey atmaya
kalkarsam annemin beni öldüreceği kesindi.

Düğün günümde, bir tel saç bile yerinden oynamamış olma-
lıydı - tabii bu bir tek onun eliyle yapılmamışsa.

Görünüş, ailem için her zaman her şeyin önünde olmuştu.
Özellikle son yıllarda organize suçun küçülmesiyle. Hâlâ vardı
ama daha gizliydi - ekranların arkasında, gölgelerde saklı. Ba-
bam ve adamları, ülkedeki diğer *ailelerle* birlikte işleri yürütür-
ken daha kurnaz olmak zorundaydı.

*“Anlatıyı kontrol edersen, hikâyeyi de kontrol edersin,” derdi
babam hep.*

İnsanlar seni şiddet yanlısı bir suç örgütü olarak görmüyor-
sa, seni ihbar etmeleri için bir sebepleri de olmazdı.

Bu yüzden Boston’ın önde gelen medya imparatorluğunun
veliahdıyla evlendiriliyordum. Gelecekteki kocama karşı besle-
diğim tek duygunun tiksinti olması önemli değildi.

Benim duygularım hiçbir zaman önemli olmamıştı.

* İtalya’ya özgü bir sos. -ç.n.

Bu dünyada değil.*

La famiglia "için önemli olan tek şey, başımı eğmem ve görevimi yerine getirmemdi. Güçlerini korumalarına en ilkel yolla katkıda bulunmamdı.

Annem derin bir iç çekerek ellerini beline koydu ve beni baştan aşağı süzdü. Ricci kızları arasında sadece ben, eski bir balo güzeli olan Carmen'e benziyordum. Aynı uzun koyu saçlar, aynı altın rengi gözler. Kız kardeşlerimse babama çekmişti, daha açık tenliytiler.

Bu benzerliklerin, annemin bana bakışını etkilediğini biliyordum. Kendinde artık düzeltemediği şeyleri, bende gördükçe eleştiriyordu.

Keşke bunu bilmek, onun yargılamalarına karşı durmayı kolaylaştırsaydı ama yapmıyordu.

"Pekâlâ hanımlar. Hadi artık. Yarım saat içinde kilisede olmamız gerek," dedi büyükanmem, odanın köşesindeki tepsiye yürüyüp gümüş tabaktan bir zeytin alıp dudaklarındaki pembe ruju parmaklarına bulaştırarak ağzına atarken.

"Ah," diye homurdandı koridordan bir ses. Ariana kapıda beliriverdi. Üzerine yapışan yanık turuncu elbisesi, balerin vücudunu sarıp sarmalıyordu.

Onun uzun, zarif ve büyüleyici hâli karşısında içim kıskançlıkla sızladı. Ben ise burada gelinliğin içinde çirkin bir ördek yavrusu gibi hissediyordum. Yutkundum. Annemin sözlerini kafamdan atmaya çalıştım.

"Yine mi?" diye homurdandı annem, yüzümün kenarına düşen bir saç telini kulak arkasına itinayla yerleştirirken.

* Bu seride tekrar eden temalardan biri, özellikle kadın başkarakterler üzerinden işlenen seçme özgürlüğü ve bireysel iradedir. Kadınların çoğu zaman mahrum bırakıldığı bu özgürlüğe erişebildikleri bir dünya yaratmak istedim ve bence Elena, bu temanın girişinde mükemmel bir karakterdi. Geleneksel ve işlevsiz bir ailenin en büyük kızı olmanın beraberinde getirdiği pek çok yaygın sorunu bünyesinde barındırıyor; görev duygusuyla kendini feda etme arzusu arasında bir savaş veriyor.

** (İt.) aile demek. -ç.n.

Büyükannem gözlerini devirdi. “Ariana, şikâyet etmek dışında *bir işe* yaradığın var mı senin?”*

“Hayır.” Kardeşim gözlerini kırptırmış, ceylan gibi iri gözleri benimkilerle buluştuğunda daha da büyümüştü. “Aman Tanrım, E. Harika görünüyorsun.”

Ona minnetle gülümsedim, içimi kemiren suçluluğun nereden kaynaklandığını tam bilmeden. “Porselen bebek gibi hissediyorum.”

“Alışırısın,” diye geçştirdi annem elini sallayarak.

Ariana kollarını göğsünde kavuşturup homurdandı. “Neden bu kadar *erken* gitmek zorundayız ki? Misafirler daha iki saat boyunca gelmeyecek bile.”

“Çünkü, *nipotina***”, kurulum bizim sorumluluğumuzda. Bu şehirde herhangi birine ilk torunumun düğününü emanet edeceğime sen inanıyor musun?” Büyükannem göz kırparak kız kardeşimi belinden kavrayıp onu yavaşça odadan çıkarmaya başlamıştı.

“Seninle neredeyse işimiz bitti, *carina****. Ödünç bir şeyin ve mavi bir şeyin bile hazır...” Annem dudaklarını büzerek etrafa göz gezdirdi. Gözleri, büyükannemin az önce taşıdığı hediye kutusunda sabitlenmişti.

Oraya yürüyüp kutunun kapağını kaldırdı ve içinden duvaklı bir taç çıkardı. Arkasını dönüp yanıma geldiğinde onu ay-nadan izledim. Tacı saçlarıma yerleştirirken parmakları şakaklarıma hafifçe dokundu. Cebinden çıkardığı tokalarla sabitledi.

Duvak omuzlarımdan aşağı, saçlarımin da ötesine döküldüğünde, memnuniyetle tiz bir ses çıkarıp kollarını omuzlarıma doladı.

“Mükemmelsin,” dedi, sıkıca sarılarak. “Mateo seni sunakta gördüğünde neye uğradığını şaşırarak.”

Kararsızlığın ağırlığı, içimi beton gibi doldurmuş, mideme saplanan bir sızıya dönüşmüştü.

* Ariana, kendimi derinden özdeşleştirdiğim bir karakter.

** (İtl.) canım torunum demek. -ç.n.

*** (İtl.) tatlım demek. -ç.n.

“Senin için de böyle miydi?” diye sordum, sesimi alçaltarak. Çünkü görünüşümüzün benzerliği tek ortak noktamız değildi.

“Ne demek istiyorsun?”

Yanaklarımın içini çiğnedim, kararsızdım. “Sanki...ölüme götürülüyormuşsun gibi hissettin mi?”

Bakışları, köprücük kemiğime yayılmış parmaklarına kaydı. Parmaklarında çeşit çeşit yüzükler vardı. Kafasını eğdi, düşüncelere daldı, gözleri odak noktasını yitirmiş gibiydi.

Kısa bir sessizliğin ardından, alnıma bir öpücük kondurarak, “Bununla barışmanın yollarını bulursun,” dedi. Beni serbest bıraktığında gülümsedi, ama bu gülümseme yapay ve titrekti - o kadar kırılıyordu ki, sanki anında parçalanıp yere dağılılabilirdi.

Boğazını temizledi, ellerini birbirine kenetleyip bir adım geri attı. “İşte böyle, *figlia mia**. Artık birinin gelini olmaya hazırsın.”

Yansımanın içine baktım - zarif beyaz bir elbise içine hap solmuş bir rehine gördüm. Yine de başımı salladım. “Şimdi mi çıkmalıyız?”

Annem başını salladı. “Sanırım biz-”

“*Bayan Ricci!*”

Garsonlardan biri odaya daldı, yanakları kiraz gibi kırmızı, nefes nefese kalmıştı. Dizlerine ellerini dayayıp nefesini düzene sokmaya çalışırken elini havaya kaldırarak bizi yerimizde tuttu.

“Bay de Luca sizi görmek istiyor.”

Dişlerimi sıktım, sinir derimin altına işlemişti. “Düğünden önce beni göremez. Uğursuzluk getirir.”

Üstelik, onunla gerekenden fazla zaman geçirmek gibi bir niyetim de yoktu.

“Lütfen, hanımefendi. Kendini iyi hissetmiyor ve yalnızca sizinle konuşacağını söyledi.”

İç çekerek anneme baktım. Omuz silkti. “Şansı biz yaratırız, değil mi?” Her iki yanağıma da öpücük kondurup çantasını omzuna astı. “Hallet şu işi ve kiliseye mümkün olan en kısa sürede gel!”

* (İt.) canım kızım demek. -ç.n.

Garsonun yaka kartına gözüm takıldı, *Marcelline* yazıyordu kalın harflerle. Bir an durup düşündüm - acaba bu Mateo'nun beni tartışmaya ya da daha kötüsüne sürüklemek için hazırladığı yeni bir numarası mıydı? Yine de ortalığı karıştırmamasını ve kaçınılmazı geciktirmesini istemediğim için bu kadını takip edip Mateo'nun odasına kadar gittim.

İçeri girdiğimde bir an duraksadım. Burası, az önce ayrıldığım odadan farksız görünüyordu - ne duvarlarda ne de şifonyerde kişisel bir eşya vardı. Burası bir hayalete ait gibiydi.

Yatağın kenarında oturmuş Mateo'ya bakarken fark ettim ki, belki de yakında birine dönüşmek üzere olan bir hayalete.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye tısladım, yanına koştum.

Midesini tutmuştu, plastik çöp kovasına eğilip şiddetle kusuyordu.

"Tanrım Mateo, sana ne oldu?"

Boğazına takılmış gibi çıkan bir nefesi içeri çekti, gözleri cam gibi parlarken bana baktı. Panik, kahverengi gözlerinin derinliklerinde parlıyordu. Yanaklarına ateş gibi bir kızılık yayılmıştı. Eli havada, boşluğu kavrarken bir kusma dalgası daha sardı bedenini.

"Gıda zehirlenmesiymiş," dedi arkamdan gelen bir ses. "Ama belirtileri ona benzemiyor."

Bu sesi kendi sesimden bile daha iyi tanıyordum.

Tenime dokundu adeta, enseme gezinen hayalet bir sıcaklıkla - sahibinin ne kadar yakın olduğunu anlamamı sağladı.

"*Sen* ne diyorsun, küçüğüm?"

Mateo'nun kahverengi saç çizgisi boyunca ter damlaları belirirken, kovası elinden kaydı, yere düştü ve devrildi. O anda kendisi de yatağın üzerine yığıldı, kasılarak sarsıldı.

Mideme sancı girdi, boğazıma acı bir tat geldi. Sesin sahibi yanımda belirdiğinde, geçen haftalarda kurtulmaya çalıştığım hayaletin fiziksel hâli olmuştu.

Konuşamadım. Korku tüm bedenimi kısıkvrak yakalayıp

* Bu cümle her seferinde tüylerimi diken diken ediyor.

sıkıştırmıştı. Nişanlığının, yatağında titreyerek, salyalar içinde can çekişmesini izlemekten başka elimden bir şey gelmiyordu.

Yanımdaki adamın *doktor* olduğunu bilsem bile.

Ama onun varlığı bana başka bir gerçeği fısıldıyordu, şu anda burada o bir doktor değil, babamın temizleyicisiydi.

Ve bu - bir infazdı.

Mateo'nun bedeni gevşedi, hayatı birkaç dakika içinde bedeninden akıp gitti. Ben ise göz ucuyla Kal Anderson'a baktım.

Bir zamanlar sevdiğim bu adamı sekiz hafta önce ilk gecemi birlikte geçirdiğim ve güneş doğmadan önce beni terk eden kişiyle bağdaştırmaya çalıştım.

Dağınık, gece gibi koyu saçları geriye taranmıştı - sanki uzun uzun o saçlarla uğraşmıştı. Cam gibi keskin çenesi, ince bir sakalla çevriliydi ve tanrısal yüz hatlarını çerçeveliyordu. Gözleri karanlıktı - kendisi hakkında söylenen kötülükleri doğrular gibiydi.

Bildiğim herkesten uzundu. Üzerindeki pahalı siyah takım elbise, fit vücudunun her kasını ve hattını kusursuzca sarıyordu.

Eldivenli eli kalktı, bana doğru tuttuğu cep telefonunu fark ettim. Neden burada olduğumu anladım.

Neden çağrıldığımı.

“Hadi konuşalım.”

Düzenlemeye

Ny.özlem



3 Kal

Elena, dolgun dudaklarını yalarken pantolonumu içinde bir hareketlenme olmuştu, gözlerini önümüzdeki cesede dikmişti. Dikkatimi başka bir yere vermeye çalışmıştım ama aklımdan bir türlü o dudakların üzerimdeyken verdiği hissi çıkaramıyordum - hayatına bağlıymış gibi bana yapışmıştı adeta.

“Geri döndün,” diye fısıldadı.

Gözlerini tekrar tekrar kırıştırtıyor, sanki gördüklerine inanamıyordu.

“O...?”

“Ölü mü?” dedim ben de telefondaki kayıt düğmesine basarak videoyu durdurdum. Cebime attım ve nihayet onun dudaklarına kilitli bakışlarımı koparıp Mateo’nun boş gözlerine yöneldim. “Kesinlikle. Emin olabilirsiniz.”

Birkaç saniye sessizlik oldu. Elena’nın göğsünün hafifçe inip kalktığını görebiliyordum, gelinliğinin dantelli beyaz kumaşı göğüslerini zorluyordu adeta. Onu hiç bu kadar kapalı görmemişim; elbise, tenine yapışmış ikinci bir deri gibiydi. Ama belki de hiç bu kadar günahkâr görünmemişti.

Belki de bağlam yüzündendi - bir gelinlik içinde, nişanlısının cesedinin başında duruyordu. Ancak verdiği tek gerçek tepki *bana* yönelikti, sanki onun ölümü hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Mateo’nun boynuna iki parmağını bastırmak için eğildiğinde omuzlarım gerilmişti. Onun DNA’sının Mateo’nun üzerinde

olması fikri sınırlarımı bozuyordu. Bu, onun suça karışmasından endişelendiğim için değildi - nasılsa birkaç saat içinde bunun bir önemi kalmayacaktı. Asıl mesele, Elena'nın ona dokunmasını istemiyor oluşumdu.

Saçlarına ilıştırılmış taç, başını eğdiğinde yerinden hafifçe kaymıştı. Kirpiklerinin altında bulaşmış rimel vardı, onu mahzun ve yenilmiş gösteriyordu. Oysa ben onun hiç öyle biri olmadığını biliyordum.

Yıllar boyunca onu sadece uzaktan görmüş, nadiren konuşmuştum ama on sekizine bastıktan sonra gözüm hep onun üstündeydi. Babasıyla aramda geçmiş bir iyiliğin borcuydu bu - ta ki içimdeki karanlık yön galip gelip, onun kendini bana vermesi için izin verdiğim ana kadar.

Bu yüzden onun hakkında bilmediğim şey yoktu. En sevdiği şiirler, Shelley'nin "The Masque of Anarchy"si ve Browning'in "My Last Duchess"iydi. Kahvaltıdaki tercihi ise tam buğday ekmeği üzerine fıstık ezmesi ve taze meyve ve öğrenmeyi ne kadar sevdiği.

Eğer kendi isteğiyle hareket edebilseydi, yalnızca edebiyatı öğretmeyi değil, bizzat okumayı seçerdi.

Göğsünün altına kazınmış nar dövmesini biliyordum. Dili-min ucuyla o çizgilerin üzerinden geçtiğim olmuştu. Gerçekten de o meyve gibiydi - patlamaya hazır, büyüleyici ve dayanılmaz.

Ve Tanrım, tadına doyamamıştım.

Kanı bile aynı derecede tatlıydı.

Karanlığa çekildiğini biliyordum. Ay ışığı tenine döküldüğünde yıldızların altındaki sessizlikte nasıl huzur bulunduğunu defalarca izlemiştim.

Şimdi, bu dağılmış hâlinde ona bakarken biliyordum: nişanlısının ölümüne üzülüyordu.

Bu bir illüzyondur. Tıpkı evlilikleri gibi. Basına karşı bir oyun, babasını iyi göstermek için uydurulmuş bir gösteriydi. Ve haftalar önce parçalayarak geride bıraktığım ruhunun son kalıntılarını da yok ediyordu.

Elena burnunu çekti. Bir an, ağlamak üzere olduğunu sandım. Histeriye kapılmadan önce ayaklarımın ucuna yüklenip onu oradan uzaklaştırmaya hazırlandım. Ama sonra ellerini Mateo'nun göğsünde gezdirdi. Smokin ceketini hafifçe araladı.

Ve o anda fark ettim ki burnunu çekmiyordu - onu *kokluyordu*.

İçimde bir kıvılcım gibi bir istek yükseldi, omurgamdan aşağıya yıldırım gibi inip kemiklerimi yakmıştı. Belki de o kadar da kurban değildi.

Belki benim küçük Persephone'um kaderine sanılandan daha uygun biriydi.

Yaraya baktı; benim bıçağımın kavisli sapı etten dışarı çıkmış durumdaydı. Başını neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe salladı. "Sigorta."

"Ne?"

Ceketi tekrar yerine yerleştirirken omuz silkti. "Sigorta, değil mi? Bu bıçak darbesi. Diğer yaptıkların işe yaramazsa diye."

Ağzımı açtım - suçla arama mesafe koymak artık ikinci doğam hâline gelmişti. Ama itiraz etmedim. Zaten işin içinde olduğumu biliyorsa, bunun bir anlamı yoktu.

Zihnimin karanlık, bozulmuş köşelerinde bastırdığım bir yanımda - bu gerçeği bilmesini *istiyordu*.

Neye kadir olduğumu, bana karşı gelenlerin başına neler gelebileceğini görmesini istiyordu.

Mateo, haftalar önce ona bu düğünden bir çıkış yolu bulmasını söylediğimde bile hâlâ devam etmeye karar vermişti. Bu, ona meydan okumanın en büyük örneğiydi. Ve ben planımı mahvetmesine, onu benden uzak tutmasına izin veremezdim. Bu yüzden denklemin dışına çıkması gerekiyordu.

Ben genelde hedeflerim konusunda böylesine kaba ve düşüncesiz davranmazdım. Birini öldürmeden önce onun inceliklerini öğrenmeyi, neye sinirlendiğini, geceleri uykusunu kaçıran şeyleri anlamayı severdim. Ama onun varlığı bir tehdit hâline gelmişti, bu yüzden ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Tek pişmanlığım, zehirleme kısmına Elena'yı dâhil etmemiş olmamdı.

Elena derin bir nefes verip çenesini kaldırarak bana dönmüştü. Göz teması kurmakta çoğu insanın yaşadığı zorluğu o hiç yaşamazdı. Tam tersine, doğrudan gözlerimin içine bakardı - sanki bunun tam da benim istediğim şey olduğunu biliyor ve bundan kaçmamıyordu.

Umarım birkaç dakika sonra da bu kadar itaatkâr kalır, diye geçirdim içimden.

Bana bakarken sanki soğuk, çürümüş dış kabuğumun ardındaki erimiş çekirdeği görebiliyordu. Vücudum farkında olmadan ona doğru eğildi, sanki o bir manyetik alan, ben de yörüngesine kapılmış bir nesneydim.

Altın rengi gözleri erimiş metal gibi parlıyordu. Elim irademim dışında hareket etti, çikolata rengi saçlarının uçlarına uzandı.

"Neden?" diye sordu - tek hecelik bu kelimedede en ufak bir duygu kırıntısı bile yoktu.

Bu ifade beni duraksattı; parmaklarım ona dokunmuşken yavaşça yanlarıma düştü. "Neden olmasın?"

"Bu çok bencilce bir bakış açısı," dedi.

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Seni bunun aksine inandıran neydi?"

Alaycı bir nefes verip kollarını göğsünde kavuşturdu, ellerini koltuk altına gizledi. "Sanırım sadece...iyi niyetli bir yanılgıydı."

O sırada arkamızdaki kapı ağır ağır açıldı. Mateo'nun odasının eşiğinden çilek sarısı saçlı çalışanım başını uzattı. Marcelline büyük mavi gözleriyle etrafı kolaçan etti, ardından omzuna astığı spor çantayla içeri süzüldü ve kapıyı arkasından kapattı.

Elena'nın bakışları, çantayı bana uzatan kadının üzerine kilitlendi. Öfke, vücudundan dalgalar hâlinde yayılıyordu - dokunulmaz, yakıcı bir enerji gibiydi. Marcelline'in bana dokunduğu anlarda Elena'nın nasıl kasıldığını izlemek neredeyse baştan çıkarıcıydı.

Normalde bir kadında kıskançlık aradığım bir özellik değildi ama önümdeki bahar tanrıçasının içindeki bu yeşil zehir, işlenecek verimli bir toprak gibiydi.

Yozlaşmanın temeli olan o yeşil duygu - kıskançlık ya da hırs - ve ben, onun enkazından bizi yeniden inşa etmeyi planlıyordum.

“Marcelline,” dedim yavaşça, hizmetçim geri çekilirken.

Kaşlarını çattı, muhtemelen kendisine maaşının çok ötesinde yeni bir görev vereceğimi düşünüyordu. Zihnimde ona bir prim ve tatil sözü vermeyi not ettim; sonuçta onu gereğinden fazla işin içine çekmiştim.

Ama sadakatin bir bedeli vardı, hem de bazı insanlar için oldukça düşük bir bedeldi.

Zaten bütün bu karmaşanın içine de o ucuz sadakat yüzünden sürüklenmiştim.

Çantanın fermuarını açıp içine elimi daldırdım. Temizlik malzemelerini tek tek çıkarıp Mateo'nun yatağının yanına yerleştirdim. Önce göğsündeki bıçağı çıkardım - yavaşça, kan sıçramasın diye dikkat ederek. Son bir damla kan pompalandıktan sonra yaranın etrafından dışarı sızdı ve mermer zemine aktı. Önceden naylon sermemiş olduğum için kendime küfrettim.

Mendilimi çıkarıp bıçağı sildim, ardından umursamaz bir hareketle Elena'ya doğru işaret ettim. “Gelecekteki karımı tanıyor musun?” diye sordum Marcelline'e ardından gelen sessizlikte.*

Planladığım türdendi - havayı kamçı gibi yaran, keskin bir sessizlik.

Yere eğilip hastanelerde kullanılan güçlü bir temizlik solüsyonuyla kanı sildim, peçeteleri çöp kutusuna attım. Tek parmağımınla Mateo'nun göz kapaklarını indirdim, ardından battaniyesini çenesine kadar çekip yanlardan düzelttim.

Eğer durumu bilmiyor olsaydım, odadaki temizlik kokusu-

* Ukalılığından bahsetmiş miydim?

nun ağır baskısı yüzünden, onun ölü olduğunu asla anlamazdım.

“Üzgünüm.” Elena ilk toparlanan oldu. “*Ne dedin sen?*”

Tam o sırada kapı bir kez daha açıldı. Rafael içeri girdi, yanında elinde İncil tutan kel bir rahip vardı. Adam, yanaklarına yayılmış kırmızı gülümsemesiyle Elena’yı görünce parladı; bakışlarını gelinliğinin üzerinde gezdirdi.

Marcelline’e döndüm. “Üzerine giyecek başka bir şeyimiz var mı?”

Kadın başını iki yana salladı. “Hayır efendim.”

İç geçirip elimi saçlarımdan geçirdim, ayağa kalktım, deri eldivenlerimi çıkardım. Elena’nın başkası için dikilmiş bir elbiseyi giymesini istemiyordum ama başka seçeneğimiz de yoktu.*

Paltomu çıkarıp Mateo’nun cesedinin yanındaki yatağa bıraktım, takım ceketimin yakalarını düzelttim. Rahip, İtalyanca bir şeyler söyleyerek sırttı - belli ki olup bitenden habersizdi.

Muhtemelen bu törenin, katılması için kiralandığı düğün olduğunu sanıyordu.

Elena bakışlarını babasına, sonra da yanındaki din adamına çevirdi. Sonra dikkatle bana baktı.

Gözleri kısıldı, burun delikleri genişledi - sanki bakışlarıyla beni yakmak ister gibiydi. “Ne oluyor burada?” diye sordu, elleri yanlarında yumruk hâline gelmişti.

Kimse hemen cevap vermedi; belli ki açıklamayı benden bekliyorlardı. Ben hareketlenir hareketlenmez Elena refleksiyle geriye sıçradı ve kapıya doğru atıldı. Kaçış girişimini sezmiş olmanın avantajıyla ben de aynı anda hamle yaptım. Kollarımı beline dolayarak onu yakaladım.

Onu bana doğru sertçe bastırırken, kıcının nazik dalgalanması müstehcen bir şekilde aletime baskı uyguluyordu. Bizim, gözleri şimdi şaşkın ve karışık olan rahibin tam önüne gelmemiz için bizi döndürdüm.

Rafael’e bir şeyler fısıldadı, Rafael başını salladı ve yumuşak,

* Yani, onunla usulüne uygun bir şekilde evlenebilirdi ama bu o kadar heyecan verici olmazdı.

yatıştırıcı bir ses tonuyla cevap verdi. Elena benim tutuşuma karşı direnirken, dudaklarımı onun kulağına yaklaştırdım. Görünüşe göre, beni ona çeken şeyin onun mücadelecisi ruhu olduğunu fark etmiyordu.

O kaçmaya çalıştıkça, kıcını bana sürtündükçe, ben daha da sertleşiyordum.

“*Dikkatli ol, küçüğüm.*”

Öne doğru eğildim, ellerimden birini karnının üzerine kaydardım ve parmak uçlarımla aşağı doğru bastırdım. O, şüphesiz benim tepkimin kanıtını hissederek, hafifçe nefesini içeri çekti ve anında dondu.

Seyircilerimiz, aşağıya doğru yayılan tahrik duygusunu bastırmak için hiçbir şey yapmadılar; aksine, onun tamamen benim merhametime kaldığını bilerek, bu duyguyu daha da artırdılar. Tek bir yanlış harekette, onu babasının önünde, şimdiye kadar yaptığımdan daha fazla küçük düşürecektim.

Serbest elimle rahibe işaret ederken, diğer elimle onu bana bağlı tuttum.

“Ne yapıyorsun sen?” diye tısladı, omzunu çeneme doğru çekerek. “Seninle *evlenmeyeceğim.*”

“Korkarım başka seçeneğin yok.”

“Baba,” diye fısıldadı, ona yalvarırcasına bakarak. “Mateo’ya ne yaptığını gördün, değil mi? Neden bunu engellemiyorsun?”

“İstesek bile, sana garanti ederim, yapabileceği hiçbir şey yok.” Rahibe kötü bir bakış atarak, parmaklarımı şıklatıp, devam etmesini işaret ettim.

“Babam bu şehrin en güçlü adamı,” dedi Elena, rahip konuşmaya başlarken onun sözünü keserek.

Ben burnumdan soludum. “Hayır, değil.”

Rafe kaskatı kesildi, ama ben bunu görmezden geldim. Zaten bu onun için yeni bir haber olamazdı.

“Bugün burada, hayatın en önemli anlarından biri olan,

Tanrı'nın huzurunda iki kalbin birleşmesini kutlamak için toplandık. Burada, *bu odada*, Dr. Kallum Anderson ve Bayan Elena Ricci'nin evlilik birliğine şahitlik ediyoruz."

Bir duraklama. Rahip tereddüt etti.

"Aman *Tanrım*," Elena nefes nefese, tekrar mücadele etmeye başladı. "Ne oluyor be? Kes şunu! *Bırak* beni!"

Bir elimi ağzına kapatarak, rahibe başımı salladım. "Devam edin, lütfen."

Kuru dudaklarını yaladı, sonra İncil'i tekrar kaldırdı ve devam etti. "Bu çiftin birleşmemesi için geçerli bir nedeni olan varsa, şimdi konuşsun ya da sonsuza kadar susun."

Elena'nın çığlıkları kafatasımda yankılanıp, boğazından gelen titreşimler ön koluma yayıldı. Ağzını daha sıkı kapatıp, işaret parmağımla burun deliklerini hafifçe tıkadım; oksijen alamadığını fark edene kadar, boğuk ve kesik kesik çığlıklar attı.

Boğuk bir çığlık atarak durdu, yüzü kızardı. Kaşlarımı kaldırıp başımı uzatarak gözlerine baktım. Bakışları vahşiydi, altın halkalarda alevler dans ediyordu ve bir parçam onu buna zorladığım için üzölmek istiyordu.

Onun dünyasından benim dünyama, bunu gerçekten hak etmediğini biliyordum.

Ancak tehlikedeydi ve planım başka türlü gerçekleşemezdi, bu yüzden aslında ikimizin de başka seçeneğı yoktu.

"Kallum, Elena'ya güvenip onu onurlandıracağına yemin ediyor musun? Güölüp ağlayacak, hastalıkta ve sağlıkta, ne olursa olsun, ölüm sizi ayırana kadar onu sadakatle seveceğine yemin ediyor musun?" rahip duygusuzca sordu.

"Evet," dedim, bunu söylerken göğsümde bir sıkışma hissettim, dilimin ucunda acı bir yalan vardı. Aynı yemini onun için de tekrarladı ve o, gözleri yaşlarla dolmuş, ağzı hâlâ kapalıyken başını salladı. "Elimi çektiğimde, bunu söylemeni istiyorum. Evet, söz veriyorum, de."

Gözleri yaşlarla doldu.

"Sana *yardım* ediyorum. Kabul et," diye fısıldadım, onun

duyabileceği kadar alçak sesle, “yoksa sevdiğin insanları tek tek öldürmeye başlarım. Mateo sadece başlangıçtı, küçüğüm. Eğer dediğimi yapmazsan, sıradaki baban olacak.”

İnledi, bu ses aletimi daha da sertleştirdi ve tek bir nefes aldı. Yavaşça, elimi çenesine kaydardım, tekrar çığlık atarsa saldırmaya hazırdım.

Fakat o daha iyi düşünüyor gibiydi, bunun yerine gözlerime odaklandı, bakışlarını kaçırmayı reddetti.

Neden?” diye fısıldadı ve ben onun Mateo için de aynı şeyi sorduğunu düşündüm, yargılamıyor gibi görünüyordu, sadece nedenini bilmek istiyordu. Sanki her eylem, en aşağılık olanlar bile, yeterince çabalarsan açıklanabilirmiş gibi.

Başparmağımı çenesinin altına koyup başımı yukarı kaldırdım, itiraf dilimin ucundaydı. Sırlarım açığa çıkmak, onun için yere dökülmek için yalvarıyordu, ama bunu riske atamayacağımı biliyordum.

En azından henüz değil. O benim olmadan olmazdı.

Bunun yerine, başımı sallayıp ona küçük bir gülümseme sundum. “Neden olmasın?”



Küçükken, hayatlarımız üzerinde zihin yapımızın sonsuz gücü olduğuna yemin eden bir öğretmenim vardı. Zamanın yalnızca toplumsal bir yapı olduğuna ve insanların kendi gerçekliklerini yaratma gücüne sahip olduklarına tüm kalbiyle inanır, bu inançla yaşar ve nefes alırdı.

İnsanların enerjiden ibaret olduğunu, bu enerjinin hem korkularımızı hem de arzularımızı kendine çektiğini söylerdi. Hayatımızda neyi görmek istiyorsak, onu evrene yansıtmanın bizim elimizde olduğunu ve böylece evrenin onu bize sunabileceğini anlatırdı. *

Açıkkçası, Katolik okulunda görev yapan bir öğretmen için pek de uygun bir profil sayılmazdı.

Yine de sonsuzluğun eşiğinde durup son sekiz haftadır rüyalarımı işgal eden adamın ruhsuz gözlerine bakarken, kız kardeşim Margaret'in söylediklerinin doğru olabileceğini düşünmeden edemiyordum.

Kal, yirminci yaş günümde beni odamda yalnız bıraktıktan sonraki haftalarda, onu tekrar gelip beni Mateo'dan çalarken hayal ettiğim bir düzine rüya görmüştüm; gerçi bu rüyalar hiçbir zaman devam etmemişti.

Kabuslarımın gerçeğe dönüşmüş olması mümkün müydü?

Babama baktım; papazın aşk üzerine yaptığı konuşmayı,

* Bu bölüm de yüzde bin oranında en yakın arkadaşımın ilham aldım. Emily'e selamlar!

Korintliler”den alıntılarla süsleyerek sürdürdüğü sırada, gözlerini benden başka her şeye çevirmişti. Sanki bu evliliğin düpedüz saçmalık olduğu belli değilmiş gibi. Tanrı aşkına, Kal hâlâ bir kolunu belime dolamış, diğer eliyle boğazımı kavramış haldeydi ama biz hepimiz bunun normal olduğunu kabul etmiş gibiydik.

Sanki aileme tehditler savurmamış, eğer razı olmazsam başlarına neler geleceğini açıkça belirtmemişti.

İhanet, boğazımı yakarak göğsüme doğru ilerleyen sıvı bir ateşe dönüşüyordu. Onun kavrayışından kurtulmak için tekrar çırpındım. Kalçalarımı bastırdığı sertliğini ve bunun bacaklarımı nasıl sıktığını görmezden gelerek bir elimi serbest bırakmaya çalıştım.

Kal tutuşunu sıkılaştırdı, kalça kemiğimi acıttı. İrkilerek elimi geri çektim, başparmağımı bacağına dayayıp tırnaklarımı uyluğuna geçirdim; parmak uçlarım hissizleşene kadar bastırdım.

Saldırımı fark ettiğine dair tek işaret, beni hafifçe öne doğru eğerek kalçalarını daha da sıkı bastırmasıydı. O kadar sertti ki ereksiyonunun tamamını hissedebiliyordum; aramızdaki kıyafetler, aramızda bir bariyer oluşturmaya yetmiyordu.

Boğazımdan çektiği eliyle ardında garip, boş bir his bırakarak parmaklarımı bacağından ayırdı, elimi yanlarıma itti, sonra çenemin altına uzanıp başımı hafifçe yukarı kaldırdı.

“Bunu bir daha yaparsan,” diye fısıldadı kulağıma, sesi hafifçe titriyordu, “herkesin önünde seni beceririm.”

Alayla burnumdan soludum, sesim önunki kadar kısık, önunki kadar boğuktu. “Yapmazsın.”

Bir yerde bir sınır olmalıydı. Kal Anderson’ın bile geçmeyeceği bir çizgi. Ve içimden bir ses, patronunun kızıyla - üstelik bir mafya babasının kızıyla - gözlerinin önünde sevişmenin bu sınırın ta kendisi olduğunu söylüyordu.

“*Yaparım.* Hem de her lanet saniyesine bayılırsın.”

Pekâlâ.

* İncil’de yer alan sevgi temalı mektuplardan alıntı. -ç.n.

Çenemi daha da yukarı kaldırdı, gözleriyle beni kilitledi; gözleri öylesine koyuydu ki, renkten yoksun iki kara deliğe bakıyor gibiydim - ve ayakta kalmak zorlaşıyordu. “Ben düşmanın değilim, küçüğüm.”

“Ama dostum da değilsin.”

Sol gözünün altındaki bir kas seğirdi, bakışları dudaklarıma kaydı. “Hayır,” dedi kabul ederek. Elini kaydırıp başparmağını dudaklarıma götürdü, alt dudağımı bir gitar teli gibi çekti. “Ben senin kocanım.”*

İtiraz etme fırsatım olmadan - ki zaten yeminlerimi *tamamladığım* için söyleyebileceğim çok bir şey de yoktu - eli başımın arkasına kaydı, saçlarıma dolandı ve dudaklarını benimkine bastırdı.

Şoktan, ilk başta tepki veremedim. Kal öpüşen biri değildi. Bekâretimi aldığı gece bile, beni her şekilde aşağılamış olmasına rağmen, dudaklarımı hiç öpmemişti.

Evet, tenimin her bir santimini dudaklarıyla gezmiş, en hassas yerlerime dokunmuş, ruhuma işleyen sözler fısıldamıştı ama beni *öpmemişti*.

Şimdi ise öpüyordu. Ve ben ne hissetmem gerektiğini bilemiyordum.

Öpücüğü nazik, neredeyse tatlıydı. Dillerin birbirini tanıması gibiydi; beni yönlendiriyor, rehberlik ediyordu ama ben henüz katılmaya hazır değildim. Saç köklerimi çeken eli başımı eğdi, öpüşmeyi derinleştirirken ellerim göğsüne gitti.

İçgüdüsel olarak onu itmeye çalıştım ama o an beni sardı, ezdi, tüm ısıyla beni *yuttu*. Öpücük daha da derinleşti.** Dili dudaklarımı geçip kendi dilime dolandı.

Dişlerimin arkasını, damağımı yaladı; ucu tenimde titreme yaratıyordu.

Beni belimden kendine çekti, kalçalarımızı birbirine kilitledi ve son direnç kırıntıları da eriyip gitti.

* ‘Ben senin kocanım’ anları asla ıskalamaz. Bu bir bilim gerçeği.

** Yazmayı en sevdiğim sahneler kesinlikle ilk öpücükler. Arzunun ve gerilimin birikip sonunda çarpıştığı o anı çok seviyorum. *iç geçirir*

Ona teslim oldum.

Dişlerimiz birbirine çarpıyor, bu ilkel birleşmenin donuk sesi içimde bir sıcaklık yaratıyordu. Göz kapaklarımın ardında parlak, neon renkli küçük kaleydoskoplar patlıyordu.

Birbirimizle mücadele ettiğimiz *bu* öpücük, neredeyse acı vericiydi. Kal ile olmak hep böyleydi zaten.

Açıklanamaz bir şekilde yakan ama aynı zamanda bedenin ihtiyaç duyduğu bir histi.

Boğazından gelen kısık, ilkel bir inleme kemiklerimin derinliklerine yerleşti. Karnımdaki sıcaklık, bir yangın gibi yayılıp her şeyi küle çevirdi ve kendimi onun üzerine tırmanırken buldum - o sesi bir daha duymak için.

Yanımızda bir alkış sesi duyulunca gözlerim aniden açıldı; seyircilerimizi aradım. Papaz gülümsüyordu, İtalyanca bir şeyler mırıldanıyordu; Babam ifadesizdi, Marcelline ise beyaz spor ayakkabılarına bakıyordu.

Göğsümde bir utanç kabardı; Kal'ın bedeninden ayrılmak istedim ama o direniyordu. Son bir yakıcı öpücük kondurduktan sonra aniden geri çekildi. Dizlerim çözüldü.

Dengesizce onun ceketinin koluna tutundum, derin bir nefes aldım. Dudaklarım şişmiş ve hassastı; parmağımın üzerinden geçerken bu anı zihnime kazımaya çalıştım. Çünkü onunla yaşayacağım son öpücük buydu.*

"Yüzükler," dedi papaz, ellerimize işaret ederek. "Adımları atlıyorsunuz Bay Anderson."

"Senin de kurt yapmayı, evlenme teklif etmeyi ya da genel olarak rızamı almayı atladığın gibi," diye homurdandım. Kal, ceketinin cebinden küçük bir keten keseyi çıkarırken gözümün içine bakıyordu.

"Eğer sorsaydım, evet der miydin?"

Gözlerimi kırptım, kaşlarım çatıldı. "Ne?"

* Evet, tamam. Tabii Elena.

“Eğer *sorsaydım*.” Bir yüzük çıkardı - sade, siyah bir bant - ve parmağına geçirdi. Ardından benimkine uzandı. “Evet der miydin?”

“Ben...”

Aslında, evet demek istiyordum. Bu tanınmış katile olan ta-kıntımın, benden ne isterse yapmama yol açacağını söylemek istiyordum. Ancak annem, böyle bir itirafın ölüm dileğiyle eş-değer olduğunu küçük yaşta kafama kazımişti. Bu yüzden ba-şımı salladım.

“Hayır.”

Mateo’nun taktığı yüzüğü parmağımdan söküp yere fırlattı, yerine tek taş bir pırlanta geçirdi.

Çenesi kasıldı. “Hayır mı?”

Geri çekildim, kollarımı göğsümde kavuşturdum. “*Hayır*, Kallum. Demezdim. Nişanlıydım-”

“Bu seni benden seni becermemi dilenmekten alıkoymamıştı.”

“Bu farklıydı. O sadece bir-”

“Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına onlar için bu duaları di-
liyoruz,” diye araya girdi papaz, yanımıza gelip omuzlarımızı kavradı. “Bana verilen yetkiyle sizi karı koca ilan ediyorum.” Duraksadı, çukur gözleri ikimiz arasında gidip geldi. “Eee... Sanırım tekrar öpebilirsin ama eğer öpecekseniz, odadan çık-mam için bana biraz zaman verir misiniz, rica edeceğim.”

Kal elini kaldırdı, başını iki yana salladı. “Gerek yok, Peder. Gidiyoruz.”

Marcelline papazı dışarı yönlendirdi, ardından kapıyı sertçe kapattı. Kal, kapının gürültüyle kapanmasına yüzünü buruş-turdu, sonra yutkunarak yatağa doğru yürüdü. Eğilip eşyalarım toplamaya başladı, artık bana hiç dikkat etmiyordu.

“Eee?” dedim, kaşlarımı kaldırarak. “Hiçbir şeye dair söz hakkım yok mu? Hâlâ ne olup bittiğini bile bilmiyorum.” Ba-bama döndüm, başparmağımla Kal’ı işaret ettim. “Neden bunu durdurmadın? Bollente Medya ile yaptığın anlaşmayı mahvet-medi mi bu adam?”

“Hayır, o anlamayı sen mahvettin,” dedi babam sert bir sesle. Yüzündeki hayal kırıklığı, ifadesini taşılaştırmıştı. “Ve çünkü bunu gizli tutamadın, birileri elinde video kanıtıyla *aileyi* şantajla tehdit ediyor.”

Boğazım düğümlendi, kan yüzüme hücum etti. “Biri bizi izliyor muydu?”

Babamın ağzı tiksintiyle büküldü, dudakları küçümseyen bir kıvrıma dönüştü. “Birileri *her zaman* izler, *figlia mia**. Ve şimdi hepimiz senin hatanın bedelini ödüyoruz.”

Omzunun üzerinden Mateo’nun cesedine baktı, başını iki yana salladı.

“Büyüklerle haber veremez miyiz? Başka bir yol olmalı.”

“Bizi şantajla tehdit eden oluşumun uymamız gereken çok belirli kuralları var. Eğer bu kurallar çiğnenirse, hepimizi bitirirler. Üstelik kim olduklarına dair en ufak bir ipucumuz yok. Resmen elimiz, kolumuz bağlı.” Babam başını yana eğdi. “Kaldı ki Büyüklerle haber verirsek, seni zaten öldürürler.”

Kal’ın sözleri zihnimde yankılandı. “*Sana yardım ediyorum.*”

Yutkundum, gözlerimin arkasında biriken yaşları bastırma-ya çalıştım ama dünya ekseninden kaymış gibiydi.

“Seni bu anlaşma için seçmenin akıllıca olacağını sanmıştım.” Babam derin bir nefes aldı. “Hayatım boyunca seni beladan uzak tutmaya çalıştım. Sadece seni evlendirebilirim, her şey kendi kendine yoluna girer sanmıştım.” Bakışları üzerimde gezinirken, sesi yorgun bir çaresizlikle doluydu. “Sana güvenebileceğimi sanmıştım, Elena.”

Üzüntü omurgamı sarmaşık gibi sardı; öyle sıkı sardı ki ikiye ayrılacakmışım gibi hissettim. Ellerim, kendi iradem dışında havaya kalktı; ona uzandım - teselli etmek, özür dilemek, belki her ikisi için.

Yalnızca o bakışlardaki umutsuzluğu silmek istiyordum, ruhuma kök salmadan önce.

“Baba, ben-”

* (Id.) kızım demek. -ç.n.

“Al şunu.” Kal, bir kâğıt parçasını elime tutuşturdu, sözümü kesti. Aşağı baktım. Midem daha da düğümlendi.

Massachusetts Eyaleti Evlilik Sertifikası.

Bir şekilde, işte o an her şey *gerçekten* olmuş gibi hissettirdi.

Ellerim titredi, belge parmaklarımdan kayıp düştü, göğsümde anksiyete yankılandı, damarlarımı tıkadı. “Bunu imzalamam.”

Kal derin bir iç çekti, kâğıdı yakaladı ve beni yatağa sürükledi. Sayfayı Mateo’nun göğsüne koydu. Parmaklarımin arasına bir kalem tutuşturdu, sonra kendi parmaklarını benimkilerin üzerine yerleştirip elimi yönlendirdi.

İsmimi taklit ederken ne kadar kolay davrandığını izledikçe içimde öfke kaynıyordu.

Gözlerimi Mateo’nun cansız bedeninden kaçırdım; midem çoktan dün akşamki yemeği kusma noktasına gelmişti. Kal elimi bıraktığında ondan uzaklaştım, avucumla ağzımı kapatıp hıçkırığımı bastırdım.

Eğer Kal’la birlikte olmanın beni buna, özgürlüğümün tümünden elimden alınmasına götüreceğini bilseydim bunu yapmazdım.

Değil mi?

İnsanın kaderine razı olarak yaşadığı bir hayatta, en ufak bir değişim bile dünyanın sonu gibi hissettirebiliyordu.

Mateo’yla evlenmek istememiştim, evet. Ama Kal’la evli olmak da aynı derecede istemediğim bir şeydi. Yine de Mateo’yla ne bekleyeceğimi biliyordum. Sonuçta bir zamanlar arkadaşlık. O, gücü ve şiddeti seçip istediğini elde edemediğinde bunları bana karşı kullanmaya başlamadan önce.

Ama bununla baş edebilirdim.

Yıllardır o dar alanda dolaşmayı öğrenmiş, yumruklarını kendi mor ellerimle karşılamayı bile becermişim. *Yönetilebilir* bir şeydi.

Ancak Kal'la olan bu durum keşfedilmemiş bir bölgeydi.

Onu başka bir kadınla hiç görmemiştim ama otuz iki yaşında bir adam olarak, hayatında birçok kadın olmuş olmalıydı.

Üstelik neden bununla yetindiğini de anlayamıyordum; çünkü onu son görüşümde, delicesine seviştikten sonra gün doğmadan beni bırakıp gitmişti.

Geride sadece buruşturulmuş bir kâğıda yazılmış bir şiir ve siyah bir gül bırakmıştı. Uzun süre o gecenin gerçek mi yoksa bir hayal mi olduğunu sorgulamama neden olmuştu.

Dokunuşun bir hafızası vardır.

Söyle sevgilim, söyle,

Onu nasıl öldürür, nasıl özgür kalırım?

Eğer bir şey anlatıyorsa, o ayrılık sözleri - Keats'ten ödünç alınmış olsa da - benden tamamen vazgeçtiğini açıkça gösteriyordu. Yine de işte şimdi, burada, elimi tutup zorla imzalatmış, sanki başka bir seçenek hiç yokmuş gibi davranıyordu.

Babam annemi bulmak için odadan çıktığında, Kal'ın toparlanmaya devam edişini izledim. Mideme bir ağırlık çöktü, haftalar önce bana söylediği o diğer cümleyi hatırladım.

"Ben senin o küçük kolejli çocuklarından değilim. Seni mahvederim ve bir kez bile düşünmem."

Ben de o zaman, kendimden emin bir sesle, *"Mahvet o zaman,"* demiştim. Dayanabileceğime inanmıştım.

Şimdi ise, kendimi hangi cehennemin içine adım attığımı düşünmeden edemiyordum.



“Bu, gerçekten ilginç bir gelişme.”

Bir bacağıma diğerinin üstüne atarken, kolumdaki saatin saniye ibresini, antredeki büyük saatle senkronize olacak şekilde düzelttim. Merdivenlerin tepesinden beni bir hayvanat bahçesi yaratmışım gibi süzen küçük Ricci kızlarının bakışlarının farkındaydım ama dikkatim, düzensiz çalışan o saate takılıp kalmıştı.

Genelde insanlarla, hele ki ergenlerle, özellikle sosyalleşmekten kaçınırdım. Ama bu, kolayca kaçabileceğim türden bir şey değildi.

Elena'nın kaçmasına izin veremezdim. Kendini tuzağa düşmüş hissediyordu; altın kafesine hapsedilmiş kırık bir kuş gibi, gözünü kapısının kilidinden ayırmıyor, kaçma ihtimali için sürekli tetikte bekliyordu.

Bu yüzden, Louisburg Meydanı'ndaki Ricci malikanesine onunla birlikte dönmek zorunda kalmıştım. Kanatlarının kırık kalmasını sağlamalıydım.

En azından şimdilik.

Tüm yol boyunca, parmağındaki yeni yüzükle oynamış, arada bir bana göz ucuyla bakmıştı; sanki bakışının ağırlığını fark etmeyeceğimi sanıyordu.

İşte küçük tanrıçayla ilgili sorunum buydu: Yaptığı her hareketi fazlasıyla fark ediyor olmamdı. Varlığım, onu uzun süre bir ekrandan izlemeye öyle alışmıştı ki artık birebir etkileşimlerimiz tedirgin ediciydi.

Elbette, bakışlarının anında beni sertleştirmesini bu açıklama karşılamıyordu ama o da tamamen başka bir sorundu.

Şimdilik ilgilenmek istemediğim bir sorun. Özellikle o öpücüğün ağırlığından sonra. Her şeyin doğru ilerlemesi için zamanımı iyi kullanmalıydım.

“Biliyor musunuz kızlar,” dedim, bakışlarını yakalayıp saatimi bileğimden çıkararak, “bir fotoğraf çok daha uzun ömürlüdür.”

En küçükleri Stella, bakışlarımı yakalayınca başını eğdi. Gözlüklerinin ardındaki kahverengi gözleri irileşti, saçının ucuyla oynamaya başladı. Dirseğiyle ablasını dürttü, sanki onu hareket ettirmeye çalışıyordu.

Elena’dan sonra yaş ve güzellik bakımından sıradaki kız olan Ariana, kıkırdayarak parmaklıkların üzerine dirseklerini koydu ve öne eğildi. Ne göz temasını bozdu ne de duruşunu. Karanlık gözlerinde yanan hain bir gülümsemeyle bakışlarını bana dikti.

“Ne yazık ki vampirler fotoğraflarda çıkmaz,” dedi.

“Zekice,” dedim, pantolonumdaki tozları silkeleyerek. “Ama gerçekten vampirsem, yeni eniştenizi kızdırmak istediğinize emin misiniz?”

Omuz silkti, Stella’nın önünden geçip merdivenlerden zarıfça inmeye başladı. Hareketleri inceydi, adeta ceylan gibiydi; sıradan yürüyüşlerinde bile bale esintisi vardı.

Alt basamakta durdu, korkuluklara bir kolunu doladı, gözlerini kısıp bana baktı. “Peki ya Mateo’ya ne oldu?”

“Ne demek istiyorsun, anlayamadım,” dedim.

“Yani,” dedi gözlerini dikerek, “neden şu an bir kilisede değiliz? Neden Elena’yla evlenen kişi o değil? Neden sen burada yarım saattir oturuyorsun da o hâlâ gelip Elena için savaşmıyor?”

Boynumun arkasındaki ince tüyler diken diken oldu; aslında hiçbir sebep yokken sinir sistemim tepki vermeye başladı. “Muhtemelen haddini biliyordur,” dedim.

Ariana yine kıkırdadı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Giydiği pas rengi elbise yüzünün rengini solduruyordu. Saçları sıkı bir topuzla toplanmıştı, dudakları ise parlak kırmızıyla çizilmişti. Kız kardeşler arasındaki farkları fark etmemek elde değildi.

Ariana'nın zarafeti, üzerine çalışılmış bir şey değildi; nefes almak ya da uyumak kadar doğaldı. Merak ettim: Bu asaleti kimden almıştı?

Elbette annesinden değil.

Tanıdığım Carmen'den değil.

Elena'nın zarafeti ise daha bilinçli bir çabayla elde edilmişti. Sanatlara ve ince zevklere olan ilgisi, zorla edindiği bir alışkanlıktı; zamanla kişiliğine işlemişti adeta. Hayatının prangalarına karşı geliştirdiği bir Pavlov refleksi gibi.

Ama bu özenli dış görünüşün altında, bastırılmış bir karanlık yatıyordu. Sıklıkla morarmış parmak eklemlerine ve kanlı dudaklara dönüşen bir karanlık.

Elena onu bastırıyor, ailesini mutlu etmek ve görevlerini yerine getirmek için derinlere gömüyordu. Ama o karanlık oradaydı, dışarı çıkmak için fırsat kolluyordu.

Onu neyin serbest bırakabileceğini merak ediyordum.

"Kız kardeşim başını belaya mı soktu?" diye sordu Ariana, belli ki bu evliliğin ardındaki nedeni çözmeye kararlıydı. Oysa bu rolü küçük kardeşe biçmiştim ben.

Stella, parmaklıkların sonuna kadar ilerlemişti, üst basamakta tereddütle durdu. "Ari," diye fısıldadı ama sesi yukarıdan yankılandı, "bırak artık, hadi."

Bakışlarını bir anlığına bana çevirdi, göz göze geldik ama hemen uzaklaştırdı. Yanakları kıpkırmızı kesildi. Nedenini tam kestiremesem de bu huzursuzluğu oldukça eğlenceli bulmuştum.

Belki de bana birini hatırlattığı içindi.

İç geçirerek bankta hafifçe kaykıldım, ceketimin önünü düzelttim. Kolumdaki saatin tik takları, büyük saatin gerisine

düşmüştü yine - tıpkı bir kalp ritim bozukluğu gibi - ve bu sese odaklanmamaya çalışarak çenemi sıktım.

“Bence garip bir şeyler oluyor,” dedi Ariana. “Elena’yı... onunla evlenirken gözünün önüne getirebiliyor musun?”

“Bilmiyorum,” diye homurdandı Stella. “Ama açıkçası Mateo’yla evlenmeyi istemesini de pek hayal edemiyordum.”

“Evet ama en azından o mantıklıydı. Sonuçta yıllardır birliktelerdi.”

“Gerçekten *birlikteler miydi* sence?” dedi Stella, duraksayıp düşüncelere dalarak. “Yani, Mateo kesinlikle onunla ilgileniyordu ama Elena ilgilenmiş gibi yapıyordu sanki. Gerçekten içinde değildi.” Bir süre durdu, sonra iç geçiren bir ses tonuyla ekledi: “Bence bu, Mateo’dan daha çok anlam ifade ediyor.”

Ariana boğazının arkasından tuhaf bir ses çıkardı. “Ama o Elena’yı *seviyordu*—”

“Yeter, hanımlar.”

Sesim alçak ama gergindi. Hem tartışmaları hem de neredeyse duyulmayacak kadar hafif olan saat sesi, sinirlerimi kopma noktasına getirmişti. Tahta bankın kenarında parmaklarımı kıvırdığımda, altımdaki eski ahşabın çatladığını hissettim. Öfke, içimde kaynayan kızıl bir dalga gibi yükseliyordu.*

“Endişenizi takdir ediyorum, çünkü iyi niyetli olduğunuzu biliyorum,” dedim, nefesimi dengede tutmaya çalışarak. “Ama bir daha *asla* karım ve eski nişanlısından söz etmeyin - yalnızca bizim onunla Mateo’dan ne kadar daha iyi bir çift olduğumuzu söylemek içinse başka. Onun adını bir daha Elena’nın adıyla yan yana duymak istemiyorum.”

Ariana’nın ağzı aralandı, dili dudaklarının üzerinden geçti; bana laf sokmak istediği çok belliydi. Gözlerindeki yangın, bedeninin ince çizgilerine sinmiş meydan okuma... Bu ateşi tutuşturmak için pek az kıvılcım yeterliydi.

Belki de ablasına düşündüğümünden daha çok benziyordu.

Cebimdeki telefonun titremesiyle dikkatim dağıldı. Cihazı

* Misofoniyle yaşayan biri olarak, Kal’ın tetikleyicilerini yazmak benim için hem zorlu hem de bir bakıma arındırıcı bir deneyimdi.

ıkarıp ekrana baktım ve ekranda beliren ismi okuyunca uzun bir nefes verdim. Ayağa kalkarken başımla kızlara selam verdim. Söyleyecek başka bir söz bırakmadan çıkarsam bu tehdit havada asılı kalırdı.

Şu an itibarımın bunu kaldıracak durumu yoktu.

Bu yüzden, lafla ikna etmeye çalışmak yerine *Rolex*'i çıkar-
dım, yere bıraktım. Tıkırtının tetiklediği huzursuzluk, içimde
birikmeye başladı. Tıpkı diğer tetikleyiciler gibi, bu ses de gide-
rek büyüdü, sonunda kulaklarımın arasında ağlayan bir şelale-
ye dönüştü, etrafımdaki tüm sesleri boğdu.

Bu tür kriz anları boğucudur, tetikledikleri öfke her şeyi tü-
ketir. Omurgam boyunca titredi, göğsümde düğümlendi, sonra
doruğa ulaşıp bir yanardağ gibi patladı. Genellikle zihnimde
beliren şiddet dürtülerine teslim olmazdım ama bu kez elimi
belimdeki tabancaya attım ve doğrudan saat kadranına doğ-
rulttum.

Şarjörden bir mermi fırlayıp cam parçalarını, metal kıymık-
larını ve deri parçalarını zemine gömdü. Çarpmanın etkisiyle
her şey dalga dalga yayıldı.

Ne tuhaftır ki, saat artık orada olmasa da sanki hayalet bir
uzuv gibi, tıkırtı hâlâ duyuluyordu.

Göğsüm inip kalkıyor, damarlarımın içinde elektrik akıyor-
du. Gözüm deliğe kilitlenmişti, kurşun sesini zihnimde defa-
larca tekrar ettim. Omuzlarım gerilmiş, kaslarım taş gibiydi.

Hareket etmedim - *edemedim* - ta ki o tıkırtı tamamen ke-
silene dek.

Nihayet, etrafımızda asılı duran sessizlik zihnime sızdı ve
yeniden nefes alabildiğimi hissettim. Gözümün ucuyla kızların
irkildiğini gördüm, boğazımı temizledim ve silahı yerine yer-
leştirdim.

Odadan çıkarken telefona uzandım, gelen çağrıyı kabul et-
tim. Vücudum normal hâline dönmeye çalışırken, geçici bir ra-
hatlama kapladı içimi.

Ortağımın, evleniyor olmam fikrine karşı hissettiği tam anlamıyla şaşkınlıktı, “Buna hâlâ inanamıyorum, lanet olsun,” diye söylenip durdukça bende giderek bir güvensizlik yaratmaya başlamıştı.

Elena’nın çocukluk odasının hemen dışında, telefonum kuşağımda, koridorda ileri geri dolanıyor; Jonas Wolfe’a numaramı vermiş olmamdan pişmanlık duyuyordum.

“Oldukça uç noktalara varıyorsun, Anderson,” dedi, kalınlaşan İngiliz aksanıyla. “Emin misin? Gerçekten bu kız buna değer mi?”

“Bunu öğrenmenin tek yolu var,” dedim kısa bir yanıtla.

Telefonun diğer ucundan bir ceset torbasının fermuarının çekiliş sesi geldi. Mideme yerleşen rahatsızlık hissiyle içim burkuldu. Normalde temizlik işlerini kendim halletmeyi tercih ederdim ama yeni karımı gözetmem gerektiği için bu defa vaktim olmamıştı.

Yine de Mateo’nun fiziksel hâlinin bu dünyada son gördüğü kişinin ben olmasını isterdim, Charles Nehri’nin dibini boylamadan önce.

“Peki, hedefinle temas kurdun mu? Neler olup bittiğini ona anlattın mı?” diye sordu Jonas.

Elena’nın kapalı kapısının ardından yükselen sesler üzerine duraksadım, bakışım kapıya kaydı. *Şu an içeride kim vardı?*

On dakikadır burada gözcülük yapıyor, içeri girip çıkan kimseyi görmüyordum. Aşağıdaki girişten ayrıldıktan sonra bu koridora yerleşmiş, herhangi bir kaçış girişimi olursa anında müdahale etmeye hazır hâle gelmişim. Ancak şimdiye dek içeriden çıt çıkmamıştı.

Bu ani hareketlilik, boynumdaki kasların gerilmesine neden olmuştu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Kapıya yaklaşırken Jonas’a kısa bir “hayır” cevabı verdim. Akşî takdirde bıktırıcı sorularıyla üzerime gelmeye devam edeceğini biliyordum.

Onunla on yıl önce Aplana Adası’nda tanışmıştım - anne-

min parası olduğunda bizi götürdüğü o lanet yer. O zamanlar Jonas hakkında bildiğim tek şey, adanın sahibi ailenin yaşadığı Primrose Malikanesi'ne yaklaşmasının yasak olduğuydu.

Onu kefaletle hapisten çıkardığımda ve işe aldığımda neye bulaştığımı bilmiyordum ama bugüne kadar süregelen nadir ilişkilerimden biri olduğu için, o bitmek bilmeyen gevezeliğine rağmen katlanıyordum.

“Yani hiçbir şeyi tam anlamıyla düşünmeden hareket ediyorsun,” dedi.

“Her şey belli bir sırayla gerçekleşmek zorunda, Wolfe,” dedim, sesimi alçaltarak. İçeride her kim varsa, varlığımdan haberdar olmamalıydı. “Onu bu işin ortasına pat diye atıp, her şeyi kabul etmesini bekleyemem.”

“Ama...*evlilik*? Boston’a giderken bunu hiç söylememiştin.”

“Planlar değişti. Bu bana istediklerimi elde etmenin en hızlı ve en kolay yolu oldu.”

Para. Güç.

Aile.

Jonas içini çekti. “Pekâlâ, eminim ne yaptığını biliyorsundur.” Sonra kısa bir duraklama oldu. Kararsızlık sesine yansımıştı. “Sence bir sorun çıkarır mı?”

Elimi kapı koluna uzatıp yavaşça çevirdim. Kapıyı aralamaya başladığımda kalbim göğsümde çırpınmaya başlamıştı. Gözlerim içerideki manzaraya alışıırken, göğsümde biriken kahkaha, boğazımda takılıp kaldı.

Bu kahkahanın içinde zerre kadar neşe yoktu. Yerini, içimi yakan ve nefesimi kesen bir ihanet hissi almıştı.

Jonas’a herhangi bir cevap vermeden telefonu kapatıp cebime koydum. Dışlerimi sıkarak içeri adım attım. Elena’nın annesiyle göz göze geldim.

Onunla aynı odada olmak bile ciğerlerimin tutuştuğunu ve yanmış enkazın içinden nefes almaya çalıştığımı hissettiriyordu.*

* Bunu kesinlikle çekici ya da hoş bir anlamda söylemediğini özellikle belirtmem çok önemli.

Carmen beni görür görmez kaşlarını çatmıştı; bronz rengi teni kıpırdamadı, sadece kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi.

“Ne halt ettin sen, Kallum?” diye tısladı. Parmaklarım havada kenetlenirken ellerim sızladı. “Kızım neden şu anda Mateo de Luca’yla evlenmiyor?”

“Elena benimle evlenmeyi seçti.”

“Onu becerdin, değil mi?” Carmen’in dudakları nefretle kıvrıldı. “Onu yatağa atarsan, hepimizi de batıracağını *biliyordun*. Yıllardır fırsat kolluyordun zaten.”

“Kendi isteğiyle benimle evlenmeyi seçti.”

“Tabii, Mateo da kenara çekilip sizi alkışlamaya can atmıştır eminim.”

Onunla konuşurken mesele her zaman aynı yere gelirdi: Tepkim. Hangi düğmelerime basacağını bilir, ne kadar sert basarsa beni üzerime sıçrayacak hâle getireceğini de bilirdi.

Bir zamanlar bu, ikimizin arasında bir tür oyundu neredeyse; iğnelemeleri, sert sözleri, kıskançlığı ve kiniyle derimin altına iner, ben de bir kuzu gibi onun peşinden gider, sonu yıkıma varırdı.

Sadece alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. Gözüm odada gezinirken balkona açılan yarım aralık kapıyı fark ettim.

Bu odanın planı hafızama kazınmıştı; beyaz duvarları, kendi evimden bile daha aşına olduğum bir görüntüydü. Gömme raflardaki kitaplar ise yıllardır bana anlattığı favori ciltlerdi.

Duraksamamın nedeni buydu: Elena, en azından *The Romantics* kitabını yanına almadan asla gitmezdi. Oysa şiir kitapları eskiden olduğu gibi yerli yerindeydi, dokunulmamış, geride bırakılmıştı.

İçimde bir düğüm sıkıştı; bakışlarım yeniden Carmen’e döndü. Ellerini geniş kalçalarına koymuş bana öfkeyle bakıyordu.

“Elena nerede?” diye sordum, tonumu sabit tutmaya çalışarak. Oysa bedenim atılmak, onu duvara yapıştırmak için yanıp tutuşuyordu.

Omuz silkti. “Kaçmasına yardım etmemi şaşırtıcı bir hevesle kabul etti. Yeni evli biri için tuhaf, sence de öyle değil mi?”

“Bilemiyorum, Carmen,” dedim balkona ilerlerken; kapının ardında bir gölge kıpırdamıştı. “Bu, senin yıllardır denemekten geri durduğun bir şey değil miydi sonuçta?”

Ağzı kapandı. Ben hareket ederken o da bana doğru geldi, çıkış yolumu kesmeye çalıştı. Elleri göğsüme dokunduğunda derim diken diken oldu; içimde yükselen iğrenme, görüşümü bile bulanıklaştırdı.

“Kızıma dokunmana izin vermeyeceğim,” dedi, iri kahverengi gözleri yaşla dolarken.

Bir zamanlar, bu acının beni etkilediği dönemler olmuştu - Carmen Ricci’nin kendisinden başka birini umursayabileceğine inanacak kadar genç ve saf olduğum zamanlar. Gözyaşları yanaklarından süzülürken hâlâ bir anlığına tereddüt ettiğimi hissettim. Manipülasyonunun artıkları hâlâ içimde bir yerlerdeydi, yıllar geçmesine rağmen geri çekilmeye meyilli bir gölge gibi.

Ama sonra konuşmaya devam etti ve o büyü tamamen bozuldu.

“Beni cezalandırmak için onu kullanma.”

Dişlerimi yanağımın içine gömüp o tatlı metalik tadı hissederken kısık bir kahkaha bıraktım dudaklarımdan. Başımı eğip dudaklarımı kulağına değdirdim. Titredi. Boğazıma mide bulantısı yükseldi.

“Ona zarar vermeyeceğim,” dedim, Carmen’in ellerini avuçlarımın içine alıp parmaklarımı onunkilerin etrafında kilitlerken. “Onu *mahvedeceğim*. Ve her seferinde benim için kanadığında, senin asla sevmediğin her şeyi nasıl sevdiğini düşüneceğim.”

Elimi ileri ittiğim anda kemiğin kırılma sesi net bir şekilde duyuldu. Carmen çığlık attı; tiz, delici bir sestti. Ben onu kendimden uzaklaştırırken ellerini göğsüne bastırıp parmaklarını siper etti. Bedenini sarsan hıçkırıkları görmezden geldim - tıpkı onun bir zamanlar benim acımı görmezden geldiği gibi.

Henüz Elena'ya dokunmayı planlamıyordum.

Ancak Carmen bunu bilmiyordu. Şu an için evliliğin sadece yasal olarak değil, gerçekte de tamamlanmış olduğuna inanması gerekiyordu.

İntikam, sonraki adımlarımda öncelik değildi belki ama Carmen'in acı çekmesi için hiçbir fırsatı kaçırmazdım.

Balkon kapılarını hızla açtım ve Elena'yı orada buldum - hâlâ biraz önceki tören elbisesi üzerindeydi. Bir omzuna pembe küçük bir sırt çantası asmış, göğsüne bir kitap bastırıyordu.

Saçları darmadağın olmuş, gözlerinin altındaki makyaj akmıştı. Korkuluklara yaslanmış, yüzünde sıkılmış bir ifade vardı; annesinin çılgınlıkları onu hiç etkilemiyor gibiydi.

Beni gördüğünde iç çekti. "Gelmen uzun sürdü."

Sanki geleceğimden hiç şüphesi yokmuş gibi.

Pantolonumun cebinden şırıngayı çıkarıp kapağını açtığımda, başını yana eğip saçlarını topladı - sanki al beni der gibi teslimiyet içindeydi.

İğne derisine kolaylıkla girdi. Eğilip iğnenin girdiği noktayı dilimle yaladım; kendimi tutamadım. Birkaç saniye sonra bedeni gevşedi, bilinci kaydı. Onu omzuma attım, elindeki kitabı aldım ve başlığını görmezden gelmeye çalıştım.

Ovid'in *Metamorfozlar*'ı.

Carmen'i yerde ağlamaklı hâlde bırakıp Elena'nın baygın bedenini dışarıdaki arabaya taşıırken Jonas'ın sorusunu hatırladım.

Elena'nın sorun çıkaracağını *sanmıyordum*. Çünkü o zaten başlı başına bir sorundu.



Kendime geldiğimde fark ettiğim ilk şey, ağzımın ne kadar kuru olduğuydu. Dilim damağıma yapışmıştı, sanki oradaki girinti çıkıntılarla bütünleşmişti ve hâlâ ailemin evine giderken içtiğim naneli gazlı suyun tadı dilimdeydi.

İkinci fark ettiğim şey, bulunduğum odaydı - yabancı ama lüks bir yerdi. Sıkışık ama şıktı; duvarları cilalı panellerle kaplıydı, tam karşıda ise yatağın ilerisinde bir elektrikli taş şömine duruyordu. Boynumun, köprücük kemiğiyle omzumun birleştiği yerde donuk bir sızı vardı. Oturup kollarımı başımın üzerine uzatarak esnedim, o tutulmuş kasları açmaya çalıştım.

Üçüncü olarak fark ettiğim şeyse, ipeksi çarşaf göğsümden kayıp da serin havaya çıplak tenim değdiğinde anladığım üzere, üstümde hiçbir şeyin olmayışındı.

Elimi beyaz çarşafın altına kaydırıp bacaklarımın arasına götürdüm, keskin bir nefes aldım.

Sadece üstsüz değildim.

*Çıplaktım.**

Bacaklarımı birbirine sıkıca bastırıp göğüslerimi avuç içle-
rimle kapadım. Gözlerim odayı taradı, kıyafetlerimi aradım.
Evde sırtımda taşıdığım çanta, yatağın yanındaki şifonyerin
üzerine bırakılmıştı; açık ve boştu.

Başımın yanında, duvarda küçük yuvarlak bir pencere vardı.

* Günün bir noktasında hepimiz öyle oluyoruz zaten.

Uzanıp perdesini yukarı kaldırdım ve içimdeki kötü hisse niha-yet isim koydum.

Bir uçaktaydım.

Midem, boğazıma doğru yükseldi; o kuruluğun ortasında nefes almamı engelledi. Havadaki bu yolculuk görüntüsü zihni-me kazınmış, alttaki dünyaya perde gibi inen beyaz bulutların ötesine bakarken sürekli düşüş sahneleriyle dönüp duruyordu.

Çarşafı bedenime sıkıca dolayarak yataktan kalktım. Bir an yerimde öylece dikildim, vücudum dengesini bulmaya çalışır-ken dizlerim titredi, tüm benliğim bu uçuş hâline karşı gelmek istiyordu ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yatağın kenarına tutunarak şifonyere yöneldim, çekmeceleri açıp içlerinde bana ait *bir şey* var mı diye baktım.

Hepsi boştu.

Neden bana çantamı hazırlamamı söylesin ki, sonra eşyalarımı benden almak için mi?

İçimdeki öfke kana karıştı, yanaklarımı alevlendirerek bede-nime yayıldı. Ne yapacağımı bilemeyip olduğum yerde dönerek çare aradım. Banyoya bir göz attım - içeride granit kaplı mü-kemmel bir duş kabini, tuvalet ve köşede kompakt bir lavabo vardı. Ama yine kıyafet yoktu.

Yani *bana* ait olanlardan.

Duş kapısına asılmış siyah bir *boxer* ve bir siyah tişört vardı; pleksi cam buğulanmıştı. Kal'ın soyunup duş alırken yalnızca birkaç adım ötemde olması düşüncesiyle karnım kasıldı.

O gece, birlikte geçirdiğimiz tek gecede bile tamamen so-yunmamıştı. Sanki hâlâ gizemini korumaya çalışıyormuş gibiy-di. Hep merak etmiştim; acaba neyi sakladığını sanıyordu?

Ben o gece, *kelimenin tam anlamıyla*, kendimi ona açmış-tım. O ise hâlâ çözülmemiş bir yumak gibi kalmıştı. Bedenimi, daha önce mümkün olduğunu bile bilmediğim şekillerde onun için eğip bükmiş-tüm.

Bu anı hatırladığımda utanarak bacaklarımı birbirine sür-tüm. İç uyluklarım birbirine değdiğinde, hassas, hırpalanmış et yüzeye sürtündü.

Kal bıçağı üzerime sürdüğü anda kaçmalıyım. Ama bıçağın sebep olduğu o acı, hemen ardından gelen dilinin temasıyla silinmişti. Kanımın çarşaflara bulaşmasını engelleyen o dildi.

Hayatım boyunca morarmış yanakların, kanayan eklemle-rin peşinden koşmuştum. Başkalarıyla kavga ederek parmak-larımın altında kırılmalar yaratmıştım - belki de babam mutlu olur, bana sadece mafya prensesi olarak değil, başka bir gözle bakar diye.

Geçen yılın Noel'ine kadar, bir başkasının beni kırmasın-dan da zevk alınabileceğini hiç fark etmemiştim.

Boğazımda biriken arzu yumağını zorlayarak yutkundum, banyodan dönmek için adım attım - ve o anda göğsüme tanıdık bir beden çarptı.

Kalbim kaburgalarımın içine çarpıyordu, dışarı fırlayacak-mış gibiydi.

"Kallum," diye fısıldadım, bakışlarımı onunkilere kilitle-yerek, her ne kadar bakmamam gerektiğini bilsem de. Tüm yaşananlardan sonra hâlâ ona bakıyordum. Ama alevle yanıp tutuşan kelebek misali, ben de yine sığağına çekiliyordum.

Gözleri kararmıştı, o koyu kestane rengi bakışları arzu ile kaplanmış, beni baştan aşağı süzüyordu. Elindeki Granny Smith elmasını dudaklarına götürürken dudaklarının kenarına meyvenin suyu sıçradı.

Isırdığında çıkan ses, içimde yankılandı. O yankılanma-yı bedenimin merkezinde hissettim. Kulağımda uğuldayan o sesle, gözlerim onun ağzına takıldı. Islak dudaklar, çiğnerken hafifçe kıpırdıyordu.*

Bacaklarımın arasında bir nabız attı. Yüzündeki o tehlikeli ifade başımı döndürüyordu.

Boğazı yutkunurken inip kalktı, bana doğru bir adım daha

* Bu sahnenin, bir gün yediğim özellikle sulu bir elmanın ilhamıyla yazıldığına epey eminim. Rica ederim.

attı - zaten neredeyse iç içeydik bile. Kulağım uğulduyordu. Mantığım durmuştu. Korkmam gerektiğini unuttuğum bir anda, tüm düşüncelerimi kenara itmişti.

“Lanet olsun,” dedi, sesi neredeyse kısık bir nefes gibi. “Adımı dudaklarından duymak ne güzel, küçüğüm.”

“Ş-şey... Kıyafetlerim nerede?” diye kekeledim. Bu kadar net bir cümle kurabilmiş olmama şaşırdım çünkü tek düşündüğüm dudaklarının benimkilerin üstünde nasıl hissettireceğiydi.

“Valizini boşalttım. Hepsi koridordaki dolaba asıldı. İnişten önce uyanmazsın sanmıştım.”

Bir adım daha attı. Beni tekrar banyonun içine itti.

“Peki gelinliğim?”

Çenesinde bir kas seğirdi. Sol yanağında bir gamze beliriverdi. “Yaktım. Havalimanından çıkmadan hallettim.”

Ağzım açık kaldı. “Gelinliğimi yaktın mı?”

“Bu evliliği, Mateo’nun yatağının zeminine serilmeyi bekleyen bir elbiseyle yapmanı hiç takdir etmedim.”

Kaşlarımı çattım. “Adil olmak gerekirse, Mateo’yla asla yatmayı planlamamıştım. Uzak durabiliyorsam, sonsuza dek.”

Bir adım daha attı, beni lavabonun kenarına kadar geri sürdü. Düşmemek için bir kolumu arkama dayadım, diğer elimle çarşafı kavramaya devam ettim. Kal, elini kalçamın yanındaki tezgâha yerleştirerek bana yaklaştı.

“Öyle mi?” dedi, sıcak nefesi yüzümde dolaşırken. “Yani o iç çamaşırlarını onun için *giymedin*? Tatlı küçük vajinanı tıraş etmen de yeni kocan tadına bakmak ister diye miydi?”

Dudaklarımı yaladım, o sırada o da çarşafın düğümünü kavradı. Başımı iki yana salladım. O daha da yaklaştı. Artık tek bir beden gibi hissettiriyordu.

Göğsüm sıkıştı, kirpiklerimin arasından ona baktım, nefesimi düzenli tutmaya çalışarak, aramızda akan çekicilik havuzuna ayak parmağımı daldırdım. “Belki de bu gece elbisenin *senin* yerinde olmasını istedim.”

Kal'ın göz bebekleri daha da karardı, boğazında bir nefes takıldı. "O seni becerirken beni düşünecek miydin?"

Cevap beklemeden, sateni çekiştirdi, boştaki eliyle parmaklarımı açarken elmadan bir ısırık daha aldı. Meyveyi ağzından çıkarırken çıkardığı müstehcen ses, omurgamdan şiddetli bir titreme gönderdi ve ben, içimden ısınan nemin tepe noktasında birikmesiyle bacaklarımı birbirine sıkıca kapattım.

Elinin bir hareketiyle çarşaf vücudumdan düştü ve beni lavaboya sabitlediği belime takıldı. Kal, çığnerken titrek bir nefes verdi ve aç gözleriyle vücudumu baştan aşağı süzdü.

"Hatırladığım kadar günahkâr," diye mırıldandı, elmayı arkamdaki tezgâha koydu, sonra yapışkan parmaklarıyla göğsümün altındaki nar dövmesini okşadı -onun Persephone'u olmaktan başka bir şey istemediğim için yaptırdığım dövme.

Dokunuşu buz gibiydi, gözlerindeki sıcaklıktan yoksundu ama yine de beni yakıyordu.

Sorunum neydi benim?

Birkaç saat önce, bu adam beni şantajla evlenmeye zorladı. Sevdığım herkesin hayatını tehdit etti, sırf benim henüz anlamadığım tuhaf bir oyunda isteyerek piyon olmam için.

Kendisinin de şantaja uğradığına dair hikayesine de pek inanmamıştım. Tanıdığı herkes tarafından Ölüm Doktoru olarak adlandırılan bir adam, başkalarının iradesine bu kadar kolay boyun eğecek biri değildi, bu yüzden işkencecisinin şartlarını hemen kabul etmesi, zihnimde alarm zillerini çaldırdı.

Ancak başka bir ipucum da olmadığı ve onun boş tehditlerde bulunmadığını bildiğim için, başka seçeneğim yoktu.

Bu, bizim küçük anlaşmamızdan hoşlanmam gerektiği anlamına gelmese de o ne kadar uzun süre bakarsa, kararlılığım o kadar çabuk eriyip gidiyordu.

Ellerim tezgâhı ağrıyana kadar sıktı, ona dokunmamak için kendimi zor tutuyordum.

Başparmağı dövmemin üzerinde kayarken, beni yaprak gibi titretmişti ve sırtarak aşağı doğru ilerledi. Kalçamın üzerinden

kıvrılarak kasık kemiğimi okşadıktan sonra, klitorisimi okşamak için daha da aşağıya indi.

Dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı ve sırtışı genişledi, ağzının köşelerindeki çizgiler derinleşti.

“Onun için tıraş olmadın ama benim için de tıraş olduğunu hatırlamıyorum,” dedi, sesinin tınısı göğsümde yankılandı. “Ben yokken kiminle yatıyordun?”

Klitorisimi takip ederek, tekrarlayan bir ileri geri hareket yapıp, her seferinde aşağı inerken okşadı. Boğazım *acıyana* kadar daraldı ve kendimi patlamaktan alıkoymak için çılgınca nefes aldım.

Bu adamın küçük bir dokunuşuyla, çoktan doruğa ulaşmıştım.

“H-hiç kimse,” diye cevap verdim, nefes nefese, yemek borumun dibinde yanan acıyı yutarak.

Beni ayırdı ve diliyle cık diye bir ses çıkardı. “Kendi iyiliğin için, bu doğru olsa iyi olur.”

“Öyle, yemin ederim.” *Başka kimse olmadı.* Aynı şeyi ona sormak için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı, zihnim zevk içinde kaybolurken boşaldı.

“İyi,” diye mırıldandı, bu tek kelime bağırsaklarımı sıvı ateşle doldurarak beni şehvetle kasılmaya zorladı. “Bu gece bu evliliği tamamlamayacağız diye, başkasıyla deneme hakkın olduğu anlamına gelmez.”

Gözlerimi kırdım, etrafımı saran uyarılma sisi dağıldı. “Ne?”*

“Hedefimize vardığımızda, bazı işleri halletmek için bir süre ayrılmam gerekecek. Ve senin için yaptığım planlar, küçüğüm...” Gözleri yavaşça üzerimde dolaştı ve beni titretmeye başladı. “Maalesef şu anda, amın beni ne kadar isterse istesin, aletim onu doldurmayacak.”

Koyu renkli kaşını kaldırarak, bacaklarımın arasında ça-

* Onun tarafından terk edilmesine ve ardından köşeye sıkıştırılmasına duyduğu öfkeyi yazmak gerçekten çok eğlenceliydi; bunu, onu ne kadar çok istediği gerçeğiyle yan yana görmek ise daha da keyifliydi. Bu sahnedeki hayal kırıklığı adeta havada asılı duruyor.

balarını yeniledi, elinin tamamını sığdırmak için bacaklarını ayırdı. İki parmağı girişimi okşadı, sanki suyu test eder gibi nazikçe dürttü; oradaki ıslaklığı hissettiğinde karanlık bir gülümsemeyle, parmak eklemlerine kadar daldı.

“Öte yandan parmaklarım...”

Ani giriş, ciğerlerimdeki havayı sıkıştırdı ve o ileri doğru hareket ettiğinde, elinin topuğunu klitorisime sürterek, yumuşak bir ritimle içeri ve dışarı pompalarken, parmaklarını iç duvarlarıma kıvrarak, neredeyse anında boşaldım.

Ben onun etrafında kasılırken, o homurdandı ve elini başımın üstüne koyarak düzeltti. “Ne kadar iyi bir küçük eş.”

Dudaklarım iniltiyle aralandı ve o tezgâhtan elmayı alıp dişlerimin arasına soktu. Eğilerek gözlerimi kilitleyip parmağıyla becermeye devam ederken, meyvenin diğer tarafından bir ısırık aldı.

Burunlarımız birbirine değdiğinde boğazımın derinliklerinden boğuk bir ses çıktı, amım onu sıkıca kavrarken, sırtımdan bir yıldırım geçip küçük ateşler yakarak geçti.

Kal geri çekilirken elmayı da yanında götürdü. Bir parça ısırıp çiğnedim ve damak tadımda tatlı ekşiliği tadarak, bunun yeterli olmayacağını bildiği için bana bir tat verdiğini anladım.

Orgazmımın artçı sarsıntıları ile içim titriyordu ve o geri çekildiğinde elmayı yakındaki bir çöp kutusuna tükürdü ve parmaklarını dudaklarına götürerek *benim* sıvılarımı emdi.

Avını yakalamış bir avcı gibi sırtarak, yatak odasına doğru geri adım attı ve omzunun üzerinden kapıyı işaret etti.

O ana kadar kapının açık olduğunu fark etmemiştim ve kısa koridora göz attığımda, yanaklarım kızardı.

Kızıl saçlı çalışan koridorun sonunda bize sırtını dönmüş, minibarda içecek hazırlıyordu.

“Bize katılmadan önce giyinmeyi unutma,” dedi Kal, bana göz kırparak.

Utanç beni kapladı ve eğilip çarşafı çekerek üzerimi örttüm.

“On beş dakika sonra iniş yapacağız.”



7
Kal

Elena, uçak inene kadar yatak odasından çıkmadı. Ben ise kabinde, bacak bacak üstüne atmış halde, Marcelline'in uzattığı viskimi yudumlayarak oturuyordum; Elena'nın çıkıp bana ağzıma geleni söylemesini bekledim ama o an hiç gelmedi.

İçimde donuk bir sızı dolaşıyor, diken gibi yayılıp göğsümdeki organa saldırıyordu. Suçluluğa yakın bir his ama tam da değil; ucundan dokunuyordu sadece.

Yıllardır yaptıklarımın ötürü kendimi kötü hissetmemiştim; bunda, kendimi affettirmek için ücretsiz kliniklerde yaptığım hayır işlerinin payı büyüktü.

Uykularımı rahatlatmasa da annemin mezarında ters dönmelerini engelliyordu en azından.

Şimdi ise Elena'yı bu karmaşanın içine çektiğimi ve onun tatmin olmamış bir halde geride bıraktığımı düşündüğümde, utanç sinsice zihnime sızıyor, beni kendi karanlık gölgesiyle sarıyordu.

Kadehimi dikerek alkolün boğazımdan geçerken yarattığı yanmaya odaklandım; his daha kök salamadan bastırmak gerekiyordu.

Pilot Aplana Uluslararası Havalimanı'na indiğimizi bildirdiği anda yatak odasının kapısı açıldı ve Elena dışarı süzüldü. Üzerinde siyah tayt ve ince, beyaz bir bluz vardı.

Tayt, uyluğunun iç kısmına kazıdığım *K* harfini örtüyor-

du ve onu oraya işlediğim anı hatırladığımda içimde bir kıpırtı oldu.

Bıçağın hassas tenine değdiği an nasıl kendinden *geçtiğini*, nasıl inlediğini, orgazmın eşiğinden nasıl taştığını hatırladım. Kanı teninden süzülürken ben onun tadına varmıştım; bakır rengi esansımı, susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi içmiştim.

Ve aslında öyleydim.

Onu içmek, yutmak, beni ilk gece kendisine isteyen o bakire kızı tamamen *tüketmek* istiyordum.

O gece sadece bir kereliğine birlikte olacağımızı sanmıştım. O zamanlar gelecekte bu kadar *yakın* olacağımızı tahmin etmemiştim.

Zaten yavaş ilerlemeye dair kendi koyduğum kuralı parmaklarımı onun o dar ve açlıktan kıvranan ıslaklığına gömerek çoktan bozmuştum. O lanet elmayı yerken bana baktığı gibi baktığında kendimi tutamamıştım.

O yumuşak meyveyi ısırırken fazladan bir ağırlık yüklemiştim, sanki esasen yapmak istediğim şeyin mesajını onun vajinasına iletmek ister gibi.

Onu yiyecek, fethedecek, *mahvedecektim*.

O da bunu istemezse ölecek gibi görünüyordu.*

Kendimi zor tutmuştum; pantolonumu indirip fermuarın arkasındaki aletimi çıkararak onu o an içime almak istemiştim ama bu işlerin doğru zamanlaması olmalıydı.

Evliliğin tamamlanmasını beklemeliydi.

Marcelline uçağın kapısını açtı ve tek kelime etmeden çıktı. Muhtemelen eski görevine dönmek için sabırsızlanıyordu.

Elena, deri koltuğa çöktü ve başını arkaya yaslayarak tavana-
daki parlak ahşap panellere baktı. Ben ise dizimin üstünde du-
ran *Better Homes & Gardens* dergisini karıştırıyordum, bir şey söylemesini bekledim.

Gözlerini kısmıştı, ardından iç çekti: “Özel bir jetin varmış.”

* Bu cümle ve bir önceki beni öldürüyor. Baylıyorum.

Salon kısmının gösterişli ama biraz da demode dekoruna göz gezdirerek başımı salladım. “Var.”

Alaycı bir burun çekişiyle başını salladı. “Tabii ki.”

Uçağı -1987 model bir McDonnell Douglas MD-87’yi- birkaç yıl önce bir müzayededen satın almıştım ama adaya nadiren gittiğim için pek kullandığım söylenemezdi. Genelde kiraladığım özel hangarda bekliyordu; ben de genellikle şantiyeden şantiyeye toplu taşımayla gidiyordum. Bu uçuş, kısa ekip transferleri ve bakım uçuşları dışında uçağın ilk gerçek yolculuğuydu.

Yeni hayatıma geçişin bir sembolü olarak kullanmam, sanırım yerinde olmuştu.

Kaşımı kaldırıp dergiyi kapattım, konferans masasının üstüne bıraktım. “Özel jetlerle bir sorunun mu var, Elena?”

“Çevreye zararlı olmaları dışında pek sayılmaz. Sadece senden beklemezdim.”

“Bu ne demek oluyor?”

Altın rengi gözlerinden biri aralandı, beni baştan aşağı süzdü, sonra yeniden kapandı. “Böyle şeyler seni haritaya taşır. Ve babamın adamlarının en çok kaçındığı şey bu değil midir?”

“Ben bir serseri değilim. Mal varlıklarım *var*. Bir evim bile var, daha önce söylemiştim.”

“Bunu bilen var mı?”

Kaşlarım çatıldı, ifadesiz bedenini inceledim. Bir şeyler yolunda değildi. Öncekinden daha kırılgan, daha tedirgindi. Ellerini kolçaklara sıkıca bastırmış, parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Derin, titrek nefesler alıyordu.

Korkuyu tanımak için görmeye gerek yoktur. Bir insan tehdit altında hissettiğinde salgıladığı feromonlar çok azdır ama yeterince zaman geçirirseniz, bu hafif koku ve davranış değişimlerini fark etmek ikinci doğa olur.

Bu koku rutubetli ve ağır olur. Terle karışır, gözeneklerden sızar, beynin kimyasını değiştirir. Bizi delice, öngörülemez şeyler söylemeye ve yapmaya iter.

Ve şu an Elena korkuyordu.

“Elena,” dedim yavaşça, her heceyi dikkatle telaffuz ederek.
“İyi misin?”

Kıpırdamadı. “Uçaklardan hoşlanmam.”

“Hoşlanmaz mısın?”

Başını iki yana sallayıp boğuk bir kahkaha attı. “Biliyorum, Ricciler korkusuz olmalıymış gibi yetiştirildi. En azından babam bizi öyle yetiştirmeye çalıştı; küçükken kardeşlerimle birlikte kendimizi savunma derslerine göndermesinin sebebi de buydu. O yeteneklerimi ilk kez kullandığımda gözlerinin nasıl parladığını görmeliydin.”

Yıllar boyunca onu her gördüğümde elindeki morlukları, dudağındaki yarıkları düşündüm. Bu sıcak, zeki kızın şiddete bu kadar yakın olması pek mantıklı gelmemiştii bana.

Ancak şiddetin kol gezdiği bir dünyada büyüyorsan, birazcık ilgi görmek için her şeyi yaparsın.

“Her neyse,” diye devam etti. “Yumruklarım beni gökyüzünden düşerken koruyamaz. Bu yüzden hava yolculuğundan genelde kaçınıyorum.”

Rafael’in ailesini Boston dışına pek çıkarmaması da işini kolaylaştırıyordu.

“Biliyor musun,” dedim, “istatistiklere göre, uçak kazasında ölme olasılığın, bir araba kazasında yanarak ölme ihtimalinden çok daha düşük.”

“Bunu Buddy Holly, JFK Jr. ve Ritchie Valens’e söyle.”

“Adil olmak gerekirse, o üç kişiden ikisi aynı kazada öldü.”
Elimi ona doğru uzatarak parmağımı kaldırdım. “Yani bu pek dürüst bir karşılaştırma sayılmaz. Hem, bu insanlardan etkilenmiş olacak kadar yaşlı da değilsin zaten.”

Elena sessizce mırıldanarak doğruldu, gözlerini aralayıp bana çevirdi. Bakışları vücudumun her köşesini tarıyor, sanki kusurlu her parçayı belleğine kaydediyordu. Başını yana eğdi, dudaklarını büzdü.

“Mateo’yu öldürdün,” dedi yavaşça.

“Mecburdum,” diye yanıtladım. “Bana birçok açıdan sorun

çıkarıyordu, ayrıca evindeki güvenlik açığına karışma ihtimali de yüksekti.”

“Yani işini bu tür şeylere mi dayandırıyordun?” Kaşlarını kaldırdı. “Bir *ihhtimale mi?*”

Derin bir nefes alarak ellerimi kucağımda birleştirdim, ona karanlık bir bakışla karşılık verdim. “Hayır, küçüğüm. Aslında yetişkinliğim boyunca aldığım her karar, kapsamlı bir değerlendirilmeden sonra titizlikle planlandı. Sonucundan emin olmadığım hiçbir riski almam.”

“Peki bu evlilik nedir? Şanslı bir el mi?”

Hemen cevap vermek yerine arkama yaslandım, sağ tarafımdaki yan dolaba uzandım. Parmağım, bir zamanlar sürekli yanımda taşıdığım o yaşlı kitap sırtına değinceye kadar raflarda dolaştı.

Eskiden bu kitaptan dizeleri defterime yazıp yırtar, yılda birkaç kez Boston’a gittiğimde balkonuna bırakırdım.

Tabii o zamanlar balkonun *onun* değil, annesine ait olduğunu sanıyordum. Carmen’in ne kadar kötü biri olduğunu henüz tam olarak kavrayamamıştım. Bana yaptıklarını idrak edememiştim ve hâlâ bir kafa karışıklığının içinde debeleniyordum. Elena on sekiz yaşına gelip bir bağış gecesinde yanıma gelene kadar notları *onun* topladığını, hatta zaman zaman bana kendi notlarını bıraktığını bilmiyordum.

O gece benden kendisini almamı istedi. Babasının dünyasında ayakta kalabilmesi için ona umut verdiğim gibi, bir de seçim hakkı vermemi istedi.

El yazımı tanıdığını, aramızdaki bağı somutlaştırmak istediğini söyledi.

Ben reddettim. *Kayıp Cennet*’ten bir satırı kasıtlı olarak yanlış alıntılıyıp ona hayır dedim. Sonraki bir ayıysa, o genç Elena Ricci’nin önümde uzanmış hâlini zihnimden silmeye çalışarak geçirdim.

Reşitti ve isteyerek gelmişti, kabul. Üstelik o zamana kadar

farkında bile olmamıştım onun varlığının. Ama sonuçta o, hayatımı geri dönülmez biçimde değiştiren iki kişinin çocuğuydu.

Sonra Rafael gelip onu göz kulak olmamı isteyince, şiir tek iletişim yolumuz oldu.

Olmasını istediğim tek yol da buydu zaten.

Yıpranmış kitabı çıkardım, köşesi kıvrılmış sayfalardan birini açtım. Parmağım hemen o satırı buldu; gerçi William Blake'in şiirlerinin çoğunu ezbere bilirdim.

"Kötü adam, kolay yolları bırakıp tehlikeli yollara yürüyünce, doğru adamı çorak diyarlara sürdü."

Dizeleri okurken bakışlarımı onunkilere kenetledim. Kaşlarını çatı. "The Marriage of Heaven and Hell."

"Zıtlıkların evliliği. İyi ile kötünün. Teorik olarak biz kesin bir eşleşme sayılmayız," dedim, kitabı kapatıp masanın üzerine, ona doğru iterek. "Ama içinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında, başarısızlık gibi bir lüksümüz yok. Bu birlikte, ben de en az senin kadar mahkûmum. Yani iyi ya da kötü, bu ceza artık kalıcı, *karıcığım*."

Bir homurtu çıkardı, dizine parmak uçlarıyla vurdu. Düşüncelere dalmış gibiydi. "Peki ya beni de öldürme ihtimalin nedir?"

"Sıfır."

Bir kaşını kaldırdı. "Yeni nişanlımı öldürüp beni ailemden kaçıran biri için fazlasıyla kendinden emin konuştun. Ne malum beni ıssız bir yere götürüp öldürmeyeceğin?"

Ses tonundaki hafif alay, içimde kabaran bir huzursuzluğu tetikledi. Ceketimin en üst düğmesini çözerken tedirginlikle kıpırdandım. Bakışları ellerimi izledi. O küçük, sivri diliyle alt dudağını ıslattı.

Aletim fermuarımın ardında açgözlüce atıyor, özgür kalmak için *yanıp tutuşuyordu*. Göz temasını bozmadan elimi kasığıma indirdim ve ereksiyonumu avuçladım. Elimdeki ısıyla birlikte içimdeki ateş kol geziyordu.

Onunla oynamamalıydım - zaten kendimi zar zor tutuyordum. Lanet olsun, bilmiyorum neden, kendimi tutamıyordum.

“Ölü hâlinin bana bir faydası yok, küçüğüm,” dedim, hafifçe sıktım. Çok değil ama iç çamaşırımın içine akan bir damla meni bile kumaşa işlemişti.

“Ama benimle yatmayacaksın, öyle mi?”

Azgın küçük kaltak. Alt dudağını ısırarak yüzü kızardı. Onun bu hâlini izlerken, acaba neyin içine düştüğümü gerçekten biliyor muyum, diye düşündüm. “Henüz değil.”

“Peki... o zaman bunun anlamı ne? Ne bekliyorsun?” diye sordu, koltukta kıpırdanarak. Bacaklarını birbirine bastırdı, içinde dönüp duran arzuyu bastırmaya çalışıyor gibiydi. “Artık... o şekilde ilgini mi çekmiyorum?”

Yanakları pembeleşti, utanç boynuna doğru yayıldı, onu masum ve kırılgan gösteriyordu.

Sorun ilgimin olmaması değildi. Sorun ilgimin fazla olmasıydı.

Bir kez başlarsak, bir daha duramayacağımızı biliyordum.

“Endişelenme, küçük Persephone’um,” dedim. Elimi geri çekip derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım. “Becerileceksin ama şimdi değil.”

O bana bakmayı bırakana kadar sertliğim inmedi. Yüzü iyice kızarmıştı.

Takımımın önünü düzelttim, elimi ona uzattım, sabırla tutmasını bekledim. Gerçekten uçaklardan nefret ediyorsa, iniş onun için pek kolay olmayacaktı. Yatak odasından çıkmayı başarması bile mucizeydi; çünkü irtifa değişikliği en deneyimli yolcuları bile zorlardı.

Elime, sonra tekrar yüzüme baktı.

O ayaktayken bile boyum ondan uzundu ama onun bakış hizası tam kasığıma denk geldiğinde vücudumda bambaşka bir şeyler kıpırdadı. Bastırmaya çalıştığım arzu daha da körüklendi.

“Seninle evlenmek istememiştim,” dedi. Sesi, daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak ve kırılgandı.*

Boğazımda bir yumru oldu, nefes almakta zorlandım. Ne tanıdık bir lanet duygu bu. “Bunu sürekli söylüyorsun zaten.”

“Benden ne yapmamı bekliyorsun burada?” diye sordu, yerinden kalkarken. Bir anlık dengesizlik yaşadı ama hemen toparlandı. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

şampuanının o nar ekşisi gibi tatlı kokusu burnuma çarptı. Onu kollarıma alıp yeni karım olarak ondan ne *beklemem* gerektiğini göstermemek için kendimi zor tuttum.

Eğer izin verseydi, o sıkı ve kusursuz vücuduna nasıl tapacağımı... Onu cehennemin dibine sürükleyip, cennetle kandıracağımı göstermek isterdim. Dilimi kelimesiz şiirler gibi tenine yazardım.

Onu mutlu etmek için yapacağım her şeyi yapardım, eğer *yapabilseydim*.

Eğer kaybedecek bu kadar çok şeyim olmasaydı.

Eğer onu gerçekten sevebileceğime ve yalnızca sapkın oyunlarımda bir piyon olarak kullanmayacağıma inanabilseydim.

Ama bunun yerine, güvenli olanı seçtim. Çünkü şu an, en önemlisi buydu.

“Lojistik detayları sonra konuşuruz,” dedim. Yana dönüp çıkışa doğru işaret ettim. Burnumun onun kokusuyla hafif titrediğini fark etmemesini umuyordum.

Fazla yaklaştığında sanki en tatlı ama en ölümcül zehri içmiş gibi hissediyordum.

“nce sana bir şey göstermek istiyorum.”

* Okur, Elena pis bir küçük yalancı.



8

Elena

'Artık o şekilde ilgini çekmiyor muyum?'

Tırnaklarımı uyluklarımın etine saplarken, bu sorunun dudaklarımdan dökülmesine izin verdiğim için kendime içimden saydırıyordum.

Aklım bulanıktı - bunun bir kısmı, yarım saatten az süre önce yaşadığım orgazmdan, diğer kısmıysa kabinin yavaş yavaş tabuta benzemeye başlamasındandı.

O an, sanki Kal Anderson'la sevişmek evrendeki en önemli şeymiş gibi, bu soru dilimden kayıp ona doğru fırlayıverdi.

Evet, bakarsan doğru; o gece bakireliğimi aldığından beri haftalardır başka bir şey düşünemez olmuştum. Ama yine de son yirmi dört saatte hayatımın alt üst olduğunu düşününce, seks endişelenmem gereken en *son* şey olmalıydı.

Benden böyle bir şey istemediği için mutlu olmalıydım. Beni kullanmıyor olması güç vermeliydi, çünkü bu zamana kadar elimde olan tek koz buydu.

Şu an Jetten indikten sonra bizi bindirdikleri siyah sedanda ona göz ucuyla bakarken, o tanıdık sızı vajinamdan başlayıp damarlarıma yayıldı. Sanki oraya aitmiş gibi.

Ve tek hissettiğim, istenmediğimdi.

Neredeyse kapıya yapışmış oturuyordu. Takımının ceketi ikimizin arasında koltuğa bırakılmıştı. Siyah gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, şimdiye dek gördüğümde fazla bronz teni ve kaslı kollarını ortaya çıkarıyordu.

Başparmağıyla telefon ekranında hızla dolaşıyordu, diğer eliyle tıraşsız çenesinin altını ovuşturuyordu. Ekran o kadar hızlı değişiyordu ki, baktığı şeyleri gerçekten işleyip işlemediğini düşünmeden edemiyordum.

Dudaklarımı büzüp çantama uzandım, telefonumu aradım ama bulamadım. Başımı çevirip saçımı yüzümden uzaklaştırdım, sormak için ağzımı açtım.

“Risk unsuru,” dedi, henüz tek kelime etmemişken bile. Gözünü bile kaldırmadı. “Eve vardığımızda sana yeni bir cihaz ayarlayacağım.”

Ev. Eşofmanımın yumuşak kumaşını okşarken, camdan dışarı baktım. Nereye indiğimiz tam belli değildi ama geçtiğimiz yerlerdeki yeşil-mavi arazi hızla geride kalıyordu. Ufuk çizgisinin ötesinde okyanus uzanıyordu. Ana karada mıydık, emin değildim.

“Ev dediğin *yer* neresi tam olarak?” diye sordum.

“Aplana Adası. Ama yerliler sadece Aplana der. Boston Limanı Adaları’nın hemen dışında.”

“Hiç duymamıştım,” dedim. Camı biraz indiren düğmeye bastım.

Cam inerken çıkardığı vızıltı, sessizliği delip geçti. Mateo’nun yatak odasına adım attığımdan beri hissetmediğim bir sakinlik midemde kıpırdadı. Camı yukarı aşağı indirmeye devam ettim, hareketin kendine has ritmine kapıldım.*

Göz ucuyla Kal’ın yerinde kıpırdadığını gördüm. Bacaklarını çaprazlayıp tekrar çözüyor, rahat bir pozisyon bulamıyor gibiydi. Sol eli dizinin hemen üstüne inip damarları gerilecek kadar sıkı. Boğazı birden fazla kez yutkunurken şişip indi.

Tüm bunların ardından, evlilik, Boston’dan kaçırılışım, onunla sevişmelerimiz...acaba pişman mıydı? Gerçekten neye bulaştığını bilmiyor olabilir miydi bu karanlık kahramanım?

Henüz boşanma için çok geç mi diye sorma şansı bulama-

* Bunun, Elena’nın temel özelliklerinden birinin, meraklı ve büyülenmeye açık ruh halinin, çok ince bir şekilde yansıtıldığını düşünüyorum. Bu özelliği onu zaman zaman belaya da sürüklüyor.

dan, Kal'ın eli birden uzandı. Benim elimdekini yakaladı; tam tuzlu hava yüzüme çarparken parmağımı camdan çekti, pencereyi tekrar kapattı. Göğsü hızla inip kalkıyordu, soluğu düzensizdi.

Çenemi yukarı kaldırdım. Gözlerinin etrafındaki gerginliği ve küçülen gözbebeklerini fark ettim. Vahşi görünüyordu - yaşayan bir canavar gibi. Etini isteyen bir yaratık gibi. Ve bu, ciğerlerimden anlık da olsa tüm havayı çekip aldı.

Korktuğumdan değil ama.

Sevdiğimden.

Gözlerindeki kaos beni içine çekiyordu, bir alttan akıntı gibiydi.

Bir an, yeniden su yüzüne çıkmak yerine boğulmayı tercih ettim.*

Boğazıma bir yumru oturdu, yutkundum. Kalbim göğsümde kıpır kıpırdı. Haftalarca unutmaya çalıştığım o tarçın ve viski kokusu tekrar burnuma doldu. Kal, bedenimin üstüne doğru eğilmişti. Bakışları yüzümün kenarlarında gezindi. Delilik suratına yansımıştı, sanki tamamen uzaklardaydı.

Kapının çerçevesine tutundu. Uzun, bastırılmış bir nefes verdi. Göğsü sertçe kalktı. Hızla göz kırpınca, sanki gerçekliğe döndü. Göz bebekleri normale dönünce, koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu.

“İyi misin?” diye sordum, sesim neredeyse fısıltıydı. Ne olduğunu tam anlayamamıştım ve onu yeniden tetiklemek istemiyordum.

“İyiyim. Sadece...camını bir daha indirme.”

Benden uzaklaşırken, mıknatıs gibi koltuğuna geri çekildi. Ben ise kaşlarımı çattım. “Ne yani, senden daha kötü biri mi gelip beni kapacak?”

Gömleğinin yakasını çekiştirirken bana öyle bir bakış attı ki, iliklerime kadar hissettim.

“Benden *çok* daha kötü şeyler var dışarıda, küçüğüm. Me-

* Ne dediğimi anladınız mı? Kaos.

sele gelip gelmeyecekleri *değil*. Ne zaman gelecekleri.” Sesi düz, sarsılmazdı. Az önceki hâlimden eser yoktu. Maskesi yeniden yerine oturmuştu. “Senin başına buyruk davranıp kendini tehlikeye atman için evlenmedim seninle. Bu yüzden sana bir şey söylediğimde, beni dinlemenı bekliyorum. Seni korumaya çalıştığım için pişman olmayı istemem.”

“Beni korumak için evlendiğini söyledin,” dedim. “Ama aynı zamanda beni kullandığını da söyledin. Şimdi hangisi? Beni kurtarmak için mi evlendin, yoksa silah gibi kullanmak için mi?”

Araba park moduna geçti. İkimiz de hafifçe öne savrulduk. Motor sustu. Bir an sonra Kal’ın kapısı açıldı. Dışarıda üniformalı, saçları gri bir adam bekliyordu; ifadesi donuktu. Kal, bana dönüp emniyet kemerimi çözdü, ardından arabadan indi. Bana cevap vermemişti.

Gözlerimi devirdim, onun peşinden indim. Güneşin sıcaklığı tenime dokundu. Sırt çantamı çekiştirerek yanına vardım. Kavisli bir yolun ucunda park etmiştik. Ben demir kapının devasa yapısına hayranlıkla bakarken, Kal’ın parmakları kolumu kavradı. Kapıdan geçmeye çalıştığımnda beni geriye çekti.

“Sen bir *silah* değilsin,” dedi, dokunuşu içten içe bedenimi yakarken. “Sen bir piyonsun. Parmağındaki yüzük seni bana ait kılıyor. Bunu sakın unutma.”

Öfke, göğsümde yankılanan bir yumruk gibi kabardı; inatçılık, derimin altından fokurdayan bir iltihap gibi başını kaldırdı. “Ya *ne*, Kallum? Başka ne yapmayı planlıyorsun bana?” Sesim tıslayarak çıktı. “Beni evine kilitleyip anahtarı mı atacaksın?”

Burun delikleri genişledi, gözleri gözlerime takılı kaldı; sanki kendini tutamıyordu. Ama sonra hareket etti ve beni kolumdan tutarak peşinden sürükledi.

Kapı otomatik olarak açıldı. İçeride, mükemmel biçimde kesilmiş çimenlerle çevrili, uzun mahremiyet çitleriyle sınırlanmış bir bahçe uzanıyordu. Bahçenin sonunda ise okyanus görünü-

yordu. Ortada gri dış cepheli, çevresini saran bir verandaya ve üç tuğla bacaya sahip devasa bir ev yükseliyordu. Araziye adım atar atmaz göze çarpan tek yapı oydu.

“Tanrım,” dedim, gözlerimi kocaman açarak yapıya baktım. “Burada mı yaşıyorsun?”

“Teknik olarak, evet. Ama itiraf etmeliyim ki pek vakit geçirdiğim söylenemez.”

“Hmm. Tek kişi için epey geniş.”

“Asphodel eskiden bir oteldi. Birkaç yıl önce satın alıp konuta çevirdim.”

Asphodel. Ne tuhaf bir uyum.

Evinin Yunan yeraltı dünyasından bir bölgeyle aynı ismi taşımasının ironisini fark edip etmediğini merak ettim.

Kal kapının önünde durduğumuzda bana baktı. Siyah saçlarından bir tutam alnına düşmüştü, çenesini hafifçe eğmişti. Parmaklarım istemsizce titredi. O saç telini yerine itme isteği içimi titretti ama vücudum hâlâ onun sert kavrayışı altındaydı - ve buna şükrettim.

Yeni kocamı istemek, kemiklerimin içine kadar bir tiksintiyle karışmamalıydı. Normal şartlar altında, bu duygu anlaşılır olurdu. Hatta doğal.

Yine de o bakışlarını bana sabitleyip bir süre sessizce öylece durunca, tekrar hatırladım: Bu hikâyede hiçbir şey normal değildi. Hele ki, sevdiklerimin canına karşılık bana dayatılmış bir evlilik hiç değildi.

Nişanlığımın gözlerimin önünde ölmesini izlerken daha fazla sarsılmalıydım.

Onun katili elimi istediğinde - hayır, benden zorla *aldığında* - daha fazla direnmeli, çırpınmalıydım.

Babamın bana öğrettiği gibi, tırmalayarak ve tekmeleyerek kaçmalıydım.

Biliyorum, bu roller ters olsaydı Kal aynısını yapardı.

Boğazımı temizledim ve bakışlarımı onunkilerden kopardım. O anda kolumu bıraktı. Pantolon cebinden bir anahtar

demeti çıkardı, içlerinden birini seçip pirinç kaplı kapı koluna taktı. Çevirince, kilidin açıldığını duyduk.

Kapıdan geçerken, eli sırtımın alt kısmına yerleşti. Teninin soğukluğu tişörtümün kumaşını delip geçmişti, içimi yakacak kadar sıcaktı. İçimde bal kıvamında bir şeyler eriyip aktı. O hissi bastırmaya çalıştım. Açılan girişe odaklandım.

İki katı ayıran imparatorluk tarzı merdivenler, ortadaki kemerli kapıdan geçerek uzun bir koridora bağlanıyordu. Zeminler koyu kiraz ağacındandı; öylesine parlatılmıştı ki, kendi yansımamı görebiliyordum. Mobilyalar, sanki doğrudan bir *Pottery Barn* kataloğundan alınmış gibiydi.

Tavanda zarif bir kristal avize sallanıyordu. Krem rengi duvarlar sadeydi; yalnızca birkaç altın çerçeveli, otel tarzı sanat eseriyle süslenmişti.

Koridorun sonunda beyaz bir mutfak görünüyordu. Mermer tezgâhlar, eviyenin üzerindeki çıkıntılı pencereden okyanus manzarasını sunuyordu. Arada ise geniş bir çim alan ve başka çitler vardı.

Kal hâlâ sırtıma hafifçe bastırarak beni merdivenlerin sol tarafına yönlendirdi. Korkuluklara öyle sıkı tutundum ki, parmak eklemlerim ağrımaya başladı. Birkaç adım önde yürüdüm; onun dokunuşunun üzerimde yarattığı sarhoş edici etkiyi görmezden gelmeye çalışıyordum.

Hadi ama Elena. Kendine gel.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda eli sırtımdan ayrıldı. Omzuma yerleşti, beni sola çevirdi. Koridorda iki yana dizilmiş bir düzine kapalı kapının önünden geçtik. Sonuncunun önünde durduğumuzda, Kal tamamen benden çekildi.

“Burası...odamız,” dedi ve eliyle kapıyı açtı.

“Bizim mi?”

Evin geri kalanı gibi değildi burası - tam anlamıyla *Kallum* kokuyordu. Kişisel bir eşya yoktu ama her şey siyah tonlarında

döşenmişti. Mobilyalar odanın dört bir köşesine stratejik olarak yerleştirilmişti. Pencerelerdeki uzun perdeler, güneşin içeri sızmasına kesinlikle izin vermeyecek cinstendi.

“Evet. Sana özel ayrı bir oda mı hazırlayacağımı sandın?”*

Omuz silktim, avuçlarımı uyluklarıma bastırdım, topuklarımda hafifçe geriye yuvarlandım. “Bilmiyorum. Sahte evlilikler nasıl işler, hiç fikrim yok. Sanırım yaşam alanlarımızın ayrı olacağını varsaymıştım.”

Gözlerinin kenarındaki çizgiler derinleşti. Kaşlarının altında buz gibi bir bakış parladı. Bir adım yaklaştı. Gözlerindeki ışıltı sertleşti. Ben de geriledim - ta ki kalçam arkadaki şifonyeye çarpana dek.

“Bu birlikteliğin gerçek olmadığına dair ilk iman değil bu,” diye hırladı. Ayakkabılarımızın burunları birbirine değene kadar yaklaştı ama bedenini bana değdirmeydi. “Burada ne olduğunu sanıyorsun?”

Yutkundum. Kokusunun etrafımı sarmasıyla neredeyse boğuluyordum. “*Bilmiyorum*. Hiçbir şey söylemedin.”

“Şunu bir netleştirelim, küçüğüm.” Eli sertçe kalçama indi ve sıktı. Sonra yavaşça yana kayarak belimi geçti ve boynuma uzandı. Parmaklarını boğazımın etrafında bir kelepçe gibi dolaştırdı ve yanlardan bastırarak ciğerlerimdeki havayı sıkıştırdı. Yüzüme doğru eğilip burnunu benimkine sürterken, “Biz *evliyiz*,” dedi. “Tanrı’nın huzurunda karı koca olduk. Bu evlilik, Mateo’yla olacak olandan bile daha gerçek - hatta belki daha da fazla, çünkü birbirimizi ne kadar *yakından* tanıdığımızı biliyoruz.”

Ayak parmaklarımda ucuna yükselip nefes bulmaya, boğazımda yanan oksijen eksikliğine bir anlık rahatlama aramaya çalıştım. Elleri üzerimdeyken içimde dolaşan o yoğun arzuyu hissediyordum; korku da eşlik ediyordu ama ben yine de arzuyu seçiyordum.

“İçinde nasıl hissettirdiğimi hatırlıyor musun?” diye fısılda-

* Kal’ın yaklaşımını sorgulayan başka biri daha var mı?

dı Kal, çenemi parmaklarıyla yukarı iterek dişlerinin arasına aldı. Dişleriyle tenimi yakaladı; ani acı, omurgam boyunca kızıl bir şehvet gibi aktı. “Seni aletimle nasıl ikiye ayırıp acıtmak için yalvarttığımı hatırlıyor musun?”

Çenemi bıraktı, boynuma doğru ilerledi, çenemden aşağı kayıp kök kısmına sertçe dişlerini geçirdi. Keskin bir nefes çektim; tenim onun için yarılırken gözlerimin önünde kırmızı bir perde belirdi.

“*Hatırlıyor musun?*” Dişlerimi sıktım, kalçalarımı yavaşça ona doğru döndürdüm; kollarımda ürpertiler kabardı, sertleşmesini tüm varlığımla hissediyordum.

“Her lanet kabusumun konusu sendin,” diye tısladı. Sertliğini karnıma bastırdı; dili az önce yaraladığı hassas noktada dolaşırken içime işleyen sıcak bir çizgi bıraktı.

Boşta olan eli sol göğsümü buldu, meme ucumu hafifçe çekti; damarlarımda dolaşan zevk sırtımı yay gibi gerdi.

“Her gözümü kapadığımda seni görüyorum. Altımda uzanmış, kan içinde, tatlı küçük amın *ağlayarak* beni bekliyor, içine girmemi bekliyor.” Meme ucumu kısırdı, ben yumuşak bir inilti çıkarınca boğuk bir homurtu saldı.

Tavandaki gömme ışıklara baktım, görüntü gözüme çarpıp kırılmaya başladı ama Kal’ın dokunuşu bütün dikkatimi çeken tek gerçekti.

Doğrulup göğsümden elini çekti, parmaklarını boynumdaki ısırganın üzerinde gezdirdi. Bakışlarında ağır bir tatmin gölgesi vardı.

“Bu evliliğin gerçek olduğunu sana kanıtlar mıydı?” diye sordu. Başparmağı parçalanmış tenimin üzerinde ileri geri kaydı. “Seni tekrar alsaydım? İlk zehrin tadı sana yetmedi mi? Hâlâ benim karanlığımı mı istiyorsun, küçüğüm?”

O beni bıraktığında bile boğazım şehvetle doluydu. Elimi kaldırıp boynumdaki ham bölgeyi okşadım; o ise gömleğinin yakasını düzeltirken alaycı bir kahkaha attı.

Utanç, yalnızca bu adama karşı koyamayacak kadar yumu-

şak başlı oluşumdan değil, onun da bunu biliyor gibi görünmesinden dolayı yanaklarımı yakmıştı.

Yeni kocama karşı koyabileceğime dair sahip olduğum her ne direnç varsa, o bana dokunduğu anda yok olup gitmişti ve bu da midemde kötü bir alamet gibi sancılı bir krampla kendini belli etmişti - olacakların habercisi gibi.

Boğazını temizledi. Kapı eşiğine geri yürürken, az önce nefes borumu tutan parmakları şimdi kapı kolunu kavradı.

“Akşam yemeği sekizde,” dedi. “Marcelline sana yeni bir telefon getirecek. Mülkte istediğin gibi dolaşabilirsin.” Bir an duraksadı ve ne düşündüğünü merak ettim.

Beni en az benim onu istediğim kadar istiyor muydu? Yoksa tüm bunlar onun için sadece bir oyunun parçası mıydı? Mateo’nun beni kullandığı gibi bir araç mıydım?

Evliliğe, tıpkı benim gibi, onun da şantajla zorlandığını söylediğini biliyordum; yine de içimdeki o rahatsız edici histen kurtulamıyordum. Sanki arka planda başka bir şey daha dönüyordu.

Etrafı kolaçan ettim; odanın karşısındaki büyük pencerelere baktım. Aşağı atlamayı düşündüm. Bu evlilik beni tamamen tüketmeden önce ondan kaçıp kaçamayacağımı hesapladım.

Annemin sesi kulaklarımda çınladı, yapabiliyorken kaçmam için bağırılarıydı. Bavullarıma bir şeyler tıkıştırması, Kal’la evlendiğimi öğrendiği anda beni balkondan itmeye kalkmasıydı.

O an kaçamayacağımı biliyordum ama denemekten vazgeçmemişti. Kafama o fikri yerleştirmekten de.

“Eğer kaçarsan,” dedi Kal, sanki düşüncelerimi okuyor gibi. Sesindeki soğukluk, birkaç dakika önce bana dokunan adamdan tamamen farklıydı. “Seni bulurum. Ve pişman olursun.”

Bunu söyledikten sonra kapıyı kapattı. Ben ise şifonyere yaslanıp, bu yabancı ve tehlikeli yerde kendimi toparlamaya çalıştım.



“Tüm misafirlerine mi seks işçisi muamelesi yaparsın, yoksa sadece işine gelenlere mi?”

Kapı kolundan elim kayarken arkamı döndüm ve Jonas’ı koridorun diğer ucundaki duvara yaslanmış halde gördüm.

Koyu kahverengi saçları, onu en son yüz yüze gördüğümünden bu yana uzamıştı; saç uçları kulak memelerine dolanıyor, sakallı çenesine değiyordu. Parlak menekşe rengi gözleri benimkilerle buluştu; o olağanüstü iriste hoşnutsuzluk parlıyordu.

Üzerinde barının logosunu taşıyan siyah bir deri ceket vardı - ateş püskürten bir Minotor, savaş arabası sürüyordu. Dizinden yırtılmış koyu kot pantolon giymişti ve modern, neredeyse hiç kullanılmamış dekorla döşenmiş evimin fonunda tam anlamıyla eğreti duruyordu.

Annemle Aplan’a geldiğimizde, adanın daha تنها güney kıyısındaki Asphodel Inn’de kalırdık. Otelin arkasındaki sahil kayalık olurdu ve düzgün bir marina olmadığından turistler orayı tercih etmezdi.

Her yıl, annem Boston’daki kreş işinden biriktirdiği paranın her kuruşunu bir kenara koyardı. Hyde Park’taki döküntü dairemizden işe yürüyerek gider, ben aç kalmayayım diye akşam yemeğini atlar, giysilerimizi ise bebekliğimde çöpte bulduğum bir dikiş makinesiyle dikerdi.

Açık konuşmak gerekirse, çocukluğumda kış ortasında gidilen bir hafta sonu tatili yerine *bir kez olsun fasulye dışında bir*

şey yemek isterdim. Ama Deidre Anderson için önemli olan, tek oğlunun Boston'ın dışındaki hayatı da görmesiydi.

Bizi içine sürükleyen sperm donörünün fakirliğinden ve sonra da annemin kanseriyle iyice içinden çıkılmaz hale gelen hayattan biraz olsun uzaklaşmamı sağlamaktı.

Annemin ölümünden yıllar sonra adaya ilk kez döndüğümde, Jonas Wolfe adeta bir efsaneydi. Aplana'nın az sayıdaki yıl boyu yaşayan sakinlerinden olan ailesi, o çocukken Londra'dan taşınmıştı. Adanın kuzey ucunda büyümüştü - insanların akın ettiği, işletmelerin geliştiği bölgede.

Bir yaz, bir yetenek avcısı onu ajansına aldı ve Jonas henüz ergenliğe girmeden şöhrete ulaşmıştı.

Aplana ile ilgili yengeç ihracatı ve yabani nane dışında pek bir şeyle bilinmediğinden, Jonas'ın keşfi adaya büyük avantaj sağlamıştı. Uzun bir süre, *Amerika'nın Yeni Kalp Hırsızının* yaşadığı yer olarak tanınmak için her şeyi yaptılar.

Ta ki, yirmi birinci yaş gününde, adanın sahibi Tom Primrose'a suikast girişimi nedeniyle tutuklanana kadar. Hapiste geçirdiği kısa sürede, bazı gizli örgütlerle bağlantısı olduğunu itiraf etti. O andan itibaren Aplana halkı onu dışladı. Tom bizzat bir uzaklaştırma kararı çıkarttı; Jonas'ın Primrose Malikanesi'ne tükürük mesafesinde bile yaklaşması yasaktı.

Tutuklandığında kendimde ondan çok şey görmüştüm. Bu yüzden avukat tuttum, cezasını azalttım ve serbest bırakıldığı gün onu karşılamaya ben gittim.

O içerideyken, barı Flaming Chariot'un mülkiyetini aldım - ki burası büyük ihtimalle bağlı olduğu suç örgütü ya da gizli topluluk için bir paravandı. Ona ortaklık teklif ettim, karşılığında bana hizmet etmesini istedim.

Görünüşe göre o suikast girişiminin başarısız olmasının sebebi sadece bir sızıntıydı.

Doğu Yakası'ndaki suç çevrelerinde Jonas Wolfe, sessiz ve iz bırakmayan işlerle tanınıyordu. Ben de ona vazgeçilmez olduğumu göstermek için elimden geleni yaptım. Zaten o zaman

bile Riccilerle olan zamanımın biteceğini biliyordum. Sadece bu kadar yakında olacağını tahmin etmemiştim.

Elena'da olduğu gibi, Jonas da planlarımın başarısında büyük rol oynuyordu ama evime habersiz gelmesini beklemiyordum. Varlığı şimdi omurgam boyunca bir huzursuzluk dalgası gibi yayıldı. Her bir omura boğa yılanı gibi dolandı, sıktı ve görüşümü bulanıklaştırana kadar bırakmadı.

Yatak odasının kapısına yaslandım, ellerimi ceplerime sokarak rahat bir duruş takındım. "Bunu öğrenmek mi istiyordun?"

Güldü. "Sadece karına böyle davranman tuhaf geldi. O senden nefret etsin diye mi *uğraşıyorsun*?"

Evet. Nefreti, o her bakışında gözlerinde yanan o sıvı ateşten çok daha kolay olurdu. Her fırsatta onu duvara yaslama isteğimi bastırırsam belki bu kadar zorlanmazdım.

"O iyi olacak."

"Pencereler hâlâ içeride boyalı mı?" diye sordu.

Omuz silktim, kapıdan uzaklaşıp evin arka sağ köşesindeki ofisime inen sol merdivenlere yöneldim. Mutfakta buzdolabının üstünü toz alan Marcelline'i geçtik; gözlerini hemen kaçırdı, muhtemelen hâlâ onu alet ettiğim şeylerin travmasını yaşıyordu.

Jonas, arkamdan adım adım geliyordu ve varlığı hâlâ huzurumu kaçıırıyordu.

"Evimin mimarisi hakkında mı konuşmaya geldin, yoksa bana vereceğin bir şey mi var?"

"Kanlı bir şekilde açgözlüsün, değil mi?" Başını iki yana sallayarak beni geçip masamın arkasındaki bara yöneldi. İki viski bardağı ve bir kokteyl için malzemeler çıkardı.

Ben de masama yerleştim, evin güvenlik kamerası sistemini açıp ana yatak odasına yerleştirilen kamerayı anında buldum. Kameraya tıklarken içimi keskin bir déjà vu dalgası kapladı; onu en son bu ekrandan böyle izlediğim anı hatırladım.

Odada gizli kameraya yansıyan görüntüde, vücudunda birkaç yeni morluk fark ettim. O zaman da nişanlısının sebep

olduğunu biliyordum. Ve o gün bir daha ona dokunmamaya yemin etmiş olsam da aklımı kaybedip kapısına dayanmıştım. Ne olduğunu anlatmasını istemiştim.

Bunun yerine sevişmiştik. Aramızda gerçek bir konuşmanın ısınmadan gerçekleştiği an sayısı azdı ama bu, ikimizin de pek umurunda değildi.

Pantolonumun içinde aletim kendini belli etmeye başladı. Avucumu fermuarıma bastırdım ve şimdi ekrandan onu izlemeye devam ettim. Elini yatağın başlığında gezdirerek, büyük boy yatağın kenarına oturmuştu. Simsiyah döşemeli başlığa parmaklarını sürüyordu.

Tanrım, en çok istediğim şeydi şu an yukarı çıkıp onu yatağa yatırmak, bileklerinden bağlamak, Noel'deki geceyi tekrar yaşatmaktı.

Bu kez kalacaktım. Sabah uyandığında, aletimden, parmaklarımdan ve bıçağımdan kanamış ve lime lime olmuş hâlde yatarken, ona yeniden dokunacaktım; ta ki bir tur daha istemek için yalvarana kadar. Aynı acıyı bir kez daha yaşatmam için bana yakarınca ya dek.*

Ve lanet olsun, o zaman yapacaktım.

“Vay anasını,” dedi Jonas, elinde iki koyu pembe içkiyle masanın etrafından dolanarak geldi. Gözlerini bilinçli şekilde başımın üstüne dikmişti. “Yalnız kalmak istersen, hemen çekip gidebilirim. Bilgilerimi alır, seni baş başa bırakırım.”

Gözlerimi devirdim, masanın altındaki dizlerimi daha rahat bir pozisyona getirdim ve bana uzattığı bardağı aldım. İçki serinletici ve ekşiydi; dudaklarıma götürüp yudumladım, devam etmesini bekledim.

Jonas, kendi votka-kızılıcığını beş yudumda bitirdi. İçtikten sonra elinin tersiyle ağzını sildi. “Peki, şimdi neden burada olduğuma geleyim,” dedi. “Üç gündür sana o seks kasetini gönderen kişinin kimliğini bulmaya çalışıyoruz. Başladığımız noktadan bir adım ileri gidemedik. Ivers, bir sonuca ulaşmamızın

* Çok romantik değil mi?

yakın bile olmadığını söylüyor. Kim yüklediyse o flaş belleğe, bulunmak istemediği çok açık.”

“Ivers International bu işin en iyi güvenlik firması sözde. Ama sen bana hâlâ basit bir dosya kaynağını ya da bilgisayarı bulamadıklarını mı söylüyorsun?”

“Belleği resmen lime lime ediyorlar - kelimenin tam anlamıyla. Boyd Kelly’nin ifadesi bu ama işin zorluğu tahmin edilenden fazla. Sadece, sana süre uzatımı gerektiğini iletmemi istedi.”

Ellerimi birbirine kenetledim, derin bir iç çekişle sinirimi bastırmaya çalıştım. Cildim gerginlikten kaşınmaya başlamıştı. “Pekâlâ. Ama eğer ben bizzat King’s Trace’e adım atmak zorunda kalırsam, oradan çıktığımda ortada Ivers International *kalmaz*. Mesajı aldığından emin ol.”*

Jonas kaşlarını kaldırdı. Mor gözlerinde merak parladı. “Bu senin çırağın olan çocuğun ailesinin şirketi değil mi?”

Evet, Kieran Ivers, Maine’deki Riccilerin uzaktan yürüttüğü operasyonlarda ben geri çekildiğimde yerimi almıştı. O içe dönük adam, sistemleri *düzeltmeye* benim Elena’ya alıştığım şekilde alışmıştı - bir nefes alıp vermek kadar kolay ve doğaldı.

Ancak o benim *çırağım* sayılmazdı. Ona bildiğim her şeyi öğretmiştim çünkü başarabileceğini biliyordum ve devreye girmesine ihtiyacım vardı - yoksa birine akıl hocalığı yapma niyetinde değildim.

Benim için sadece makinenin bir başka dişlisiydi.

Elimi sallayıp devam etmesi için işaret ettim, bir yudum daha içtim. Jonas, ceketinin içinden küçük bir not defteri çıkardı, ortalarından bir sayfayı açtı.

Duraksadı. Sonra iç çekti. “Violet hâlâ ödemelerini reddediyor.”

Çenem kasıldı ama başımı salladım. “Beklenen. Zaten Elena’yla tanışmadan önce yumuşamasını beklememiştim.”

Jonas suratını buruşturdu. “Mafya prensesinin dilinde sihir mi var?”

* Bu şekilde tanıtilen karakterlerin genelde kendi kitapları olur.

Bu soru içimde bir istek dalgası yarattı, sıırıttım. “Kız kardeşimde işe yarayacak bir dil değil. Ben sadece Violet’ın beni rastgele bir adam olarak değil de bir aile biriminin parçası olarak görmesini istedim. Belki o zaman borçlarını kapatmak isteyen biri olarak değil, tanımaya değer biri olarak yaklaşırdı.”

“Anlıyorum,” dedi, not defterinin kenarına başparmağıyla tıklarken. “Şu senin *aile birimi* meselesi hakkında...”

İçkimi masaya bıraktım, ona dikkatle baktım. “Bu yine evlenmemle ilgili bir şeyse, artık bırakman lazım. O iş bitti. Geri adım atmayacağım. Elena’nın, Riccileri şantajla tehdit eden kişiden korunmaya ihtiyacı var ve benim de-”

“Bir eşe,” diye araya girdi Jonas. Not defterini masaya bıraktı. Sadece baktım. Kafam karışmıştı. Omuz silkti. “Vasiyetin şartlarını biliyorum. Avukatın sarhoşken fazla konuşuyor.”

Aklıma bir not düştüm: Boston’a bir sonraki gidişimde Miles Parker’ı bulup boğazını kesmem gerekecekti.

Özellikle de her şeyin baştan aşağı bir aldatmaca olduğunu düşünürsek.

Jonas’ın bakışları bilgisayar ekranına kaydı. Elena, yatakta geriye yaslanmış, kollarını başının üstüne uzatıyordu. Bu hareketi, atletinin yukarı çıkmasına neden oldu ve o dümdüz, sıkı karnı ortaya çıktı. Kalçamın altı zonkluyordu.

Masamın kenarına tutundum, vücudumun ona verdiği tepkiyle başa çıkmaya çalıştım. Yine de beceremedim.

“Her neyse, mesele o değil.” Jonas, cebinden telefonunu çıkardı, ekranı açıp bana gösterdi.

Arama çubuğuna benim adım yazılmıştı. Ekranda onlarca haber başlığı sıralanıyordu; bazıları canlı güncelleniyordu. En son hasta olduğum zamana dair birkaç biyografi dışında bilgi yoktu. Başlıkları tararken öfke omurgamdan aşağı indi. Telefonuma uzandım, Rafe’i aradım.

Gözden Düşmüş Doktor Amerikalı-İtalyan Sosyete Güzelini Kaçırdı; Asıl Medya Patronu Nişanlı Olay Sonrasında Kayıp.

İçimde bir lav gibi öfke kabardı, göğsüme yayıldı. Arama

reddedildi. Kırmızı bir perde gözlerimi örttü. Telefonu öyle sert masaya çarptım ki, ekranı paramparça oldu.

Ayağa kalktım. Takım elbisemin önünü düzelttim, derin ve hızlı nefesler alarak kendimi kontrol etmeye çalıştım.

O herifin yapması gereken sadece bir kereliğine sözünü tutmaktı ama daha iyi bilmeliydim. Rafael'in bugünlerde tek bilinen özelliği, köşeye sıkıştığında ısırmasıydı.

Birkaç gün önce hayatını altüst ettim, en değerli varlığını elinden aldım. Planım temkinli ve akıllıca ilerlemektir. Ama bu küçük oyun planları değiştirdi.

Rafe savaş istiyorsa, savaş ayağına kadar gidecekti.

Ofisimin arka köşesindeki gardıroba yürüdüm, kapağını açtım ve siyah deri eldivenlerden bir çift çıkardım ve ellerime geçirdim. Malzemenin cildimde gerilmesini hissederken görüntüsüne hayran kaldım.

Biliyordum - çok yakında bu eldivenler kızıla boyanacaktı.

Ve Jonas'la birlikte Asphodel'den ayrılırken, kafamda çınlayan onca karanlık düşünceye rağmen, sinir sistemim hiç bu kadar sakin olmamıştı.



IO

Elena

“Burası kesinlikle insanlara işkence ettiği yer.”

Küçük baraka sessizce bana bakıyordu, taş kaplamaların arasından kıvrılıp büyüyen yeşil sarmaşıklar, kendi kendime konuşurken beni alaycı bir şekilde süzüyor gibiydi. Mülk üzerindeki tek başka yapıydı bu; uzakta, bir köşede duruyordu - sanki uzaklığı, onu daha az dikkat çekici kılıyormuş gibiydi.

“Kimseyi kandıramazsın, Kal,” diye mırıldandım, opak camlı pencereyi çerçeveleyen metal parmaklıklara ve giriş kapısına çakılmış tahtalara bakarken gözlerimi kısıtım.

Bu bina başka ne için kullanılmış olabilirdi ki?”

“Yine kendi kendine mi konuşuyorsun?” diye seslendi Marcelline, mutfaktaki pencereden. Yeterince yakın olduğundan bağırmasına gerek kalmamıştı.

“Evet, Marcelline, konuşuyorum,” dedim. “Bana rehberli bir tur teklif etmediğin için kendi kendime keşfe çıktım.”

Aslında Kal’ın beni odamızda bıraktığı günden beri Asphodel’in etrafını üç kez dolaşmıştım. Başka bir tura çıkmayı planlamamıştım ama buradaki internet oldukça kötüydü ve Boston Üniversitesi’ndeki programıma devam etmek gibi bir arzum da pek kalmamıştı. O yüzden neden olmasın diye düşündüm.

Marcelline, yenilenmiş otelin değişmez parçası olmasına rağmen bu keşiflere katılmayı kesinlikle reddediyordu.

Yine de Kal’ın adaya gönderdiği eşyaları yerleştirmemde

* Haklı aslında.

bana yardım etmişti - her ne kadar bekarlığa veda partisinde hediye edilen iç çamaşırlarını görür görmez yüzü saçlarının rengine bürünse de.

İç geçirerek ellerimi belime koydum ve bahçeyi şöyle bir süzdüm. Mülkü çevreleyen beton duvar ve kesilmemiş çitler - muhtemelen dikizleyenleri uzak tutmak içindi bunlar; birkaç mobilyayla donatılmış taş veranda, paslanmış bir mangal ve temizlenmeye ihtiyacı olan bir jakuzi; mutfak penceresinin karşısında ise neredeyse sadece yabancı otların kapladığı bir bahçe vardı.

Çitin hemen ardında bir plaj uzanıyor, mavi sular ufukta dalgalarla buluşuyor ve bu manzara beni fazlasıyla memleket hasretiyle dolduruyordu. Cebime uzanarak Marcelline'in benim için kurduğu telefonu çıkardım ve kaydedilmiş az sayıdaki kişiden birini aradım.

Dördüncü çalışta kardeşim Ariana açtı ve ekranı video aramaya geçirdiğinde yüzü parladı. Avokado maskesi sürmüştü yüzüne - bu görüntü kalbime sanki biri bıçak saplamış gibi canımı acıttı. Yüz maskeleri ve pedikür seansları, çocukken cuma gecelerimizin vazgeçilmeziydi. Şimdi orada onunla olamamak fazlasıyla huzursuzluk vericiydi.

Çok zaman geçmemişti aslında onu son görüşümünden bu yana ama sanki aramızdan asırlar geçmiş gibiydi.

"İşte benim en sevdiğim yeni gelin," diye şarkı söyler gibi konuştu Ariana, maskesini çatlatmamak için dudaklarını zar zor oynatarak. "Dünyanın ilk *Bayan Kal Anderson*'ı nasılmış bakalım?"

"Yavaş yavaş delirmekteyim," dedim, dış binaya bir kez daha bakarak.

"Tanrım, ne gördün?"

Kaşlarımı çattım. "Ne mi gördüm?"

"Hadi ama. Ölüm Doktoru'yla bir haftadır birliktesin. Anlat bana o küçük dehşet dükkânını."

Evin içine dönerken sürgülü cam kapıyı açtım ve mutfğa

adım attım. Marcelline gitmişti. Kamerayı çevirip siyah mermer tezgâhları ve paslanmaz çelik cihazları gösterdim.

Soldaki kapıdan resmi bir yemek odası görünüyordu; öteki çıkıştan ise kocaman taş bir şömineye ve altın kenarlı beyaz bir köşeye sahip alçak bir oturma odası ulaşıyordu.

Krem rengi duvarları süsleyen hiçbir tablo ya da fotoğraf yoktu. Fuayeye açılan oval oturma odasındaki kuyruklu piyanonun üzerinde de koridorun sonundaki kütüphanenin raflarında da toz bulunmuyordu. Ben taşınmadan önce burada Marcelline dışında birinin yaşadığına dair hiçbir somut iz yoktu ve Kal'ın bu kadar büyük bir eve sahip olmasının nedeni, *burada yaşamıyorsa*, aklıma yatmıyordu.

Burada olduğu zamanlarda kendini ofisine kilitliyor, akşam yemeği için bile dışarı çıkmıyordu. Ben her öğünü yemek masasında tam bir sessizlik içinde yiyor, yan bahçeye bakan pencereye dalarak bir gün buradan kaçmanın yollarım düşünüyordum.

“Vay be, beklediğimden bile daha ürkütücüymüş,” dedi Ariana. Kamerayı tekrar kendime çevirdim. Ariana kaşlarını kaldırmıştı. “Peki *eşyaları* nerede? Bir tane bile televizyon görmedim!”

Mutfağın ortasındaki dikdörtgen adaya oturdum, telefonu meyve kasesine yasladım ve parmağımdaki pırlanta yüzüğü çevirerek omuz silktim. “Biliyorum. Yatak odasında bir tane var ama ne kablo kutusuna bağlı ne de internete.”

“Ne tuhaf. Hiç mi hobisi yok bu adamın?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?” Kaşlarını çattı. Gözlerindeki turuncu ışıltılar balkondan odasına geçerken parladı. “Bu, kocan hakkında bilmen gereken önemli bir detay gibi geldi kulağa.”

Dudaklarımı kemirdim, Kal'ın geçen gün boynuma bıraktığı ısırık izine dokundum. Kapatıcı, parmak izimin oyuklarına dolmuştu.

“Şiir seviyor,” dedim, nereye varmak istediğini tahmin ederek.

“Sen de şiir seviyorsun. Daha az sıkıcı bir şey söyle. Bilmediğimiz bir şey olsun.”

“Hobiler hiç konu olmadı açıkçası.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Elena. Kal’ın sadece aletiyle ilgili bilgiye sahip olduğun halde onunla evlendiğini söyleme bana.”

Birden öksürdüm, elimi boynumdan çektim. “Ne?”

“Hadi ama. Noel’de olanları hepimiz biliyoruz. Babam bize senin *affare illecito*”ndan bahsetti. Onun minik itaatkâr kızı için fazlasıyla yetişkin ve karakter dışı bir hamle.”

Sözlerine sinmiş küçümsemenin damarlarıma işlediğini hissettirdim. “Ben itaatkâr biri *değilim*.”

“Kesinlikle öylesin. Ama kimse seni suçlamıyor. Babama karşı hepimiz kendimize en uygun savunma mekanizmasını seçtik. Seninki de en az direniş gösterilen yoldu.”

Burnumdan soluyarak meyve kasesinden bir erik aldım, mor kabuğunun altındaki sulu etine ısırık attım. “Pekâlâ, babam düğün gününden hiç memnun kalmadı, o kesin.”

“Aman *Tanrım*,” diye inledi Ariana, başını geriye atarak. “Yani Kal seni gerçekten Mateo’nun elinden kaçırdı annemin de dediği gibi. Nesi var bu adamın senin üstünde? Ve seni onun pençelerinden nasıl kurtarabilirim?”

“Tanrım, Ari,” dedim, saç çizgime ve sırtıma ter damlaları inip dururken. “Onu bir tür süper kötü gibi gösteriyorsun.”

“Öyle biri *zaten*! Sanki onun hakkındaki tüm söylentileri ya da annem ve teyzelerimizin fısıldaşmalarını bir anda unutmuşsun gibi davranma.”

Koca olmaya uygun değil, bir keresinde *zia*** özellikle vurgulamıştı; ama nedenini bir türlü anlayamamıştım. Yüzü, vücudu ve zekâsı bir Yunan tanrısını andıran bir adam nasıl olur da evliliğe layık görülmezdi?

Sanırım o Yunan tanrısı, yeraltı dünyasının hükümdarı Hades gibi herkesi etkisi altına alan Kal ise bu mümkündür.

* (İtl.) yasak aşk anlamına gelmektedir. -ç.n.

** (İtl.) teyze anlamına gelmektedir. -ç.n.

Ama Hades bile bir eş almıştı.

Altını çiziyorum: *aldı.*"

Eriğin son lokmasını yutarken evin içine şöyle bir göz gezdirdim. İçindeki mutlak boşluk yankılanıyordu; sanki bir insanın terk ettiği koca bir mağara gibiydi. Bazen geceleri sıcaklık düşüyor gibi hissediyordum; sanki onun hayaletleri uyumamız gereken saatlerde ortaya çıkıyordu.

Belki de demek istedikleri buydu.

Mafya dünyasındaki erkeklerin hepsi kendi şeytanlarıyla lanetlenmişti. Kal'inkilerin tam olarak ne olduğunu ve benim burada o şeytanlara karşı bir tampon görevi mi gördüğümü merak etmeden edemiyordum.

"Biliyor musun," dedim yavaşça, meyveden bir ısırık daha alarak, "Noel partisinde Kal'la birlikte olmak istediğinden bahsettiğini hatırlıyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Ee? Biriyle yatmakla onunla evlenmek bambaşka şeyler, E. Sen de bunu, bir kişiden fazlasıyla birlikte olsaydın bilirdin zaten." Duraksadı. Gözleri kısa bir an için camlaştı, sanki başka bir yere gitmişti ama hemen sonra kendine geldi. "Yoksa bu mu oldu? Seni baştan çıkardı da sonra kendine mi bağladı?"

"Ariana."

"Ne? İlk seferindi, değil mi? Babamın seninle Mateo'nun beklediğiyle ilgili söylediklerinin doğru olduğunu varsayarsak. O zaman onunla aranda böyle tuhaf, ruhuna kadar işleyen bir bağ hissetmen normal."

Sessizce eriği çiğnerken bunu düşündüm. Mantıklıydı ama aynı zamanda, Kal'm zorla ettiği evlilik teklifini kabul etmemin arkasındaki nedenlerin, düşündüğüm kadar saf olmayabileceğini ima ediyordu bu. Ve bunu düşünmek istemiyordum. Çünkü eğer Kal, o keskin çeneli, karanlık adam, bana sadece gel deseydi, ailemi gözümü kırpmadan feda edebileceğimi biliyordum.

* Sanırım tüm kitap boyunca en sevdiğim cümleler bunlar. Benim içim, bu satırlar mit ile Kal ve Elena'nın durumu arasındaki benzerlikleri gerçekten pekiştiriyor ve yazarken her şey öylesine doğal bir şekilde yerine oturdu ki.

O yüzden bu farkındalığı bastırıp zihnimin arkasına ittim. Geri vites taktım. “Dur bir dakika. Az önce beni *çaldığını* söyledin, tıpkı annemin dediği gibi. Bununla ne demek istedin?”

“Henüz söylemedi mi? Babam ve annem, şehir merkezindeki Bollente’ye ve birkaç ulusal haber kanalına haber uçurmuş. Kal’ın Mateo’nun boğazını kestiğini ve seni balkondan kaçırdığını iddia etmişler. Nerede olduğuna dair bilgi verene *devasa* bir ödül vaat ediyorlar.”

Ariana, telefonu yatağa bırakarak göz kapaklarına altın tonlarında bir far uygulamaya başladı. Benim makyaj çantam hâlâ yukarıdaki valizimde duruyordu, muhtemelen çürümeye terk edilmişti artık ama Kal evdeyken bile yüzünü zar zor gösterdiği için, onun ilgisi için hazırlanmanın ne anlamı vardı?

Belki de büyükannem haklıydı; bizim neslimiz evlilikte gerçekten çok çabuk pes ediyordu.

Yüzümde karışık bir ifade belirdi. “Benim nerede olduğumu *biliyorlar*. Bilmeseler bile, şu anda seninle görüntülü konuşuyorum. Yerimi tespit etmek bu kadar zor olmasa gerek.”

“Göründüğünden daha zor olmalı ki babam bile kendine bu kadar dikkat çekme zahmetine giriyor.”

İçimde huzursuzluk veren bir his kıpırdandı, midemin altına yerleşti ve korkularımı sabitledi. Burada bir şeyler yanlış gibiydi.

Ariana’yla konuşmayı bitirdim, iyi olduğumu ve kurtarılmaya ihtiyacım olmadığını söyleyerek vedalaştım. Tam o anda ön kapı öyle bir hızla açıldı ki, duvara çarpıp mutfak penceresini salladı.

Birkaç sessiz saniye geçti. Kal’m içeri girmesini bekledim - her ne kadar gündüz vakti beni araması pek mümkün olmasa da.

Eğer onunla evli olmanın bu kadar yalnızlık getireceğini bilseydim...

“Ne yapardın, Elena?” diye mırıldandım kendi kendime, tezgâha parmak uçlarımla vurarak. Parmağımdaki pırlanta yü-

zük avizenin ışığında parlıyor, gölgeleri kırarak yansıtıyordu. “Sana bir seçenek sunmadı. Kimse hiçbir zaman sunmaz.”

Beş dakika daha geçti. Belli ki beni aramıyordu.

Bar taburesinden aşağı kaydım, erik çekirdeğini çöpe attım ve onu bulmaya karar verdim.

Koridorda sessizce ilerledim, döşemelerin gıcırdamaması için parmak uçlarımda yürüyordum. Ofisi, evin en köşesinde yer alıyordu. Kapının altından ışık sızıyordu. Nazikçe kolu çevirdim ve işaret parmağımın ucuyla kapıyı ittim.

Kal, lacivert renkli ameliyat kıyafetleri giymişti. Kocaman ahşap masasının üzerine eğilmişti; bir eli, ağırlığını dengelemek için masaya bastırılmış, diğer eliyse kristal bir bardağı kavırıyordu. Simsiyah saçları ıslaktı, tellerinden damlayan su masaya akıyor, gömleğinin yaka kısmını ıslatıyordu - belli ki az önce düş almıştı.

Sadece sırtını görmek bile boğazımı düğümledi. Kol kasları derisinin altında patlayacakmış gibi gerilmişti.

Tanrım, bu adamın çıplak hâli nasıl görünüyordu kim bilir.

O an, Kal yerinden kıpırdandığında, pantolonunun ön kısmında sönük ama belirgin şekilde serpintili bir kırmızı leke gözüme çarptı. Oradaydı ve beni alaya alırcasına parlıyordu.

Bu adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi ve onunla bir hayat paylaşıyor olmanın beni ürkütmesi gerektiğini yüzüme tokat gibi çarpıyordu.

Ya da bir kaçış yolu aramam gerektiği.

“Git buradan, Elena.” Sesi göğsümün içinde yankılanan derin bir uğultu gibiydi. Sert, keskin ve içimi yaracak kadar güçlüydü. “Şu an yalnız kalmak istiyorum.”

Onu dinleyip başka bir şey yapmam gerektiğini biliyordum. Şu anda içimde dalga dalga büyüyen arzuyu daha da beslemediği sürece *her şey* olabilirdi.

“Karın sıradan bir ziyaretçi sayılmaz,” dedim, sesimin titrememesi için uyluğumu iki parmağımla çimdikleyerek. “Ve çok sıkıldım.”

Kal bardağını masaya bıraktı. Başını kaldırdı ama bana dönmedi. “Sıkıldın mı?”

“Evet,” dedim, ayaklarımın ağırlığını birinden ötekine kaydırarak. “Beni bu tuhaf yere bıraktın ve o zamandan beri de beni yok sayıyorsun.”

Arzuyla karışık gerginliği yutkunarak bastırmaya çalıştım. Ofise doğru bir adım attım, sabahlığımın kenarıyla oynuyordum. Gülkurusu renkli, saten kumaştandı - altındaki pijamayla uyum içindeydi. Yaklaştıkça, ipeksi doku cildimde kayıyor, Kal’m varlığıyla tutuşan yerlerimi serinletiyordu.

“Eğlence kavramı sana yabancı olabilir,” dedim.

“Ama benim oyalanacak bir şeye *ihtiyacım* var. Yukarıdaki kitapların hepsini ezbere biliyorum artık.”

“Ders çalışıyor olman gerekmiyor mu?”

“Şey... Derslerimden çekildim.”

Başını hızla çevirdi, kaşları birbirine geçti. “Neden böyle bir şey yaptın?”

“Bilmiyorum. Boşuna gibi geldi. Öğretmenlik ilgimi çekmiyor ve senin mahkûmunken bir eğitim kariyerini sürdürmeyi hayal bile edemem.”

Yavaşça bana döndü. Sessizce baktı. Gözleri gözlerimde geziniyordu, sanki beni çözmeye çalışıyor gibiydi.

Bol şans.

“Benim mahkûmum değilsin,” diye mırıldandı. Sözlerinin ardında havada ağır bir şey asılı kaldı, kemiklerimi bile hareketsiz kıldı. Kanımda kıvılcımlar dolaşmaya başladı. Kal bir adım öne çıktığında kalbim tekledi.

“Ah,” dedim sadece, beynim başka bir kelime kuramayacak kadar bulanıktı.

“Ama hemen şimdi arkanı dönüp gitmezsen... seni gerçekten öyleymişsin gibi hissettirim.”



II

Kal

Elena'nın gözleri bir anda alev aldı, altın rengi irislerinde yangınlar parladı. Dolgun dudaklarının üzerinden o küstah küçük dilini geçirdiğinde, "Bunun üstesinden gelebilirim," diye neredeyse mırıldandı; arzu, kelimelerine sinmişti ve sanki her biri tenime dokunuyordu.

Üzerindeki incecik pembe kıyafet, ne kadar tahrik olduğunu gizleyemiyordu; saten kumaşın ardında sertleşmiş meme uçları kendini belli ediyordu. Boynunun tabanında bıraktığım izin üzerine ne kadar makyaj yapmış olsa da orada hâlâ kızıl bir iz kalmıştı. O izin çevresinde yavaş yavaş yukarı tırmanan koyu kızillık, ne kadar fazla etkilendiğinin kanıtıydı.

Misafir istemediğimi söylerken abartmıyordum. Hatta o odaya girmeden yalnızca saniyeler önce, ses yalıtımlı müştemilata geri dönüp başladığım işi bitirmek üzereydim.

Leo "Topal" Morelli'nin kanı hâlâ üzerimde yer alan tıbbi kıyafete bulaşmıştı; son günlerde aklımda yalnızca Elena'nın babasına bir mesaj vermek vardı.

Ricciler'e Boston üzerinden ulaşamadığım için ve Elena'yı Asphodel'de yalnız bırakmak istemediğimden - onu elimden almaya yönelik bir komplo olabileceğini düşündüğümünden - bir nevi avını bekleyen sessiz bir avcıya dönmüştüm.

Bekliyordum, izliyordum, zaman kolluyordum.

Kendimi eşimden uzak tutuyordum; babasına duyduğum öfkeyi onunla olan tuhaf düzenimizden ayrı tutmaya çalışıyordum.

Sonra Jonas'ın Flaming Chariot'taki çalışanlarından biri olan Blue, bir yabancıyı fark etti. Ne ailesi ne arkadaşı vardı ne de turist aktivitelerine ilgisi. Bara girip arka köşedeki bir masaya oturuyor, gün boyunca bira içiyor, sonra geceleri hiçbir iz bırakmadan kayboluyordu.

Topallayarak yürüyordu. Blue, Jonas'a bildirdiğinde; diz kapağının üstünden topuğunun arkasına kadar uzanan zikzaklı bir yara izinden söz etmişti.

O izi *biliyordum*. O cilt kazıma bıçağını onun ince derisinde gezdiren bendim çünkü.

Topal, Ricci'nin kuzeniydi ama pek de iyi bir kuzen sayılmazdı. Yıllar önce Ricci'nin yasa dışı kumar operasyonlarından birinde hesapları kurcalarken yakalanmış ve Büyükler onu Charles Nehri'nin dibine göndermek isterken Rafe onu şehirden aforoz ettirmişti. Onun yerine benden *la famiglia* korkusunu içine işlememi istemişti.

Bildiğim kadarıyla o zamandan beri konuşmuyorlardı; ama şimdi Aplana'da olması, bunun değiştiğini gösteriyordu. Ne yapmak için gönderildiğini tam olarak bilmiyorum; hiçbir şeyi itiraf ettiremedim ama artık bir şey yapacağı da yok.

Jonas büyük ihtimalle birazdan onun kafasını adanın kuzey ucundaki postaneye ulaştırıyor olur.

Elena küçük bir adım atarak bana doğru geldi; tırnaklarını tıbbi kıyafetin üstünde gezdirdi.

Aylardır tıbbi bir işle uğraşmamıştım ama bodrumda üstüme giyecek başka bir şey yoktu ve yukarı çıkıp Jonas'ın Topal'a benden önce saldırma riskini almak istememiştim.

Parmaklarını tişörtün etek ucunun altına geçirerek kendini bana doğru çekti, aramızda neredeyse hiç boşluk bırakmadı; nefesi boğazıma hafifçe değiyordu.

"Bu pek iyi bir fikir değil," dedim, yutkunarak. Çenesini kaldırdı, kirpiklerinin altından tatlı bir bakışla bana baktı.

Onu nasıl alacağımı, onu tanımadan önce tanımanın pişmanlığını ona nasıl yaşatacağımı düşünmeye başlamıştım bile.

Kendime söz vermiştim, onu buraya getirip yerleştirene kadar bunları düşünmeyecektim. Ama şimdi, gözlerindeki çılgınlığı görünce, o kararı da unuttuğum.

Başını iki yana salladı, koyu renk saçları ince omuzlarının üzerinde savruldu. “*Biliyorum,*” dedi.

Bir başka kelimeye ya da bilinçli düşünceye fırsat tanımadan gömleğimi kavrayarak beni kendine çekti. Parmak uçlarına yükselerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı, ben karşı koyamadan kontrolü ele aldı. *

Bu yalnızca ikinci öpüşmemizdi ama sanki milyonuncu ve birinci öpüşmemizmiş gibi hissettirdi.

Siktir, tadı yine ilk seferki kadar günahkârdı; meyveli bir atıştırmalığın hafif ekşi izleri hâlâ dudaklarında bir cazibe perdesi gibi kalmıştı. Nar şampuanının kokusuyla karışmıştı bu tat ve bir daha asla başka bir meyve yemek istemeyeceğime yemin edebilirdim.

Elena, Cennet Bahçesi’ndeki meyve kadar ilahi bir şeyse, Havva’nın neden pes ettiğini çok iyi anlıyordum.”

Belki *sıkılmıştı*, belki ben planımın önemli adımlarını atlıyordum ama onun dudakları dudaklarımı tüketirken, bunların hiçbirini düşünmüyordum.

Aramızda bir hırıltı yükseldi, kimin göğsünden koptuğunu bile anlayamadım. Aletim şişerken kollarımı beline doladım, vücudunun kıvrımlarına yerleştim ve onu masaya doğru ittim.

Kalçaları ahşap yüzeye çarptığında inledi, ellerini göğsümde yukarı kaydırıp boynuma doladı, parmaklarıyla başımı istediği yöne çevirdi. Dilini dilime dolarken, ağzımın içini keşfe çıkan bir kâşif gibi hareket ediyordu.

Emerek ve hafifçe ısırarak bir fırtına kopardı; dilini benimki-
ne savurarak, ağzımın içini keşfedilmemiş bir ada gibi inceledi.

* Aralarında yaklaşık otuz santimlik bir boy farkı olduğunu düşünürsek, bu Elena’nın tarafında gerçekten etkileyici bir başarı.

** Bu ikisi için özellikle çokça İncil’den ve Romantik akımdan gelen bir dil kullanıyorum, çünkü aralarında böyle bir bağ olduğunu hissediyorum. Onların aşkı, her şeyden çok hayatlarına ilahi bir müdahale gibi geliyor bana.

Ellerimden biri sağ kalçasına kayd, parmaklarım etli kısmı sıkıca kavrariken, diğel elimle saten askılı bluzunun dantelli yakasını aşığı çektim. Sol memesinin soluk pembe ucu serbest kaldı, baş parmağıımı üzerinde gezdirdiğimde bir titreme tüm bedeninden geçti.

Bana doğru göğsünü gerdi, inledi; o boğuk ses dudaklarımın arasında yankılandı.

“Bunu tekrar yap,” diye fısıldadı ağzıma, dilini üst dudağımanın içine değdirerek.

Aletim arsız ses tonuyla sertleşti, haftalar önce neredeyse paramparça ettiğim ürkek bakireden eser yoktu. Ne değışmişti bilmiyordum. Belki de biriyle birlikte olmadığını yalan olarak söylemişti. Ama ellerimi boynunun tabanındaki saçlara geçirdiğimde, bedenini geriye büküğüm ve göğüslerini bana sunduğı o anda, umurumda bile değildi.

O an, bana Boston’daki herkesle birlikte olduğunu bile söylese, yine de içine girmeye *ihtiyacım* vardı.

Hayatında benden önce birinin olduğunu tamamen unutsun istiyordum.

Geri çekilerek onun geniş, arzu dolu gözlerine baktım. “Bunu bir kez yaptığımızda...”

Tırnaklarını boynumdan aşığı geçirdi; omurgamdan kasıklarımaya kadar beyaz sıcaklıkta bir elektrik çarpması indi. “Bunu bir kez yaptığımızda ne olacak?”

“Duramayacağım.”

“Durmanı isteyen kim?”*

Dudaklarımı meme ucuna dolayarak sertleşmiş tepeyi emmeye başladım; diğel elim uyluğunun üzerine kayd. Şortunun kenarından içeri süzölerek derimde kendi izimi aradım. Yara izine dokunduğum anda ağzımda bir inilti yükseldi.

Dudaklarının kenarından hafif bir sızlanma duyuldu, par-

* Kal’ın karakterini yaratırken, onu kiminle eşleştireceksem hayatının her alanında onun kadar güçlü biri olması gerektiğini biliyordum. Karşısında durabilecek, onunla eşit düzeyde biri gerekiyordu ve Elena bu konuda gerçekten kusursuz. Onunla ilgili hoşlandığım şeylerden biri de Kal’ın arzularından kaçmasına asla izin vermemesi.

maklarım iz üzerinde dolaşarak yukarıya doğru yol aldı. Şortunun kumaşını bir kenara çekerken parmak boğumlarımı ıslaklığın üzerinden geçirdim; bakir tenine denk gelince küfrettim.

“Buraya geldiğimizden beri hiç iç çamaşırı giymedim,” diye tısladı. Ben başparmağımla klitorisini dairesel hareketlerle uyarırken bir inlemeyle cümlesi yarım kaldı.

“Hiç mi?” diye sordum, yeniden dudaklarını öperek kontrolü elime aldım; kasları gevşemeye başlamıştı. “Benim küçük sürtük karım her gün, becerilmek için mi ortalıkta dolaşıyordu?”

“Tanrım, *evet*.”

Tam o sırada, ön kapı sert bir şekilde çalındı, yankısı kordorda uğuldayarak yayıldı. Tam o an, bir parmağımı o sıcak, ıslak içine sokmuştum. Elleri boynumdan düştü, kasları kasıldı, gözleri panikle açıldı, ama iç duvarları hâlâ parmağımın etrafında kasılıydı.

Donakaldım. Parmağımı yavaşça ileri itip kulak kesildim, temizlikçimin ayak seslerini dinledim.

Sessizlik.

“Marcelline?” diye seslendim, başımı çevirip omzumun üzerinden baktım, sanki onu görmeye çalışıyormuşum gibi.

“Şey,” dedi Elena tiz bir sesle, omuzlarımdan iterek, “Parmağın içimdeyken başka bir kadının adını anmasan olmaz mı?”

Aşağıya baktım, kaşımı kaldırarak. “Kıskandın mı?”

Gözlerini kıstı. “Hiç bile. Oh *Mateo*, bu o kadar güzel ki... Lütfen-”

Parmağımı hızla içinden çıkarıp saçlarının arasına gömülü elimi kullanarak başını geriye çektim, parmağımı ağzına soktum, cümlesini yarıda kestim. “Onu iki kere öldüremem, Elena. Bu yola girmek istediğine emin misin?”

Kapı çalması yeniden başladı, sesi daha da şiddetlendi. O ise yanaklarını içe çekerek dilini parmağımın etrafında gezdirdi. Aklıma onun beni emerken çıkardığı sesler geldiğinde, sertleşmiş başımdan bir damla zevk suyu sızdı. Elena, parmağımı emdikten sonra nihayet bir şap sesiyle serbest bıraktı.

“Çalışma alanını temiz tutmayı sevdiğini biliyorum,” dedi.
“*Aletler* ve her şey.”

Tam ağzımı açacakken kapı çalmaya devam etti. O tok ses, tırnakların tahta üzerine kazınması gibi sinirlerimi gerdi.

Sinirle saçlarını kavrarken bir yandan derin bir nefes aldım, sonra elimi saçından çekip onu serbest bıraktım.

Göz kırpıttı; sol memesi hâlâ tişörtünden dışarıdaydı, dudaklarım ve sakalım yüzünden kızarmış, tahriş olmuştu. “Kapıya bakmayacaksın, değil mi?”

“Pek ziyaretçim olmaz. Sanırım bakmak zorundayım, değil mi?”

“Evet ama...ortasında kalmıştık. Onlarla *sonra* ilgilenemez misin?”

Normalde, boş verip o kapıyı görmezden gelirdim. Ama ailesinin ihaneti, Ricci ailesinden düşük rütbeli de olsa bir *askerini* öldürmem - *yine de askerdi* - ve tüm bu olanlardan sonra, kapıma gelenin iyi niyetli olduğuna inanmam zordu.

Burasının bana ait olduğunu Jonas ve Marcelline dışında kimse bilmiyordu. Elena için ayarladığım telefonsa konum olarak hâlâ adanın kuzey ucunu gösteriyordu - bu da Ivers International’daki adamların eklediği özel bir özellikti.

Elimi çenesine uzatıp yukarı bakmaya zorladım. “Yukarı çık. Üzerindekilerin hepsini çıkar ve yatağa gir. Orada beni bekle. Bu ziyareti kısa tutacağım.”

Dudakları kıvrıldı, başını salladı. Hafifçe parmaklarımı kıpırdattım.

O odadan çıkarken salınan kalçalarına gözlerimi diktim. Ardından tıbbi kıyafeti dolaptaki biyolojik atık kutusuna attım ve yerine flanel pijamalarımı giydim.*

Masamın altına gizlenmiş silahı çıkarıp pantolonumun beline sıkıştırdım, gömüğümün eteğini üzerine serdim. Saçlarımı elimle geri tarayıp birkaç derin nefes aldım; kapıya yürüyebilmek için sertliğimin biraz olsun inmesini bekledim.

* Bu görüntüde gerçekten çok sevimli olan (ve biraz da komik gelen) bir şey var.

Vizörden baktığımda kimseyi göremedim. Bir elimle silahımı kavrarken diğer elimle kapıyı yavaşça araladım, verandada bir iz aradım.

Bunun yerine karşılaştığım tek şey, posta kutusunun üstüne bantlanmış bir zarftı.

Duvardan söküp hızla içeri girdim, kapıyı tekrar kilitleyip arkasına yaslandım ve zarfı açtım. Zarfın içindekilere parmaklarımı uzattığımda midem karnıma indi. Silahı yeniden yerleştirmek için ofisime döndüm.

İçimden bir ses neyle karşılaşacağımı biliyordu ama yine de USB belleği çıkardım ve dizüstü bilgisayara taktım. Medya penceresi açıldığında oynata bastım.

Ekranda beliren görüntü, çarpık ve düşük kalitedeydi ama *dakikalar* önce Elena'yla aramızda geçen özel anlara aitti.

Gözlerim ofisin etrafında gezindi, boğazıma kadar çıkan endişe içime işlerken bir gizli kamera izi aradım. Nefes almakta bile zorlanıyordum.



Kal'ın yatağında çıplak halde ne kadar uzun süre tavana bakarak yatarsam, aşağıda onu hoyratça öpmemden dolayı o kadar fazla utanç duyuyordum.

Kısa bir süre önce nişanlımı öldürdüğüne ve beni evlenmeye zorladığına tanıklık etmiştim. Görünüşe göre, ilk şok ve öfke dalgası geçtikten sonra, stresli zamanlarda beynim devre dışı kalıyor ve direksiyonu vajinam devralıyordu.

Ya da belki sadece Kal'ın üzerimdeki etkisiydi bu. Belki de hayatım boyunca onun peşinden sessizce hayranlıkla bakıp durduğum için, şimdi sonunda bunu keşfetme özgürlüğünü bulmuş gibiydim - durum ne kadar sapkınca olursa olsun.

Yavaşça iç çektim; göğüs uçlarımı parmaklarımla hafifçe çe-kiştiriyor, Kal'ın dokunuşunu yeniden yaratmaya çalışıyordum. Ön kollarımda ürpertiler kızarıklık gibi yayılırken, göğsümde sıcaklık yükseliyor, onun az önceki sözleri aklımda çınlıyordu:

"Benim küçük sürtük karım her gün, becerilmek için mi ortalıkta dolaşıyordu?"

Bilinçli olarak değil. En azından Kal'ın beni iç çamaşırı giymeden yakalayıp kolay ulaşılabilir hale gelmemi fırsat bilmesini beklemiyordum. Ama etrafta başka kimse yokken ve ailemin iffet ve sadelik kuralları artık geçerliliğini yitirmişken, külotu çıkarmak mantıklı bir sonraki adım gibi görünmüştü.

Ricci yaşam tarzının hayatımı yönlendirmesine bir çivi daha çakılmıştı.

Belki de bu yüzden, gözüm kapalı şekilde bilinmezliğe atıldım ve Kal'a yaklaştım - kan içindeyken ve gözlerinde neredeyse vahşi bir parıltı varken bile.

Seçim yapma şansı doğduğunda, ben hep gözü kara olanı seçiyordum. Kal'dan bekaretimi almasını istediğimde bu apaçık ortadaydı, şimdi ise çok daha netti.

Elbette, sevdiğim insanların hayatlarını tehdit etmişti. Beni bu evliliğe zorlamıştı. Bildiğim tek hayattan koparıp beni başka bir yere, yalnız ve şaşkın halde bırakmıştı.

Ama iyi bir aşıktı ve bedenim, onun yeteneğini hatırlamaya başlıyordu.*

Karın kaslarım, elimin göğsümden aşağı süzülüp onun ardında bıraktığı sıcak ve kaygan ize ulaşmasıyla kasıldı.

"Kal Anderson'ın koca malzemesi olmadığını söyleyen biri, onun elini bacak arasında hiç hissetmemiş demektir," diye mırıldandım, o anın anısıyla bastırmaya çalıştığım bir iniltinin boğazıma tırmanmasına engel olamadan.

"Öyle miymiş?"

Onu bekliyor olmama rağmen, Kal'ın derin sesi aniden odayı doldurunca irkildim; kolum göğsümü örterken elim refleksle kasiğımı kapattı.

Başımı kaldırdığımda, onu odanın karşısında siyah pijamaları içinde, kapı eşiğine yaslanmış halde gördüm. Yüzünde garip bir ifade vardı - ne tam olarak şehvet ne de öfke - ama ikisinin arasında bir yerde asılı kalmış gibiydi.

Gözleri açlıkla bakıyordu, dudakları ise hiddetle sıkılıydı. Bakışlarını üzerimde gezdirdi, yanaklarımdaki kızarıklıkta oyalanarak başparmağının arka yüzüyle alt dudağını okşadı. "Devam et. Ne söylüyordun?" dedi.

"Kendi kendime konuşuyordum," dedim.

"Hakkımda sıkça dedikodu duyar mısın?"

"Çok değil," dedim, yanaklarım yanarken. "Sadece bazen annemle teyzelerim konuşur."

* Dürüst olalım, Elena hepimizi temsil ediyor. Özellikle karanlık, içine kapanık ve kötü karakterleri gördüğümüzde.

“Ah evet. Carmen ve o lanet geveze ağzı.”

Sesinde beliren düşmanlık beni şaşırtmıştı; onun, Ricci Inc.’de çalışmaya başlamasından çok daha önce ailemle bir ilişkisi olduğunu biliyordum. Aileden biri gibiydi her zaman. Sadece gerektiğinde kasabaya gelen ve geldiğinde de sürekli homurdanan gizemli, uzaktan akraba. Ama yine de aile.

Kal derin bir nefes vererek toparlanmaya çalıştı. “Peki. Başka ne derlerdi?”

Göz kırpıştırarak kaşlarımı çattım. “Nasıl yani?”

“Başka hakkımda ne derlerdi?” Kaşlarını öyle kaldırmıştı ki neredeyse saç çizgisine değiyordu, ellerini ise iki yana açmıştı sanki bir sunum yapar gibi. “Seni bana karşı doldurdular mı? İşlediğim tüm günahların çamurunu mu döktüler önüne?”

Dilim damağıma yapıştı. “Babam her zaman detaylardan kaçınırdı.”

“Ama yine de dedikoduları duymuşsundur, değil mi? Bu dünyada yaşayıp da değirmende öğütülmeden kalamazsın, hele ki yalnız kalmak istediğini açıkça belli edersen.”

Toparlanmak için ayaklarımı yatağa bastırıp oturur pozisyona geçtim, onun tehditkâr bakışları altında daha az savunmasız hissedebilmek adınaydı. Kıyafetlerim yatak ucundaki şezlonga atılmıştı, bu yüzden çarşafı üzerime çekmek için hamle yaptım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Parmaklarım yorganı kavrarken durakladım, eklemlerimi kramp girene kadar sıktım. “Bu konuşmanın çıplakken yapılması gerektiğini düşündüm,” dedim.

“Parmaklarını tekrar o tatlı yerine koy ve kocan hakkında söylenenlerin sende nasıl bir his yarattığını göster bana.” Kal dudaklarını yalarken yatağa bir dizini koyup yaklaşmıştı. Kolu uzandı, bileğimi yakaladı ve çarşafı tutan parmaklarımı teker teker çözdü.

“Kocamı *tanımıyorum* bile,” dedim hışımla, bileğimi kur-

tarmaya çalışarak. Dakikalar önce içimde kıvılcımlanan arzu, onun keskin ses tonuyla buhar olup uçmuştu; yerini ise direnme güdüsü almıştı.

Dişlerimi sıkarak, serbest olan elimle yüzüne bir tokat indirmek üzere gerildim.

Aptalcaydı. Kal elim havada süzülmeden önce yakaladı. Çarşafı tutan bileğimi arkamda bükerken, diğer elimi dudaklarına götürdü.

“Sandığından fazlasını biliyorsun,” diye fısıldadı. İşaret ve orta parmağımı ayırarak ağzına aldı. Gözlerini hiç kaçırmadan, diliyle üzerlerinde gezindi. Bu temas vücudumda yeni bir titreşim yarattı; ayak parmaklarım kendi kendine kıvrıldı.

Annem bir zamanlar buna *bedeni ele veren sendrom* derdi. Aklın daha iyisini bilmesine rağmen, arzular karşısında güçsüz kalmak... Mateo’yla evlenmeden önce beni teselli etmeye çalışırken söylemişti bunları; *eğer o bunu benim için iyi hale getirirse*, bedenimin zamanla zevk almayı öğreneceğini söylemişti.

Zihin ise bambaşka bir savaş alanıydı ona göre ama sonunda fethedilebilecek bir alandı, en azından kendisinin başardığını iddia ediyordu.

Sorun şuydu ki ben, bir sevgiliyi *istemenin* nasıl bir his olduğunu zaten biliyordum. Ve Mateo, bu duygunun yanına bile yaklaşamazdı.

şu anda bile, bedenimin tepkisini biyolojiyle açıklamaya çalışsam da onun söylediklerinin tamamen doğru olmadığını biliyordum. Bedenim beni hiç ele vermiyordu; keşke verseydi.

Bu yaşanan her şeyi çok daha kolay kılardı.

Parmaklarımı avcunun içine alarak, elimi yeniden bacaklarımın arasına götürdü, tenimin üzerinde gezinerek yolunu buldu. Kalçalarım istemsizce hareket etti, o ise burun delikleri hafifçe genişleyerek sırttı.

“Ee?” diye alay etti, kaşını kaldırıp parmaklarımı klitorisim üzerinde yumuşak daireler çizmek zorunda bırakarak. Nefesim göğsümde düğümlendi; o da bunu fırsat bilerek ne eğildi, ba-

kışlarımız aynı hizaya geldi. “Başka ne biliyorsun benim hakkımda, küçüğüm?”

Bu pozisyonda başım ağırlaşıyor, boynumdaki kaslar zonk-luyordu; başımı geriye bıraktım, damarlarımda şarkı söyleyen zevk yoğunlaşıp bacaklarımı titretti.

“Otuz iki yaşındasın ve doğum günün Cadılar Bayramı’nda. Şiir ve anı kitapları okumayı seviyorsun ama hiç yazmıyorsun. Tıp diplomanı Tufts’tan aldın, asistanlığını Johns Hopkins’te yaptın.”

Bir ses çıkardı ama bunun etkilenmişlik mi yoksa sıkılmışlık mı olduğunu anlayamadım. Zaten onun zayıf *Wikipedia* sayfasında yazarlar dışında pek bir şey bilmiyordum. Bildiğim tek şey, varlığının benim için her zaman tehlikeli ama karşı konulamaz olduğuydu.

“Biliyor musun,” diye fısıldadı Kal, sıcak nefesi yüzüme değerken, “aşağıdaki ofisimde seninle buluşmadan hemen önce bir adam öldürdüm.”

Onun sözlerine odaklanmakta zorlanıyordum; parmaklarımı yönlendirerek bacaklarımın arasında yarattığı büyü beni çoktan kendimden almıştı.

“Bu yüzden kıyafetlerimde kan vardı. Fark ettiğini biliyorum; o gözlerinde beliren endişe parıltısını gördüm, sonra boşalmayı ne kadar çok istediğine karar verdiğinde nasıl kaybolduğunu izledim - benim boş zamanlarımda ne yaptığımı umursamandan daha çok istiyordun bunu.”

Arkamda bükülmüş olan kolumu bırakarak omzuma bastırdı, beni yatağa yapıştırdı. Parmaklarımı hâlâ kontrol ediyordu; hareketi saat yönünün tersine çevirdi ve ben bağırmamak için alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

“Hiç umurunda olmadı insanların benim hakkımda ne düşündüğü, değil mi?” diye sordu. “Çaldığım ruhları ya da çıplak ellerimle son verdiğim hayatları umursamadın.”

Parmaklarının, bacağımdaki yara izinin üzerinden geçip yeniden yukarı çıktığını hissettim; girişimi daireler çizer gibi

okşadı. Ucunu içeri hafifçe itmesi göğsümden yumuşak bir nefes kaçırdı.

Mideme bir sancı oturdu; içinde vahşi bir şey filizleniyor, onun sözlerindeki gerçeklik tenime işliyor ve beni doruğa doğru daha hızlı sürüklüyordu.

Onun aldığı hayatlar umurumda değildi. Sorunum her zaman buydu.

“Bizi izleyen biri var,” dedi ve zihnimde kırmızı alarm ışıkları yandı. Gözlerim büyüdü, onu aradım ama aynı saniyede üç parmağını içime bir anda daldırdı, sözlerimi dilimin ucundan çaldı.

Parmaklarını iç duvarlarıma kıvrıp masaj yaparken inledim, o ise beni dikkat dağıtmak için her şeyi yapıyordu.

“Bunun senin baban olduğunu düşünüyorum. Ancak nedenini tam olarak bilmiyorum.”

Sözleri puslu zihnime ulaşmaya başlayınca elim geri çekilmek istedi; fakat o uyluğumun iç kısmına sertçe vurdu. Acıyla irkildim.

“Dur demedim.” Parmaklarını daha hızlı hareket ettirmeye başladı; yüzeysel ama çıldırtıcı itişler, kalçalarımı yukarı kaldırmama ve sessizce daha fazlası için yalvarmama neden oldu. “İzlemek istiyorsa, ona bir gösteri sunacağız.”

Bu düşüncenin beni durdurması ya da tiksindirmesi gerekirken tam tersini yaptı. İçimde görünmez bir ateş yandı; vücudumda bir ateş gibi yayılan ve kemiklerime yerleşen bir hararet.

“Sanırım ailen - özellikle annen - beni senden kurtarabileceklerini düşünüyorlar. Bu yüzden kafana böyle bir fikir ekmiş olma ihtimallerine karşı, onu kökünden söküp atalım.”

O hızlanırken, orgazmım tepemde toplanıyordu. Onun temposuna yetişmek için klitorisimi deli gibi ovuyordum; iki ayrı kaynaktan gelen zevk dalgaları görüşümü bulanıklaştırdı.

“Hiçbir yere gitmiyorsun, küçük Persephone’um. Seni ada-

ma geri getirip sonra bırakacağımı mı sandın? Cezanı benim yanımda, benim o küçük yeraltı ülkemin kraliçesi olarak çekeceksin. Ailenin yapabileceği tek şey ise *izlemek* olacak.”

Cümlesini bitirdiği anda nefesim kesildi; ailemin Kal’ın beni böyle sahiplenişini izlemesi fikri yasaktı, tehlikeliydi, baştan çıkarıcıydı. Belki de nihai bir meydan okuma.

Sırtımı kavislendirirken boşalmam üzerimden geçti; beni milyonlarca keskin parçaya ayırarak paramparça etti. Orgazm o kadar yoğun ve dolu dolu geldi ki boğazımda düğümlenip nefesimi kesti; yapış yapış olan elim yanına düşerken klitorisim hâlâ artçı titremelerle zonkluyordu.

“Boşalırken *ilahi* görünüyorsun, küçüğüm,” dedi Kal.

İçimden çekilerek parmaklarını bacağımdaki yara izine sil-di, ardından başparmağını yanağımdan geçirdi. Yüzündeki ifade midemi düğüm düğüm etti; şimdi dokunuşundaki şefkat, daha önceki her halinden bütünüyle farklıydı.

“Kapıdaki kimdi?” diye sordum, artık düşüncelerim toparlanmaya başlamıştı. O an bölündüğümüzü hatırlamak, orgazmın sıcaklığını bastırmıştı. “Ve babamın bizi izlediğini düşündüğünü söylemek ne demektir?”

“Onu dert etme.” Doğrulup yataktan indi, boğazını temizledi. “Biraz dinlen, Elena.”

Ve ardından odadan çıktı.



I3 *Kal*

“Burası da ne?”

Aşağı baktığımda, karımın gözlerindeki şaşkınlığı gördüm, yemek borumda hafif bir bulantı hissettim.

Belki de büyürken onun pek yanında olmamamdan, zamanımı ya annesiyle ya da babasıyla geçirip çocuklarını gizlemeye çalışan bu insanlara ayırmamdan ötürü, ne kadar korunaklı bir hayat sürdüğünü şimdiye dek hiç fark etmemiştim. Yirmi yaşında birinin bir barın ne olduğunu bilmesi gerekirdi; daha önce gitmemiş olsa bile.

Şehirdeki çoğu yirmilik genç en az bir kere gitmişti.

Onun hayatını daha yaşayamadan mahvettiğim için bir yanım kendini suçlu hissetmeliydi belki ama içimdeki karanlık taraf, kendi hayatımın onun ailesi tarafından benden çok daha erken bir yaşta nasıl çalındığını hatırladığında, o suçluluk tamamen silinip gitti.

Onun olduğundan daha gençtim.

“Bir bar,” dedim, solumuzda uzanan tezgâha başımla işaret ederek. Jonas’ın adamlarından Vincent, tezgâh arkasındaki taburede oturmuş, plastik bir çatalla dişlerinin arasını karıştırıyordu.

Karım ona burun kıvırdıktan sonra etrafına bakındı. “Nasıl girdim buraya? Henüz yirmi bir bile olmadım.”

“Benimle geldin. Genel halka uygulanan kurallar bana yıllardır işlemiyor.”

Elimi beline koydum, üzerindeki kırmızı, uzun kollu pamuklu elbisenin yumuşak dokusunu takdir etmemeye çalıştım. Elbisenin yakası göğüslerinin arasına kadar inmiş, kumaş orada düğüm olmuştu. O düğümü çözmeyi, onu burada, tam şu anda tatmayı her şeyden çok istiyordum.

Flash belleğin verandama bırakıldığı günden beri belli bir rutine oturmuştuk. Ben, suçluyu bulmak için var gücümle çalışıyor ama hiçbir işe yaramıyordum; o ise kredi kartımla alışveriş yapıp nasıl kullanılacağını çözmeye çalışıyordu.

İlk gün balık tutmaya kalkmıştı. Neon pembe bir olta ve uyumlu bir takım kutusu sipariş etmiş, sabah dörtte kalkıp araştırmalarını pratiğe dökmeye hazırlanmıştı.

Bir saat içinde geri dönüp balık tutmanın ne kadar *sıkıcı* olduğundan şikâyet etmişti.*

Başka bir gün yıldızları izlemek istemişti ama en güzel takımyıldızlar çıkmadan önce uyuyakalmıştı.

Sadece ben biliyorum çünkü o geldiğinden beri hiç uyumamıştım. Her gece oturma odasında bir koltuğa çökmüş, elimde bir şişe viskiyle onu izliyor, yatağa gidip yanına uzanmak için cesaret toplamaya çalışıyordum.

Ancak hâlâ beni çıplak görmemişti. Bunun bir sebebi vardı. Vücudum yıllar süren antrenmanlarla fit ve kaslı görünse de üzerindeki izler işlediğim günahların izleri hâlâ silinmemiştir.

İşlediğim kötülüklerin kanıtı, derime sonsuza dek mühürlenmişti.

Yine de onunla sevişmememizin nedeni hâlâ bu değildi. Bu konuda net bir sebep yoktu aslında. Gerçek buydu sadece.

Onu ilk kez becereceğimde, bunu doğru şekilde yapmak istiyordum. Aklımda peşimizdeki insanlar ya da uygulamaya bile koyamadığım planların çöktüğü düşünceler dolanırken ereksiyonumu kaybetmeyi göze alamazdım.

* Elena'nın ne kadar korunaklı bir hayat sürdüğü bu bölümün ana noktalarından biri ama bence sadece buradaki kısım bile durumun ne kadar kötü olduğunu gösteriyor. Ailesi ona ilgi alanları ya da hobiler edinmesine izin vermediği için şimdi her şeyi denemeye çalışıyor.

İlk sevişmemiz aceleye gelmişti. Elena, Mateo'yla evlendirilmeden hemen önce çalınmış bir andı sadece.

Ben daha fazlasını istiyordum. Sadece bedeninden daha fazlasını.

İşte bu yüzden Flaming Chariot'a gelmiştik. Gıcırdayan, pencerelerine çakılmış tahtaları ve içeri sızan güneş ışığını bile engelleyen havasıyla, karımın dönüp kaçmamasına şaşırmıştım.

Burası, kendi isteğiyle asla geleceği bir yer değildi.

Ancak elimi ona dokundurduğum an neredeyse eridi ve kendini bana bıraktı, birlikte odayı geçerken bana izin verdi. Yürürken omuzlarım gerildi. Onun kıvrımlarına göz diken adamlar sırtımdan aşağı öfke gibi süzüldü.

Demek bu ışıktaki beni tanıyamamışlardı.

İki hafta önce Topal Morelli'nin oturduğu arka köşedeki loca boştu, oraya geçtik. Kısa sarı saçlı, burun piercingli garson Gwen siparişimizi almaya geldiğinde Elena, peçetelikten karton menüyü çekip dudaklarını büzerek incelemeye koyuldu.

"Deniz ürünleriyle pek aram yok," dedi Elena, menüyü çevirip tekrar okurken. Başını kaldırıp Gwen'e baktı. "Sen ne önerirsin?"

"Hiçbir şey," dedi Gwen, not defterinin ucuna kalemini tıklatarak.

"Gwen," dedim uyarı tonu kullanarak, kolumu Elena'nın oturduğu yerin arkasına uzattım. "Müşteri hizmeti, hatırlıyor musun?"

Gözlerini devirdi, ağırlığını diğer ayağına verdi. "Sadece zehirlenmesin diye uğraşıyorum. Bugün mutfakta Vincent var. *Jonas* bile onun pişirdiği yemeği yemez." Elena'ya baktı, gözlerini abartılı şekilde açtı. "*Jonas her şeyi yer. Ama Vincent dokunduysa asla.*"

İç çekerek kaşlarımın arasını yumruğumun boğumuyla ovuşturdum. Bu yere her adım attığımda kafama saplanan baş ağrısını dağıtmaya çalışıyordum. Aplana'daki kült takipçileri olmasa bu barı çoktan kapatırdım. Ama annem hep bozuk değilse kurcalama derdi.

O yüzden bu hâliyle devam ediyordu, tüm o iğrençliğiyle birlikte.

“Vincent’ın hem barın arkasında hem mutfakta ne işi var?” diye sordum.

“Personel eksikliği var. Yeni kız hasta olduğunu söyleyip gelmedi. O yüzden Blue içkilerle ilgileniyor,” dedi Gwen omuz silkerek.

Yeni kız gelmedi mi? Siktir. “Peki, Blue içerideyse kapıda kim var?”

“Hmm...” Gwen duraksadı, gözlerini odanın içinde gezdirdi. Altı fit, yüz kiloluk güvenliği bulmaya çalışıyordu ama tabii ben giriş kapısından gelmiştim. Cevabı zaten biliyordum. “Kimse?”

Derin bir nefes alıp içimde fokurdayan öfkeyi bastırmaya çalıştım. Kaynayan bir kazan gibi içimi yakıyordu. Gwen, bir patlamayı sezmiş gibi masadan bir adım geri attı.

“Ben deniz ürünlü lazanyayı denemek istiyorum,” dedi Elena birden, menüyü masaya bırakarak. “İtalyan köklerime sadık kalmaya çalışıyorum. Ve bir de diyet kola alayım lütfen.”

Gwen, Elena’ya dik dik baktı, kaşını kaldırdı. Menüyü elle-meyip bana döndü, onay bekler gibiydi.

Elena gerildi, omzu koluma dokundu. “Yemek sipariş etmek için Kallum’un iznine ihtiyacım yok.”

Garson, tam adımın kullanılmasına hafif bir eğlenceyle gözlerini kıstı. “Vinny’nin ne kadar berbat bir aşçı olduğunu bildiğinden pek emin değilim-”

“Onu ben değerlendiririm,” dedi Elena, çenesini dikleştirerek locada bana doğru kaydı. Uyluklarımız birbirine değdiğinde, sıcaklığı kasıklarına canlı bir kıvılcım gibi çarptı. Şampuanının tatlı kokusu sarhoş ediciydi.

Bu yakınlaşmanın farkında bile olmayabilir diye düşündüğüm anda, ona alan tanımak için geri çekilmek üzereydim ki eli, masanın üzerindeki elime kondu. Alyansındaki taş, bar ışığında parlıyordu. Gwen hafifçe burnundan gülümseyip başı-

nı salladı, menüyü kaptı ve not defterine bir şeyler karalayarak arkasını döndü.

Mutfak kapısından kaybolur kaybolmaz, Elena elini hızla geri çekip uyluğunun altına sıkıştırdı ve benden uzaklaştı. “O kızı nereden tanıyorsun?”

“Onun patronuyum. Aslında dolaylı olarak. Teknik olarak patronu Jonas ama Jonas benim için çalışıyor ve barın yarısı da benim, yani...”

“Bir barın mı var?” Etrafa göz gezdirip koyu renk saçlarını kulağının arkasına attı. “*Bu bar mı?*”

Gülümsedim, onunla aramdaki mesafeyi tekrar kapatmak için sola kayarak yaklaşmaya başladım. Nedense, yanımda olmaması bile içimde bir boşluk yaratıyordu.

“Babana çalışıyor olmamın tek gelir kaynağım olduğunu sanmıyorsundur herhalde? Evimin, jetimin, yalnızlığımın parasını nereden kazandığımı düşündün?”

Kaşlarını çattı. “Sanırım babamın iyi para ödediğini varsaymıştım.”

Kahkaha attım ama sesim kısa ve boğuktu. “Rafael asla yeterince ödeme yapmaz.”

“Bu yüzden mi kliniklerde çalışıyorsun? Maaşı telafi etmek için mi?”

“Hayır. O işlerin çoğu gönüllü.”

“Hastanelerde gönüllü mü çalışıyorsun?”

Çenemi sağa sola oynattım. Ona geçmişimle ilgili ne kadar şey anlatmam gerektiğinden emin değildim. Ebeveynlerini nasıl tanıdığımı dair ipuçlarını birleştirmesini istemiyordum. “Fazlasıyla fakir büyüdüm. Sanırım bir bakıma, bu gönüllü işler borcumu ödemem gibi bir şeydi. Bu ülkede sağlık hizmeti fahiş derecede pahalı ve ücretsiz klinikler sürekli personel eksikliği yaşıyor. Bu da benim elimden geleni yapma şeklim.”

“Elimi cebimden çıkarsam bile paramı alacak kadar açgözlü

anne babamla arkadaş olan birinin başkalarına iyilik yapması bana hâlâ çok garip geliyor,” dedi Elena, gözlerini gözlerime dikerek. “Tabii, suç faaliyetleri arasında bir ara vererek.”

“Eh, ebeveynlerinin arkadaşı olduğumu söyleyemem pek,” dedim, yana eğilip işaret parmağımı alt dudağı boyunca kaydırarak. “Yine de ikimiz de biliyoruz ki her zaman iyi biri değilim.”

Aslında, zamanın yarısında bile değildim.

Nefesi hızlandı, gözleri parladı - bunun tamamen farkında olduğunu ve bundan rahatsız olmadığını söylüyordu.

Bakışlarımı ondan çevirmeye zorladım kendimi.

Cebimden telefonumu çıkarıp mesaj uygulamasını açtım, Jonas’a hızlıca yazdım.

Ben: Violet’ın bugün işe gelmeyeceğini haber verdiğin için teşekkürler.

Yanıt saniyeler içinde geldi:

Jonas: Defol git. Haberim bile yoktu gelmediğinden. Bu hafta uğramadım bile.

İçimde bir ağırlık oluştu, midedeki karanlık bir bulut gibi dönmeye başladı. Dilimi yanağıma bastırırken kız kardeşimle olan mesaj geçmişimi açtım. Son altı mesajım cevapsızdı.

Onu adaya bir barmenlik işiyle çekmenin pek mümkün olmadığını biliyordum ama onunla tekrar konuşabilmemin tek yolu buydu.

Son girişimim kötü geçmişti, bu yüzden mesajlar hep tek taraflıydı. Ona bu bağlantının tüm maddi sorunlarını çözeceğini hatırlattığımda bile, özellikle uzak durmaya devam etmişti.

Aynı DNA’yı paylaşıyor olsak da uzun süredir kayıp olan kız kardeşimin kötü olan şeylerden uzak durmayı az çok öğrendiği ortadaydı.

Küçük karım için ise aynı şeyi söylemek zordu - şu an Gwen'e barın diğer ucundan kin dolu bakışlar atıyordu.

"Dikkatli ol, küçüğüm," diye fısıldadım Elena'nın kulağına doğru eğilerek. "Yoksa insanlar senin benden *hoşlandığını* düşünebilir."

Elena alayla burnunu çekti, avuçlarını masaya koyarak, "Ben senin karınım. Senden hoşlanmam *gerekiyormuş* gibi görünüyor ama evli adamlarla flört etmek nezaketsizlik bence," dedi.

Söyledikleri bir hançer gibi saplandı kalbime. İç çekerek göğsümdeki ağırlığı ovaladım. Gwen, Elena'nın diyet kolasını ve benim biramı getirdiğinde başımla ona teşekkür ettim. Yemeğin biraz daha süreceğini söyledi, sonra umursamazca başka bir masaya yöneldi. Elena'nın bakışları onu delip geçse de pek etkilenmiş görünmüyordu.

"Yemek için beklemeyeceğiz," dedim, telefonumda GPS takipçisini açarak Violet'ın konumunu kontrol etmek üzere.

"Ama ben lazanya sipariş ettim."

"Daha önce de söyledim, tekrar söylüyorum: Ölü bir Elena bana hiçbir fayda sağlamaz. O yemeği sakın yeme."

Yanından kayarak kalktım, onu locada bıraktım ve tezgâha doğru yöneldim. Vinny'nin dikkatini çektim. O sırada fındık rengi gözlerinin önünden sarı saçlarını geriye savurdu, tezgâha yaslandı.

"Ne haber patron?"

"Arkadaki locada oturan kızı görüyor musun?"

Başını sağa eğerek arkamdan baktı. Gözlerinde hayranlık parladı, hevesle başını salladı. "Tabii ki görüyorum. Nereden buldun bu afet gibi kadını? LL Vincent'la bir tur atmasına hayır demezdim doğrusu. Azıcık gevşemeye ihtiyacı var gibi."*

Bu öğleden sonranın baştan aşağı berbat oluşu sinirimi boğazıma kadar taşıdı. Kolumu uzatıp Vinny'nin gömleğinden yakaladım, boynundaki altın zincire parmaklarımı geçirip onu tezgâha doğru çekerek kendime doğru eğdim.

* Bunu Dr. Kallum Anderson'ın söylediğini hayal edin.

Adam nefes almakta zorlanıyor, elleriyle bileğime asılıyordu.

“Nefes...alamıyorum,” diye hırıltıyla inledi, yüzü kıpkırmızıya dönmüştü.

“Güzel,” dedim. “Bir daha karımdan küçük fahişelerin gibi söz edersen bu hissi unutma.” İttirerek onu bıraktım, tehditten aldığım tatminsizliğe aldırmamaya çalıştım. “Bir dahakine sadece yemek borunu keserim. Kendi kanında boğulduğunu izlerim. Anladın mı?”

“*Tanrım, Kal.*” Boğazını ovuşturdu, bana öfkeli bir bakış attı. Cevap vermedim. Ceketimi düzelttim. O da toparlanıp soda musluğuna yaslandı. “Anladım. Evli olduğunu bilmiyordum.”

“Artık biliyorsun.” Telefonum titreşti. Ekranda çıkan ismi görünce göğsüm sıkıştı. “Gözünü üstünde tut. Ortalıkta gezinmesin, kimse de ona fazla uzun bakmasın. Onun baştan çıkarıcılığı başına bela olabilir.”

Vinny başını salladı. “Emredersiniz, *kaptan.*”

Söylediği saçmalığa kulak asmamayı seçtim, ön kapıya yöneldim. Başımı dimdik tutarak yürüdüm. Barı terk ederken Elena’nın bakışlarının sırtımı delip geçtiğini hissediyordum. İçeride kalıp onunla oturmak için dayanılmaz bir istek vardı içimde.

Ancak halletmem gereken işler vardı.

Barın karanlığına kıyasla dışarısı göz kamaştırıcıydı. Gözlerim ışığa alışmaya çalışırken kaldırımda kollarını göğsünde kavuşturmuş bir kızın durduğunu fark etmedim.

Beni görünce homurdandı, dudaklarını sıkıca bastırdı. “*Biliyordum,*” dedi.

* Çünkü ona o şekilde hitap etmeye izin verilen tek kişi Kal, tamam mı?



I4

Elena

Garsonumuzu hâlâ öfkeyle süzüyordum ki Kal binadan dışarı çıktı, tek kelime etmeden beni içeride yapayalnız bıraktı. Gözlerimi kırıştırdım; güneş ışığı hızla zemine dolarak bana panel kaplı duvarlarda asılı deniz temalı sanat eserlerini ve barın üstüne monte edilmiş konuşan devasa levreği kısa bir an için gösterdi.

Boston'daki gece hayatını hiç deneyimlemediğim için kesin bir kıyas yapamam ama hayatımı ortaya koyacak olsam bile buranın atmosferinin oraya hiç benzemediğine bahse girerdim.

Belki de bu, küçük ve tuhaf ada cazibesinin bir parçasıydı. Belki de sadece Kal'ın en iyi numarasının beni yüzüstü bırakmak olması yüzünden keyfim kaçmıştı.

Bu, her anlamıyla bir randevunun tüm işaretlerini taşıyordu ama işte yine yalnız kalmıştım. Her zamanki gibi.

Gwen, elinde seramik bir kaseyle geri geldi ve tabağı masanın üzerine bıraktı. Yemeğin üzerinden kalın bir buhar yükseldi, koku neredeyse yüzüme tokat gibi çarptı. Burnumu kırıştırarak tabağı ittim, içkimden bir yudum aldım.

Elini beline koyan Gwen, lazanyaya doğru başını salladı. "Siparişini yemeyecek misin?"

Sesindeki ton sinirimi zımpara gibi törpülemeye başladı. "Bilmiyorum," dedim soğukça. "Sen orada dikilip beni izleyecek misin?"*

* Arkadaş edinmek Elena'nın ilgi alanlarından biri değil.

“Muhtemelen hayır. Kusarken seni izlemek istemem.”

Gözlerimi devirdim, çantamdan telefonumu çıkardım. Okunmamış birkaç mesaj vardı. Ariana kıyafetleri hakkında fikrimi soruyordu, Stella da onun seçimleriyle başa çıkmak için benim tampon görevi görmemi özlediğini söylüyordu. Annemden gelen bir mesajda ise paniğe kapılmamam gerektiği, beni almak için yola çıktığı yazıyordu.

Aplana’da bir haftadan fazla süredir bulunmama ve eve hiçbir tehlike sinyali göndermememe rağmen, ailem hâlâ bu evlilikte istemeden sürüklendiğim anlatısını sürdürüyordu.

Bu, oldukça ironikti aslında. Çünkü başka bir adamla aynı kaderi paylaşmama hiç itiraz etmemişlerdi. Ama Mateo’yla olan ilişkim, Kal’la olanın aksine onlara bir çıkar sağlıyordu sanırım.

Yine de bana gerçek bir seçim hakkı tanımamışlardı. Ya onların dediği gibi olurdu ya da Büyüklerin ellerinde kesin bir ölümle yüzleşirdim.

Keşke ölümü seçseydim.

Sonuçta, yine aynı sona varmış gibiyim.

Kız kardeşlerime hızlıca bir yanıt yazdım, annemin mesajını ise cevapsız bırakıp telefonu çantama geri tıktım ve oturduğum yerden kalktım.

Gwen kaşını kaldırdı. “Parasını ödemedi mi gidiyorsun? Ne kadar zarif.”

Çantamı omzuma astım ve sıkıca vücuduma bastırdım. Ona, param olsa bile ödeyemeyeceğimi belli etmemeye kararlıydım. Süper düşünceli kocam yalnızca beni kasabada terk etmekle kalmamış, aynı zamanda bana para da bırakmamıştı; hatta nereye gittiğini bile söylememişti.

“Görünüşe göre burası kocama aitmiş. Yani...hesabına yaz ya da ne yapıyorsan onu yap.”

Arkamı döndüm, onun tepkisini beklemeden kapıya yöneldim. Kapının metal barına elim değdiği anda, bir el dirseğimi kavrayıp beni geriye doğru çekti.

Kolum refleksle savruldu, elimle arkamdaki kişiye bir darbe

indirdim. Elimini arkasının yanağına çarpmasıyla havada yankılanan o tok ses fazlasıyla tatmin ediciydi.

“*Tanrım,*” dedi adam, ellerimi arkamdan tutup beni göğsüne yapıştırarak. Sıcak nefesi kulağımda yankılanırken şiddetle kıpırdandım, kaçmaya çalıştım. Diğer insanlar neden yardım etmiyor diye panikle düşündüm.

“*Hareket etmeyi kes kaltak,*” diye hırladı, beni hafifçe sarsarak.

“*Bırak beni, ben de dururum!*” diye tısladım, saçlarım yüzüme yapışmıştı. Alnımda ter birikmişti, kalbime yavaşça korku yerleşmeye başlamıştı. Bu tür durumlara daha önce de düşmüş-tüm.

Mateo’yla nasıl biteceğini hep bilirdim: morluklar, kırık dişler. On yedisinde bile Mateo’nun iki ağız ameliyatı ve dört porseleni vardı - sırf ben karşı koyuyorum diye.

Bu adam ise bir yabancıydı. Yabancı bir yerdeydim. Onun zaaflarını bilmiyordum. Bu pozisyonda, kollarım arkamda sıkışmışken, savunma mekanizmalarım neredeyse işe yaramazdı.

Yine de bir kolumu kurtardım, elimi yumruk yapıp omzumun üzerinden savurdum. Yumruğumun kemiğe çarptığını duydum, sertlik altında parçalanan bir şey hissettim ve adam beni bıraktı. Burnunu tutmuş, küfrederken kıvranıyordu.

“*Siktir!* Bu kaltak burnumu kırdı!” diye inledi, ellerini burnuna bastırarak. Omuz hizasında koyu sarı saçları gözlerinin önüne düşmüştü. Eğilmişti, nefesini toplamaya çalışıyordu.

“Dr. Anderson ona ‘kaltak’ dediğini öğrenirse, kırılan tek şey burnun olmaz, garanti ederim,” dedi Gwen bardan seslenerek, musluktan bir bardağı doldururken.

Barın etrafındaki az sayıda müşteri ya olanları görmemeyi başarmıştı ya da böyle olayları görmezden gelmeye alışmıştı; çünkü kimse dönüp bakmadı bile. Saldırganımdan uzaklaşırken kimse kılını kıpırdatmadı. Kendime gelmem birkaç saniye mi aldı. O zaman adamı tanıdım. İçeri ilk girdiğimizde barın arkasında duran adamdı. Boynundaki altın zincir ona mafya havası veriyordu.

Fakar ayakkabıları, o botlar, hiç uymuyordu.

“Onu gözetlememi isteyen Kal,” diye homurdandı adam, bana düşmanca bakarak. “Beni tuzağa düşürdüğünü bilmeliydim. Bahse girerim Violet’ın aramamasını da benim üstüme yıkacak.”

Gwen gözlerini devirdi. “Her şeyi mağduriyet olarak görmekte üstüne yok Vinny ama bence Violet’ın çıkmamasını seninle bağdaştırmaz. Sezonluk çalışanlar böyle olur. Bunu biliyor; adanın yarısına sahip olup da işin nasıl yürüdüğünden haberdar olmamak mümkün mü?”

Kal adanın yarısına mı sahip?

Bu gerçeikle birlikte kemiklerimin içine bir ağırlık çöktü. Bu adamı hiç tanımadığımı fark ettim.

Uzaklardan izlediğim, hayranlık duyduğum, içimde şiir, doğa ve *yaşam* sevgisi uyandıran Kal meğer bana bambaşka bir yüzünü göstermişti. Bana ilham veren adamla beni buraya zorla getiren adamı nasıl aynı kişi olarak göreceğimi bilmiyordum.

Vinny sonunda doğruldu, ellerini indirdi, dudaklarını esneterek burnunu kontrol etti. Göz göze geldiğimizde, ben tam çıkmak üzere dönüyordum ki boğuk bir sesle bağırdı.

“Cidden... *kadın*. Gidemezsin. Kal, seni göz kulak olmam için bana emanet etti. Gözünü üstünden ayırdığımı öğrenirse beni canlı canlı yüzer.”

Kaşlarımı kaldırdım, çenemle onun burnunun üzerinde yayılmaya başlayan morluğa işaret ettim. “Bir daha bana dokunmaya kalkarsan derini *yüzerim*. Kallum benim patronum değil, bir bakıcıya da ihtiyacım yok.”

“İhtiyacın olan şey para,” diye homurdandı Gwen, mor, kocaman güneş şapkası takmış müşteriye doğru bar boyunca ilerlerken.

Vinny iç çekti, bana doğru bir adım attı. “Lütfen bunu gereğinden zorlaştırma.”

Elini kargo şortunun cebine attığı anda, zihnimde Kal’la geçirdiğim o tek geceden sonraki haftalarda durmaksızın gör-

düğüm kâbus canlandı. Hep aynı şekilde başlardı. Sakin ve huzurlu. Ben bir çayırda kitap okurken ya da bir şeyler yazarken, toprağa ilkel bir bağla tutunurken.

Ta ki Mateo görünene kadar. Her seferinde o sahne bozulur, kimyasal bir bezle saldırıya uğrar ve bilincimi kaybederdim.

Gözümün önünde beyaz bir ışık çaktı - görüntü o kadar hızlı geldi ki beynime kırbaç gibi çarptı. Sonra kâbus silikleşti ve yerini daha somut bir şeye bıraktı.

Sadece bir düş değil, bir *anıya*.

Evdeki balkonumda Kal'ın bana doğru yürüdüğünü, kabanının cebinden bir şırınga çıkardığını gördüm. Savaşmayı istemeyecek kadar bezgindim.

Ne anlamı vardı ki? Nasıl olsa beni bulacaktı.

Hayatımda yalnızca ikinci kez bir seçim verilmişti bana. Berbat bir seçim ama yine de bir seçimdi. Kal'la evlenmek ya da sevdiklerimin katledilişini izlemek. Sonrasında da muhtemelen benim öldürülmem.

Bunu yapabileceğini biliyordum.

Daha kötüsü, *yapacağını* da biliyordum.

Gücü taşıyan, onu nasıl kullanacağını bilen ve onu korumak için neler yapılacağını çok iyi bilen erkeklerle düşüp kalktığında böyle olurdu işte. Yüzüne tükürüp ardından bir mendil uzatan türden. Tutsak ederlerdi.

Kaybedecekleri bir şeyi olmayan türden.

Adaya geldiğimden beri hiç kâbus görmemiştim. Belki de kâbus gerçekleştiği içindir.

Bu yüzden, Vinny'nin cebinden aynı şekli taşıyan bir şeyi çıkarıp başparmağıyla kapağını açtığını gördüğümde, içgüdülerim tüm şiddetiyle geri döndü.

"Şey..." dedi Gwen, bara doğru geri yürürken, Vinny'nin elindeki iğneye bakarak. "O sana onu *uyuşturmanı* mı söyledi?"

Vinny alayla güldü. "Bana göz kulak olmamı söyledi. Burada değilken bunu nasıl yapayım?"

“Bu kesinlikle senin için iyi bitmeyecek,” diye mırıldandı Gwen başını sallayarak.

Fakat onu durdurmadı.

Vinny avını gözüne kestiren bir avcı gibi üzerime atıldı, elleri boynuma doğru uzandı. Ben ise harekete uyum sağladım.

Gövdesi biraz iriydi ama bileklerini kavradığım anda yalnızca gösteriş kaslarına güvendiğini anladım - kolayca tutuşunu kaybetti. Şırınga avucundan fırlayıp zemine düştü. İğneyi almak için eğildi. Dirseği yüzüme çarptı, alnımda keskin bir acı patladı. Geriye sendeledim.

Morluğun şimdiden kabardığını hissediyordum, kan tenimin altında pıhtılaşıyordu.

Bu acıya odaklanmak ruhumda kalın bir sis gibi bir memnuniyet bıraktı, beni harekete geçiren bir güç gibi çöktü içime.

Bacağımı kaldırdım, kasıklarına doğru savurdum.

Hedefe ulaşınca Vinny boğuk, uzun bir inilti çıkardı. Sanki aniden bademcik sorunu yaşamaya başlamış gibiydi. İkiye katlandı, iğneyi yine düşürdü. Ben de ekstra bir darbe daha indirip etrafından dolandım. Yerde dört ayak üzerinde kıvranırken saçlarının arasından kulaklarını kavradım ve dizimi alnına geçirdim.

Direnen ellerini havaya kaldırıp teslim olunca, başını eğdi. Eli zemine düştü. Yukarı baktığımda Gwen’in yüzünde sıkılmış, bıkkın bir ifade vardı - sanki bu tür şeyler her gün olmuş gibi.

Diğer müşterilerin umursamazlığına bakılırsa belki oluyordu da.

Çantamın askısını omzumda biraz daha yukarı çekip ayağımı kaldırdım ve Vinny’nin parmaklarının üzerine indirdim. Kemiklerinin ağırlığım altında çıtırdayışından içime bir zevk dalgası yayıldı. Adam domuz gibi çığlık atarken diğer eli de acıdan kasıldı, sanki acı dayanışmasıydı.

Tam ardından dönüp çıkışa yönelmişken, baldırımın arkasında keskin bir sızı hissettim. Aşağı baktığımda Vinny’nin

elinde yerdeki şırıngayı gördüm. Ucunu hızla derime saplayıp geri çekmişti.

Panik göğsüme hücum etti. Kafamı kaldırdım; Gwen gözleri büyümüş, ağzı hafif açık halde bana bakıyordu.

“Vinny...” dedi, sesine endişe sinerek.

Vinny sırtüstü döndü, iğneyi barın arkasına fırlattı ve kasıklarını tuttu. “Ne fark eder. Bunu hak etti.”

Zaman ağırlaştı. Vinny’nin yerde cenin pozisyonunda kıvranışını izlerken ayaklarım sanki zemine yapışmıştı. Kalbim kulaklarımın arasında yankılanıyor, nefesim daralıyordu.

Ne yapacağımı bilmiyordum; enjekte edilen şeyin ne zaman etkisini göstereceğini de.

Gwen arkamdan gelmedi. Ayaklarım beni kapıya taşıyana kadar kıpırdamadı bile. Titreyen ellerimle kapıyı ittim, güneş gözlerimi kamaştırınca kısıldım. Serin deniz havasını umursamadan durdum, gözlerimin ortama alışmasına izin verdim.

Sokağın ortasında olduğumu fark ettiğimde yanlış kapıdan çıktığımı anladım. Nasıl ters döndüğümü bilmiyordum. Geri dönmek için kolu yokladım - kapı kilitlenmişti.

Yutkundum, ara sokağın sonunda ana caddeye çıkana kadar ilerledim. Gözüm zonkluyordu.

Kal’ı göremiyordum. Gerçekten terk edilmiş olabileceğim düşüncesi mideme bir yumruk gibi oturdu. Zihnimde karışıklık çöreklenirken reddedilmişlik hissi derinlere sızdı; kendimi aptal gibi hissettim.

Bir kredi kartı ve birkaç orgazm, onun daha fazlasını isteyeceği anlamına gelmiyordu.

Zaten benim de daha fazlasını istememem gerekiyordu. Zorla evlendirildiğimizden beri neredeyse hiç zaman geçmemişti. Ne bekliyordum ki? Hayatım boyunca ona duyduğum takıntıya karşılık vermesini ve tüm engellere rağmen bir şekilde bunu yürütmemizi mi?

Hayır, Elena. Bu bir Disney filmi değil ya da romantik bir şiir.

*Aptal, aptal kız.**

Cazibemin mantığımı esir almasına izin vermiştim ve bu beni o evde hapseden şey olmuştu. Kaçmayı denememiş olmamın tek sebebi oydu.

Sokağın iki yanına tekrar baktım, dudaklarımı büzüp düşündüm.

İçimdeki huzursuzluğu bastırarak dik durdum, elbisemin etek ucunu düzelttim.

Ve sonra koştum.

* Off, burada onun adına o kadar kötü hissediyorum ki. Şu an gidip ona sıkıca sarılmak istiyorum.



15 *Kal*

Kız kardeşim ağzını açıp zehrini saçtığı anda, ayaklarımın altındaki zemini sarsacak kadar güçlü bir nostalji dalgası bana çarpmıştı.

O kısacık anda, yeniden bir çocuğa dönüşmüştüm. Kuzey Carolina'daki küçük bir evin alçak beton verandasında dikiliyor, yağmurun kıyafetlerimi derime işlediğini hissediyordum. Burnumun ucundan aşağıya su damlaları süzülürken, belki bu sefer beni dünyaya getiren adam kapıyı açar diye umutla bekliyordum.

Trençkotumun cebinde annemin veda mektubu duruyordu; yumruğum o kâğıt parçasının etrafında sıkıca kenetlenmişti. O mektubu o kadar çok okumuştum ki, artık ezbere biliyordum.

Auden'ın "Funeral Blues" şiiri, kanserle yıpranmış ellerle karalanmıştı; altında ise annemin adını bile anmadığı bir adamın adresi yazıyordu.* On üç yıl önce, o adam bir gece kulübünde siyah saçlı esrarengiz bir kadınla tanışmış, onu evine götürmüş ve sonrasında bir daha hiç aramamıştı.

Annem ilişkilerine dair kanıtlarla onu bulmaya çalışana kadar, adamın evli olduğunu bilmiyordu.

Karısı, o sırada ilk oğullarını yeni doğurmuştu.

Beni istememişti. Anneme, sorunu halletmesini ve bir daha ortalıkta görünmemesini söylemişti.

Annem yapmamıştı.

* Bu kitapta bahsettiğim her şiir kalbimi mutlulukla dolduruyor.

Yani beni ortadan kaldırmayı.

Ve ben hayatımın ilk on yılını, bir istenmeyen olduğumu bilmeden geçirmiştım. Kötü bir kararın ürünüydüm; çünkü annem neredeyse bir azizeydi ve hatalarının bedelini başkalarına ödetmek istememişti.

Yine de evren onu ödüllendirmemişti.

Bu yüzden, kendimi sperm bağışçısı babamın kapısında bulmuştım. Belki geçen on üç yıl, evlilik dışı bir çocuğa sahip olmanın yaratacağı hayal kırıklığını biraz hafifletmiştir diye düşünmüştüm. Belki başka bir oğlu olacağı için mutlu olurdu, evliliğinden doğan çocuğa adeta yerleşik bir arkadaş gibi olurdu.

Boğazım düğümlenmişti. O kapının önünde öylece beklemiştim, tıpkı o hafta dört kez daha yaptığım gibi. Yumruklarım, sürekli kapıya vurmaktan kıpkırmızı olmuştu. Yağmurun sesi zihnimdeki uğultuyu bastıramıyordu. Kafamda o kapıyı çalmanın sesi hiç susmuyordu; elim düştükten sonra bile.

Ne beklediğimi gerçekten bilmiyordum. Annem henüz bir gün önce toprağa verilmişti ve ben şimdiden onun yerine geçebilecek bir otorite figürü arıyordum.

Belki dedemin sürekli söylediği gibi, gerçekten bencil ve kötüydüm.

Küçük beyaz evin ön cephesindeki büyük camda bir ışık yanmıştı. Bir saniye sonra, kapı gıcırdayarak açılmıştı. Göğsümde umut, sağımda toprağa kök salmış ayçiçekleri gibi açılmıştı - parlak, geniş ve ihtiyacım olan en küçük besin kırıntısını bile içine çekmeye hazırdı.

Ancak onun yerine, kapıda simsiyah saçlı küçük bir kız belirmişti. Kapıyı tutan elleriyle bana bakmıştı. Yağmurun arkasından gözleri kocaman ve masumdu, benimkilerin hiç olamadığı kadar.

Ay gibi solgun yüzünü yukarı kaldırmış, sessizce beni süzmüştü.

Şimdi, karşımdaki yetişkin haline bakarken, içimde yeniden

o eski sızı uyanmıştı. O zaman kaçmıştım ve şimdi her şeyimi mahvetmeden önce tekrar kaçmak istiyordum.

Bacaklarımdan biri sanki kaçmaya hazırlanıyormuş gibi kıpırdadı ama Violet fark etti ve önümde durup yolumu kesti. “Hayır. Hiçbir yere gitmiyorsun. Beni bu berbat adaya, gerçek olamayacak kadar iyi bir işle *kandırarak* getirdin. En azından nedenini açıklamayı borçlusun.”

Boğazımı temizledim, üzerine, baştan ayağa siyahlara bürünmüş haline göz gezdirdim. Kıyafetleri neredeyse benimkilerle birebir aynıydı. Neredeyse gülecektim. Demek ki doğa ve yetiştirme fark etmiyordu bazen.

Göğsümde çırpınan sinirleri bastırmaya çalışarak ellerimi ceplerime soktum ve omuz silktim. “Zaten neden burada olduğunu biliyorsun, Violet. Gönderdiğim çekleri bozdurmuyorsun, banka hesabına para transferi yapmamı da engelledin. Bu, bir sonraki mantıklı adımdı.”

Kaşlarını kaldırdı. “Aslında bir sonraki *mantıklı* adım, defolup gitmen olurdu. Yüz kere senden istediğim gibi.”

“Göndermeye çalıştığım parayı al, ben de seni rahat bırakayım.”

“Paranı istemiyorum!” diye çıkıştı. Sokağın ilerisindeki Dunkin’den gelen bazı insanlar dönüp bize bakmaya başlamıştı. “Gerçekten Kal, güzel bir jest ama...gereksiz.”

Dişlerimi sıkarak derin bir nefes verdim. “Borç içinde yüzüyorsun, Violet. Yardım etmeme izin ver.”

“Tanrım, hâlâ *anlamıyorsun*, değil mi?” Başını sallayıp arkasını döndü, kaldırım boyunca bakışlarını gezdirdi. Sanki birileri dinliyormuş gibi etrafa göz atıyordu ama Aplana’da kimsenin başkasının derdiyle ilgilenecek hali yoktu. Zaten bu yüzden yıl boyunca turistlerle doluydu. İnsanlar buraya kaçmak için gelirdi.

Benim durumumda ise, saklanmak için.

Dedikodu için gelmezlerdi zaten. Ve buradaki yerliler, *nedenini* tam olarak bilmeseler de benim işlerime burnunu sokmaları gerektiğini çoktan öğrenmişlerdi.

“Gel, bir kahve içelim de anlatayım,” dedim, başımla Dünkin yönünü işaret ederek. Bu mahalledeki bunca küçük aile işletmesinin arasında böyle bir zincirin bulunması garipti aslında ama şaşırtıcı biçimde iyi iş yapıyordu.

“Seninle kahve falan içmek istemiyorum. Hatta burada, bu adada *olmak* bile istemiyorum,” dedi. “Ama geldim. En yakın arkadaşım içime sinmeyen bir şeyler olduğunu söylediği hâlde. ‘Ne olabilir ki,’ dedim. Nüfusu yüz kişiyi bile bulmayan bir ada. Ne olabilir yani?” Güçlü bir burun çekişle iç geçirdi, gözlerini kısmıştı. “Tam seni unutmaya başlamışken.”

Sözleri, kalbime doğrudan saplanan bir ok gibi oldu. İçime işledi, etimi kavrayarak sıkı sıkı tutundu ve bırakmadı. Onların açtığı acıyı bastırmak istercesine göğsümü ovaladım, bir adım geri çekildim. Belki de içeri dönmeli, onu kendi haline bırakmalıydım.

“İşte senin sorunun bu, Kal. İlişki kurmayı, kendi sorun olarak gördüğün şeyleri düzeltmeye çalışarak sağlamaya çalışıyorsun. Senden yardım isteyen olmadı. Ben istemedim, babamın da kesinlikle istemediğini biliyorum.”

Dudaklarımı ısırarak yanıt vermemeye karar verdim. *Babası. Bizim* değil.

Cevap vermedim. Onun sözleri aramızdaki boşluğa düşerken ağırlık yapmış, neredeyse beni yerime çivilemişti.

Sonunda o da derin bir nefes verdi, benim gibi bir adım geriye çekildi, güneşten gözlerini korumak için elini alnına götürdü. “Sen...gerçekten o kızı kaçırdın mı?”

“Benimle ilgili haber mi topluyorsun, kardeşim?”

Burnunu buruşturdu. “Memlekette adımını attığın her yerde bu konuşuluyor. O kız bir mafya prensesi, Kal. Aklından ne geçiyordu?”

Sesinde saklı küçümseme neredeyse beni güldürecekti.

Sanki lanet olası mafyadan korkacakmışım gibi.

“Kim olduğunu biliyorum. Ve kimseyi *kaçırmadım*. Elena bana kendi isteğiyle geldi, kendi iradesiyle benimle evlendi.

Eğer onun bana nasıl yaklaştığını ve ardından benim de ona nasıl karşılık verdiğimi merak ediyorsan, tüm o ‘çirkin’ detayları sana anlatırım ama ancak çeklerimden birini bozdurduğün gün.”

“Başka biriyle evlenmeyecek miydi o? Bir gazeteci ya da haberci falan?” Violet başını eğip dikkatlice yüzümü inceledi. “O adamın cesedini bulduklarını biliyorsun, değil mi?”*

Dilimin ucunda yanmaya başlayan öfkeyi yutkunarak bastırdım. “Tam olarak bu beni neden ilgilendirsin ki?”

Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra ayaklarındaki *Birkenstock* terliklere baktı. “Belki de ilgilendirmiyor. İşte bizim asıl sorunumuz da bu.”

Ceplerimdeki ellerimi çıkarıp gömleğimin yakasını çektim, başımı iki yana salladım. “Aslında aramızda bir sorun yok. Senin isteğin üzerine, aramızda bir ilişki bile yok.” Sokağın aksi yönüne doğru yürümeye başladım. Bir an durup Violet’ın şaşkınlıkla donmuş yüzüne baktım.

“Fakirliğin ne demek olduğunu bilirim, tamam mı? Hayatım boyunca kimliğimin en baskın yanı buydu. Berbat bir şey. Bunu kimseye dilemem. Hâlâ beni kendi oğlu olarak tanımayan bir adama bile.”

Violet gözlerini kırptırdı. O an, yıllar önce kapının önünde bana bakan o küçük kızı hatırlattı. Bana bir yabancı gibi bakıyordu.

Ki büyük ihtimalle hâlâ öyleydim.

“Jonas’a burada çalışmak istemediğini söylerim,” dedim. Flaming Chariot’un ön kapısına doğru yürürken. “Güneş batmadan bu adadan gitmiş ol.”

Ve ardından içeri girdim.

* İlginç bir bilgi: Violet, bu evrende yarattığım ilk karakterdi. Bu kitabı yazmamdan bir yıldan fazla süre önce. Bu ikisinin hikayesinin nasıl şekillendiğini görmek bana hâlâ çok komik geliyor.



Çok uzaklaşmamıştım, çünkü Kal'ın evi dışında adayı keşfetmem için bana hiç zaman tanınmamıştı ve bu yüzden yerleşimi hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Barın birkaç sokak ötesine kadar koştum, her adımında eteğimin rüzgârla havalanmasının farkındaydım. *En azından bugün iç çamaşırı giymiştim.*

Bir bağlantı sokağının sonunda bir otobüs durağı vardı, oraya varır varmaz hemen içeri daldım, içeride kimse olmamasından dolayı içimi saran paranoyayı bastırmaya çalıştım.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, bu adada zaten çok fazla insan yaşamıyor gibi görünüyordu. Büyük ihtimalle çoğu ya yürüyerek ya da arabayla seyahat ediyordu.

En azından kendime böyle söylüyordum, bilet gişesine yaklaşırken içeride hayat belirtisi aradım. Ofisin ışıkları kapalıydı, bilgisayar ekranları kararmıştı. Sanki haftalardır kimse uğramamış gibiydi.

İç çekerek tezgâha başımı yasladım, Vinny'nin bana enjekte ettiği ilacın etkileri açısından bedenimi zihnimde yokladım.

Aradan birkaç dakika geçmişti ve kendimi farklı hissetmiyordum, yalnızca her zamankinden daha gergindim, belirtile-
rin ortaya çıkmasını bekledim. Nefes vererek gişenin önündeki plastik sıralardan birine yürüdüm ve kendimi koltuğa bıraktım, telefonumu çıkardım.

Ekranda kız kardeşimin ismi yanıp sönüyordu, görüntülü

arama yapıyordu ama reddettim. Yorgunluk beynimi kaplamıştı. Telefon tekrar titredi. Rehberimde kayıtlı olmayan ama ezbere bildiğim bir numara arıyordu. Kalbim o anda içimde yumruk gibi sıkıştı, kendini daha fazla yaralanmaktan korumak istercesine.

Bu çağrıyı da reddettim, bankta büzülerek arkama yasladım ve başımı geriye yasladım.

Parmak uçlarımı çıplak dizimde ritmik şekilde oynatırken sıradaki hamlemi düşündüm. Pek fazla vaktim olmadığını biliyordum; sonuçta Kal bu adayı tanıyordu, ben tanı mıyordum ve büyük ihtimalle telefonumu da takip ediyordu. Bardan sadece birkaç dakika uzaklıktaydım ve ilk bakacağı yerin terkedilmiş gibi görünen bir otobüs istasyonu olacağını biliyordum.

Çünkü o zeki biri. Doğası gereği bir yırtıcı, her daim tetikte ve bilinçli, saldırıdan önce çimenler arasında pusuya yatmış bir aslan gibi.

Belki bir banyoya ya da depo odasına saklanabilirdim. Kilitlenebilecek bir kapı bulmaya çalışabilirdim ya da çıkış kapısının yanındaki saksılardan birinin toprağıyla kokumu maskeleyebilirdim.

Ancak içten içe biliyordum ki bunların hepsi boşunaydı. Kal beni karısı olarak almıştı ve bunu boşuna yapmamıştı; öyle kolay kolay vazgeçmeyecekti.

Kurşun gibi ağırlaşan elimle telefonu ters çevirdim. Acaba annem haklı mıydı beni bu hayattan kurtarmaya çalışmakta?

En azından Mateo'nun yanında içimdeki duyguların esiri olmazdım; bu duygular, beni alabora eden ve yönümü kaybettiren çalkantılı dalgalar gibiydi, tutkumla korkum arasında gidip geliyordum. Son zamanlarda ise galip gelen genellikle tutkuydu; cinselliğe aç beynim, kocamın herhangi bir yerine dokunduğumda devrelerimi yakıyordu.

Bunun mantıklı olanı ise ikincisiydi. Ondan korkmam gerekiyordu. O etraftayken eriyip giden muhtaç bir enkaza dönüşmek yerine, tüm vaktimi ondan mümkün olduğunca uzaklaşmanın yollarını bulmaya harcamalıyım.

Belki bu kadar açıkça arzulu davranmasaydım, beni o bara götürmezdi ve saldırıya uğramazdım.

Belki o seni yalnız bırakmasaydı, uğramazdın.

Telefonum yeniden çaldı, aynı numara ekranda belirdi. İçimdeki tüm mantığa rağmen açtım; bedenimin tamamı suyla doluyormuş gibi ağırlaşırken serçe parmağımla hoparlörü açtım.

“Neredesin?” Kal’ın sesi soğuk, sert bir çeliktendi; bana doğru fırlatılmış bir yıldırım gibiydi.

Dudaklarımda tembel bir gülümseme belirdi. “Bunu öğrenmek isterdin değil mi?”

“Ben cevabını merak etmediğim soruları sormam,” diye karanlık bir tonda karşılık verdi. “Bunu senin daha iyi bilmen lazım, Elena.”

Camdan dışarı bakarken yüzümü buruşturdum. “Babam gibi konuşuyorsun.”

İkimiz arasındaki hatta uzun, ağır bir sessizlik yayıldı, yanaklarımı kavuran bir sıcaklık bıraktı.

“Öyle mi?” diye kısık bir sesle sordu Kal. “O halde buraya dön de seni doğru düzgün cezalandırayım. Seni dizimin üstüne yatırıp kaçmanın bende nasıl bir etki yarattığını göstereyim.”

İçimde bir gerginlik oldu. Çözölmüş bir ipin dolaşp kalçamın arasında örümcek ağı gibi gerilmesi gibiydi. Dudaklarımı ısırarak göğsümde kabaran öfkeye tutunmaya çalıştım. Oysa sıcaklık kasığımdan dışarı yayılıyor, bedenim onun için eğilmiş hâlimi hayal ederken eriyip gidiyordu.

“Senden kaçmadım,” diye yalan söyledim, boğazımın arkasında yükselen duyguyu yutarak. “Ben giderken sen ortalarda yoktun. Bu arada, beni yine başından savdığın için teşekkürler. Bir de canavar gibi birini dadım olarak tuttuğun için.”

İç geçirdi. Burnunun üstünü iki parmağıyla sıkıp sakın kalmaya çalıştığını hayal ettim. “Vincent’in sorun çıkaracağını bilmiyordum. Onunla ilgileneceğim.”

* ERİDİM. Kal’ın ona zarar veren herkesi anında öldürmeye hazır oluşu beni tamamen crimiş bir püreyc çeviriyor.

Yaşlar gözlerimi yaktı. Bacaklarımı göğsüme çekip ağlama-
mı bastırırken burnumu çektim. Yanağımı dizime yaslayıp te-
lefone dokundum, saate baktım. “Buradan nefret ediyorum.”

“Nerede olduğunu söyle, gelip alayım.”

“Hayır,” dedim, başımı iki yana sallarken, göremediğini
bilsem de. Göz kapaklarım düşerek akrilik cam manzarasını
bulanıklaştırdı; onları kapamak daha kolaydı. “Burada. Aplan-
a Adası’nda. Kendimi yalnız hissediyorum.”

Birkaç uzun saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Öyle ki,
konuştuğunda muhtemelen rüyada olduğumu sandım. “Evet,”
dedi - tek bir heceyle sesindeki buz çözüldü, neye evet dediğini
merak etmeme sebep oldu.

*Belki Hades de yalnızdı ve Persephone’u yanına, ışığı berabe-
rinde getireceğini bildiği için çekmişti.*

Uzakta bir kapı sertçe kapandı. Sesi tavanlarda yankılandı.
Gürültülü, öfkeli sesler yaklaşırken Kal küfretti. “Elena. Nere-
desin?”

Yorgunluk dalga dalga üzerime çöktü, zihnimi sarmalayan
ağır bir sis gibiydi. Odaklanmayı zorlaştırıyordu. Sesler yakla-
şırken daha da öfkeli hâle geldiler. Dikkat edebilseydim muh-
temelen korkardım. Ancak zihnim denizde kaybolmuş bir sal
gibiydi, yavaşça dalgalar arasında süzülüyordu.

“Nereye gittin?” diye sordum. En azından sorduğumu *san-
dım*. Ağzımı hissetmek zordu.

“Birisiyle buluşmam gerekiyordu.”

“Bir kız mı?” Kıskançlık sesime zehirli bir kamçı gibi sızdı.

“Evet. Ama düşündüğün gibi değil.” Kısa bir duraklama
oldu, sonra bir iç çekiş. “Kız kardeşim.”

“Bir kız kardeşin mi var?”

“Evet. Sayılır. Biraz...karmaşık.” Kal boğazını temizledi. Şu
anda ne yaptığını merak ettim. Belki Vinny’nin hareketsiz be-
deninin üzerinde dikiliyordu. Silahını kafasına dayamış, ben
güvende miyim diye bekliyordu cezayı vermeden önce. “Ama
onu boş ver, küçüğüm. Bana nerede olduğunu söyle.”

“Bilmiyorum,” dedim. Kelimelerim ağırlaşmıştı. Arkadaki sesler yükseldi, ayak sesleri beton zeminde çarparak yankılandı ama gözlerimi hâlâ açmadım. “Bir otobüs durağı.”

“*Otobüs* durağı mı?” diye tekrarladı. Uzun bir sessizlik oldu, sonra yine küfretti Kal. Hatta bir şeylerin hızla yer değiştirdiğini duydum. “Hemen oradan çıkman gerekiyor.”

“Çıkamam,” dedim; daha önce damarlarımda gezinen sıcaklık şimdi tüm bedenimi jöle gibi yapıyordu. “Çok uykum var.”

“*Elena.*” Dişlerinin arasından konuştuğunu duyabiliyordum. “Vincent’in sana verdiği şey çok güçlü bir sokak uyuşturucusunun seyretilmiş hâliydi ve büyük ihtimalle şu anda etkisini gösteriyor. Bununla savaşmanı ve oradan çıkıp insanların seni görebileceği bir yere gitmeni istiyorum.”

Etrafımda kahkahalar dolaştı. Bankın üzerinde gölgeler belirdi. Göz kapaklarımdın ardından görebiliyordum ama açamayacak kadar yorgundum. Belki çalışanlar öğle arasından dönmüştü.

“Bakalım, bakalım,” dedi bir ses -aksanını seçemiyordum- “burada ne varmış, çocuklar?”

Ve sonra her şey karardı.



17 *Kal*

Ben kolay kolay soğukkanlılığını kaybeden bir adam değildim. Yaptığım iki işte de endişeye yer yoktu; bunu göze alabilecek biri değildim.

Ancak Elena'yla aramdaki hattın cızırtıyla kesilip sessizliğe gömülmesiyle birlikte içime yerleşen endişe, kalbimin tam ortasına kök salmaya başladı. Jonas'ın ofisindeki duvara bakarak, çağrının kendi kendine yeniden bağlanıp bağlanmayacağını görmek için gerekenden fazla bekledim. Sonunda kulaklarımı sağır eden o meşhur çevir sesi geldi.

Bir dakika boyunca kesintisiz şekilde ötmesi, gözümün altındaki kaslarda ani bir seğirme yaratırken görüşüm anlık olarak karardı. Derimin altında kaşınan bir his belirdi; o ses çoktan kesilmiş olmasına rağmen kafamın içinde yankılanmaya devam etti. Telefonumu yavaşça Jonas'm metal masasının üstüne bıraktım ve arkamı döndüm.

Vincent, plastik bir sandalyeye koli bandıyla bağlanmıştı, ağzına da Jonas'ın kirli spor çoraplarından biri tıkılmıştı ki zavallı inlemeleri duyulmasın. Ona daha doğru düzgün dokunmamıştım bile ama şimdiden iki kere altına işemişti.

Masanın kenarına ilişip parmaklarımı birbirine kenetledim ve bağlarından kurtulmaya çalışmasını izledim. Korkusu normalde iştah açıcı olurdu, eğer gözlerindeki o sessiz şiddet ısıldamasa. O bakış, en ufak bir pişmanlık duymadığını açıkça gösteriyordu.

Bu da kararımı fazlasıyla kolaylaştırıyordu.

O sırada telefonum titredi. Ekranda Jonas'tan gelen bir mesaj belirdi:

Jonas: On üçüncü istasyon, beşinci sokak ve Poplar köşesi. Şu an yoldayım.

Jonas bu hafta boyunca barda görünmemişti ama yakındaydı. Boş zamanlarında uğraştığı butik biraların ihracatını denetliyordu. Elena'yı aradığımda Jonas'ı da üçlü aramaya dahil etmiştim, eğer ona daha yakınsa müdahale etmesi kolay olur diye.

Gömlek kollarımı sıvarken üzerlerindeki kana aldırmadan kıvırdım. Elena'nın Vincent'a yaptığı çalışmaya kendi katkımı eklediğim hâliyle hayranlıkla izledim. Bara girdiğimde Vincent, Gwen'in ayakta tedavi etmeye çalıştığı halde yere kapanmış bir vaziyetteydi. Gwen, elinin kırık olabileceğini düşündüğünü söylemişti ve yaşananları bana hızlıca özetlemişti.

Parmağı düzgün durmuyordu, hareket ettirmesi de mümkün değildi. O sırada odanın karşı köşesinde yerde duran kullanılmamış bir iğne dikkatimi çekti - Gwen bunu anlatmamıştı. Vincent'a gülümsedim ve zaten darmadağın olan eline ayağımla bastım. Göğsünden kopan boğuk çığlığı keyifle dinledim.

Kırık değilse bile, şimdi kesinlikle kırıktı.

Vincent'ı Jonas'ın ofisine Blue'nun yardımıyla sürükledim - kendisi nihayet uzun öğle tatilinden dönmüştü. Şişmiş burnuna yumruğumla vururken parmaklarımın derisi açıldı. Ardından avuç içimle bastırarak kıkırdağını da kırdım. Sonrasında kendimi temizledim ve Elena'yı aradım. Bu sırada Vincent'ı sandalyeye bağlayıp ağzını kapaması için Blue'ya talimat verdim. Karımdan haber beklerken başka bir şey yapmamayı tercih ettim.

Fakat o telefonun bitiş şekli, Vincent'ın umduğu türden bir şey değildi.

Blue, odanın köşesindeki eski deri koltukta oturuyordu. Elinde bir bira şişesi vardı ve gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Adını okyanus gibi gözlerinden almıştı. Sessizdi, ne yapması gerektiğini bekliyordu.

Kapının yanındaki askıda duran ceketimi aldım, üzerindeki tozları silkeleyip omzuma geçirdim. Blue'nun sükûneti dikkatimi çekti. Moladan döndüğü anda tek kelime etmeden hemen harekete geçmişti.

Bir çalışanda, bir askerde görmek isteyeceğiniz türden bir özellikti bu.

Geçmişle ilgili çok şey bilmesem de düzgün kesimli koyu renk saç ve teninden sarkan çapa dövmesi onun asker kökenli biri olduğunu düşündürüyordu. Bu da sadakatin ne olduğunu bildiğini gösteriyordu.

Onun burada koruma olarak bulunması, Jonas'm berbat işe alım becerilerine duyduğum öfkeyi az da olsa yatıştırıyordu.

Az da olsa.

"Onu burada öylece bırakacak mısınız?" diye sordu Blue, ben kapıya yönelirken bir kaşını kaldırarak.

Durakladım. "Bir sıkıntın mı var?"

Serbest elini kaldırıp başını iki yana salladı. "Yok. Sadece aynı sayfada mıyız diye emin olmak istedim."

"Geri döneceğim. Gözünü ondan ayırma. Ben dönene kadar kimseyi içeri alma."

Sorgu için burada kalmam gerekiyordu belki ama Elena'yı almak için orada olamama ihtimali midemi bulandırıyor. Rafael'in bu saldırıda parmağı olduğundan neredeyse emindim ama detayları sonra öğrenirdim.

Kapıyı gereğinden fazla sert kapattım ve barın zeminini hızla gözden geçirdim. Müşterilerin hepsinin çıktığından emin oldum. Gwen'in o cılız poposunu dışarı attıktan sonra, kalan birkaç müşteriye barı erken kapattığımızı duyurmuştum. Ardından da kapıyı kilitleyip başka kimsenin içeri girmesini engellemiştim.

Arka kapıdan dışarı çıkıp kilidi çevirerek sokağa indim ve beni bekleyen siyah araca doğru yürüdüm. Şoföre, bu aralar o kadar sık değişiyorlardı ki adını öğrenmeye bile gerek duymamıştım, gideceğimiz yeri söyledim. Aracı mevsim dolayısıyla

neredeyse bomboş olan sokaklarda sürdü ve sonunda beşinci sokağa saparak on üçüncü istasyonun önünde durdu.

Burası artık aktif bir otobüs istasyonu değildi, yıllardır olmamıştı. Adanın büyük hissedarı olan Primrose ailesi, yazları gelen turist sayısının masrafları karşılamadığını öne sürerek yıllar önce toplu taşıma yatırımlarını kesmişti. Elimizde kalan birkaç istasyon ya tamamen yıkılmış ve daha kârlı işletmelere dönüştürülmüştü ya da - özellikle adanın güney tarafındakiler - suç yuvasına dönüşmüştü.*

Bu istasyon da özellikle karanlık işler için ün salmıştı ama Elena bunu bilemezdi. Çünkü onu hayatımın tam ortasına bırakmış ve hiçbir açıklama yapmamıştım.

Onu bir kafesten çıkarıp bir başkasına tıkmıştım. İçimde ne bulacağıma bağlı olarak, tüm bunlar belki de boşuna olacaktı.

Eğer ona bir fiske dahi dokundularsa, ne yapacağımı kestiremiyordum. Kanımın en son bir katliam için böyle haykırdığı zamanı hatırlamıyordum. Oysa arabadan inip cam kapıya yönelirken zihnimde beliren tek görüntü buydu.

Ve bu tamamen benim suçum olurdu.

O bilgi, midemde saplanmış zehirli bir bıçak gibiydi; hızlı ve acılı bir sonun habercisi.

Onu ölü görmenin bana faydası olmayacağını defalarca dilendirmiştim ama sonunda onu bile bile ölümün kucağına itmiştim.

Jonas beni kapının hemen ardında karşıladı. Ağzının köşesinden bir plastik kürdan sarkıyordu. Deri ceketinin fermuarını açarak yanıma geçti. Beraberce etrafa göz gezdirmeye başladık. Herhangi bir mücadele izi, bir huzursuzluk belirtisi aradık.

İlk bakışta bir şey göremedim. Jonas tek kelime etmeden ban-yolara yöneldi. Onun uzaklaşmasıyla birlikte, telefonda duyduğum seslerin hayal ürünü olup olmadığını düşünmeye başladım.

Lobinin ön tarafında bir karaltı dikkatimi çekti, dönüp bir kez daha baktım - ilk başta tanıyamamıştım.

* Gerçekten de tuhaf bir ada. Suç oranı göz önüne alındığında turistlerin buraya uğramaması şaşırtıcı değil.

Elena, plastik bir bankın üzerine uzanmıştı. Elbisesinin eteği uyluklarına kadar sıyrılmış, saçları terden yapışmıştı ve...

“Lanet olsun,” diye homurdandım. Öfke kemiklerime kadar işledi, iliklerimle bütünleşti. Olduğum yerde donup kaldım. Gözlerim onun bilinçsiz bedenini tararken kalp atışlarım hızlandı, içimdeki öfke yükseldi.

Elbisesinin duruşuyla birlikte uyluğunun içine kazınmış K harfi görünüyordu ve yara kısmen yeniden açılmıştı. Kan, sanki saldırganı parmaklarını onun üzerinde gezdirmiş gibi, uzun çizgiler hâlinde uzanıyordu.

Benim olan şeye dokunmuşlardı.

Jonas’ın banyolardan çıkarken attığı adımları ve manzarayı gördüğünde aldığı keskin nefesi duydum.

“Lanet olsun,” dedi, ellerini kıvrıkcık saçlarının arasına geçirerek. “Bu...?”

Boğazımda biriken iğrenmeyi yutkunarak bastırdım ve başımı salladım. “Görünüşe göre evet.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” dedi, kaşları çatılmıştı. “Telefonu kapatalı on dakika bile olmadı ve bu öğleden sonra ikinci kez saldırıya uğruyor?”

Vücudumdan yayılan şiddet dalgaları, bu işi yapanları lime lime etme arzusuyla titreşiyordu. Onu orada, savunmasız ve kullanılmış şekilde görmek içimde ilkel bir tepki yarattı. Ruhum alev aldı.

Jonas bana baktı. “Sence ona...”

Dişlerimi sıkarak başımı sertçe iki yana salladım. O düşünceyi zihnime sokmak istemiyordum, her ne kadar manzara umut verici olmasa da. “Önce onu güvenli bir yere götürelim. Sonra detaylıca bakarım.”

“Hastaneye götürmemiz gerekmez mi-”

Başımı hızla ona çevirdim. Burnumun delikleri, yarım kalan o ima karşısında öfkeyle genişledi. “Sanıyor musun ki onların bulacağı ama benim bulamayacağım bir şey var? Tedavi edemeyeceğim bir şey?”

“Hayır, sadece belki biraz nefes almaya ihtiyacı vardır diye düşündüm. Uyanınca hatırladığı tek şey saldırıya uğrayıp tanımadığı, pis bir barda yalnız bırakıldığı olabilir diye.”

Bankın etrafından dolandım, her bir yarayı dikkatle inceledim. Gelecekte lazım olabilirlerdi. Gözünün etrafında mor bir şişlik vardı, boynuysa kıpkırmızıydı - biri ellerini boğazına bastırmış gibiydi. Ceketimi çıkarıp elbisesini uyluklarına kadar çektim ve ceketini üzerine örttüm, kenarlarını sıkıca sardım.

“Sence bu yerde güvenlik sistemi var mıdır? Kamera, ses kaydı falan?”

Jonas çevresine bakınarak kaşlarını çattı. “Böyle neredeyse terk edilmiş bir binaya bunun için para harcayacaklarını sanmam. Buradaki suç şehirdeki gibi değil. Organize değil yani.”

Kollarımı Elena’nın bedeninin altına soktum, dizlerimden destek alarak onu banktan kaldırdım. Ceketinin tüm vücudunu örttüğünden emin oldum. Onu göğsüme bastırarak yürürken saçlarındaki vücut sıvılarının kokusunu görmezden geldim.

İçimde büyüyen suçluluk, zehirli çiçekler gibi kalbimde filizleniyordu. Tek bir zayıflık anı ve ben mahvolmuştum. Bastırdığım şiddete ve acıya teslim olmuşum.

*Ona dokunan herkes ölecekti.**

“Anderson,” dedi Jonas, ben kapıya vardığımda. Omuzumun üzerinden ona baktım. Bilet gişesinin önünde duruyordu. Elinde, üzerinde Ricci ailesinin mührü olan siyah bir kart tutuyordu. Kaşını kaldırdı.

Ağır ağır nefes alırken Elena’yı sabit tutmak için vücut ağırlığını değiştirdim. Kartı süzdüm. Zihnim çılgınca çalışıyordu. Aynı anda bin farklı düşünce akıp geçiyordu. Damarlarımdaki kan kıvılcımlar saçıyor, her atışıyla bedenimi alev alev yakıyordu.

O kart bir mesajdı. Rafael ve Carmen hâlâ Elena’yı çaldığım yalanını yaymak istiyorlardı. Onu dürüstçe istememe rağmen, beni şeytanlaştırmaya çalışıyorlardı. Elena’ya saldıran her

* İşte benim adamım!

kimse, bu kartı geride bırakarak ya beni daha kötü göstermek istemişti.

Ya da onu benden uzaklaştırmak. Belki de ikisi birden.

Ama onun burada olacağını nereden biliyorlardı?

Bizi izliyorlardı, bu artık çok açıktı. Evimin içini gösteren o flash belleği hatırladım. Bununla bağlantısı olabilir miydi?

Ricciler mesaj vermek için ne kadar ileri gideceklerdi?

Zihnim bu soruların cevabını bulmaya çalışıyordu ama sonra kollarımdaki kırılmış tanrıçayı hatırladım.

Şu an en acil olan şey, Elena'ya tıbbi müdahaleyi sağlamak-
tı. Binadan çıkıp onu arabamın arka koltuğuna uzattım. Jonas
birkaç saniye sonra peşimden geldi, kartı bana uzattıktan sonra
başka bir yöne yöneldi.



Çocukken, annem bir seferinde moraran gözüm için sıcak kompres uygulamaya çalışmıştı. Sıcaklığın, kanı dağıtıp genleştireceğine ve böylece ertesi gün okula giderken yeni bir kavgaya karışmış olmaktan utanmayacağıma yemin etmişti.

Ancak işe yaramamıştı. Aksine, sıcaklık derimi şişirmiş, iki gün boyunca o gözümle bulanık görmeme neden olmuştu. Okula göz bandıyla gitmiştim. Yanaklarımda utanç kıpkırmızı yanarken diğer kızlar fısıldaşıp parmakla göstermişti - sanki özel, Katolik ve yalnızca kızlara yönelik bir okulda mor gözler nadir rastlanan bir şeymiş gibi.

Hepimiz bedenlerimizin taşıyamayacağı kadar bastırılmış öfkeye sahiptik. İçine doğduğumuz hayat, her şeyi bastırmamızı gerektiriyordu ve bu, teneffüslerde yumrukların havada uçuşması ya da ayakkabıların kenara atılması şeklinde dışa vuruluyordu.

Eve her yeni kesik veya morlukla döndüğümde ailem ne olduğunu hiç sormazdı ama babamın gözlerinde hep içimi ısıtan o belli belirsiz parıltı olurdu. Sebebini bilmesek bile kavga ettiğim için gurur duyduğunu sessizce anlatan bir bakış.

Bunun önemi yoktu; çünkü bir Ricci olarak kavga etmek kanımda vardı. Beklenirdi.

Hatta gerekliydi.

Bu yüzden gözlerimi araladığımda ve karşımdaki sert, öfkeli

bakışlı kocamla göz göze geldiğimde, bir an afalladım. En çok da neden bana böyle baktığını bilmediğim için. *

Uykuyu gözlerimden silerken etrafıma baktım. Yatak odamızdaki siyah mobilyaları ve pencereleri kapatan perdeleri tanıdım. Başucundaki lambanın loş ışığı olmasa, tam anlamıyla bir karanlığa gömülmüş olacaktık.

“Merhaba,” diye kısık bir sesle fısıldadım. Tek kelime boğazımdan alev gibi kazınarak çıkmıştı.

“İç,” dedi Kal duygu belirtisi olmadan köpük bir bardak uzatarak. Sözü keskin ve doğrudandı, bakışları gözlerime kilitlenmişken sesinde en ufak bir duygu kıpırtısı yoktu.

Bir nebze olsun rahatlama bile göstermedi.

Tam bir kötü refakatçi davranıştıydı. Dr. Anderson’ın hastalarla ilgilenirken verimli ama buz gibi olduğuna dair hep bir şeyler duymuştum ama bunu hiç böyle, doğrudan görmemiştim.

Etkileyiciydi...sesi itiraz etmeye yer bırakmıyordu. Tanıdığım o sakın ama tutkulu adamdan keskin bir tezattı. Gerçi, tıbbi bir ortamda tutkuya pek yer olmadığını tahmin ediyordum.

Bardağı alıp dikkatle yudumladım. Sıvı kurumuş boğazımı kavururken bile soğukkanlı durmaya çalıştım.

Pipeti dudaklarımın arasında tutarken onu inceledim. Bakışları çeneme doğru kayıyordu. Aynı takım elbiseyi giymişti ama şimdi buruş buruştu ve üzerinde her türden leke vardı. Saçları tamamen dağılmıştı. Sanki sürekli ellerini arasından geçirip duruyormuş gibi tuhaf açılarla havaya kalkmıştı.

Beni bırakıp gittiği için pişmanlık duyup duymadığını merak ettim.

Muhtemelen duymuyordur, diye düşündüm içimden, dikkatimi bedenimdeki ağrılara çevirerek.

Gözümde bir nabız atışı vardı. Her acılı zonklama kalp atışımla eş zamanlıydı ve vücudumdaki her bir kas yırtılmış, dağılmış gibiydi. Sanki antrenmansız bir şekilde maraton koşmuşum gibi.

* Öfkeli ama sahiplenici Ölüm Doktoru sahneye çıktı!!!

Bardağı komodinin üzerine bırakıp kollarımı başımın üstüne doğru uzattım ama içimde bir bıçak gibi saplanan ani bir acıyla irkilince hemen geri indirdim. Saçlarıma elimle dokunduğumda, bir noktada sertleşmiş bir dirençle karşılaştım.

“Ne...” diye başlayıp elime dolanan saç tutamını çeneme çekerek inceledim. Saydam bir madde saçlarımı birbirine yapıştırmıştı. Burnumu kırıstırarak koklamaya çalıştım.

“Bilmek istemezsin,” diye tısladı Kal, ellerini birbirine ke-netlemiş hâlde.

Ağzım açık kalmıştı, kaşlarımı kaldırdım. “*Ne oldu?*”

“Bazı adamlar seni otobüs terminalinde bulmuş,” dedi, sesi düşük ve tehditkâr bir tınıyla tenime çarpıyordu. “Kim olduklarını ya da daha büyük bir şeyle bağlantıları olup olmadığını bilmiyorum ama önemi yok sanırım. Hasar çoktan verildi.”

İçimi bir mide bulantısı kapladı. Boğazıma kadar yükseldiğini hissettim. Gözlerimi sımsıkı kapattım, bilincimi kaybetmeden önceki anları hatırlamaya çalıştım ama her şey bulanıktı. Ses yoktu, sadece kapana kısılmışlık hissi.

Hayatım boyunca kaçmaya çalıştığım ama hep kollarında bulduğum o his.

“Bana ne yaptılar?”

Çenesi kasıldı, derisinin altındaki kas gerginleşti. “Bilmiyorum. Uyanmanı bekliyordum ki birlikte öğrenebilelim.”

Gözlerim yine yaşlarla doldu. Saçlarımı bırakıp dökülecek gözyaşlarını silmeye hazırlanırken damla düşmedi.

Yanaklarıma süzüleceğine emindim ama akmadılar. Varlıklarıyla gözlerimi yakıyorlardı ama düşmüyorlardı. Utanç, içimde dev bir dalga gibi kabarıp bedenimi titretti. Korku ve kafa karışıklığını bastırmak için ellerimi yumruk yaptım.

O an bir anı belirdi zihnimde: Kal’ın beni emanet ettiği barmene karşı koymam, adamın dirseğiyle yüzüme vurması ve ardından beni bir iğneyle delip geçmesi.

O sahneyle birlikte diğer her şey de aklıma doluştu.

Koştuğumu hatırlıyordum.

Sesler.

Kal'ın beni geri çağırışı.

Ve sonra...*boşluk*.

"Yaptığımız telefon görüşmesinden sonrasını hatırlamıyorum," dedim, geri kalan anıları zihnimden silmeye çalışarak.

Bakışları daha da sertleşti, gözleri karardı - neredeyse şeytani bir hâl aldı. "Kapatamadan önce bayıldın. Vincent'ın sana verdiği GHB dozu hemen etkisini göstermeyecek kadar zayıftı ama konuştukça etkisinin arttığını fark ettim."

"Beni ilaçladı mı yani?" diye sordum fısıltıyla.

"Evet. Bu olayla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum ama emin değilim." Sandalyeye yaslanıp dizlerini kavradı, öyle sıkı bastırdı ki parmaklarını saran bandaj açılıp düştü. Kanlı, yara içindeki parmakları ortaya çıktı.

O renk, gömleğindeki lekelerle neredeyse aynıydı.

O yara izine bakarken, midemde bir sıcaklık kabardı, boğazımda düğümlendi. Yatağın kenarına gelip oturdu, sağlam eliyle çenemi kavradı.

"Onu öldürdün mü?" diye sordum, dokunuşuna istemsizce başımı yaslarken. Onunlayken, acı kaçınılmazdı.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle, başımı çevirip yüzümdeki her detayı dikkatle inceledi. İtiraz edecek gibi ağzımı açtım ama başımı tekrar öne çevirip bakışlarını doğrudan gözlerime sabitledi. "İzlemek istemiyor musun?"*

Biliyordum.

Kal, cıvata makasını kollarının arasına alıp küçük ek binanın kilidini kırdı. Ardından ahır tarzı kapıyı tek eliyle iterek açtı ve diğer eliyle içeri girmemi işaret etti. Bir anahtar kullanmamasını anlayamıyordum. Belki de içinde bulunduğumuz

* Bunu sık sık söylüyorum gibi geliyor ama bu cümleye bayılıyorum. Sanırım bu çifti gerçekten çok seviyorum, haha. Suçsa, tutuklayın beni!

tuhaf ve rahatsız edici duruma biraz gösteriş katmak içindi.

Yalın ayaklarım gevşek toprağa bastığında, havadaki keskin soğuk beni titretti ve Marcelline'in yatak odasından çıkarken verdiği kalın sabahlığa rağmen kollarımı kendime doladım.

Kısa ama biraz istilacı bir muayeneyle *cinsel* saldırıya uğramadığımdan emin olduktan sonra aşağı inmiştik. Marcelline bana ağrı kesiciler uzattı ve arka kapıdan çıktık. Köşeyi dönüp konaktan uzaklaşır uzaklaşmaz o küçük kulübe görünmüştü. O an içimi bir doğrulanma hissi kaplamıştı.

"Biliyor musun," dedim şimdi içeri yürürken, kulaklarımın arasında çarpan gerginliğin üstüne konuşmaya çalışarak, "burası hiç de gizli bir yer değil. Buraya ilk geldiğim gün anladım."

Kal aşağı doğru bakıp kısa koridoru aydınlatan ışığı yaktı. "Bunu saklamaya çalışmıyordum."

"Öyle mi?"

"Ada halkından mı? Pek sayılmaz."

"Çünkü adanın yarısına sahip olduğun için mi?" Koridorun sonuna ulaştık ve kapalı bir kapının önünde durduk.

"Adanın yarısına sahip değilim," dedi, sabahlığımın üstündeki bir tiftik parçasını silkeleyerek. "Adadaki en kârlı işletmelerin çoğuna yatırım yapıyorum ve büyükbabamdan birkaç ticari mülk miras kaldı. Ayrıca buradaki tek klinikte günah sayılacak kadar gönüllü saatim var ve araştırma programlarına, fonlamaya ihtiyaç duydukları her şeye düzenli bağış yapıyorum."

"Yani...*insanlara* sahip oluyorsun." Ki bu, barda kimsenin olanlara karışmamasını açıklardı sanırım. Kim şeytanın işine bulaşmak ister ki?

"İnsanların ihtiyaçları karşılandığında, hatta fazlasıyla karşılandığında, neleri görmezden gelebileceklerine şaşarsın."

Bu sözlerle kapıyı itip açtı ve içerisi göründü. Çimento duvarlarla çevrili büyük bir oda, duvar boyunca uzanan dolaplar ve ortada soyulmuş, kelepçelenmiş, kirli bir bezle ağzı tıkanmış hâlde Vincent.

Midesini süsleyen bozuk para büyüklüğünde yaraları ve sol

eline sarılmış kanlı gazı görünce tüylerim diken diken oldu. Sedyenin yanında tekerlekli küçük bir metal araba duruyordu. Üzerinde bir sürü alet ve bir tepside toplanmış tırnaklar vardı. *

Sadece kesikler değil, tırnaklar resmen sökülüştü.

Kal odanın öbür ucundaki lavaboya gidip ellerini yıkadı. Kurularken bana baktı. Yüzündeki ifade okunamazdı.

Boğazımdaki düğümü yutkundum ve içeri doğru ilerleyip kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

Vincent'in iniltisi yükseldi. Beni görünce gözleri büyüdü ve masanın üstünde çırpınmaya başladı. Bağlarından kurtulmaya çalışırken o kadar şiddetle sarsıldı ki sedye ileri geri yuvarlandı.

"Ona ne yapacaksın?" diye sordum. Kal, yan masadan bir şişe ve şırınga alıp ilerlerken onu seyrediyordum. Cam şişeyi ışığa tutup şırıngayı içine batırdı ve içindeki sıvıyı çekti. Şişeyi yerine bırakıp bana baktı, göz teması kurmayı sürdürerek iğneyi Vincent'in boynuna sapladı ve pistonu bastı.

Vincent'in çığlıkları bir anda daha gür ve vahşi bir hâl aldı. Sanki göğsünün en derin yerinden zorla sökülüp çıkarılıyor gibiydi.

Onun acıyla kıvranışını izledikçe kalp atışlarım hızlandı. Kal'ın ne kadar güçlü bir doz verdiğini merak ettim. En iyi kısmı görmeden bayılıp bayılmayacağım düşündüm.

"Çok vaktimiz yok," dedi Kal, lateks eldivenlerini geçirirken. Yerden dairesel bir testere alıp yakındaki prize taktı.

Dudaklarım aralandı. "Onu mu kullanacaksın?"

Testereye kısaca baktı ve başını bir kez salladı. "Ben bu şeyleri yarım yamalak yapmam, Elena. Bana karşı gelen erkekler merhamet görmez."

Beklediğim kadar hızlı olmadı ama bıçağı Vincent'in göğsüne indirdiği anda bakakaldım. Derinin ve kemiğin onun için nasıl ayrıldığını, Kal'ın gücü ve keskinliğiyle adeta boyun eğdiğini izlerken büyülenmiş gibiydim.

* Benim kişisel olarak parmak ya da ayak tırnağıyla ilgili şeylerde ciddi bir hassasiyetim var, bu yüzden bu sahne beni fiziksel olarak hasta ediyor. Ama görünen o ki, insanı iğrendiren şeyler yazmayı seviyorum, haha!

Sanki ruhlar cellâtlarına eğiliyordu.

Göğsümün tam ortasında bir sıcaklık kıpırdadı. Gördüğüm manzaradan iğrenmemiş olmam beni ürküttü. Dehşetten çok utanç verici bir heyecan hissediyordum.

Şokun üzerime çökmesini bekliyordum, beynimin travmayı kapatıp beni uyuşturmasını ama olmadı. Kal, Vincent'ın göğsünü açarken içimde küçük bir ateş yanıyordu ve bacaklarımı birbirine sıkıp bu tuhaf gerilimi bastırmaya çalıştım.

Belki de bir mafya prensesi olarak büyüdüğüm içindi. Ölüm yabancı değildim.

Ya da belki de bu şiddetin bana bir armağan gibi sunulmasıydı, hayatımda kimsenin benim için yapmadığı bir şeyi Kal benim adıma yapıyordu.

La famiglia'nın içinde büyüdüğünde, sana kötü muameleyi sineye çekmen öğretilirdi. Yapabildiğinde karşılık verirdin ama özellikle erkekler söz konusu olduğunda, genelde katlanman beklenirdi.

Bu yüzden Mateo de Luca'yla evlenecektim.

Bu yüzden onunla başa çıkabileceğimi sanmıştım.

Kal birkaç dakika sonra işini bitirdiğinde, kolunun üstüyle yüzünü sildi ve yanağına kan bulaştırdı. O an bedenimde sarhoş edici, karmaşık bir arzu dalgası yükseldi.

Kal çabucak temizlenip beni binadan çıkarıp ana eve doğru yönlendirirken itiraz bile etmedim. İçimde kopan fırtınaya gömülmüş, her şeyi boğma tehdidi taşıyan o sağanak tarafından yutulmuştum.

Beni yatak odamızdan geçirerek ebeveyn banyosuna götürüp cam duşun önüne yerleştirdi. Kabinin içine uzanıp musluğu açtı. Elleri Vincent'ın kanıyla kaplıydı, kıyafetleri mahvolmuştu ama bana dokunmak üzere uzandığında bunu umursuyor gibi görünmedi.

Buhar ve arzu havayı ağırlaştırmıştı, sessizce durdukça oda giderek yoğunlaşıyordu.

Sabahlığı omuzlarımdan aşağı iterken gözlerini gözlerimden

ayırmadı. Sanki bakışlarını kaçırsa aramızdaki o büyü, nabız atan an paramparça olacakmış gibiydi.

Dün sabahtan beri üzerimde olan kırmızı elbisenin etek ucunun altına parmaklarını sokup yavaş yavaş bacaklarımdan yukarı doğru ilerledi. Kalçama vardığında nefes almak için durdu.

Tam o sırada serin hava dantelli iç çamaşıırıma çarptı ve uyluklarımdın üzerinde tüyler diken diken oldu. Sol bacağımdın iç kısmındaki yaranın üzerinden başparmağını gezdirdi. Acıyla irkilince kaşlarını çatdı, ben de dilimin ucunu ısırıp sızının yayılmasına direnmeye çalıştım.

Kalbim düzensizce atıyordu. Göğsümde çırpınıp duruyor, kafese kapatılmış bir yaratık gibi serbest bırakılmak istiyordu. Utanç içimi yokladı, acaba o da farkında mıydı? Kocamın, ondan nasıl etkilendiğimi bilmesinin ne kadar utanç verici olduğunu düşündüm.

Kal elbisemi yukarı çekmeye devam etti, göbeğimi açığa çıkarıp göğüslerime geldiğinde yine durdu. Bakışında tehlikeli bir sıcaklık vardı. İçimi eritip şekillendiriyor, derimde onun dokunuşu için yanan bir iştaha dönüşüyordu.

Biraz daha yükselip başparmaklarıyla meme uçlarımı sıyırdı. Tenime sıcak bir kızarıklık yayıldı. Tek bir hamleyle elbiseyi başımdan çekip aldı, yere fırlattı ve geri çekilip duşu işaret etti.

“Yardım ister misin?” diye sordu. Gözlerini gözlerimden ayırmaması beni alev alev bıraktı.

Dudaklarımı yalayıp başımı salladım ve arkamı dönerek sıcak suyun altına girdim. Suyun kiri ve toprağı üzerimden akıtmasına izin verdim. Raflardan sabunu alıp köpürttüm ve son yirmi dört saatin izini tenimin altına saklandığı yerlerden ovalayıp temizlemeye başladım.

Duvara dönmüş hâlde vücudumu kontrol ederken kapının gıcırdadığını duydum. Kal’ın, evden getirdiğim nar kokulu şampuanı almak için bana doğru uzandığını gördüm. Avucuna bolca döküp ellerinin arasında ovuşturdu.

Birkaç saniye sonra elleri saçlarımın arasına gömüldü. Şampuanı saç derime masajla yedirdi. Sol uyluğumun iç kısmında bir kesik bulduğumda dizlerim çözüldü; dengemi bulmaya çalışırken elim kaydı ve dantelle örtülü klitorisimden geçti. O anı temas, Kal'ın parmaklarının saç diplerimde bıraktığı rahatlatıcı kayışla birleşince içimde bir gerilim düğümlendi.

Dudaklarımdan kopacak olan iniltiyi son anda yuttum.

Tenimin altında ısı kıvılcımları çaktı, kanım kaynadı, daha fazlasını istememe neden olan o tanıdık biçimdeydi.

Onunlayken hep daha fazlasını isterdim.

Başımı suyun tam altına gelecek şekilde ayarladı ve parmaklarıyla dikkatlice duruladı.

“İyi iş çıkardın, küçüğüm,” diye mırıldandı. Sesi o kadar yumuşaktı ki ilk anda gerçekten konuşup konuşmadığından emin olamadım.

Ellerim siyah fayans duvara uzandı. “Ne?”

“Vincent ve o adamlarla mücadele etmek... Senin yerinde herkes bu kadar iyi dayanamayabilirdi. İyi iş çıkardın.”

Sözlerindeki sıcaklık boğazımı sıkıştırdı. Sanki cildimin üzerinde bal gibi kayarak ilerleyip içimi kaplıyordu. Nefeslerim göğsümden zorla çıkıyor, o hissi yakalamak isterken hiperventilasyonun eşiğine gelmiş gibi hissediyordum. O sıcaklık kötü anıları yakıp kül edene kadar ona ihtiyacım vardı.

Yavaşça döndüm, ne tepki vereceğinden emin olmadan nefesimi tuttum. Çok yakındaydı, suya tam girmemiş ama bana yardım etmek için eğilmişti.

Çenemi kaldırdığımda kaşlarını çattı. Bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama kelimeler diline takılıp kaldı. Ellerim gömleğinin sert hatlarına düz şekilde yerleşti, yaka kısmına doğru kaydı.

Uzun, ağır bir nefes verip ona doğru atıldım ve üçüncü kez, kısa süren evliliğimiz boyunca, onu kendime çekerek öptüm.



19

Kal

Hayatım boyunca öptüğüm kadın sayısı bir elin parmaklarını geçmemiştir.

Ancak çok daha fazlasıyla sevişmiştim. Çocuk yaşta üzerime sinmiş o istismarın izlerini silmeye çalışmıştım. Duygu ve düşüncelerim hâlâ karmakarışıkken bile, bedenim başına gelenleri unutamıyordu.

Öpüşmekse hiçbir zaman hoşlandığım bir şey olmamıştı.

Fazla mahrem, fazla savunmasızdı. Dudaklarını bir başkasının kilerle birleştirdiğinde, saldırıya açık çok fazla ihtimal doğuyordu ve ben hayatım boyunca tetikte yaşamış, hep olası bir saldırıyı beklemiştim.

Ancak Elena kendini bana bastırıp kollarını boynuma doladığında ve dudaklarını benim kilerle buluşturduğunda, izin verdim. Aklımdan geçen, son yirmi dört saatte yaşadığı travmalar yetmiyormuş gibi, onu duvara yaslayıp içine sertçe girmek gibi senaryolara kıyasla çok daha masum bir jestti bu.

Kendi izimi de onda bırakmayı istememeliydim.

Ama nasıl oluyorduydu, dudaklarımız her buluştuğunda, Elena tanrısal bir tat bırakıyordu bende. Sanki günahlarımdan arınmam için yazılmış kutsal bir ayetti - tatlı, leziz ve kendi iyiliği çok daha saf.*

Yine de tamamen masum bir ruh, Vincent'i öldürmemin ar-

* Elena'yı tarif ediş biçiminden asla bıkmıyorum.

dından bana öyle bir bakış atmazdı. Üzerimde hâlâ onun kanı ve iç organları varken beni öpmezdi.

Belki de ikimizin sandığından da karanlıktı.

Göğüslerini bedenime bastırduğunda, memelerinin sert uçları cildimi yakarken ve ben de zaten ıslanmışken onunla birlikte duşa girdim. Onu geriye iterek duvarla arama sıkıştırdım. Ellerim kalçalarına kayarken o dokunuşumun altında inledi.

Nefesim, yüzüne vurduğunda bilinçli bir efor sarf ediyordum gibi hissediyordum çünkü ağzının kayganlığı içinde kaybolmuştum. Telaşlıydı, benden almak istediklerini almaya kararlıydı. Alt dudağını dişlediğinde hırladım, o ufak acıyla direnç duvarım yıkıldı, fermuarımın ardında sertleştim.

Ellerimi kalçalarından kaydırıp dolgunluğunu kavradım ve öne doğru bastırarak onu yukarı kaldırdım. Öpüşmeyi hiç kesmeden hareketime uyum sağladı, bacaklarını belime dolarken ikimiz birden inledik. Onu duvara çarptım.

“Seni istiyorum,” diye mırıldandı dudaklarıma, ben de elimi kaldırıp tenine kazınmış nar dövmesine dokundum. Sonra başparmağımı memelerinden birinin sertleşmiş ucuna sürttüm.

Su üzerimize yağıyordu. Baş neredeyse ıslanmıyordu ama gözleriyle bana bakıyordu, o altın parıltılı gözlerinde arzuyla yanan bir bakış vardı.

Onun beni istediğini biliyordum, sorunun bir kısmı hep buydu.

Ancak o an, gözlerimin önünde tüm görkemiyle sergilenen bedeniyle, nefesini her kesik kesik alışında ağır ağır inip kalkan göğüsleri, karnıma bastırılmış halde atan o kasılmış sıcaklığı, dilimi gezdirmek istediğim her santimine dokunan su damlalarıyla aklımda kalan tek şey onun *bana ait* olduğuydu.

Bizi bu noktaya getiren durum ne olursa olsun, aramızda sevgi ya da gerçeklik eksik olsa bile, bu gerçek değişmemişti.

“Emin misin?” diye sordum yine de onu daha önce kontrol etmiş olsam da sözlü bir teyide ihtiyacım vardı.

Başını salladı. “Beni kendine ait kıl.”

Öpüşmemizden kendimi sıyırdım ve başımı göğsüne eğdim. Kalçalarını daha da yukarı iterek memesini ağzıma aldım. Dilimi kısa, hızlı hareketlerle sürerken tüm bedeni titredi.

“Ah, küçük Persephone’um,” dedim, dilim ucuyla o pembemsi uçta daireler çizerken göz temasını kesmeden, “sen zaten benimsin.”

Gözünün etrafındaki morluklar kararmıştı ama ben onu emdiğimde, gözlerini sımsıkı kapattı, titreyerek inledi. Islak saçlarımın arasına parmaklarını geçirdi, daha fazlasını istercesine çekti. Kalçalarını ileriye doğru bastırdı yalvarırcasına.

Geri çekilip memesıyla vedalaştım, sonra ötekine de aynı işlemi tekrarladım. Dilimin düz kısmıyla alttan yukarı süzuldüm, su damlalarını kendi DNA’mıla değiştirdim, memesine vardığımda onu ağzıma aldım.

Parmaklarım kalçalarına gömüldü. Morluklar bırakacağımı biliyordum ama şu an hiçbir şey umurumda değildi.

Onun bedeninde izlerim olsun istiyordum. Parmak izlerimle mosmor, dudaklarım yüzünden kızarmış, vajinası benim boşalmamla şişmiş ve sırılsıklam.

Teninde *bana ait*, kanlı bir hatıra bile bırakmak istiyordum.

Bu gecedен sonra, kimin yatağında yattığına, kimin organını içine aldığına, kimin kanının onun için çağladığına dair en ufak bir şüphe kalmasın istiyordum.

Bu düşünceyle bedenim ateşe tutuldu. Onu damgalamak arzusu beni ele geçirmişti. Dişlerimi nazikçe memesine sürterek tepkisini ölçtüm. Göğsünü ileri iterek cevap verdi. Suskun ama arzulu bir davetti bu. Meme ucunu dişlerimin arasına aldım ve ısırdım. Başını hızla geriye attı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

“*Siktir*,” diye inledi, parmakları saçlarımda daha da sıkılaştı.

“Bunu sevdin mi?” diye fısıldadım, dişlerimin baskısını artırırken.

Boğazı kasıldı, başını salladı.

Sırıttım, bir kez daha ısırdım ve onu yere indirdim. Diz çöküp kollarımı bacaklarının altından geçirdim, omuzlarıma

yerleştirdim. Duşun zeminine ş  meldim. Pembe dantelli i   a-
maşırı tamamen ıslanmıştı, şişmiş tenini a  g  zlerimden sakla-
makta yetersizdi.

Dudaklarımı yalayarak bakışlarımı bacaklarında gezdir-
dim; parmaklarım kasıklarına uzanırken dantelin altına kaydđ. Dantel kolayca yırtıldı, kenara fırlattım. Karımın bacakları ara-
sındaki o ipeksi teni hayranlıkla izledim.

Elleri g  s  ne gitmiş, yavaş a yo uruyordu. Her hareketimi izliyordu, g  zleri tutku ateşiyle yanıyordu. Yavaş a   ne e ildim, uylu una do ru dudaklarımı s  rerek yukarı  ıktım.

O an, otob  s istasyonundaki saldırganın derin bir kesik at-
tı ı yer g  z  me  arptđ - *K* harfinin ucuna denk gelen bir yara.

Elena g  zlerinde biriken duygularla bana baktđ. Duraksayışım, ge mişindeki t  m k  t   anıları yeniden hortlatmış gibiydi. Dişleri-
mi sıktım. Ardından e ilip yaranın   st  n   yeniden yardđm.

Taze kan hemen y  zeyeye  ıktđ. Dudaklarımı oraya bastırdım ve bakır tadını dilimle yavaş a yaladđm. Sa dan sola gezdirdim, tadını i ime  ekerken onun da bana direnmiyor oluşunun, g  z-
lerindeki hayranlık dolu bakışın keyfini s  rd  m.

Titrerken sa  derimi tırmaladı, ben de o yarayı emerken ta-
dını ezberlemeye  alışırcasına inledim ama bakışlarını bir an olsun benden ayırmadı. Sanki ben onun i in sahnelenen bir oyunun başrol oyuncusuydum ve g  zlerini ka ırırorsa   nemli bir anı ka ıracakmış gibi bakıyordu.

*Bir g  steri istiyorsa, ona bir havai fişek sunacaktım.**

Yaradan uzaklaşıp i eriye do ru ilerledim, kanını bedenine yayarken, kırmızının onun kremsi tenine kattı ı kontrasta hay-
ran kaldđm - tıpkđ kırmızı beyaz gelinciklerle dolu bir tarla gibi.

Kasıklarım sıkıca kasıldı, parlayan ıslaklı ının   zerine e i-
lip dudaklarımı vajina dudaklarına s  rd  m ve arzusunun kes-
kin kokusunu i ime  ektim. Onu duvara sabitleyerek bacakla-
rının etrafına doladı ım kollarımla destekledim, sonra yavaş a ona do ru e ilip dilimle aralayarak klitorisine de ğdim.

* G  zel bir hatırlatma g  rmeye bayılırız!

İlk temasla birlikte bir çılgılık kopardı. Bacakları kulaklarımın çevresinde titriyordu, sanki tam da bu anı bekliyormuş gibiydi.

Bu tepki içimde bir kıvılcım çakmasına neden oldu ve ben de çabalarımı iki katına çıkardım. Ağzımı o ıslaklığa bastırdım, dilimle yaladım, daireler çizdim, onu yavaş yavaş çökertene kadar iç çekerek inledim.

O geceyi paylaşmadan önce, yıllardır kimseyle birlikte olmamıştım. Biraz çalkantılı geçen bir dönemden sonra kendimi işe vermiş, kız kardeşimle yeniden bağ kurmaya çalışmış, hayattaki o en temel zevkten kendimi bilinçli olarak uzak tutmuştum.

Ta ki geçen Noel'e kadar, hiçbir şeyin eksik olduğunu fark etmemiştim.

Sanki bir uzvum olmadan yaşamaya çalışıyormuşum gibiydi ama farkında bile değildim.

Eksikliğini hissettiğim şey seksin kendisi değilmiş.

Onunla yaşanan seksmiş.

Ona uzaktan öyle uzun süre boyunca hasret kalmıştım ki, sonunda içine girebilme arzusu beni delirtmişti. O da en az benim kadar çılgındı. Her hamlemi karşılamış, her emrime seve seve boyun eğmişti. Vakit kısaydı. Kıvılcımdan çıkan bir alev gibi hızlı yanmış ama tam parlamadan sönmüştü.

Artık bunun böyle olmasına izin vermeye niyetim yoktu.

"*Kallum...*" diye kekeledi, kalçalarını iterek kendini bana daha da bastırdı. "Lütfen."

Klitorisi dilimin altında zonklarken, onu yoksunlukla geçen bir ömrün ilacıymış gibi ağgözlülükle emdim. Kalçalarının hareketi damarlarımda kıvılcımlar patlatıyordu. Dilimi daha hızlı, daha sert hareket ettirdim, sürtünmeyi artırmaya çalıştım.

"Lütfen ne?" dedim, dudaklarımı ondan çekmeden. Kelimeler titreşerek teninde yankılandı, tüm bedeni sarsıldı, boşalmanın eşiğindeydi.

Dilimin yönünü değiştirip saat yönünün tersine daireler çiz-

meye başladım, hızımı düşürdüm. Başını geriye atıp dalgalarla birlikte sürüklenmeye başladığında, tek bir kelime dahi etmediğini fark ettim ve duraksadım. Kaşlarımı kaldırıp başımı geri çektim. İnleyerek saçlarımı çekti. Beni yeniden yerine döndürmek ister gibiydi.

“Lütfen *ne*, Elena?” diye sordum yeniden, sesim kalın ve boğuktu.

Kaşları çatıldı, gözleri daraldı. “*Ne* istediğimi zaten biliyorsun.”

“Duymak istiyorum,” dedim.

Parmakları gevşedi, saç derimdeki baskı kayboldu. Gözlerini bana dikti. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Birini boşaltma konusunda asla şaka yapmam.” Zaten sadece düşüncesi bile aletimi taş gibi yapmıştı.

“O zaman neden *yapmıyorsun*?”

“Yapacağım,” diye fısıldadım, sözcüğün sonunda klitorisine doğru bir nefes üfleyerek. Bedeninde bir sarsıntı oldu. Parmakları yeniden saç diplerime kenetlendi, boğazı bir yutkunmayla indi çıktı. “Önce sormanı istiyorum.”

Dişlerini sıktı, burun delikleri genişledi. Muhtemelen beyininde ne yapması gerektiğini çözmeye çalışıyordu. Başka bir durumda bunu çoktan yapmış olurdu ama şu an, orgazmın sınırında, her şeyin ötesinde bir noktadayken itaat, aklının ucundan bile geçmiyordu.

Yine de birkaç saniye sonra, sıkıntıyla inledi. “*Lütfen* beni boşalt Kallum. Sana *yalvarıyorum*.”

Cümlesini daha tamamlamadan tekrar hareketlendim. Dilimle onu yayarak içine girdim, klitorisine yönelerek iştahla emmeye başladım. Altımda şişiyor, kalbimle aynı ritimde atıyordu. Sonunda, başlığın üstüne sekizler çizerken kırıldı.

Ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı, bacakları kulaklarımı sardı. Saçımı öyle bir çekti ki, saç derim yanmaya başladı. Öylesine şiddetli boşaldı ki, nefesi kesildi.

Suyu ve onun suyunu birlikte içtim. Suratımı ıslatırken neredeyse ben de boşalıyordum.

Haz dalgaları sarsıla sarsıla bedenini aştıkça, bir deprem sonrası tsunami gibi kıvrıldı, sırtını yay gibi gerdi, zevki uzatmak ister gibiydi.

Sonunda duvara yaslandı, ben de ona son bir kez dilimi dokundurduktan sonra ağzımı uyluğunun içine sildim ve bacaklarını boynumdan usulca çözdüm.

Soluyordu, bitkin ve huzurluydu. Ben doğrulurken, aletim öylesine sertleşmişti ki gözüm hiçbir şeyi net seçemiyordu. Aşağıya baktı, pantolonumu zorlayan şişliğe gülümsedi ve titreyen eliyle boydan boya sıvazladı.

Onun dokunuşuyla vücudum istemsizce seğirdi. Boşalma sadece bir hamle kalmıştı. Çıplak bedeni adeta parlıyordu, bana doğru bir adım attı, bedenini yeniden bana yasladı. Altın gözlerinde açık bir davet vardı.

“Sıra sende mi?” diye sordu ama başımı iki yana salladım, onu yeniden kollarıma aldım. Bacaklarını anında belime sardı. Duş camına dönerek yasladım, kalçalarımla onu yukarıda tuttum.

Fermuarımla uğraşırken “Ağzında boşalacak hâlim yok,” diye kısık bir sesle söylendim. İhtiras bedenimi öyle bir sarmıştı ki, ellerim hareketlerime yetişemiyordu. Duraksadım, bakışlarımı onun ıslak bedeninde gezdirdim. Yumuşak hatlarına, zarif kıvrımlarına, bıraktığım izlere büyülenmiş gibi baktım. “Yine bu tatlı boşluğun içine boşalmam gerekiyor,” dedim.*

“Evet,” diye tısladı, aramıza girip bana yardım etti.

Aletim serbest kaldığında, ucundaki sedef rengi damla arzumu açığa vuruyordu. Kirpiklerinin altından bana bakarken dudaklarını ısırды. Parmaklarını etrafına sardı ama tamamen kavrayamadı. Yavaşça yukarı aşağı kaydırды.

İç geçirdim, burnumu saçlarına gömdüm, derin bir nefes aldım. Hareketleri içimde yıldızlar patlatıyordu, testislerim acıyla kasıldı.

“Tanrım,” diye hırıltıyla inledim, kalçalarını o kadar sıkı

* Seksi sahneler yazarken en sevdiğim şey gerilim ve o çaresiz arzu. Off... Bu his gerçekten harika.

kavradım ki cildini çizdim. “Yapamam Elena. Çok iyi hissediyorsun ve ilk seferimizde eline boşalamam.”

“Teknik olarak bu dördüncü sefer falan,” dedi, hareketini hızlandırarak. “Benim için boşal, *Kallum*.”

Yine başımı salladım, elini itip kalçalarını cam duvara bastırdım.

“Boşalacağım, küçüğüm,” dedim, aletimi elime alıp bir kez pompaladım. Girişine konumlandım. “Ve sen o kapıyı açtığına pişman olacaksın. İşim bittiğinde o kadar doldurulmuş olacaksın ki, gözeneklerinden taşacak. Benim için terleyeceksin ve bir daha kimse sana dokunamayacak.”

Boşta kalan elimle çenesini tuttum, göz teması kurmaya zorladım, sonra yavaşça içine girdim. Tüm uzunluğumla, o ıslak sıcaklığa gömüldüm.

O da boynumun arkasını kavradı, beni dudaklarına çekti. Islak, yoğun bir öpücükle birleşirken ikimiz de birlikte inledik. Bedenlerimiz bir olmuştu. Evliliğimiz gerçeklik kazanmış, ta-kıntım artık mühürlenmişti.



20

Elena

Kendimi tamamen dolu hissettim.

Beynimin içinde çiçek açan tek düşünce buydu, Kal beni sertçe çekerken, ucu rahmime değecekmişçesine dibine kadar ilerledi. Arzunun boğazımı tıkadığı, göğsümde bir çiçek gibi açtığı o andı bu. Her bir yaprak tek tek açıldı, nihayet tomurcuk güneşe kavuşmaya hazır hale geldi.

Kal yavaşça, hatta *ışkence* edercesine yavaş hareket etti. Dudaklarımız öylesine iç içe geçmişti ki, öpücüğü ayak parmaklarımda bile hissettim. Beni uyluklarının üzerinde destekleyerek, elleriyle kalçalarımı kavrayıp yukarı aşağı hareket ettirdi. Sanki beni yavaşça harekete alıştırmak ister gibiydi.

Evet, onu en son içimde hissetmemin üzerinden haftalar geçmişti ama bir ön hazırlığa ihtiyacım yoktu. *İstemiyordum.* Kal içeri her girişinde vajinam onu içeride tutmak istercesine kasıldı. Her itişte o tatlı noktama değdiğinde bedenim başka bir zirveye ulaşmak için çırpındı.

Sonra geri çekildi. Çıkıp yeniden içeri itti ve o anlık eksiklik canımı yaktı. Tırnaklarımı boynuna geçirip daha da yakınlaştım.

Dudaklarını dudaklarımdan çekti, kesik bir nefes verdi ve aşağıya, birleşme yerimize baktı. Gözleri bulanık, kendini içimde kaybolurken izledi.*

Düşün damlaları tenine iniyor, ıslak saç tellerine ve giysile-

* Birbirleri için çok azgınlar. Böyle olması beni mutlu ediyor.

rine yapışıyordu ama o, giysilerini umursamıyordu, tüm dikkatini önümdeki çıplaklığa vermişti.

Yüzünü saran arzunun kıızıllığı midemi tatlı bir şekilde burktu ama yine de yetmedi.

“*Kallum*,” diye inledim, adını kaçınıcı kez söylediğimi çoktan unutmuştum. Kal kalçalarını öne itti, tenlerimizi birbirine mühürledi. İçimde kasıldım, darmadağın haldeydim.

Gözlerinde günahkâr bir bakış belirdi, kaşını kaldırdı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu, işkence gibi tatlı hareketlerine devam ederek.

Ağzının köşesinde hâlâ bir damla kanım birikmişti ve ben öne eğilip dilimin ucuyla onu yaladım. Metalik tadın verdiği hazla ürperdim. Kal’ın o kanı benden emerken yaşattığı hissi hatırlayınca bedenim 4 Temmuz havai fişekleri gibi alev aldı.*

O hafif acı, onun gözlerinde parlayan çılgın parıltıyla eriyip gitmişti. Sanki o kan nar suyuydu ve *Kal* yeraltı dünyasında aç bırakılmıştı.

Alt dudaklarını dişlerimin arasına alıp sertçe çektim. Bu hareketin kendini daha da sert içeri itmesine bayıldım. İnleyerek nefes aldım, onu tam olarak içimde hissetmenin verdiği o hissi zihnime kazımaya çalıştım. Sonra geri çekildi ve alaycı bir cık sesi çıkardı.

“Ne oldu? Aletim küçük sürtük karıma yetmiyor mu?” Her kelimeyi kalçalarının keskin darbeleriyle vurguladı, ucu G noktamı delip geçti ve başımı döndürdü.

“Daha fazla,” diye inledim, kalçalarımı oynatarak hareketleri kendim yönlendirmeye çalıştım.

Kal popomu çimdikledi, ardından bir yanağına avucunun içiyle tokat attı. “Yavaş gitmeye çalışıyorum.”

“Yavaş istemiyorum,” dedim nefes nefese.

Karanlık bir kahkaha attı, ardından neredeyse tamamen çıkıp yeniden girdi. Vajinam boşlukla kasılırken içim acıdı. “Senin için yapmıyordum ki, küçüğüm.”

* Evde kesinlikle aynısını denemeyin (doğru düzgün araştırmadığınız sürece)!!

Aniden hızlandı, öyle sert girmeye başladı ki cam kapı menteşelerinde sallandı. Avuçlarım cama çarptı, her sert darbeye yerinden kayan bedenimle birlikte kaydı. Karnımda bir gerilim oluştu, neredeyse patlayacak kadar yoğundu.

“İyi eşler, iyi bir düzülmeyi hak eder,” dedi, dudaklarını şakaklarıma bastırarak. “Seni ihmal ettim, değil mi?”

“Tanrım, *evet*,” diye inledim, sesim sanki közlerde sürünmüş gibiydi, yanık ve boğuk. Beni becerirken başım cama çarptı, boynuna sarıldım düşmemek için. “*Evet, Tanrım, lütfen. Tam orası.*”

“Burada kurtarıcı yok,” dedi, dişleri alnımı sıyırırken. “Sadece ben varım. Kocan. Seni cehenneme yanında sürükleyen.”

Eğer burası cehennemse, beni zincirleyin, anahtarı da atın.

Merkezimdeki o gerginlik yayılmaya başladı. Bir ateş topu gibi, dokunduğu her şeyi kül etti. İçimde kasıldım, orgazmın eşiğinde dolandım ama o anı bir türlü çekip üstüme alamadım.

“Gelmek üzereyim,” diye inledim, artık ne kadar umutsuz duyulduğum umurumda bile değildi.

Umutsuzdum. Bu adam içimde değilken, onun karanlığı beni sarmıyorken, tek kelimeyle perişandım.

“Siktir, ben de” dedi Kal, darbelerini daha da sertleştirerek. “İnanılmazsın.”

Bir eliyle boğazımı kavradı. Parmakları uzun ve sertti. Daha önce de yaptığı gibi nefesimi kesti.

Ancak bu kez, baskı durmadı. Şakaklarımda nabzım titreşti, nefes almak neredeyse imkânsız hale geldi. Gözlerimle buluştu, göz bebeklerim geniş, endişeyle doluydu ama onun gözlerindeki haz kanımı kaydattı.

Bu his garipti, nefesinin kesilmesine rıza göstermek ama bu boğulma, daha büyük ve *yoğun* bir şeye dönüştü. Zevkle korkunun iç içe geçtiği bir doruk noktasıydı.

“İşte bu,” diye fısıldadı Kal, sesindeki o derin ton içimi tit-

retti. “Al beni içine, küçüğüm. Aynen böyle.” Kal kalçalarını tamamen bastırduğında, boğazından gelen bir hırıltı yükseldi. Gözlerimin kenarları karardı, ben de çözülmeye başladım.

Etrafında kasıldım, çığlıkla karışık bir inlemeyle boşaldım. Duvarlarım onu sardı, çekti, son damlasına kadar içimde tuttu. O da memnun bir hırıltıyla cam kapıya yapıştı. Elini boğazımdan çekip kaburgalarımın yanına yerleştirdi.

“Lanet olsun.” Nefesi, ıslak saçlarıma çarpan sıcaklıkla karıştı. Diğer eliyle arkasına uzanıp duşu kapattı.

Dakikalarca kıpırdamadık. Konuşmadık. Sessizliğin içinde saklandık, ilk bozan olmaya gönülsüzdük.

Soğuk bir ürperti kollarımdan yukarı doğru tırmandı, beni titrettiğinde o alaycı bir gülümsemeyle karşılık vermiş ve sonunda içimden çekilmişti. Ani kayıpla birlikte yüzümü buruşturdum, yokluğunun içimde açtığı o uçuruma fazla odaklanmamaya çalıştım. Bunun, son birlikte oluşumuzla ne kadar benzer olduğunu düşünüyordum.

Ya olan biteni daha sindiremeden beni yine terk ederse?

“İyi misin?” diye sordu. Beni ayaklarımın üzerine bırakıp bir adım geri çekildi. Bakışları üzerimde geziniyor, doktor modu tümüyle devreye girerken bedenimde bir sıkıntı belirtisi arıyordu. Bir parmağı uyluğumdaki izin üzerinden hafifçe geçti, yüzüne karanlık bir ifade çöktü. “Bunu yapmamalıydım,” dedi, sesi pişmanlıkla doluydu.

Kal’ın elinin üzerimde gezindiği yere baktım, derimdeki buluşmuş kanı silerken gözlerimi kırptım. “Hoşuma gitti,” dedim.

Kaşlarından biri kalktı, boğazı hafifçe oynadı. “Öyle mi?”

Tek hecelik bir soruydu, nefesinin ucunda salınan, güvensizlikle dolu. Onu *hissedebiliyordum*. O belirsizliği ve böylesine ölümcül, böylesine güçlü bir adamın kırılganlık hissedebileceği fikri beni bir an afallattı.

Başımı salladım, elimi onun elinin üzerine koyup parmaklarını uyluklarımın arasından sızan yerine götürdüm. “Bana yaptığın her şeyi seviyorum,” diye fısıldadım. Bu itirafı etmek

fiziksel olarak acı verse de eşitliği sağlamak için söylemem gerektiğini hissettim.

Yine de Kal Anderson, göğsümü yarıp kanayan kalbimi çıkarmamı ve ona gümüş bir tepside sunmamı isteseydi, hiç tereddüt etmeden yapardım. Hatta doğru yaptığımdan emin olması için başımda durmasını bile isterdim.

Sadece onun aynı duyguyla karşılık vereceğini hiç sanmıyordum.

“Doğum kontrolünde değilsin,” dedi, duygusuz bir tonla. Bu bir soru değildi. Buyurgan bir tespitti. Sözlerindeki otorite beni duraksattı.

“Hayır,” dedim, omzumdaki bir saç telini iterek. “Babam bana komplikasyonları önleme yöntemlerini keşfetmemi bırak, seks *düşüncesini* bile yasaklamıştı.”

Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Sessizlik uzadıkça kalbim hızlandı, kulaklarımda çarpmaya başladı. Başım hafifledi, bitkin hissettim ve nedense incinmiş.

“Bir arkadaşım var,” dedi sonunda. “Randevu ayarlayacağım. Seni başlatırız.”

Yanımdan geçip kapıyı iterek açtı. Odanın karşısındaki lavabolara yürüdü, duvara takılı beyaz bir havlu aldı. Elbiselerinden su damlaya damlaya geri geldi, havluyu bana uzattı. Sözlerini hâlâ sindirmeye çalışarak içine adım attım.

“Bunun olup olmayacağına dair benim bir söz hakkım var mı?”

Havluyu göğsüme sardı, köşesini koltuğumun altına sıkıştırdı ve beni kendine çevirdi. “Beden bağımsızlığını tanıyamayacak kadar yaşlı değilim,” dedi, çenemi avuçlayarak. “Bedenin senin. Sadece daha kolay olur diye düşündüm.”

Boğazındaki çukura baktım, sözlerini zihnimde evirip çevirdim. “Eğer senden prezervatif takmanı isteseydim, takar mıydın?”

Kal yüzünü buruşturdu. “Elbette. O tatlı küçük vajinandan akan dölleri izlemek gibi *muhteşem* bir manzaradan mahrum

kalırdım ama ben canavar değilim. Bu evlilik ne kadar meşru olursa olsun, ortada çocuk getirecek bir ortam yok.”

Göğsümde bir şey sancıdı ama bunu görmezden gelip başımı salladım. “Tamam. Sanırım...denerim.”

“Olmazsa başka bir yöntem buluruz.” Her iki yanağımı da avuçlarının içine aldı, dudaklarıma tüy gibi hafif bir öpücük bıraktı. Onun böyle bir nazikliği taşıyabileceğini hiç düşünmezdim, karnımda yeni bir arzuyu uyandırdı.

Beni lavaboya götürdü, birlikte hızlıca dişlerimizi fırçaladık. Aynada onu izlemeyi bırakamadım. Biliyordum, bana sunulan bu gündelik yakınlık yalnızca geçirdiğim saldırının bir sonucu-
cuydu.

Başka anlama gelmiyor, Elena.

Yine de yatağa girdiğimde, yorgunluk nihayet beni ele geçirdiğinde, battaniyeyi çeneme kadar çektim ve yana döndüm. Onun çekmecedan bir pijama alıp tekrar banyoya gitmesini izledim. Birkaç dakika sonra tamamen değişmiş biçimde döndü.

Saçlarını havluyla kuruladı, ardından onu kirli sepetine atıp yatağın benim olduğum tarafına geçti. Elinde plastik bir ilk yardım çantası vardı. Kapağı açtı, antibakteriyel krem paketi ile geniş bir yara bandı çıkardı.

“Oo,” dedim, kaşlarımı oynatıp uykuyla savaşıırken. “Doktorculuk mu oynayacağız?”

Beni duymazdan geldi, elini battaniyenin altına sokup uyluğumdaki yarayı buldu. Krem paketini dişleriyle yırttı, mercimek tanesi kadar kremi parmağına sıktı ve iki eliyle birlikte serin jeli yaranın üzerine sürdü.

Dişlerimin arasından kesik bir nefes aldım, Kal’ın çenesinin sıkıldığını gördüm.

Sessizce bandın plastik kısmını ayırdı, K harfinin üzerine özenle yerleştirdi.

Çantayı komodine koydu, yatağın diğer tarafına geçti ve yorganı kaldırıp altına girdi.

Yakınlığı içimi titretti. Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu.

Bir şey söylemedi. Sadece Witter Bynner'ın deri kaplı eserini eline alıp okumaya başladı.

Yastığa başımı koyup yana döndüm, onu izledim. Siyah çerçeveli gözlüklerini taktı, bakışları sayfada ağır ağır kayıyordu.

Keskin çenesinin eğimini, derin yoğunlukta düşünürken yanağında beliren küçük gamzeyi, hepsini zihnime kazımaya çalıştım. Eğer bu gece bir yanılgıysa ve sabah olduğunda yine beni yok sayarsa diye.

Midemde dolaşan o korku, bunun oldukça mümkün olduğunu söylüyordu.

Hiçbir iyi şey uzun sürmez.

Garip olan, beni uykudan alıkoyanın bu korku olmasıydı. Kal'ın söylediği gibi peşimde biri olabileceği gerçeği değildi, Boston'daki hayatımın çöküyor olabileceği ihtimali değildi.

Sadece bu geceyi değiştiren o şey, travma ya da teslimiyetin doğal akışı, geçiciydi.

Ve ben yine sevgisiz bir evliliğin, bir hücrenin içinde sıkışıp kalacaktım.

"Neden seni hiç çıplak görmedim?" dedim bir anda, kaygıyı konuşmayla kovmaya çalışarak.

Kal kaşlarını gözlüğünün üzerinden kaldırıp bana baktı. "Sana temin ederim, tam görüntüyü görünce de aynı büyüklükte."

Yüzüm ateş gibi oldu, aletin büyüklüğünü düşününce uyluklarım hafifçe kıpırdadı, farkında olmadan ona biraz daha sokuldum. "Hayır, şey..." dedim. "Sen beni çıplak gördün. Şu an da çıplağım zaten."

"Burada bir sorun yok."

Elini belime koydu, konuşmak için ağzımı açtığım anda beni kendine doğru çekti, bedenimi kendi bedenine yasladı.

Klitorisim ona değdiği anda zonkladı. Bedenim yeniden onu isterken Kal'ın bunu seks bahanesiyle beni oyalamak için yaptığını biliyordum. Ben de daha fazla zorlamayı bıraktım. Bildiklerimle teselli bulmaya çalıştım.

Ve bildiğim tek şey şu an, beni korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırды. Durumumuzun karışıklığına rağmen bu, büyük bir şeydi.

Onun ellerindeki kanın yalnızca bana ait olmadığını bilmek daha az acıttı böylece.

Bir süre ona yaslanıp duvara baktım. Arada bir çevirdiği sayfanın sesi ve düzenli nefes alışverişı beni uykuya çağırdı.

“Sen ilkbahardın, ben uçurumun kenarı; parıldayan bir şelale üzerimden akıyordu,” diye mırıldandı yumuşak bir tonda. Cümle zihnimde tam yerini bulamadan, uyku beni içine çekti.



21

Kal

“Oldukça dinç görünüyorsun.”

Kruvasanımdan bir ısırık alarak masamın karşısında oturan Jonas’a baktım, kaşımı kaldırdım. “*Oldukça mı?*”

Sakallarını ovuşturup omuz silkti, önündeki kağıtları karıştırdı.

“Yıllardır seni tanırım, zombi gibi görünmediğin bir gün hatırlamıyorum. Sadece dikkat çekici. Hepsi bu.”

“Dikkat çekici,” diye tekrarladım, son lokmayı yutarken. “Bu, sıkıcının süslü hali.”

“Ah, konuyu saptırma. Demek ki bu hâlinin bir sebebi var, küçük bir hanımefendi mesela.” Sandalyesine yaslandı, ellerini kavuşturdu. “Evliliğinizi sonunda tamaladınız mı?”

“Bu konuda seninle konuşmayacağım.”

“Bunu düşün...şey, o Amerikan futbol terimi neydi? Savunma hattı oluşturmak gibi.” Kâğıt yığınının altından bir dosya çekti - yıllar önce, büyükbabamın ölümünden hemen önce imzaladığım kontrat. O belgeyle, benim adıma kurduğu milyonlarca dolarlık güven fonuna erişim hakkı kazanmıştım.

Zaten adımla Aplana’daki altı farklı iş yerine devretmiş, çeşitli şirketlerdeki hisse ve payları da bana bırakmıştı ama sanırım ruhumu kurtarmaya geç kaldığını fark ettiğinden, hâlâ bir şeyleri telafi etmeye çalışıyordu.

Fonun şartlarından biri, en az yirmi beş yaşında olmamdı.

Bir diğeri ise *temiz* olmamdı. Yani, içine düştüğüm suç dünyasından kendimi kurtarmış olmam gerekiyordu.

Dışarıdan bakanlar için kolay görünse de bu sanıldığı kadar basit değildi.

Bir kere mafyaya karıştığında, o işin çıkışı olmaz. Seni öylece bırakmazlar. Açıkçası, aylar önce Rafe'e bu hayattan çekilmek istediğimi söylediğimde, daha fazla direnç beklemiştim.

O konuda hâlâ bir karşı hamlenin gelmesini bekliyordum.

Bir diğer şart da *evli* olmamdı ve bu evliliğin gerçek olması gerekiyordu.

Elbette yıllar içinde kendi servetimi edindiğim için, sadece büyükbabamın suçluluk parası uğruna bu şartlara boyun eğme gibi bir niyetim yoktu.

Yine de sonra kız kardeşimle yeniden bağlantı kurmayı denedim. O ve iki erkek kardeşimiz, vasiyetname dışı bırakılmıştı. Mirasa, güven fonuna dair hiçbir hakları yoktu.

Hatta bir kuruş bile görmemeleri istenmişti. Bu yüzden Violet'a kendi birikimimden çek yazıyor, fonu yurt dışına taşıyıp kişisel banka bilgilerini ona bırakmayı planlıyordum.

Ancak Violet sürekli olarak çekleri geri çevirdi ve fonun kullanım süresi yaklaşırken, radikal bir adım atmam gerektiğini biliyordum.

Miles'in - büyükbabamın miras avukatının - kanıt için bir gün kapımı çalacağını da ama hayatımda yaşanan diğer şeyler öncelik kazandığı için bu meseleyi bir süredir askıya almıştım.

"Kimse entrika çevirmeye futbol terimi demez," dedim, masamın üzerine dökülen kırıntıları çöpe süpürerek. Dosyayı ondan aldım, sayfaları çevirdim. Her birinin altında kendi karamam olan imzamı ve büyükbabamın düzgün italik el yazısını gördüm.

"Her halükârda, sürenin dolmasına az kaldı. Miles'a Elena konusunda ciddi olduğunu nasıl kanıtlamayı düşünüyorsun?"

Evlilik maddesinin üzerindeki satıra parmağımı vurdum, iç çektim. Normal şartlarda bir düğünün varlığı bile sadakatimi

kanıtlamaya yeterdi ama sırf bu fonlar için yapılan sahte evliliklerin var olduğu bir dünyada, büyükbabamın mirasını güvence altına almak istemesine kızamıyordum.

Zaten bizim evliliğimizin gerçek olduğu tek yer yatak odamızdı. Ruhlarımızda değil.

Kalplerimizde hiç değil.

Sadece kâğıt üstünde ve yatakta.*

Yüzümün yanını ovuşturup iç geçirdim. “Kanlı beyaz çarşaf gösteremem onlara, bu kesin.”

“Zaten öyle bir çarşaf da kalmamıştır,” dedi Jonas.

Gözlerimi kısıp ona baktım. Jonas yerinde kıpırdandı, deri ceketinin yakasıyla oynamaya başladı.

“Doğum kontrolü,” dedim sonunda, Elena’yla duşta seviştikten sonraki konuşmamızı hatırlayarak.

Jonas kaşını kaldırdı. “Lütfen bana kullandığınızı söyle.”

Yüzümü buruşturup sandalyeme eğildim, bilgisayarda tarayıcıyı açtım. “Ona Dr. Martin’den randevu ayarlıyorum ve başlayacak. Reçeteyi Miles’a da ileticeğim.”

“Bu onu tatmin eder mi sence? Teknik olarak, Elena bambaşka bir sebeple de doğum kontrolüne başlayabilir. Hem Miles bir varis istemiyor muydu? Bu durum sana nasıl yardımcı olacak ki?”

“Varis maddesiyle ilgili gerçek bir zaman baskısı yok. Doğum kontrolü, cinsel olarak aktif olduğumuzu gösterir. Reçeteyi doldurmayı bıraktığında, bu da hamile kalmaya çalıştığımızın kanıtı olur.” Online randevu sistemine not düşüp kimlik bilgilerini girdikten sonra göndere bastım. “İşe yarayacak.”

Yaramalıydı.

Flaming Chariot’ta kaybettiğimiz üç çalışan için potansiyel yeni adaylara göz attıktan ve Ivers International ekibiyle bir istihbarat toplantısı planladıktan sonra Jonas ofisten çıktı. Tam o anda telefonum neredeyse masadan titremeye düşecekti.

Odada, ahşap dosya dolabının üstünde duran sarkaç şek-

* Kendine bunu söylemeye devam et, dostum.

linde bir masa aksesuarı, sağa sola salınarak dikkatimi dağıttı. Telefonu elime alırken huzursuzluk içimi kapladı.

Ekrana bakıp sinirle kabul tuşuna bastım, düşünmeye bile fırsat vermedim.

“Carmen,” dedim, tiz sesi hoparlörü dolduracak diye beklerken karşıma düşük tonda bir erkek sesi çıktı.

“Anderson.” Rafe’in sesi, alışık olduğumdan farklıydı. Sert ve soğuktu. “Seninle konuşabilmek için seni kovalamam gerekecek sanmıştım ama anlaşılan karımla konuşmaya hâlâ eskisi kadar heveslisin.”

“İnan bana,” dedim masama yaslanıp bir ayağımı diğerinin üzerine atarken, “O dişi şeytanla ilgili hiçbir şeyde hevesli değilim.”

Bir homurtu çıkardı. “Her neyse, Carmen hakkında konuşmak için aramadım.”

Elbette o yüzden aramamıştı. Zaten Carmen’le ilgili her konuşma, onunla ilgili umutsuzluğu kabullenmeyle sonuçlanıyordu. O artık denizin ortasında sürüklenen bir enkazdı, herkesin de göz göre göre seyrettiği bir enkaz.

“Kızım nasıl?”

Boğazımın gerisinde bir kahkaha kıpırdandı ama yuttum. Rafe’in birazdan ne söyleyeceğini dikkatli bir şekilde yönetmem gerektiğini biliyordum. “Onu bilerek saldırıya uğrattıktan sonra mı diyorsun? Duruma göre gayet iyi sayılır.”

Dünden beri kendimi iki kez onun sıcak, dar bedenine gömmüş olduğumu söylemek dilimin ucuna geldi ama bu yangına şimdi körükle gitmek istemedim, içimdeki dürtüyü bastırdım.

“Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok,” diye karşılık verdi Rafe. Onu gözümde canlandırabiliyordum, başparmağındaki o kocaman yüzüğün kenarını parmaklarıyla yokluyor, otobüs durağında bırakılan kartın üzerindeki arma ile aynı işarete bakıyordu. “Sadece annesinin mesajlarına cevap vermeyeli epey oldu. Endişelenmeye başladık.”

“Belki de evliliğinin nasıl başladığıyla ilgili saçma sapan yalanlar yaymasaydınız, sizinle konuşmaya daha istekli olurdu.”

“Yalan olan neydi tam olarak, Kal?” Bir an sessiz kaldı, sanki cevabımı bekliyordu ama konuşmama fırsat vermeden devam etti. “Düğün kıyafetini giyerken nişanlısını öldürmedin mi? Benim o törende bulunmama neden olup küçük kızımın elini çalarken izlememi sağlamadın mı, zaten ondan önce erdmini de çalmışken?”

“Sana hiçbir şeyi *zorla* yaptırmadım. Durumu sundum ve karar vermen için sana bir fırsat verdim. Sen de onun o medya akbabalarıyla yaptığı sözleşme yerine güvenliğini seçtin.”

Hattın öteki ucundan bir hırıltı geldi. Gözlerim boş ofise dikildi. *Ağlıyor muydu?* “Gerçek şu ki, Doktor Anderson,” dedi boğazını temizleyip. “Biz Elena’nın eve dönmesini istiyoruz. Onu geri alabilmek için ne gerekiyorsa yapacağım ama lütfen artık onu esir tutma. O benim... *bambinam*”.

O son iki kelimelik dramatik İtalyanca eklemesiyle sesi kırıldı. Ve o anda bir düşünce beynimde şimşek gibi çaktı. Yavaşça ayağa kalktım, öfkem midemde keskin bir asit gibi kıvrıldı.

“Ne yapıyorsun, Rafe?” diye sordum. Gözlerimi, sahip olduğum tek çerçeveli fotoğrafa diktim. On altı yaşındaki hâlim, Rafe ve Carmen’in yıldönümü partisinde aralarında duruyordum. Carmen kolunu belime dolamış, beni kendine bastırmıştı, yıllarca kaldığım o tarafa, bir aptal gibi.

O fotoğrafı neden hâlâ sakladığımı bilmiyorum.

Rafe orada da bön bön bakıyordu. Tıpkı Carmen’in istediği gibi. Sonra bir gün artık öyle değildi.

Hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Sanırım şimdi bu kadar kaçak dövüşmesinin nedeni de bu. Her şey bir tuzak kokuyordu. Beni kendi planının içine çekmeye çalışıyor oluşu kanımı kaynattı.

Hele ki, bu küçük anlaşmamızı başlattığımdan beri benden tek bir iş bile istememişken. Başta bunu emekliliğimi kabul ettiğine yormuştum ama belki de planı en başından beri, beni daha yaratıcı bir şekilde devre dışı bırakmaktı.

* (İtl.) küçük kızım anlamına gelmektedir. -ç.n.

Sarkacın o rahatsız edici tıklamasıyla, gözümün altındaki kas seğirmeye başladı.

Bir an sonra Rafe boğazını temizleyip konuşmaya devam ettiğinde, sesi artık üzgün değil, buz gibiydi. “Para istiyorum. Beni Bollente anlaşımasında mahvettin. Bu işten kurtulmak için Ricci işinin ciddi bir kısmını elden çıkarmak zorunda kaldım.”

“Kızını satmanı ben söylemedim,” dedim. “Yatağıma gelmesini de ben istemedim.”

“Tıpkı Carmen’i de senin çağırmadın gibi değil mi?” diye tısladı. Her geçen saniyede daha da öfkелendiği belliydi.

Carmen hep bana geldi, demek istedim. Ben hiçbir zaman ona gitmedim.

Ama söylemedim.

Derin bir nefes aldım, içimde bir baraj gibi kabaran öfkeye karşı kendimi tuttum. Gözlerimi sarkacın o düzgün salınımına odakladım. Her şeyi susturdum. Geriye sadece bir ses kaldı.

Tik.

Tik.

Tik.

Tenimin altında bir kaşıntı gibi kıpırdayan gerginlikle masanın çevresinden dolaştım. Çekmeceyi açıp tabancayı çıkardım. Namluya hizaladım. Sinirlerim tetiği tutan elimde titriyordu. Emniyeti açtım ve tetiğe bastım. Kurşun odanın içinde yankılandı.

Çerçeveye saplandı. Cam parçalandı, şiddetle dağılırken sarkaç yerinden fırladı. Yere düştü, bir kolu kırıldı ve sonunda... sessizlik.

“Beni duyuyor musun, Anderson?” dedi Rafe. “İki seçeneğin var: Para ya da bağlılık. Hizmet biçiminde, yeminli, eksiksiz bir sadakat. Aksi hâlde... ölü bir adamsın.”

Telefonu kulağımdan çekip tabancayı tekrar çekmeceye yerleştirdim ve görüşmeyi sonlandırdım.

Biraz sonra Elena’yı arka bahçede buldum. Bir karton kutu-

dan toprak torbalarını çıkarıyor, çimenlerin üzerinden sürükleyerek çitlerin dibine kurduğu geçici çalışma alanına taşıyordu.

Marcelline birkaç metre ötede durmuş, mavi seramik kupadaki çay poşetini demliyor, Elena'yı sessizce izliyordu.

Yüzüne yapışan terli bir saç geriye iten Elena, ardından ellerini kalçalarına koyup bahçeyi inceledi. Üzerindeki lavanta rengi elbise, kalçasının ağır kıvrımlarını kusursuz biçimde ortaya çıkarıyordu ve ben ona doğru yaklaşıırken, onu o kalçalardan tutup kendime çektiğim o gece aklıma hücum etti.

Bir anlığına, başka hiçbir şeyi düşünmeden sadece onun varlığında kaybolabileceğimi fark ettim. Taze çiçekler ve deniz havası taşıyan yumuşak bir bahar öğleden sonrası gibiydi Elena ve bu his beni sarıp sarmalayıp, hayatımdaki diğer tüm çirkin gerçekleri silip süpürüyordu.

Zorluklardan kaçan biri hiç olmadım ama önümde duran bu kadına, bu kaostan içine çektiğim insana baktığımda, ilk kez kaçmayı istedim. Keşke bu hayat Elena'nın hak ettiği gibi bir hayat olsaydı.

Ben daha yanına varamadan arkasını dönüp bana baktı, "Sakin kızma," dedi. Yüzünde sevinçten bir parıltı vardı, o katı çizgilerini silip süpüren bir yumuşaklık. Ancak tutkulu bir sevimlinin ardından gelen, o tanıdık ışıltıydı bu.

"Neden kızayım ki?" diye sordum, yanağını avucumla çerçeveye alarak. Başparmağım gözünün altındaki morluğa dokundu, şişlik ve renk dünden bu yana belirgin şekilde azalmıştı.

"Çünkü bahçeni mahvetmek üzereyim," dedi, toprak torbalarını işaret ederek. "Ve ne yaptığımı hiç bilmiyorum. Marcelline, Wikipedia sayfasını okuyacaktı ama..."

Gözlerini yuvarlayarak bakışlarını evin kâhya kadınına çevirdi. Marcelline omuz silkti, çayından bir yudum aldı. "Bahçivanlık iş tanımımda yok," dedi kayıtsızca.

Elena burnundan homurdandı. "Kaçırılmamda yardımcı olmak da değildi, değil mi?"

* Haha. Doğru bir nokta.

Bu kelimeyi, kaçırmak, böyle umursamazca kullanışı içimi burktu. Kız kardeşleri ona, haberlerde çıkanları ne kadar anlattı acaba? Tüm bunlara bakışını değiştiriyor muydu?

Boğazımı temizleyerek elimi geri çektim, ceketimin cebine soktum. “Önümüzdeki birkaç gün yoğun toplantılarım var ama hafta sonu yardım edebilirim belki.”

“Ciddi misin?” Kaşları kalktı, dal parçalarıyla işaretlediği dikdörtgen alanı gösterdi. “Çiçek dikmekten anlar mısın peki?”

“Uzmanlık eğitimimde başarılı bir üçlü bypass ameliyatında asistanlık yaptım,” dedim. “Ve hayatında göreceğinden daha fazla açık yarayı diktim. Bitkilerle de başa çıkarım herhalde.”

İkisini bahçede bırakıp Asphodel’e geri döndüm.

Kütüphaneye geçip derin koltuklardan birine gömüldüm, midemde giderek büyüyen o tuhaf hissi bastırmaya çalıştım. Bu his tam olarak acı değildi, daha çok mide bulandıran bir dalga gibi sahile çarpıp duruyor ama hiçbir zaman tam olarak çekilmiyordu.

Elli yıllık bir şişe viskinin kapağını açtım, bardağa üç parmak kadar koydum. Elimin değdiği ilk kitabı aldım ve şömine- nin önündeki deri koltuklardan birine yayıldım.

Kitabı dizimde dengeleyip açtım, gözlerimi sayfalara diktim ama hiçbir şeyi gerçekten okumuyordum. Kalbim hızlı atıyordu. Midemdeki yanma hissinin farkındaydım. Riccilerin beni yine kandırdığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum.

Çünkü işin özü hep buydu. Eğer Rafael’le tanıştığымda bana sunduğu o lüks vaadi ve rehberliği olmasaydı, bugün hayatım bambaşka olabilirdi.

Belki kız kardeşimle sağlam bir ilişkimiz olurdu.

Belki gerçekten *aşk* için evlenmiş olurdum, oyundaki taşları dizmek için değil.*

Belki de annemin hep hayalini kurduğu tıp kariyerime hâlâ sahip olurdum - öldürdüğüm canların kefareti için onu feda etmek zorunda kalmazdım.

* Bence bu bölüm, Kal’ın bir çok seçimini ve düşüncesini bilinçaltında yönlendiren kendi travmasını gösterdiği için son derece önemli.

Birkaç dakika sonra kütüphane kapısı gıcırdayarak açıldı. Elena içeri süzüldü, kapıyı kapatıp bana doğru usulca yürüdü. Tam önümde durdu.

“İyi misin?” diye sordu. “Bahçede...biraz gergin görünüyordun.” Bakışlarını elimdeki kitabın sırtına kaydırıp, yüzünü buruşturdu. “Ah, Dorian Gray mi? Yaşının ilerlemiş olduğunu biliyorum ama otuz iki günümüzde genç sayılır. Dünyanın en yaşlı adamı yüz on beş yaşında biliyor musun? Hâlâ vaktin var.”*

Kitabı bir çıtırtıyla kapattım, yan masaya fırlattım ve bir elimle atılıp Elena’nın bileğini yakalayarak onu kucağıma çektim. Elena küçük bir çığlık attı. Ardından dizlerinin üzerine oturarak beni bacaklarının arasına aldı, ıslak sıcaklığı tam üzerimde, sertleşen aletimin üstüne yerleşti.

Bedenim, sanki uzun süredir bekliyormuş gibi anında tepki verdi.

“Dünyanın en yaşlı adamı gerçekten o kadar yaşlı mıymış?” diye sordum, burnumu çenesinin hattı boyunca gezdirerek.

Ürperip titredi, omuz silkerek kollarını boynuma doladı ve üzerimde ileri geri kaydı. “Hiçbir fikrim yok ama seni o moudundan çıkardı, değil mi?”

Derin bir nefes vererek başımı biraz geri çekip gözlerinin içine baktım. “Beni dağıtan *sensin*. Sanırım bunda doğal bir yeteneğin var.”

“Ah.” Gülümsedi, dilinin ucunu kulağımın kıvrımına sürüp bir ısıklıkla kulak mememi ağzına aldı. “O zaman bunu telafi edeyim.”

Elini boynumdan çekip göğsümden aşağıya kaydırıp, pantolonumun içine daldı. Dirseğini kırarak büyüyen sertliğimi kavradı, başparmağını ıslak ucunda gezdirdi.

Başımı geriye yasladım, uzun bir nefes bırakırken stresim yavaşça çözülüp yaklaşan boşalmaya dönüştü.

“Birileri beni özlemiş,” diye fısıldadı, sıcak tenimi ritmik hareketlerle okşayarak. Aşağıya uzandı, pantolonumun düğmesini

* Bu bölüm 2021’de yazılmıştı, o yüzden şu an dünyanın en yaşlı insanı kaç yaşında hiçbir fikrim yok. Ancak mesaj hâlâ geçerli!

açtı, fermuarı çekip beni dışarı çıkardı. Sonra dizlerini kaldırıp kendini yukarı doğru çekti.

“Her zaman,” diye hırıldadım, elbisesini uyluklarına kadar sıyırıp kumaşı yumruklayarak yukarıda tuttum. Onun ıslak dudakları kendini bana açtığında, çiy kaplı bir gül yaprağı gibi parıldadığında, göğsümden boğuk bir inilti yükseldi. “Lanet olsun, küçüğüm. Sen hiç külot giymez misin?”

Gülümsedi, beni kavrayıp birlikteliğimizi hizaladı. “Hayır ve artık asla giymeyeceğim.”

Yavaşça çöktü, beni santim santim içine aldı, ta ki kalçası uyluklarımın üzerine oturana kadar.

En dipte birleştiğimizde keskin bir nefes çekti, boğazı hareket etti. Eli saçlarıma uzanıp parmaklarını aralarına daldırdı.

Kalçalarını döndürerek yavaşça yukarı aşağı kayd, ne yaptığından tam emin değilmiş gibi temkinliydi ve bu, mideme yeniden o tokadı indirdi. O tamamen deneyimsizdi. Bu bana bambaşka bir endişeler dizisi veriyordu.

Yine de böyle hissederken umursamak neredeyse imkânsızdı. O, lanet olası dünyanın üzerinde cennet gibi hissettiriyordu. Cehennemde kaybolmuş ruhumu kurtarmaya inmiş bir tanrıça gibiydi.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı, yanaklarına hafif bir pembe düşerken.

“Tanrım, neden özür diliyorsun?” Kelimeyi zorla çıkarabildim. İçimde, beni yıldızlar yağmuruna boğan o sıkılık varken konuşmak zordu. Ellerim kalçalarına kenetlendi, onun ritmine tutundum.

“Ben... Bu benim için çok yeni. Berbat etmek istemiyorum.”

“Berbat edemezsin,” dedim, o tam o tatlı noktayı bulup daha sert inmeye başladığında dudaklarımı ısırarak. “Böyle devam edersen, hazır olmadan önce içine boşalacağım.”

“Ah, kahretsin,” diye inledi, sırtını geriye attı. İç duvarları titriyor, beni kısıkrarak sıkıyordu. “Bunu...kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun ama kulağa...çok güzel geliyor.”

“Benim küçük sürtük karım, kontrolümü kaybetmemi seviyor, değil mi?”

Başını salladı. Parmakları elimi buldu, onu kaldırıp kendi boynunun stnuna sardı. Kalçalarını saat yönünün tersine çevirdiği o kıvrım, kasıklarına elektrik gibi çaktı. Taşaklarım kasıldı, boşalma üzerime çöktü, geri tutamayacak kadar büyümüştü. Aynı anda hem boynunu sıktım hem de ii kasıla kasıla beni boşalmaya zorladı.

Gözlerimin önünde beyaz lekeler çaktı, mümkün olan en derine boşaldım. Ritmik kasılmaları son damlama kadar beni çekti. Başını boynuma düşürdü, dişlerini tenime gömdü, acı tatlı bir ıslaklıkla derimi delene kadar ısırđı.

Sonra dilini boynum boyunca gezdirdi ve geri çekilip dudaklarını benimkilerle mühürledi, beni kurtuluşa götüren ama tam ucunda beni durduran bir pckt. Dişlerinin gerisindeki metal tadı alınca, neredeyse yeniden boşalacaktım.

Bir süre sonra, bacaklarına tekrar his geri dönene kadar göğsüme yaslanmış halde gevşekçe yattığında, daha önce hissettiğim o tanıdık uğursuz his geri geldi ama artık bambaşka bir hedefi vardı.



22

Elena

“Sana söylüyorum, kadın aklını kaçırıyor.”

Gözlerimi devirdim, dışarıdaki sürülmüş toprağı taradım, geçen ay ektiğim bahçede hâlâ kayda değer bir gelişme göremeyince iç geçirdim. Gövdeler yavaş yavaş toprağın üstüne çıkmaya başlamıştı ama henüz hiçbir çiçek açmamıştı. Kısa bir çiçeklenme süresine sahip olduğu söylenen gündüz zambakları bile.

İçimdeki bir parça, evin çevresini saran ölüm havasının çiçekleri yerin altında kalmaya zorladığını düşünmeye başlamıştı, orası daha güvenliydi belki de.

Belki de Kal’ın gelip toprağı ayıklamama ve hazırlamama yardım etmesi, oradaki yaşamı söküp atmıştı.*

Mutfak lavabosunun üzerindeki pencereye yerleştirilmiş saksıya ters ters baktım. Marcelline’in diktiği nane, güneşte büyümeye devam ediyor, saksının dışına taşıyordu.

Telefonda hoparlörden gelen sesteyse Ariana, annemin beni ne kadar özlediğinden bahsetmeye devam ediyordu.

“Her gece senin balkonuna oturuyor, sanki ölmüşsün gibi dışarı bakıp duruyor,” dedi.

Bu sözler içimde bir yerleri burktu. Ailemin kalbini kıran kişi olma düşüncesi, hoşuma giden bir şey değildi. Kendi ni-

* Bu, Elena ile Persephone arasındaki paralelliklerden biri olarak dahil etmek istediğim ama aynı zamanda biraz tersine çevirmek istediğim bir fikirdi. Elena’nın yaşam ile ölüm arasında gidip gelen modern bir Persephone gibi olması fikri ama ironik olan şu ki, bitki yetiştirme ya da onları hayatta tutma konusunda gerçekten çok kötü.

yetleri her zaman bencil olmasa da bu dünyadaki mutsuzluğa katkıda bulunmamak hep benim görevim olmuştu.

Çocukken bile bu düşünceyle kendimi yiyip bitirirdim. Ailemin istediği gibi bir evlat olabilmek için elimden geleni yapardım. Mükemmel küçük mafya prensesi...uysal, itaatkâr, gururlarını okşayacak ne varsa yapmaya hazır.

Sırf babamın gözlerinde bir nebze gurur görebilmek, anneminse bana kendisinin genç ve başarısız bir yansımasıymışım gibi bakmaması için.

Yine de şu an bulunduğum yerde, olduğum kişi haline onların seçimleri sayesinde gelmiştim. Bu durumda annemin yapabileceği en az şey bana biraz nefes almak için alan tanımaktı ama hâlâ beni suçlu hissettirmeye çalışıyor, hâlâ beni kontrol etmeye çalışıyordu. Artık aynı kıtada bile değildik üstelik.

“Amerika’da insanlar büyüyüp evlendikten sonra genelde ailelerinin evinden ayrılır,” dedim Ariana’ya, nane bitkisindeki kuru bir parçayı koparıp çöp öğütücüsüne atarken. “Hatta bu kadar geç çıkmış olmam bile utanç verici.”

“Zaten çıkmama izin verilmezdi ki,” dedi Ariana. Telefonu elime alıp görüntülü görüşmeyi yeniden başlattığımda, ekranın diğer tarafında gözlerini kameraya yaklaştırmış, su çizgisine ince bir makyaj uyguluyordu. “Kal seni zamanında kaçırdığı için şanslısın.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Kulağa pek tekin gelmedi. Bana söylemediğin bir şey mi var?”

Küçük ve yamuk gülümsemesini takındı, manikürlü parmağıyla kestane rengi saçlarını kıvrırarak. “Yok ya, pek bir şey değil. Sadece...sen gidince bazı şeyler değişti.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum. Herkes birdenbire sus pus oldu. Babam çalışma odasından neredeyse hiç çıkmıyor, çıktığında da gözlerinde tuhaf bir bakış oluyor, sanki...”

Sustu. Tezgâhın mermer kenarını sıkıca kavradım, devam etmesini bekledim. “Sanki *ne*?”

“Sanki yaşayan bir ölü gibi.” Ariana kameranın arkasına doğru bakıp çocukluktan beri yaptığı bir jestle gözlerini hafifçe devirdi. “Her neyse...evlilik hayatı nasıl gidiyor? Nerede olduğunuzu çözebildiniz mi? Annem hâlâ seni bulmaya kafayı takmış durumda.”

Konunun bu kadar hızlı kapatılmasına içim sinmese de onunla birlikte ilerlemeye karar verdim. Sonuçta kız kardeşlerim tehlikede olacakları bir konuda sessiz kalacak insanlar değildi. En azından kendime sürekli bunu söylüyordum.

Kal’ın yine bir toplantıya gittiği sırada koridordan kütüphaneye geçtim, sessizce içeri süzüldüm.

Son haftalarda aramız fiziksel olarak bir hayli yakınlaşmıştı. Kal adeta taştan bir heykeldi ve her seviştiğimizde, dış katmanından minicik bir parça daha kırılıyordu ama o parçalar o kadar küçüktü ki, ilerleme kaydediyormuşum gibi hissettirmiyordu.

Kal, eski bir duvar saatinin zembereği kadar gergindi ve her temasımızda tüm öfkesini o ana boşaltmaya çalıştığı çok netti.

Bundan şikayetçi olduğum sanılmasın. Vücudum sürekli olarak daha önce farkında bile olmadığım yerlerde ağrıyor, zihnimse her gece o haz dalgasıyla alıp başını gidiyordu. Sorun, bu deneyimin bir lunapark treni gibi olmasıydı ve görevli beni bir türlü indirmiyordu.*

Ve asıl mesele, onun bana açılmasını *istememdi*. O geceki saldırıdan sonra artık bu çekimi saklama derdinden vazgeçmiştim. Şimdiyse her fırsatta bu arzuyu yaşıyor, gizlemek yerine sahipleniyordum.

Bazen onun kalbini ısıtmak için ofisinde gezinir, masa kenarına oturur, o emlak sözleşmeleri ve tıbbi hatalarla ilgili davaları incelerken yavaşça bacaklarımı aralardım. İlginçtir ki bu davalar hiçbir zaman ona ait değildi. Yine de tıp dünyasını sarsan büyük davaları güncel olarak takip etmeyi severdi, “*her ihtimale karşı*,” derdi hep. Sonra, ne sunduğumu fark ettiği anda çalışmayı bırakır, onun yerine bana yönelirdi.

* Tanrım, bir kâbus olmalıydı.

Bazen de önemsiz sorularla başlayıp onu sinirlendirene dek soru sorar, asıl öğrenmek istediğim şeye onu böylece ikna ederdim.

Mesela babasını hiç tanımadığını ya da annesi öldükten sonra kardeşleri olduğunu öğrenmesi gibi.

Ya da ne kadar yoksul bir çocukluk geçirdiğini ve onun bu hayattan babamın yardımıyla kurtulduğunu.

Sebepler ne olursa olsun, onun buz tutmuş kalbini eritmeye çalışıyordum ve her geçen gün, ona olan bağlılığım katbekat artıyordu. Ki bu, başlı başına bir sorun değildi ama evliliğimizin başında hissettiklerimle kıyaslandığında öylesine keskin bir zıtlıktı ki. Üstelik annemin bir zamanlar söylediği şeylerle fazlasıyla örtüşüyordu.

“Zamanla onu sevmeyi öğreneceksin,” demişti. Her ne kadar bağlam ve damat tamamen farklı olsa da haklı çıkmış olmasının bende yarattığı isyan duygusuna engel olamıyordum.

Bunların hiçbirini Ariana’ya anlatmıyordum elbette. Onun bildiği kadarıyla Kal’la ilişkimiz gerçektir ve derindi - annemle babamın aramıza sokmaya çalıştığı tüm zehre rağmen. Boston’daki herkesin kaçırıldığımı düşündüğünden her bahsettiğinde, ailemin olayları çarpıtma alışkanlığını hatırlatıyor, konuyu dramatize ettiklerini söylüyordum. O da genelde hak verip geçiyordu.

Teknik olarak kaçırıldığım doğrudur. Bu konuda haksız sayılmazlardı.

Ancak olayın tamamını da bilmiyorlardı.

“Her aradığında sadece benden konuşuyoruz,” dedim şimdi, düşüncelerimi dağıtmak için konuyu değiştirmeye çalışarak. “Artık bıktım kendimden. Sen ve Stella’dan ne haber?”

“Stella’dan hiç yeni bir şey çıkmaz zaten,” dedi Ari, burnundan kıkırdarak. “Ama birkaç haftaya kadar bir gösterim var.”

Yüreğim aniden mideme indi. “Siktir, değil mi? Gösterin vardı...”

“Aynen.” N harfini abartılı şekilde patlatıp dudaklarını büz-

dü, bana kendimi tam bir pislik gibi hissettirdi. “*Fındıkkıran*. Okulun İlkbaharda Noel etkinliği için. Bana kalırsa saçma bir zamanlama ama bu temada olması daha kolaymış.”

Göğsümde keskin bir suçluluk duygusu belirdi. Katıldığım önceki tüm gösterileri düşündüm. İlk mayosunu giydiğinden beri hiçbirini kaçırmamıştım. “Orada olacağım,” dedim.

Ariana gözlerini bir kez kırptı. Sonra bir kez daha. “Tutamayacağın sözler verme.”

Bu tavrının nereden çıktığını anlayamıyor, evde bana anlatılmayan bir şeyler olduğunu düşünmeden edemiyordum. Aynı sözü bir kez daha verdim - bu kez tüm kalbimle - ama ancak sonrasında, bu sözü yerine getirmenin ne kadar zor olacağını fark ettim.

Telefon görüşmemiz bittikten bir süre sonra Marcelline, beni Flaming Chariot’a bırakması için bir şoför gönderdi. Anem, yüzümü gördüğü anda gözyaşlarına boğulunca hemen telefonu kapatmak zorunda kalmıştık.

Arabanın kapısını açıp dışarı adımımı attım, şoföre artık gidebileceğini işaret ettim. Çantamı koluma sıkıca bastırarak kaldırımda bir süre durdum, bu bara son gelişimi hatırladım.

Derime batan iğneyi, Vincent’in bana yukarıdan bakan bakışlarını, ardından gelen saldırıyı, hepsi tek tek zihnime üşüştü.

Boğazım düğümlendi, nefes almakta zorlandım. Kollarımda ürpertiler belirdi, omurgamdan aşağı keskin bir ürperti indi.

Normal bir insan Kal’ın bu sorunu çözme şeklinden rahatsızlık duyabilirdi ama ben bir an bile pişmanlık duymamıştım. Belki her günümüzü yoğun fiziksel aktivitelerle geçiriyor olmamızın bunda etkisi vardı - belki de yalnızca çok yorgundum - ama yine de onun bu işi kesin bir biçimde çözmesini seviyordum.

O anlara dair anıları hep zihnimin en kuytu köşesine itmiştim ama şimdi yeniden bu barın önünde, kabuslarımın yüzüyle karşı karşıya kalınca kaçma isteğiyle dolup taştım.

O sırada yandan gelen hafif bir kahkaha dikkatimi dağıttı.

Başımı yavaşça çevirdim, kaslarımın gerildiğini, içimin sıkıldığını hissettim. Siyah saçlarını iki Fransız örgüsüyle toplamış bir kız birkaç adım ötemde duruyordu. Benimle aynı pozisyonda - kolları göğsünde kenetli, bara dik dik bakıyordu.

Burnumu kırıstırıp başımı başka yöne çevirdim, damarlarımda hızla dolaşan sinirleri yatıştırmaya çalıştım.

Travmatik bir olaydan sonra insanın şeytanlarıyla yüzleşmesi için ne kadar zaman geçmesi gerekirdi?

“On altı.”

Gözlerim kocaman açıldı, yanımda dikilen kıza tekrar baktım. Şeffaf siyah bluzunun eteğini çekiştiriyor, başını iki yana sallıyordu. Bir anlığına panikledim - acaba az önce düşündüklerimi yüksek sesle mi söylemişim?

Bana yan bir bakış attı, ellerini bıraktı. “Son birkaç haftada bu bara on altı kez geldim. Ama içeri girmeye hiç cesaret edemedim.”

İçimde bir rahatlama dalgası yükseldi, hızlıca nefes verdim. Kızı daha dikkatli inceledim. Baştan aşağı siyah giyinmişti, paçaları kıvrılmış dar kot pantolonu, boynunda reçineden yapılmış ayçiçeği kolyesiyle tek renkli parıltı oydu.

Gözleri bile - sıcak ama karanlık ve temkinli - kıyafeti kadar hüznü yansıtıyordu. Ariana olsaydı, bu sadeliği kesinlikle yargı-lardı. Kulaklarımda adeta onun alaycı sesi çınlıyordu.

“*Sürekli siyah giyen insanlar normal değildir,*” derdi kız kardeşim. “*Ya Şeytan’a tapıyorlardır ya da kendilerinden nefret ediyorlardır. Bu yemyeşil dünyada binlerce renk varken, içinde hiç renk barındırmayan birini seçmek akıl kârı değil.*”

Sonra da annem, neden düzgün bir erkek arkadaş bulamadığına şaşar dururdu.

Bu kızın solgun teni ve incecik bedeniyle o kıyafeti birleştirdiğinde, rahatlıkla bir vampir sanılabilirdi. Belki de içeri giremeyişinin sebebi *buydu*.*

* İRONİ.

“Sana içeridekiler mi korkutucu geliyor?” diye sordum sonunda, aramızdaki sessizlik rahatsız edici bir hâl alınca.

Dudaklarını büzdü. “Ona yakın bir şey,” dedi.

Bir süre daha sessizlik çöktü. Saçlarımı kulaklarımın arkasına atıp omuz silktim. “Beraber gidebiliriz,” dedim. “Sahibini tanıyorum. O içerideyken başıma bir şey gelmesine izin vereceğini sanmıyorum.”

En azından bir daha değil.

Kal, aynı hatayı iki kez yapacak biri gibi gelmiyordu bana.

Kız başını yana eğdi, beni baştan aşağı süzdü. Ayaklarımı birbirine sürterek yerimde kıpırdandım, bu dikkatli bakış altında huzursuz hissettim. Özellikle bu lacivert elbisenin altına iç çamaşırı giymemiş olmamı o anda büyük bir pişmanlıkla anımsadım. *Her şeyi* hissedebiliyordum, bakışlarının ağırlığını bile.

“Kal’ı tanıyor musun?” diye sordu.

Sol elimi kaldırıp yüzüğü hafifçe oynattım, güneşte parlayan taş ışıldarken Kal’ın adını bilmesinden içimde kıskançlık acı bir çizik gibi geçti.

Bunu bastırmak yerine kabul etmek daha iyiydi belki de.

Yanaklarını şişirip alçak bir ısıklık çaldı, topuklarının üstüne geriye doğru yaslandı. “Vay canına...demek *gerçekten* tanıyor-sun. Sen Elena olmalısın.”

Aramıza elini uzattı, yarım bir gülümsemeyle bekledi. Avucuna boş boş bakıp sonra tereddütle tuttum, Babamın öğrettiği şekilde iki kez sıktım.

Başka bir şey söylemeyince elini geri çekti, dudaklarını birbirine bastırdı. “Bu arada ben Violet,” dedi.

“Ah,” dedim, yüz hatlarını yeniden tararken. Acaba bir yerden tanıyıp tanımadığımı çıkarmaya çalışıyordum. Aplana’da pek keşfe çıkmamıştım aslında. Kal’la birkaç kez çiftçi pazarına gitmişliğim vardı, bir de Marcelline ile kuzeydeki fırından kek almıştık.

Son halk içine çıkışım pek iyi bitmediğinden, kendimi evde

inzivaya çekmiştim. Zaten De Luca soyadını alsaydım da aynı şekilde münzevi bir hayata geçeceğim kesindi. En azından Kal'ın karısı olarak, kimse beni sosyal etkinliklere katılmaya ya da ev sahipliği yapmaya zorlamıyordu - hatta Kal çoğu zaman sosyal etkileşimden uzak durmayı teşvik ediyor, kendini Asphodel'e kapatıp zamanını benimle geçirmeyi tercih ediyordu.

Arkadaş edinmemi engellemiyordu ama tüm zamanını benimle geçirmek istemesi hoşuma gidiyordu. Bu nedenle onu caydırmak için hiçbir şey yapmıyordum.

"Benim kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" dedi o an. Bu kez kahkahası kısa bir öfke kırıntısı barındırıyordu.

"Üzgünüm," diye aceleyle karşılık verdim. "Adadayım daha çok yeniyim ve-"

Elini kaldırıp başını salladı. Başparmağının ucunda yeşilimsi bir ton gözüme çarptı. Parmak izlerine işlemiş gibiydi, sanki rengi derisinin altına aitti.

"Gerçekten sorun değil. Ben kimseye ondan bahsetmem. O da benden kimseye neden bahsetsin ki?"

Kaşlarımı çattım. İçimde tuhaf bir kıskançlık boğazıma oturdu - nedenini tam anlamasam da. "Onu nereden tanıyor-sun?" diye sordum.

Bir süre gözlerini benden ayırmadan sessizce baktı. Sessizlik öyle uzun sürdü ki, kıskançlığım yerini sinirli bir yanmaya bıraktı. İçimde bir yer ona patlamak, tepki göstermek istedi ama kendimi frenledim. Kal'ın benden önce bir geçmişi olabileceğini kabul etmek, mantıklı olan düşünceydi.

Sonuçta yaşananların çoğu bizim aramızda herhangi bir şey gelişmeden çok önce olmuştu. Hislerim ne kadar uzun zamandır var olsa da hiçbir zaman karşılık görmemişti. Şimdiyse her şey daha karmaşıktı ve onun ne düşündüğünü kestirmek imkânsızdı.

Muhtemelen hâlâ aynı yerdeydi, başlangıçta söylediği gibi beni sadece kullanıyordu.

Ama eğer Hades tarafından kullanılmak böyle bir Şeyse, ben yeraltında biraz daha kalmayı tercih ederdim.

O esnada Violet dudaklarını yaladı, örgüsünün ucuyla oynamaya başladı. Bir çift, el ele tutuşmuş halde yanımızdan geırken denize gitmekten bahsediyordu. Gözlerindeki o koyu bakış aniden hüzünlü ve tanıdık bir hâl aldı. Bu yüzden sorumu yeniden sordum, onu yeniden konuya çekmeye çalıştım.

“Kal’ı nereden tanıyorsun?”

Gözlerini bana çevirip buruk bir gülümsemeye cevap verdi.
“Tanımıyorum.”



23

Kal

Jonas'ın ofis kapısı aniden açılıp, öyle bir hızla duvara çarptı ki, kapı kolu sıvayı paramparça etti. Elena kapıda durmuştu, öfkesi öylesine belirgindi ki, altın rengi irisleri parlıyor, arkasındaki barın loşluğuna inat göz alıcı bir şekilde ışıldıyordu.

“Eğer başka bir kızla yatıyorsan, bunu hemen bilmek istiyorum,” dedi.

Sandalyeme yaslanıp ellerimi kucağımda birleştirdim, onu baştan aşağı süzdüm. Saçları rüzgârda savrulmuş dalgalar hâlinde sırtına dökülüyordu ve üzerindeki küçük mavi elbise, vücudunu benden gizlemeye hiç yeltenmemişti.

Bağımlısı olduğum kıvrımlar, kendi seçtiğim uyuşturucum gibiydi.

Sağımda, Jonas masasından geriye çekilip fedai başvurularıyla dolu dosyayı topladı ama odadan çıkmak için herhangi bir hamlede bulunmadı.

Onu burada gördüğüme şaşırmam *gerekirdi* belki ama şaşırmadım. Saldırıdan sonra, telefonuna gizli bir takip sistemi yerleştirmiştım zaten. Konumunu her an görebiliyordum ama bunun da ötesinde, bazı şeyler insanın doğasında değişmiyordu.

Elena bir kez özgürlüğün tadını aldı mı, onu yeniden kafese koymak kolay olmazdı.

Açıkçası, bu kadar geç kalmasına bile şaşırmıştım. Toprak parçasına bakarak, baharın gelmesini beklemekle kaç gün geçebilirdi ki?

“Elena,” dedim, içimde dolaşan rahatsızlığa rağmen ses tonumu sabit tutmaya çalışarak. Öfkem ona değil, hayatımdaki diğer her şeyeydi. “Şu an meşgulüm. Bekleyebilir mi?”

“*Bilmiyorum* Kal, çünkü cinsel yolla bulaşan hastalıklar hakkında hiç konuşmadık ve az önce dışarıda senin hakkında ilginç şeyler *bilen* bir kızla sohbet ettim.” Dudaklarını kıvrırarak alaycı bir ifadeyle devam etti. “Benim birlikte olduğum tek kişi sensin, bu yüzden *senin* tarafında sorun olmadığını varsayabilirim ama ben? Kim bilir? Görünüşe göre tam bir klişe bakire karakterim, her şekilde deneyimli, üstelik doktor olan bir adama güvenmişim. O daha iyisini bilmeliydi, değil mi?”

“Tanrım...” Yüzümün yan tarafını sıvazlayarak elimle çenemdeki ağrıyı ovdum. Jonas’a dönerek başımla kapıyı işaret ettim. “Çıkabilirsin.”

“Gösteriyi izlemekte sakınca görmezdim,” dedi Jonas.

Ona sert bir bakış attım. Homurdandı ama yine de yerinden kalktı, botlarının yere her zamankinden daha sert vurmasına izin vererek kapıya yöneldi. Elena, Jonas geçebilsin diye bir adım yana kaydı ama gözlerini benden hiç ayırmadı.

“Onu çok hırpalama, olur mu aşkım?” dedi Jonas. Ve ben, ona bakma cüretini bile gösterdiği için kendimi koltuk kolçaklarına tutunarak zor zapt ettim. İçimdeki dürtü, üstüne atlayıp bağırsaklarını kıcıncıdan çekip çıkarmaktı.

Elena dönüp baktı, göz kırptı. Etkilenmiş miydi, yoksa sadece aksanı mı ilgisini çekmişti, anlayamadım. Ama ne olursa olsun, onun varlığı Elena’daki öfke kıvılcımını anında söndürmüştü - sanki parmaklarıyla bir alevi bastırmıştı.

“Sen kimsin?” diye sordu Elena, gözlerini kısarak. Deri ceketinin geniş omuzlarına, dağınık sakalına, üzerinde kara bir bulut gibi dolaşan o tehlike havasına baktı.

Ayağını hafifçe geriye çekti. Jonas fark etmemiş gibi davranırsa da ben o küçük geri çekilmeyi gördüm ve içimde kramplar oluştu.

“Jonas Wolfe. Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi, başını

hafifçe öne eğerek. “Senin onu tanımamana da hiç şaşırmadım açıkçası. Şu köşedeki arkadaş tanıştırma konusunda berbattır.”

Başparmağıyla beni işaret etti. Sabırla sabırsızlık arasındaki sınır, onun varlığıyla giderek silikleşiyordu.

“Sana tabutun içini tanıtmama ne dersin?” dedim, belimdeki silahı kılıfından çıkartırken. Tetiği çekip şarjörü yuvaya yerleştirdim.

Namlu Jonas’ın dizine çevrilmişti. İşaret parmağım tetiğe hafifçe dokundu, içimden geri saymaya başladım - hareket etmesi ne kadar sürecekti?

Ancak hiç oralı olmadı. Elena’ya sanki aralarında bir sır varmış gibi sırıttı. “Pek kibar sayılmaz, değil mi?”

“Değil,” diye usulca onayladı Elena, bakışlarını benimkilerle buluşturarak. Az önceki ateş, yerini daha soluk ama daha içe dönük bir bakışa bırakmıştı.

Gözlerinde gizlenmiş bir huzursuzluk vardı ve bunu ancak birkaç saniye sonra fark ettim. Buraya, o saldırının yaşandığı yere, yeniden ayak basmak ona nasıl hissettirmişti acaba?

Haftalar geçmişti belki ama o anları aşmak zaman alırdı. Belki de içeri dalıp beni sorgulamakla iyileşme sürecindeki bazı adımları atlamıştı.

Ve en sağlam cam bile, yeterince baskı altında sonunda çatlardı.*

“*Güle güle*, Jonas,” diye tısladım, bir gözümü kısarak nişan almamı iyileştirmeye çalıştım. Tetiği çekmeye başlamıştım ki - dışarıda müşteriler olması bile umurumda değildi - Jonas kapıyı hızla açtı.

“Peki,” dedi, dosyayı bana doğru sallayarak Elena’ya başını eğdi. “Sizinle nihayet tanışmak büyük zevkti, Bayan Elena. Eminim yakında tekrar görüşeceğiz.”

* Kal’ın karakterinde en sevdiğim şeylerden biri, başkalarının duygularını geçersiz kılmaktan özellikle kaçınması. Bu özelliğini serinin ilerleyen bölümlerinde daha da net görüyorsunuz ama ben bu yönüne gerçekten bayılıyorum.

Elena başıyla onayladı ama bakışlarını benden hiç ayırmadı. Jonas ise tek kelime etmeden dışarı süzüldü, kapıyı arkasından kapattı.

“Kapıyı kilitle ve yavaşça bana doğru yürü,” dedim, işaret parmağımı gel anlamında kıvrırarak.

Birkaç saniyelik bir tereddüt yüzüne yansıdı ama sonra döndü ve titreyen elleriyle söyleneni yerine getirdi. Yutkundu, boğazı sertçe hareket etti. Ellerini karnına bastırmıştı. Şimdiye dek gördüğüm en uysal ve itaatkâr haliydi.

Az önce ofise öfkeyle dalan o kızla şu an önümde duran arasında neredeyse hiçbir benzerlik yoktu. Bu değişim baş döndürücüydü.

“Şimdi,” dedim, silahı masanın üzerine bırakırken dik oturdum, ellerimi bacaklarımın üstünden geçirdim. “Otur.”

Kaşlarını çatıp etrafına göz gezdirdi; ofisteki diğer sandalye Jonas’ın masasına ait olan, köşeye çekilmiş sandalyeydi.

Kaşları çatıldı, etrafına göz gezdirdi. Odadaki tek diğer sandalyenin Jonas’ın masasının altına itilmiş olan sandalye olduğunu fark etmişti. Yavaşça bakışları yeniden bana kaydı, o tanıdık, tatlı kızarıklık boynundan yukarı doğru yayılmaya başladı.

“Bu uygun olur mu? Arkadaşın geri gelebilir.”

“Kapı kilitliken mi? Pek sanmam.” Kucağıma hafifçe vurarak kaşlarımı kaldırdım, kararsızlığıyla mücadele etmesini izledim. “Gerçekten rahat değilsen, istediğin yere oturabilirsin, küçüğüm,” dedim. “Masaya, yere. Hatta ayakta bile durabilirsin ama ne olursa olsun, benimle konuşman gerek. Ofise girerken savurduğun şeylerden başlayarak.”

Ellerini yumruk yapıp tekrar açarken gözleri odada gezindi, kelimeleri arıyor gibiydi. Sonunda tekrar başını salladı ve aramızdaki mesafeyi kapatarak kendini kucağıma bıraktı.

Üzerindeki elbise, uyluklarına kadar sıyrıldı. O yerleşirken eteğini aşağı çekmeye çalıştım - onu tekrar bu şekilde hisset-

meve can atıyordum ama bir yandan da içinde bulunduğu ruh hâlini fark etmemek mümkün değildi. Şu anda, hızlı ve hoyrat bir sevişmeden çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

“Peki,” dedim, ense kökündeki saçlarına parmaklarımı geçirip başını hafifçe geriye yatırarak. “Dışarıda bir kızla tanışmışsın.”

Yutkundu. Bu pozisyonda gözleri kocamandı, savunmasızdı. Yukarı bakmak zorunda kalırken gözlerinin içi tamamen bana açılmıştı - ve bu manzara içimi ateşe veriyordu.

“O kızın benimle birlikte olduğunu mu düşündün?” dedim. “Yani daha önce birlikte olduğumu ya da şu anda birlikte olduğumu, az önceki suçlaman hâlâ geçerliyse.”

“Seni *bildiğini* söyledi,” dedi usulca.

Başını biraz daha geri çekerek boynunun yumuşak hattına burnumu yasladım, derin bir nefes aldım. Dudaklarımı araladım, dişlerimin üst sırası boynuyla omzu arasındaki morarmış kabuğun üstünden hafifçe geçti.

Hayatım boyunca çok sayıda sanat eseri görmüştüm. Her biri kendi türünde değerliydi ama hiçbirisi onun kadar nefes kesici değildi. Teninin o süt beyazı tuvali, bizim günahlarımızın izleriyle bezenmişti.

“Ben birçok insan tanıyorum, Elena,” dedim. “Tanıdığım herkesle yatmıyorum.” Boynundaki kalın kasa dişlerimi geçirdim, onu kendime doğru çekerken acıyla irkildi.

“O da beni tanıyordu,” diye fısıldadı Elena, parmaklarını gömleğimin yakasında sıktı. “Benim onu tanımamama şaşırdı. Ve bu bana bir şey fark ettirdi...”

Devam etmeyince başımı geri çekip burnumu onun burnuna değecek kadar yaklaştırdım, cevabını bekledim. “Neymiş o?”

“*Seni* neredeyse hiç tanımıyorum,” dedi. Söylediği şey ne kadar yumuşak tonda gelmiş olsa da altına gizlenmiş suçlama netti. Bana inanmak *istediği* belliydi ama kendini buna ikna edemiyordu.

Bir sonraki nefesimi çekmek, sanki közleri yutmak gibiydi. Burnumdan ağır ağır nefes verdim, boğazının tabanında atan nabzının ritmine odaklandım.

Dilimin ağırlığı, konuşmamı zorlaştırdı ama yine de sordum. “Ne bilmek istiyorsun?”

Ve nedense, daha ağzını açmadan cevabının *her şeyi* olacağını biliyordum.



24

Elena

Nasil oluyorsa, o daha tek kelime etmeden önce bile bana *her şeyi* gerçekten anlatmayacağını biliyordum.

Oyun henüz bitmemişken bütün hamlelerini açıklamak niyyedi ki?

Kal beni kucağında biraz yukarı çekti. Öyle bir şekilde yerleştirdi ki kalçam bir kolunun üzerinde, yarı yarıya da sandalyeye dayanmıştı ve ona hafifçe tepeden bakıyordum. Bu, sessiz bir teslimiyet gibiydi - sanki tüm sırlarını veremeyeceğini bildiğinden, en azından gücün bir kısmını bana bırakmak istiyordu.

Sol elini bacaklarımın arasına kaydırды. Bir an, beni dikkatini dağıtarak konudan uzaklaştırmaya çalışacağını, parmaklarını elbisemin altından yukarı doğru süreceğini sandım ama yapmadı. Parmaklarını bir kez sıktı, sonra sağlam bir kavrayışla durdu ve bana bakarak devam etmemi bekledi.

Ellerimi birbirine kenetleyip omuz silktim. “Dürüst olmak gerekirse nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Bir öğleden sonra da tüm hayatın meselelerini çözmek zorunda değiliz,” dedi. “Seni en çok rahatsız eden şeyle başlasan? Bilmediklerinden?”

O kadar mantıklıydı ki, o kadar ölçülü ve soğukkanlı. Bura gelmiş olmamın bile aptalca görünmesine neden oluyordu. Benim küçük çaplı krizimin çok daha büyük bir şeyin uzantısı olduğunu anlamamış olması mümkün değildi ama utanç yine de göğsümün içinde çirkin bir düğüm gibi büyüyordu.

Dişlerim yanağımın içini kemirirken düşündüm. “Başka biriyle yatıyor musun?”

“Yatıyor olsam seni rahatsız eder miydi?” diye sordu, elinin durduğu yere bakarak. “Sağlığını riske atmak dışındaki sebeplerden bahsediyorum.”

Bakışlarımı, gömleğini çekip aşağı sarkıttığım yerden gören köprücük kemiğine düşürdüm. Gerçeği söylemenin sonuçlarını tarttım. Sevemeyeceğini bildiğim bir adama kendimi açmanın, içimi dökmenin ve ardında bıraktığım kanı temizlemeyebileceğinin nasıl hissedileceğini.

Ama acıyı hep sevmiştim zaten.

“Evet,” diye mırıldandım. Kalbim hazır olsa da dilim hâlâ tereddüt içindeydi. “Gerçekten, nefret ederdim.”

Parmakları esnedi, alyansının soğuk metali tenime bastı. Yüzünden sert bir ifade geçti, gözbebekleri genişledi ama geri kalan her şeyi hareketsizdi. “Hayır. Başka kimseyle değilim.”

Nefesimi hızla bıraktım, rahatlama ciğerlerimi boşalttı. Bir sonraki soruya geçmek üzereydim ki, bacağımı tutan eli bir anda sıkıldı - o kadar sert ki bacağım boyunca keskin bir acı yayıldı.

Bölge kırmızıya döndü. Onu itmek için kıpırdandığım anda kavrayışını gevşetti, parmak uçlarıyla bölgeyi okşadı.

“Ah,” dedim, midemde kızgın bir öfke kıvılcımı yanarken.

“Bence daha önemli soru şu,” dedi. “Neden başka biriyle yattığımı düşündün?” Şimdi eli yukarı doğru hareket ediyordu. Orta parmağının ucu elbisemin etek ucunun altına girip orada durdu. “Evliliğimizin gerçek olduğunu söylediğimde belirsiz mi konuştum?”

Başımı salladım. “Hayır, sadece-”

“Sadece ne? Güvensizlik mi? Kıskançlık mı?” Bir parmak boyu daha ilerledi ve nefesim kesildi. Yara izi hâline gelmiş K harfinin üzerinden geçti. “İtiraf etmeliyim,” dedi, sesi karanlık bir zevk tonuyla kalınlaşmıştı. “Senin kıskançlığın aşırı derecede baştan çıkarıcı, küçüğüm. Düşüncesi bile beni taş gibi sertleştiriyor.”

Sanki sözleriyle uyumlu bir işaretmiş gibi, altımda sertleştiğini hissettim. Kumaşın geriliminde nabızı var gibiydi. Islaklık bacaklarımın arasında toplandı. Bedenim yanıyordu.

Kaşlarımı kaldırıp gözlerimi onunkilerden uzaklaştırdım. Tüylerim diken diken oldu. “Çoğu insan kıskançlığın itici olduğunu düşünmez mi?” diye sordum.

“Benden daha az evrimleşmişler öyle düşünür belki,” dedi. “Ya da daha fazla, bakış açına göre değişir.” Parmağının ucuyla merkezime hafifçe dokundu - öylesine hafif, öylesine kısa bir temas ki, yalnızca suyu test ediyormuş gibiydi. Nefesim kesildi. “Ama bizim aramızda olan şey şu,” dedi, sesi alçaldı. “Sen de benim kadar delisin.”

Göz kırptım. Kalbim göğsümde gerçekten durdu sanki. “Ne?”

“Senin başka birine bakma ihtimalin bile içimde tarif edilemez bir *acı*ya yol açıyor,” dedi ve son kelimeyi, içimde kendine yer açan bir parmağın ani baskısıyla noktaladı. “Hakkım olmayan bir acı. Tadını çıkarmaya hakkım olmayan bir arzu. Ama bazen kendimi durduramıyorum. Sana bakan herkesin kalbini sökmek istiyorum. Senin de aynı şeyi hissettiğini bilmek hoşuma gidiyor.”

İçimde kıvrıldı, parmakları yavaşça ama aklımı mahvederek hareket ediyordu. Başım geriye düştü, boynumun ağırlığıyla neredeyse kırılacak gibiydi.

Göğsüm parmaklarının ritmine uygun şekilde inip kalkarken, o beni yarı kısık gözlerle, aralanmış dudaklarla izliyordu - her kesik nefesimde daha çok tahrik oluyordu sanki.

“Anlıyor musun, küçüğüm?” dedi, iki parmağını daha içime sokarken. Açtığı genişlik, içimde yeniden dolmak için yalvartıcı bir boşluk yarattı. “Bende o duyguyu uyandıran başka kimse yok. Başka birinin yatağına nasıl çekilebilirim? Sen bana kendimi...”

Hafif bir iniltiyle sözünü kestim. Zirve, omurgamın dibinde

* Hehe, bu adam âşık olmadığını düşünüyor? Lütfen.

toplanıyor, bedenimi içe doğru kıvıran bir gerginlikle beni esir alıyordu. Islaklığın ritmik sesi duvarlarda yankılanıyordu. Sanki alçak tavan bile o sesleri emmeye yetmeyecekti.

Kal parmaklarını içimden çıkarmadan beni kavrayıp kapıya doğru kaldırdı. Sırtımı kapının ahşabına yapıştırdı. Boşta kalan elini bedenim boyunca kaydırды. Elbisemin yakasını bir hamlede göğüslerimin altına çekti, sertleşmiş bir ucu başparmağıyla titretti, sonra dizlerinin üzerine düştü.

“Tanrım, duyuyor musun?” dedi, sesi ağzımın içini titretti. “Sesinle ve parmaklarımla ne kadar ıslandığımı? Tatlı küçük amcığın beni içine çekmek için nasıl çabaladığını?”

Söylediklerini anlamakta zorlanıyordum, bedenimin ona açılışı sanki benim kontrolümde değildi.

Elbisemi belime kadar itip yukarı baktı. Gözlerindeki karanlık ifade göğsümdeki kasları bıçak gibi sıktı. “Düşürme sakın,” dedi, elimi tutup elbisenin bir kısmını kalçama bastırarak. Yüzünü yaklaştırdı. Sıcak nefesi kasıklarımın üzerinden geçti.

“Kal, dışarıda insanlar-”

Gülümsedi, şeytani, aç ve *yabancı*. Onun *gülümsemesini* hiç böyle görmemiştim.

Kolunu kaldırdı, kalçalarımı kapıya sabitledi. Beni dudaklarıyla ahşabın arasında kıstırdı. Yutkundum, gözlerindeki vahşet midemi tek bir büyük düğüme çevirmişti.

“Onların duymasını *istiyorum*, küçüğüm. Sana ne yaptığımı, *sadece benim yapabileceğim* şeyi bilmelerini istiyorum.” Bir yalamayla, parmaklarını daha hızlı sokarken doğrudan damarıma dokundu ve ben çoktan lanet olası bir aydınlanmanın eşindeydim. “Sen kıskançsan ben lanet olası bir psikopatım.”

Ağzım klitorisime yapıştırarak, yemek borumdan bir inilti çıkardı, dudaklarımdan dışarı çıkarken içimi yakıyordu. Hızlı, kısa hareketlerle dilini bana vuruyor, sinir uçlarımda elektriksel titremeler yolluyordu.

“Bana bak, Elena,” dedi, ağzı dudaklarımda titreşirken, onun şefkatiyle yarışan lezzetli bir his yaratıyordu. “Onun için geldiğinde kocana bak.”

“Ah, *Tanrım*.” Başım kapıya çarptı, gözlerim kapandı.

“Onun seni böyle tatmin edebileceğini sanmıyorum,” dedi Kal, dişleriyle ikinci nabzımı ısırarak dikkatimi çekti. “Gözlerini benden ayırma.”

Emri itiraz etmeye yer bırakmıyordu, bakışları beni içine çekiyor ve bırakmıyordu. Dudaklarını benim dudaklarımdan üzerine kapatarak klitorisimi ağzına aldı ve dilinin düz kısmını klitorisimin üstüne bastırdı.

“Ne?” diye boğuk bir sesle sorarken, onun yarım kalan itirazını hatırlayıp, tatlı bir rahatlama arayışında kalçalarımı kaldırarak tam hareketle karşılık verdim. “Sana ne hissettiriyorum?”

İrislerinde şehvet parladı, saçları kadar siyah olana kadar koyulaştı ve dilini bir saniye serbest bırakacak kadar beni bıraktı, beni boşlukta ve arzuyla bıraktı.

“*Canlı*,” diye homurdanarak, dizlerinin üzerine çökerek yemek için tekrar içime daldı. “Sen. Beni. *Canlı*. Hissettiriyorsun.” Beni parmaklarıyla delip, diliyle masaj yaparken, amım titreyerek patlamak üzereydi. “Orada mısın? Benim için boşal, *karım*. Seni ne kadar çıldırttığımı göster bana.”

Çılgınca başımı salladım, göz teması kurmakta zorlanıyordum, çünkü coşkulu bir dalga başımı kaldırdı ve üzerime öyle bir güçle çöktü ki, vücudum titrerken görüşüm ikiye bölündü. Beni yaladı, sanki şimdiye kadar tattığı en lezzetli şeymişim gibi homurdanıp inledi ve sesleri beni daha da tahrik etti, orgazmım içimi sararken şok üstüne şok yaşattı.

O benden ayrılırken vücudum yavaşça Dünya’nın yörüngesine geri döndü, sıvılarım ağzını kapladı. Sanki öğle yemeği sonrası bir ritüel gibi dudaklarını ve parmaklarını uyluklarımdaki yara izinin üzerinde sildi.

Ayağa kalkarak ellerini göğsümün üzerinde gezdirdi ve eteğimi düzeltti, göğüslerimi havaya maruz bıraktı. Omuzlarımdan

inip kalkışını hayranlıkla izlerken, pantolonunun zar zor tutabildiği penisinin hatlarını fark ettim.

“Ne güzel bir ten,” dedi, gözleri her seviştiğimizde çizmeyi sevdiği yara izine kilitlendi.

“İşaretle,” dedim, sesim neredeyse bir fısıltıydı.

Gözleri benimkilere kenetlenerek, utanmaz bir arzu ile parladı. Âdem elması yukarı aşağı hareket ederek, boğazını temizledi ve bir adım daha yaklaştı. “Öyle mi? Hoşuna gider mi?”

Başımı salladım, dudaklarımı yaladım ve tekrar aramıza bakmaya izin verdim. Az önce boşalmış olmama rağmen, onun uyarılmasının kanıtı karşısında vücudum canlandı, vajinam açıklıktan kıvranır gibi kasıldı.

Elini uzattı, göğüslerimi avuçladı, avuç içleriyle altlarını sıktı, sonra başparmaklarını pürüzlü tepelere sürdü. “O zaman dizlerinin üzerine çök.”

Aklımdaki tam olarak bu değildi ama yine de iyiliğine karşılık vermek için dizlerimin üzerine çöktüm. Bu adamın bana, sanki çıplak ellerimle gökyüzündeki yıldızları asmışım gibi bakmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Belki de gecenin karanlığına alışkın bir adam için, tam da bunu yaptım. *

Pantolonunun kemerini açtı, fermuarını yavaşça aşağıya doğru çekti. Göğsümden sığ nefesler dökülürken, ona bakarak gözlerimi kırptım, ağzım onun aletiyle aynı hizadaydı, aleti serbest kaldığında hafifçe yukarı doğru kıvrılarak karnına doğru uzanıyordu.

Kalın, damarlı ereksiyonunu görünce ağzım sulandı ve hemen eğilip mor başını öptüm. O pek istekli görünmediği için pek fazla oral seks yapmamıştım ama ağzım onunla her temas ettiğinde çıkan tıslama sesi, doğru şeyi yaptığımı hissettiriyordu.

Kal parmaklarını kulaklarımın üstündeki saçlarımın arasına geçirdi ve penis başını dudaklarıma dayayarak beni yerimde tuttu.

* O KADAR GÜZELLER KI AĞLAYABİLİRİM.

“Sana hakkımda her şeyi anlatmak istiyorum,” dedi, başımı bir yandan diğer yana hareket ettirerek, uçundan sızan inci gibi sperm damlalarıyla tenimi kapladı. “Elena, sen bende sakladığım tüm sırları dökmek istememe neden oluyorsun. Bu, benim için hiç olmayan bir şey. Hiç olmadı.”

Sözlü olarak cevap vermek yerine, ağzımı açıp onu dudaklarımın arasına aldım ve itirafının bende nasıl bir his uyandırdığını gösterdim. Bugün başka hiçbir şeye cevap alamayacağımı hissetsem de sözlerinde gizli olan vaat bir şekilde bunu telafi etti.

Her şeyi anlamak için zaman varsa, henüz her şeyi bilmem sorun değildi.

Onu ağzımın içine daha da çekerek, dilimi onun aleti üzerinde gezdirdim, ulaşabildiğim kadar yakına uzandığımda yanaklarımı çukurlaştırdım. Nefesinin aciliyetine ve sözlerinin çaresiz tonuna rağmen, saçlarımdaki parmakları sıcaktı, nazikti.

“Küçük sürtük karımın ağzının bu kadar pis olmasına şaşırmadım,” diye homurdandı, ben onun ucundaki yarığı yalarken kalçaları sarsıldı, sonra uzunluğunu geri itti. “Sen benim için yaratılmışsın, değil mi? Benim aletimi almak için yaratıldın. Benim küçük fahişem olmak için yaratıldın.”

Onaylayarak mırıldandım, onun pis ağzı karnımda bir heves uyandırdı, bu *olağanüstü* şeyi gerçekleştirme ihtiyacı beynimdeki her şeyi silip süpürdü.

Tırnaklarım pantolonuna sürtündü, daha yakın olmaya çalışırken uyluklarına gömüldü, ikinci nabzımla aynı ritimde yukarı aşağı sallanıyordu.

“Kendine dokun,” dedi karanlık bir sesle, emri omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi.

Bir patlama ile çekildim, vajinam beklentiyle kasıldı.

“Acı çekmek istemiyorum,” dedim. “Yapamam.”

“Yapacaksın,” diye yanıtladı, kaşları meydan okurcasına çatılmıştı. Saçımı daha da sıkı kavrayarak beni kaygan aleti-

ne doğru çekti, aletiyle yanağıma bir, iki kez vurduktan sonra tekrar içeri soktu. “Boğazını gevşet ve amını okşa. Bunu benim için yapabilir misin?”

Yine tereddüt ettim, parmaklarım titriyordu ama sonunda hafifçe başımı salladım. Nefesini vererek boğazımın arkasına doğru itti. Son anda dilimi düzleştirdim, gevşeme emri kafamda yeterince yer etmemişti ama yine de bunu yapmaya çalıştım ve kusmamaya çalıştım.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, beni kendisine sıkıca bastırırken bile, burnum onun kasık kemiğini gıdıklıyordu. Kendimi okşayana kadar beni bırakmayacağı belli olunca, parmaklarım uyluklarımın tepesine kayarak ıslak kıvrımlarımı okşadı.

Dokunur dokunmaz, bana yaşattığı orgazmın hassasiyeti hâlâ devam ettiği için yüzümü buruşturdum. Yüzüm kızardı, görüşüm bulanıklaştı ve Kal beni çekip aldı, oksijen burun deliklerime girince öksürdüm ve boğazım düğümlendi.

Tükürük dudaklarımı kaplayıp çenemden aşağı damlarken, ince bir tabaka beni ona bağladı. İçimde tanıdık bir baskı hissettim, ağrıdan daha öncelikliydi.

İki parmağımı klitorisimde dairesel hareketlerle, çılgınca çalıştırdım, coşku içimi kaplarken, o gülerek dudaklarımı itip aynı nefesimi kesen hareketi tekrarladı.

Acı ve zevk arasında sıkışmış, çarpık görünen bir dalga yüzünü kapladı ve ağzımı tekrar uzaklaştırırken içini çekti.

“Boşalacağım, küçüğüm. İstedğin gibi seni işaretleyeceğim. Ve sen de iyi bir küçük sürtük eş gibi bunu dışarıda taşıyacaksın.” Başparmağıyla şişmiş ağzımı okşadı ve ben de onun olduğu yere ulaşmak için kendimi daha hızlı ovuşturdum. “Tamam mı?”

Kabul ederek başımı salladım ve dilimi çıkardım.

Tekrar içeri girerken, başı boğazımı dürttü ve sanki finale hazırlanır gibi birkaç kez içeri girip çıktı. Klitorisim patlayacakmış gibi şişiyor, parmaklarımın çalıştığı yerde kıvılcımlar çıkıyordu, sonra da beni yerimde tutarak sonuna kadar itti.

Onun kucağında rahatlamaya odaklanırken, onun uyarılmasının tuzlu kokusunu ve yaklaşan doruğuyla karnının dalgalanışım içime çekerek, diğer tüm düşüncelerim dağıldı. Parmaklarım uçuyor, ovuyor ve yoğuruyordu, nefes almam gittikçe zorlaşırken göğsüm hafifliyordu.

Bunu hissettim, bilincim parmak uçlarımdan kayıp gidiyordu, ulaşamayacağım kadar uzakta ve onunla birlikte, rahatlamam da.

“Duymak istiyorum,” dedi, burnuma dokunarak. “Boğazında benim aletim varken boşaldığında, bunu duymak istiyorum.”

O daha sözünü bitirmeden bir volkan gibi patlamaya başladı, gözlerimin köşeleri karardı. Klitorisim parmaklarımın baskısı altında zonkluyordu ve Kal geri çekilip tekrar içeri girerken, şok ve coşku içimde karışarak vücudumdaki her siniri harekete geçirirken çığlık attım.

“İşte böyle.” Kal derin ve ilkel bir inilti çıkardı ve yemin ederim ki onun hareketsiz kaldığını hissettim, boşalırken sıcak meni fişkırıyordu.

Akış devam ederken içimden çekildi, yarık dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve sonra göğüslerime doğru yönelterek onları menisiyle kapladı.

Kapıya yaslanarak, ciğerlerini hava ile doldurdu ve alnından süzülen teri sildi. “Tanrım. Bir gün beni öldürebilirsin.”

Yerde nefesimi ve kendimi toplamak için bir dakika bekledim. “Bu harika olmaz mıydı?”

“Sen olsan, benim için sorun olmazdı.” Sözleri sert, sessiz ve tedirgindi. “Sanırım bu benim hayatımın onuru olurdu. Senin elinden ölmek.”

Kalbim ağırlaştı ve az önce olanlarla çelişti. “O zaman seni öldürmeyi planlamadığım için şanslısın.”

“Şimdilik.”

Kafam karışmış bir şekilde, titrek bacaklarımla ayağa kalktım ve kendimi kurulamak için mendil aradım. Masaya yürü-

düm ve kutudan bir tane aldım ama o onaylamayan bir şekilde dilini şaklattı.

“Ne yapıyorsun?” O da bana katıldı ve parmaklarımdan mendili aldı. Birkaç saniye önceki kasvetli hava yok olmuştu ve ben sanki bir şok geçiriyormuşum gibi hissettim. “Buradan benim spermimle kaplı olarak ayrılacağın konusunda şaka yaptığımı mı sandın?”

Yanaklarım kızardı. “Sadece o anın heyecanı ile olan bir şey olduğunu düşündüm.”

“Seninle her şey anlık bir heyecanla oluyor,” dedi, o tuhaf sırtışıyla kollarımı elbisenin içine soktu ve yakasını göğüslerimin üzerine çekti. Spermi yumuşak kumaşın üzerinde soğuktu, kumaşın altında gizliydi ama kokusunu alabiliyordum.

Orada olduğunu biliyordum, ikimizin paylaştığı bir sır gibi ve bu düşünce beni... *canlı* hissettiriyordu.



25
Kal

İlk öldürdüğüm adamın gözlerindeki ifadeyi asla unutamam.

On altı yaşındaydım ve Ricci ailesinin himayesinde geçirdiğim üç yılı geride bırakmıştım. Rafael’le annemin Dana Farber Kanser Enstitüsü’ndeki klinik denemelere katıldığı bir ziyaret sırasında tanıştım.

Rafael, büyükannesinin remisyona girip girmediğine dair haber beklerken lobide oturuyordu. Lacivert, ütülü takım elbisesiyle dimdik oturmuş, parmaklarının arasında tespih boncuklarını çeviriyor ama onların gücüne gerçekten inanmıyor gibi görünüyordu.

Kantine giderken onun yanından geçtiğimi ve parmağındaki altın yüzüğün floresan ışıktaki parlamışını hâlâ hatırlıyorum.

Kısa ömrümde, onun kadar *gösterişli* birini ne görmüş ne de tanımıştım. Adam baştan aşağı lüks ve otorite kokuyordu, bunu da çok iyi biliyordu. Bu hâliyle adeta havayı dolduruyor, biri çıkıp ona karşı gelmeye cüret etsin diye meydan okuyordu.

Resmî olarak onu Boston’daki son günümüzde tanıdım. Dışarıda, kasım ayının serin havasında nefesimin buharlaşmasını izliyordum. Annemi dışarı çıkaracak hemşirenin önünde yüzümdeki hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordum.

Rafael dışarı çıkmıştı, yine koyu renkli bir takım giymişti ve ceketinin göğüs cebinden çıkardığı bir puroyu, başında “SİGARA İÇMEK YASAKTIR” yazan beton duvarın önünde,

rahatça yaktı. Bana kısaca göz attı ve sanki gizli bir dilekçeyi onaylıyormuş gibi başını eğdi.

“Yalnızca sen ve annen mi varsınız, çocuk?”

Yutkundum, başımı salladım. Yabancılarla konuşmamam gerektiğini biliyordum ama bir hastanenin önünde bekleyen bu kadar *zengin* görünen bir yabancı ne kadar tehlikeli olabilirdi ki?”

Purosundan bir nefes çekti - ileride adını ezbere bileceğim *Cohiba Behike* markasıydı - ve çenesini hafifçe eğdi. “Adın ne?”

Gözlerimi kısarak ona baktım.

O da bu bakışıma kahkaha atarak yanıt verdi, sanki aramızda paylaşılmış bir şaka varmış gibi.

Birkaç dakika sonra uzun boylu, mor kürklere sarınmış bir esmer kadın, kucağında bir bebekle yanma geldi. Acil çıkış şeridinde bekleyen simsiyah camlı *Cadillac*’a yöneldiler. Ama gitmeden önce, Rafael omzuma hafifçe dokunup yere küçük bir kart düşürdü: Üzerinde Ricci Inc. armasının yer aldığı sade bir karttı.

Bir taç ve kafataslarıyla çevrili bir aslan figürü. O gün beynime kazındı bu görüntü, sanki en başından beri orada olması gerekiyormuş gibiydi.

Ancak beni esas etkileyen, kadındı. Bakışlarımı ondan alamamıştım. Arabaya binmeden hemen önce göz göze geldik ve işte o an, kayboldum.

Onun ilgisinin kötü bir şey olduğunu anlayamayacak kadar genç ve aptaldım. Sadece bana bakmasını sevmiştim.

Annem öldükten ve biyolojik babam beni bir kez daha reddettikten sonra, kaderimin akışını sonsuza dek değiştireceklerinden habersiz, Ricci ailesine sığındım.

Her şey masumca başlamıştı. Rafe’in Roxbury’deki bir şarküterinin arkasından yürüttüğü yasa dışı kumar operasyonlarından birinde bilet taşıyordum ama bana dövüşmeyi, kendimi *savunmayı* öğretmeye başladığında işlerin değiştiğini anlamıştım.

* Zavallı, tatlı, masum bebek Kal.

İlk infazımı gerçekleştirdiğimde ise gece yarısıydı. Pis bir ara sokakta, Rafe'in babasını gammazlamakla suçlanan adam altına işiyordu.

Dişlerinin arasına mermiyi yerleştirdiğimde, kan karısının beyaz bluzuna sıçrarken, kafa parçaları yüzüme dağılırken, gözlerindeki dehşetten başka hiçbir şey görmemiştim. O saf korku, zamanın içinde donmuş hâliyle, benden merhamet dilenirken ki bakışı.

Yıllar boyunca unutamadığım şey, beni rahatsız ettiği için değildi.

Hiçbir şey *hissetmediğim* içindi.

Bugün Elena'ya saldıran adamlardan birinin göğsüne neşteri sürerken, işte o hissi hatırlamaya çalışıyordum. Zihnimin bir köşesine ittiğim ahlaki pusulanın kalıntılarını bastırıyor, içimdeki o uçuruma ulaşip normal bir insanın duyacağı şeyleri uzaklaştırıyordum.

Suçluluk, endişe, adamın derisi açıldığında duyulacak mide bulantısı gibi. Adam, bağırmaya çalışırken gözleri yaşlarla dolmuş hâlde bana bakıyordu; ağzındaki tıkaçın ardında çığlıkları boğuluyor, muhtemelen durmam için yalvarıyordu.

Bir anlığına onu dinlemeyi düşündüm. Büyükbabamın istediği role bürünmeyi, kız kardeşimin öğrenmeye daha yatkın olacağı role.

Ancak sonra sağ elindeki yüzüğü gördüm - tıpkı Rafael'in taktığı gibi - ve neden bunu henüz yapamayacağımı hatırladım.

Jonas'ı barın ofisinden kovalamamdan birkaç gün sonra Tony, iskelelerde takılırken görülmüştü. Jonas, onu birkaç hafta önce internette dolaşan bir fotoğraftan tanımıştı. Fotoğrafta Rafe ve Carmen, yas tutan ebeveynler gibi görünmeye çalışıyordu.

Tesadüf olamazdı.

Ona sahte bir kokain anlaşmasıyla tuzak kurdu, ardından paketleyip susturdu ve benim kapıma bıraktı.

Her ne kadar hem tıpta hem de *resmî* işlerde erken emekli-

ye ayrılmış olmayı kabullenmiş olsam da o ortaya çıkınca göz yumamazdım.

Rafael'e, kızının bana ait olduğunu hatırlatmam gerekiyordu.

İlk kesimim Tony'nin derisini tam olarak yarmaya yetmemişti ama bıçağım göbeğine varana kadar onu kanlar içinde bırakmaya yetmişti. *

Öne eğilip tıkaçı eldivenli elimle ağzından çektim. Alnından ter akıyor, kısa saçlarını ıslatıyor, o ise neredeyse hiperventilasyona girecek kadar derin bir nefes çekiyordu.

"Bana söylemeye hazır mısınız?" dedim. "Don seni karımı dövmeye neden gönderdi?"

Başını salladı, öksürdü, konuşmak için ağzını açtı. Ama çıkan tek şey kulak tırmalayan bir çığlıktı. Tıkaçı geri ittiğimde gözümün altındaki kas seğirdi. O nefessiz kalana kadar tıkaçı boğazına itmek istedim ama gözlerimi kapayıp derin nefeslerle kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Ağzından bunu bir kez daha çıkaracağım," dedim yavaşça. "Ve duymak istediğim tek şey soruma vereceğin cevap. Anlaşıldı mı?"

Yine başını salladı, mırıldanmaya başladı. Tıkaçı çektim, ancak ucu kuru dudaklarının kenarında kalsın diye bir parçasını ilıştirdim.

"Para," diye hırıltıyla çıkardı. Susuzluktan sesi çatlıyordu. "Don'a para lazımdı ve sevdiğin bir şeyi tehdit ederse senden daha kolay alabileceğini söyledi."

Mideme bir sancı girdi, öfkem sessizce kabardı. "Kendi kızımı mı?"

"Başını derde soktu," diye inledi Tony, gözlerini kapatarak. Kırık kaburgasına bir parmağımı bastırdığımda sızlandı. "Lanet olsun! Sorularını cevaplıyorum."

"Korkarım fazla iyi cevaplıyorsun." Elimi kaburgasına bastırıp ağırlığımı kaydırdım, kemiklerin daha da çatladığını du-

* Bu kitabın ne kadar grafik sahnelerle sahip olduğunu unutmuşum. Haha.

yunca adam çığlık attı. “Bu hazırlanmış gibi geliyor. Rafael’in seni bulacağını bildiği çok açık.”

Acıyı zor bela soluyarak Tony masada kıvranıyor, bağlarını zorlayarak kaçmaya çalışıyordu. “Tabii ki biliyordu! Bu yüzden ilk başta Vincent’ı kullandı ya! İş kolay olsun diye. Herkesi bulabildiğinle ünlü değil misin sen?”

“Birçok şeyle ünlüyümdür,” dedim ve neşteri kavrayıp ucuyla onun kırmızı memesine hafifçe dokundum. Vincent’ın bir piyon olduğunu resmen öğrenmeme şaşırmıyordum. “Özellikle yaşayanların üzerinde otopsi yapmakla.”

“Ah Tanrım, hayır. Hadi ama. Ne istersen söyleyeyim.”

Bıçağın ucunu göğsündeki düz kesigin yakınına yerleştirip durdum. “Peki kaçırılma hikâyesini neden yaydılar?”

Tony başını salladı. “O değil, Carmen. Haberi hemen basına sızdırdı. Seni kovmuşlar gibi bir şeyler söyleyip ilk çocuğunu kaçıracak intikam aldığını iddia etti.”

İçimden göz devirdim. *Tabii ki öyle yapardı. Kıskanç orospu.*

“Başka?”

Tony derin bir nefes verdi, etrafına bakınarak hafızasını yokladı. “Senin ölmeni istiyor. Ödesen bile seni öldürecek.”

Sahte bir şaşkınlık takındım. Mafyadan emekli olmaya karar verdiğim anda planının böyle olacağını çoktan biliyordum.

Bu dünyayı gerçekten *terk edemezdin*. Ya son nefesine kadar içindeydin ya da deliliğın eşiğinde yaşar, infazların bir son kullanma tarihi olmadığını bilerek her an kapının çalınmasını beklerdin.

“Demek ki yalnızca onu ziyaret etmem gerekecek,” dedim Tony’ye, o bunu iletecek durumda olmayacak olsa bile neden söyleme ihtiyacı duyduğumu bilmeden. Neşteri masaya bırakıp yere eğildim, dairesel testereyi aldım, saç bonesini düzelttim. “Selamlarını iletirim.”

Daha sonra, çığlıklarının beynimdeki yankısı nihayet dinince ve zemindeki kanı, diğer kalıntıları temizleyince, göğüs boşluğunda yuvalanmış kalbini yerinden çıkardım. Başparma-

ğıyla birlikte - yüzük hâlâ üzerindeydi - biyolojik tehlike poşetine bıraktım.

İçeriği vakumlayıp mühürledikten sonra spor çantasına koydum ve Jonas'ın Boston'a göndermesi için dış binanın kapısının yanına bıraktım.

“Bu saçmalık,” dediğinde, kalbim bir anlığına duracak gibi oldu. Aklıma ilk gelen, Elena'nın Aplana'nın pazar gazetesi manşetini görüp görmediği oldu: BOSTON'DAN KAYIP SOSYETİK GÜZEL; AİLESİ TEHLİKEDE OLABİLECEĞİNİ SÖYLÜYOR.

Bunu gazetede görmek pek de şaşırtıcı değildi aslında. Rafe'in mesajlarını her reddedişimde, onun daha da umutsuz olduğunu hissedebiliyordum neredeyse. Ve umutsuz insanlar, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapar.

Elena'yla yaptığım evliliğin, onun banka hesabından ne kadar para akıttığını yalnızca hayal edebiliyorum. Zaten tükenmekte olan bir servet için, desteğimi kaybetmiş olması şu an onu çılgına çeviriyor olmalı.

Ya da belki ona gönderdiğim kalp ve parmak yüzündendir - verdiğim mesaj netti: Krallığının yanıp yanmaması umurumda bile değil.

Hatta, yanmasını umuyordum.

Yine de başımı kaldırdığımda Elena, arka bahçedeki çiçeklikte belini tutmuş, toprağa gözlerini kısmış bakıyordu.

“Bu çiçeklerin bir tanesi bile nasıl açmaz ya? Yaz gelmek üzere!”

Gazeteyi katlayıp cam masa üzerine bıraktım, bir bacağımı diğer dizimin üzerine attım. “Belki de kötü tohum aldın.”

Başını salladı. “Böyle bir şey yok, Kallum.” Sonra duraksadı. “Değil mi? Tohumlar bozuk çıkmaz. Aman Tanrım, çıkar mı?”

Adımı dudaklarından bu kadar kolay dökülürken duymak, göğsümde tuhaf bir sızlamaya yol açtı. Ayağa kalktım ve toprağın yanına gittim. Yanılmıyordu. Çiçeklerin hiçbirisi filizlenme-

mişti. Toprak, ektiğimiz günkü gibi düzgün ve kahverengiydi.

“Çok büyütme,” dedim, elimi uzatıp saçının bir tutamını kulağının arkasına doğru düzelttim. “Bir şeyde başarılı olamayınca havluyu atmamalı insan. Denemeye devam etmeli, ta ki neyi iyi yaptığına ulaşana kadar.”

Yüzünü buruşturdu. “Zaten neyde iyi olduğumu biliyorum ama yine de moral vermeye çalıştığın için teşekkürler.”

Benden uzaklaşıp diz çöktü, parmaklarını toprağın arasında gezdiriyordu, sanki bir yaşam belirtisi arar gibiydi. Kollarımı göğsümde kavuşturup izledim.

“Peki neden bu bahçe senin için bu kadar önemli?”

İç geçirip omzunun üzerinden bana baktı. Elleri hâlâ toprağın içindeydi. “Asphodel’de *bana ait* bir şeyim olsun istedim. Evimdeki balkonum çiçeklerle doluydu. Orada kitap okur, taze çiçeklerin arasında huzur bulurdum. Belki...buradaki yalnızlığımı biraz olsun unuturum diye düşündüm.”

Göğsümdeki sızı yeniden alevlendi, sanki dikenler kaslarımın içine saplanıyor ve beni zehirliyordu. Başını çevirip sağ gözünün altını parmağıyla sildiğinde, bu yolculuktaki amacımı tekrar hatırladım.

Elena bu büyük oyunun içinde bir piyondtu. Kendinin bile tam olarak anlayamadığı bir planın gönülsüz oyuncusuydu. Bir araçtı.

Ancak bu düşünce, ona benimle gelmesini söylememi ve arka bahçeyi hızlı adımlarla geçmemi engellemedi. O da merakla, kendine acımayı geride bırakıp yanı başımda yürümeye başladı.

Sahile açılan kilitli kapıyı açtım. Altından siyah taşlardan oluşan yıpranmış bir yol, altın sarısı kumları ortadan ikiye bölerek eski iskeleye doğru uzanıyordu. Çimenlerin bitip kumların başladığı yerdeyse, capcanlı pembe ve mor renklerde yabancı gülleri açmıştı. Göz alıcıydılar.

“Bunu...senin cennetin olarak düşün, küçük Persephone’um.”

Elena parıldayan gözlerle çiçeklere bakarken dudaklarına kocaman, içten bir gülümseme yayıldı. “Çok güzel.”

Gözlerim ona kaydı. Manzara gerçekten etkileyiciydi. “Kesinlikle,” dedim. Göz göze geldiğimizde gülümsemesi biraz soldu, yanakları çiçeklerle aynı renge büründü.

Gözlerini mavi denize çevirdi, sonra tişörtünün eteğini parmaklarının arasına aldı. “Bu sahil ne kadarı تنها?”

“Kilometrelerce etrafta başka ev yok.” Sadece bu yüzden onu gözümün gördüğü mülkün dışına çıkarmaya cesaret edebiliyordum.

Elena dudaklarını kocaman büktü, dramatik bir edayla tişörtünü başının üzerinden çıkardı. Göğüslerinin yuvarlaklığı ve nar dövmesi açıkta kaldı. Anında sertleşmeye başladım. O dövmenin hatlarını neredeyse ezbere bildiğim için, dilimi üzerinde tekrar gezdirmek için sabırsızlandım.

“Yazık,” dedi, parmaklarını şortunun lastik kısmına geçirip kalçalarına doğru indirdi. “Demek ki bu sahili daha da ilginç hâle getirmenin başka bir yolunu bulmamız gerekecek.” Saçlarını topladığı gevşek topuzu çözüp koyu renkli dalgalarını serbest bıraktı, tamamen çıplak hâlde benden uzaklaştı.

“Ne yapmayı?” dedim, yutkunarak.

“Çıplak yüzme,” diye yanıtladı.

Topuklarının üstüne dönüp suya doğru yürümeye başladı. Deniz havası vücudunun her yerine dokunuyor, o ise zerre umursamıyordu.

Ben kıyıda dururken dizlerine kadar suya girip bana döndü.

“Eee?” diye seslendi. “Sen gelmeyecek misin?”

Kaşlarını oynattı, ben yine yutkundum. Boğazımda bir yumru düğümlenmişti.

Daha önce kimse beni çıplak görmemişti.

Ben bile bedenimdeki yaralı coğrafyaya, hayatımın bana ne olduğunu bile anlamadan dayatıldığına dair izlere bakmaktan hoşlanmazdım.

Elena’nın beni böyle izleyecek olması beni olduğumdan faz-

la huzursuz ediyordu. Zaten onun nasıl baktığına fazla odaklanıyordum ve içten içe, belki de bu anın onun beni reddedeceği an olacağından korkuyordum.

Belki sonunda o da herkes gibi, uyarılmış bir canavardan başka bir şey olmadığını anlayacaktı.

“Isırmam,” diye seslendi Elena, suyun içinde daha derine doğru sürüklenirken. Göğüslerini avuçlarıyla kapatmıştı, dekoltesi daha da belirgindi. “Aslında ısırırım ama senin hoşuna gidiyor.”

İstemedenden güldüm. Başımı hafifçe salladım. Pantolonumun içindeki sertlik zonkluyordu, onunla yeniden buluşmak için yarıp tutuşuyordu. Ve sonunda, Elena’nın yalnız olduğunu hatırladım.

Aplana’ya geldiğimizden beri, cinsel anlar dışında ilk kez bu kadar mutlu görünüyordu.

Bu yüzden, derimi canlı canlı soyuyormuşum gibi hissettirse de gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. Onun için.*



* Romans yazarken en sevdiğim anlar bunlar. Birinin, sevdiği kişiye kendi küçük güvensizliklerini ve kırılganlıklarını açtığı o anlar.



Bana gözlerimi kapatmamı söyledi. Bu fikre pek bayıldığım söylenemezdi, zira denizde ayaklarımın yere basamadığı noktayı henüz geçmişken, bu durum pek de içimi rahatlatmıyordu. Ama yine de yaptım. Çünkü onun yüzü yeşile dönmeye başlamıştı ve durumu daha da kötüleştirmek istemiyordum.

Nedenini tam olarak bilmiyordum ama adamın bedenine dair bir kompleksi vardı sanki. Ve evet, belki bu meseleyi kurcalamamam gerekiyordu ama artık kaç kez tamamen giyinik bir adamla sevişebileceğimi bilemiyordum. Kendimi hâlâ onun için bir yabancı gibi hissediyordum.

Su derin, vücuduma çarpan dalgalarla hafif hafif titreşiyordu. Kal'ın suya girişini duydum. Suyun beklediğinden daha soğuk olduğunu gösteren bir sesle tısladı.

“Ne oldu?” dedim, gözlerim kapalı, görüşüm karanlıktı. “Yeraltı Tanrısı biraz soğuktan mı korkmuş?”

Kıkırdayarak bağırdım. Kolları belime dolandığında irkilmiştim. Gözlerim aniden açıldı, ellerim vücudumun üst kısmını dengede tutmak için bir şeyler aradı. Parmaklarım omuzlarına sarıldı, derisinin altındaki kaslara hayranlıkla dokundum. Sonra duraksadım. Teninde, benzersiz şekilde pürüzlü ama aynı zamanda yumuşak dokular hissettim.

Vücuduma temas eden bu noktalar içimi burktu. Kal'a baktım, parmaklarım o izleri keşfetmeye devam ederken gözlerimi aşağıya çevirmemeye çalıştım. Orada ne bulacağımı bilmiyor-

dum ama muhtemelen onu gözümde fazlasıyla insanlaştıracaktı. Ve bu, ona duyduğum arzunun başka bir şeye - canımı yakabilecek bir şeye - dönüşmesine neden olabilirdi.

Boğazımda bir şey düğümlendi, gözlerim yandı. Sağ omzunda sekiz, sol omzunda beş tane olmak üzere saydığım o kabarık izleri tanıdım. Ellerimi boynunun alt kısmına götürdüm, boğazında yutkunurken oluşan baskıyı içime çektim.

Gözleri hiçbir şey söylemiyordu - ne utanç ne kırılğanlık ne de farkındalık. Bana boş boş bakıyordu. Alışkanlıkla geliştirdiği bir kayıtsızlıkla. Ama boğazındaki tendonların nasıl gerildiğini görüyordum. Bütün bu olanlardan memnun olmadığını anlıyordum.

“Ben bir tanrı değilim,” dedi sonunda, tıkanmış bir nefesi dışarı verirken. Parmaklarını kalçama bastırdı, vücudumu yukarıda tutuyordu ve sertliği bana sürtünerek yönünü bulmaya çalışıyordu, henüz yönlendirmemiş olmasına rağmen. “Ben sadece bir şekilde ölümü yüz defadan fazla atlatmayı başarmış bahtsız bir ruhum.”

Bir anlık cesaretle başımı eğdim, güneşle parlayan cildinde gezdirdim bakışlarımı. Genel olarak pürüzsüz ve bronzlaşmıştı - kapalı ortamlarda vakit geçirmeyi sevmesine rağmen doğal bir bronzluktan söz ediliyordu belli ki.

Ancak daha geniş yüzeyler yara izleriyle kaplıydı. Işıқта parlayan, cilalı çukurlar gibi görünüyordu. Bazıları küçüktü, bazıları daha uzun ve genişti, gövdesinin farklı yerlerine dağılmıştı.

Kaburgalarının üzerinde uzanan özellikle dikkat çeken bir tanesine elimle uzandım, baş parmağımla nazikçe üzerinden geçtim.

Keskin bir nefes çekti dişlerinin arasından. Donakaldım, gözlerim büyüdü. “Aman tanrım, özür dilerim. Acıttı mı?”

Kal, kalçamdan tutuşunu ayarlayarak kıkırdadı ve beni belinde biraz daha yukarı kaldırdı. Tenimizin birleştiği yerde vajinam zonkladı. Gelen ani his dalgası başımı döndürdü.

“Hoş bir his değil,” dedi. Ağızlarımızın yakınlığı dikkat da-

ğıtıcıydı. “Gerçekten acı verici değil ama yaralar normal deriye göre daha hassas olur.” Yer değiştirdi, bir eli kalçamın arasına inerken diğerini uyluğumun altından doladı ve oradaki K harfinin üstünden geçti. “Sinir uçları yeniden büyüyor. Bu keloid türü izler genelde en kötüleridir çünkü fazla kolajen üretirler.”*

Yavaşça o iz üzerinden geçirdim parmaklarımı, yüzünde bir rahatsızlık belirtisi aradım. “Ne oldu?” dedim.

Gülümsedi. “Hangi sefer?” “Tetikçiler her zaman paçayı sıyıramaz, bilirsin.”

Parmaklarım köprücük kemiğine yakın zikzak şeklindeki bir izde durdu. “Buraya?”

“Senin baban için şehir dışında bir depoyu denetlerken, bas-kın sırasında bir kurşun sıyırdı. Bir saniye geç eğildim.”

Şimdi fark ediyordum Kal’ın babamın yanında geçirdiği yılların ne kadar tehlikeli olduğunu. Rafael Ricci’yle hiç karşılaşmamış olsaydı, acaba nasıl biri olurdu?

Asla bilemezdin.

“Peki ya burası?” dedim, omzundaki oval şekilli bir izi işaret ederek.

“Bir Chihuahua ısırığı. Annem kuyruğunu çekmememi söylemişti. Dinlemedim.”

Bu cevaba istemsizce gülümsedim ve bedenini keşfetmeye devam ettim. Nefesimi tuttum, en büyük yara izine odaklandım. Parmaklarımı o kabarık yüzeyde gezdirirken, onu tutan adamla bu yarayı bağdaştırmaya çalıştım. “Ya bu?”

Yüzünde bir soğukluk belirdi, içim ürperdi. Kal suyun daha derinlerine doğru ilerlemeye başladı. Ne kadar sonra ayakları yerden kesildi, bilmiyorum. Ama sanki birlikte boğulmaya yaklaşmış gibiydik.

Eğer mecazlar gerçek olsaydı, bu tam bir metafor olurdu.

“İhanete uğradım,” dedi yavaşça, sağ eli saçlarımın arasına girerken. “Ve bir daha kimsenin beni bu kadar yakınıma sokup da incitmesine izin vermeyeceğime yemin ettim.”

* Yara izleri gerçekten çok havalıdır, biliyor musun?

Bu sözler bir itiraf gibiydi ama neyin itirafı olduğunu tam kestiremiyordum. Bir tür söz ama deriye değil, ruha fısıldanmış olanlardan. Kalbime değdi, temkinliydi ama yine de dokundu. Ona doğru eğildim, dudaklarım dudaklarının hemen üzerinde, fısıldar gibi konuştum.

“Şanssız değilsin.” Aramızda oluşan baloncuğu bozacağım diye ödüm kopuyordu. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki midem bulanmıştı.

Belki söyledikleri bir uyarıydı ama umurumda değildi.

O anın içinde kalmak istedim.

Parmaklarını saç diplerimde sıktı, nefesini saldı. Nane ferahlığı çeneme doğru indi. “Şu an kendimi hiç de şanssız hissetmiyorum.”

Delilik.

Beni tekrar Flaming Chariot’a döndüren şey bu olmalıydı. Sanki orada yeterince sorun yaşamamışım gibi.

Ancak merak, söz konusu ben olduğumda, azgın bir belaydı ve ben de geçen gün gördüğüm o kızı bulup Kal’la ilişkisini çözmek için yola koyulmuştum.

Ona ihanet eden kişi o muydu?

Kal’ın özel arabasının arka koltuğundan çıkarken, kapının önünde duran güvenlik görevlisi beni tepeden tırnağa süzdü. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Tişörtünün kolundan demir çapaya benzeyen bir dövmenin alt kısmı görünüyordu. Gözleri ise şimdiye kadar gördüğüm en berrak, kristal mavisiydi.

Bir an aptal gibi dikilip sadece gözlerine bakakaldım.

O ise boğazını temizleyip yüzümün önünde el salladı. “Üzgünüm, reşit olmayanlar giremez. Dunkin’ şu tarafta,” dedi.

Şaşkınlıkla omzumun arkasına baktım, birinin gelip gelmediğini kontrol ettim. Üzerinde çiçek desenli bir elbise olan bir kadın, cep telefonuyla Hollywood’daki bir skandaldan bahsederek yanımdan geçip gitti ama kaldırımın bu kısmında başka kimse yoktu.

Tekrar güvenliğe döndüm, saçımı omzumun üzerinden geriye attım. “Şey, ben Dunkin’i aramıyorum. İçerideki barda biraz bekleyebilir miyim diye sormaya geldim. Birini arıyorum ve burayı yeterince uzun süre gözlersem belki ortaya çıkar diye umuyorum.”

“Bu aylaklık olur ve kesinlikle yasak,” dedi kesik, küçümseyici bir ses tonuyla.

Tüm bedenim gerildi. “Bu teknik olarak aylaklık sayılmaz çünkü burada beklemek istememin gerekçesini sana açıkça söyledim.”

Adam bana baktı, omuz silkti. “Bara girip içki sipariş etmezsen, bu iş yeri politikasına göre aylaklık sayılır.”

“Peki o zaman bir içki sipariş ederim.”

Burnundan küçümseyerek güldü ama yüzü tek bir mimik bile göstermedi. “Tatlım, eğer senin yirmi bir yaşından büyük olduğunu düşünecek kadar saf olduğumu sanıyorsan, o kısa elbisenin seni gösterdiğinden bile daha aptalsın demektir.”

O kadar genç görünmediğimi *biliyordum*. Sadece tipik müşterilerine benzemediğim ve bu ortamda yabancı gibi durduğum için böyle davranıyordu.

Ruhumun derinliklerine öfke doldu adamın bu hakaretiyle. Saçımı ense hizasında gevşek bir topuzla bağlarken alayla gülümsedim. “Elbise kısa çünkü böylece bunu rahatça yapabiliyorum.”

Bacağımı savurdum, vücudum önce hareket etti, sonra düşünmeye başladı. Hedefim adamın kasığıydı ama biri kolumu yakalayıp beni hızla geri çektiğinde neye uğradığımı şaşırdım. Beni döndürüp sokağa doğru çevirdi. Beni yakaladığında bedenim kilitlendi. Korku öyle ani bir şekilde içime saplandı ki, neredeyse iki büklüm oluyordum.

“Hey, hey, burada ne oluyor böyle?” dedi hafifçe tanıdık gelen Britanya aksanlı biri. Elleri kolumdan çekilir çekilmez, sanki bana dokunmak canını yakmış gibi hemen geri çekildi. Başımı kaldırdım. Koyu sakalı ve deri ceketi fark edince içim-

den hafif bir nefes saldım. Geçen gün arka ofiste gördüğüm adamdı.

Wolfe gibi bir şeydi. Kal'm arkadaşı ya da sırdaşı. Barın ortaklarından biri.

Dokunuşundan uzaklaşarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve yana kayıp güvenliğe ok gibi baktım. "Olan şu, çalışmanız beni içeri almıyor çünkü görünüşümün işinize zarar verdiğini düşünüyor."

"Zaten başımız yeterince beladayken buraya serşerilerin doluşmasına izin veremem," dedi güvenlik, patronuna omuz silkerek. "Hâlâ yeterince personelimiz yokken, barın düzenini korumaya çalışıyorum."

Kal'ın arkadaşı kaşlarını çattı, başını hafifçe sallayıp alnına düşen koyu kahverengi kıvrıkcık saçları gözlerinden uzaklaştırdı. "Blue, potansiyel müşterileri taciz etme alışkanlığın mı var senin?"

Jonas Wolfe, adı buydu.

"Taciz etmiyordum. Ben sadece-"

Elinin tersiyle yüzünü ovuşturan Jonas iç geçirdi, bana baktı. "Bence bir dahaki sefere, barın kapısından kimi çevirdiğine biraz daha dikkat etsen iyi olur, özellikle de onların zekâsına laf etmeden önce. Dr. Anderson'ın, karısına aptal dediğini ve baş belasıymış gibi ima ettiğini öğrendiğinde ne yapacağını biliyor musun?"

Blue - güvenliğin adı buymuş demek - yeniden bana baktı. Bu kez bakışları vücudumda fazlaca oyalanınca gözlerimle onu uyarmaya hazırlanıyordum ki, hemen ardından göz göze geldik. Tepkimi göstermeye fırsat kalmadan toparlandı.

Bu adamdan tedirgin edici bir hava almıyordum - kızsız sevgilerim, Vincent'ta olduğu gibi kaçmam ya da uzak durmam gerektiğini söylemiyordu. Blue sadece tam anlamıyla bir pislikti.

"Eşi mi?" dedi. Jonas başını salladı. Blue ise yanaklarını şişirip yavaşça bir nefes verdi. "Sence de biraz fazla genç değil mi onun için?"

“Kimse *senin* fikrini sormadı,” diye çıkıştım ama Jonas elini kaldırıp beni susturmaya çalıştı.

Bu hareketi beni daha da sinirlendirdi.

“İkinizi de öldüreceğim,” diye mırıldandım alçak bir sesle. Daha çok kendi kendime söyleniyordum, ikisinin de kanlı bir sonla karşılaşacağını hayal ederken.*

Görüntü, onu tam olarak düşünmeye fırsat bulamadan zihnimde çakıp geçti. Bir odanın duvarlarına bulaşmış şiddet, kan kırmızısına boyanmış yüzeyler ve darmadağın şekilde etrafa saçılmış bedenleriyle iki adam, biri gelip de onları temizlesin diye bekliyor gibiydi.

Gözlerimi kırıp görüntüyü uzaklaştırdım, midemde kıvrılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak elimi oraya bastırdım. Bu adamları bile doğru dürüst *tanımıyordum* ama işte buradaydım, onların cellâdı olduğumu hayal ediyordum?

Jonas kahkahayı bastı. Bu ses, eşim olan adamın sessiz ve mesafeli doğasına kıyasla çok daha canlı ve sarsıcıydı. “Kiralık katillere tehdit savurmamalısn, tatlım. Ciddiye alırlar.”

Her geçen saniye daha da sinirlenerek ellerimi belime koydum, kaşlarımı kaldırıp ikisine birden meydan okurcasına baktım. “Pekâlâ, burada kalmayı hak ettiğimi anladık. Artık içeri girebilir miyim?”

“Ne yazık ki hayır ama bunun kıyafetinle bir ilgisi yok,” dedi Jonas. Çalışanının aksine, kıyafetime tek bir bakış bile atmadı. Bunun yerine kafamın üstünden uzaklara bakıyordu. Sanki birini arıyordu. “Üzerinde kötü şans yazıyor, görmüyor musun?”

“Hayır, yazmıyor!”

Jonas beni duymamış gibi yaptı, dirseğimden tutup beni barın uzağında kalan caddeye doğru yönlendirdi. “Yazıyor. Senin varlığında bir...safılık var. Kötü şeyler sana çekiliyor, değil mi tatlım?”

* Elena’nın ince ama etkili şiddeti, Kal’ın daha belirgin ve doğrudan şiddet tarzıyla öyle güzel bir tezat oluşturuyor ki. Sadece şunu söylüyorum, bu ikisi tam anlamıyla birbirleri için yaratılmış.

“Bana öyle demeyi kes,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Haklısın. Anderson bunu pek hoş karşılamazdı zaten.” Uzun bacaklarıyla kaldırımı hızla arşınlamaya başladı. Ben *kısa* sayılmam ama ona ayak uydurabilmek için neredeyse koşmam gerekiyordu. “Sana bayağı düşkün, ha? Sanki sonunda kışına saplanmış değneği çıkarmayı başardın.”

Burnumu kırıştırdım, bu düşünceyi tüm bedenim reddediyordu. “Ben hiçbir şey yapmadım.”

“Yapmana gerek de yok bence. Adam sana uzun zamandır fena hâlde takıntılı.” Köşeyi dönerken bana baktı. Sokağın sonunda bir Dunkin’ şubesi görünmüştü. “Yani, o kadar da uzun zamandır değil tabii. Ama geldiği gibi çarptı.”

Jonas’ın sözleri yüzümü kızarttı. Donut dükkânının kapısına ulaştığımızda kolumu serbest bıraktı, önüme dönüp bana baktı.

“Ne dediğini bilmiyorum,” dedim omuz silkip. Ne söylediği boğazıma düğüm atmıştı, belli etmemeye çalışıyordum. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Bu yüzden kollarımı kavuşturup kalbimin göğüs kafesine çarpmasını gizlemeye çalıştım.

“Teknik olarak,” dedi Jonas, “Kal herhangi biriyle evlenebilirdi. Ama seni *seçti*.”

“Şantajla evlendik. İkimize de zorla kabul ettirildi.”

Yüzünde karanlık bir eğlence ifadesi belirdi. İki sıra dümdüz, neredeyse doğa dışı bir beyazlıkta dişlerini göstererek gülümsedi. İsmi gibi - Wolfe - avını yakalamış ve onu yemeden önce biraz oynamaya niyetli bir kurt gibiydi.

“Doğru ya. Onu unutmuşum,” dedi boğazını temizleyip ellerini ceketinin ceplerine sokarak. Dudaklarını birbirine bastırdı. “Yine de Elena bir düşün. Böyle bir adam kolay kolay şantaja boyun eğer mi?”

Sinirlerim darmadağın oldu. İçimde bir yerlere yayılan bir zehir gibi dolanıyordu. “Bilmiyorum...”

* Jonas’ın çöpçatanlık yapması, çünkü en tatlısı o.

Aslında bu, Kal ilk kez yaklaşıp evliliği talep ettiğinde benim de aklımdan geçen düşünceydi. Mateo'yu ortadan kaldırmış, bana seçenek bırakmamıştı.

Mateo'yu özlediğimden değil.

Ama o an tuhaf bir şeyler vardı. Şüpheli bir hava.

Kal'm İngiliz arkadaşına gözlerimi kısarak baktım, sonra bir adım geriye çekildim. Jonas yeniden güldü. Sesi öyle sıcak ve bulaşıcıydı ki içimde bir yerlerde, uzun süredir hissetmediğim bir memleket özlemine uyandırdı.

Haftalardır kimse bu kadar içten gülmemişti etrafımda.

“Bunu yaparken seni zorlamadığımı söylemiyorum,” dedi sonunda omuzlarını kaldırarak. “Sadece...belki de hikâyenin tamamı bu değildir diyorum. Belki bir yerlerde fotoğrafın diğer yarısı duruyordur. Bir de oradan bakmayı dene.”

Sonra arkasını döndü, beni Dunkin' kapısında öylece bırakıp bara geri döndü. Ben ise birkaç dakika boyunca olduğum yerde kaldım, Jonas'ın söyledikleriyle ne yapmam gerektiğini bilemedim.

Kal'a gidip ne hakkında konuştuğunu sormalı mıydım, yoksa Violet'ı bulmak için başladığım göreve devam mı etmeliydim?

Bunların hiçbirini yapmadım. Bunun yerine içeri girip uzun kremalı donut sipariş ettim ve dışarıdaki metal masalardan birine oturup tatlımı bitirene kadar tüm sorunlarımı bir kenara bıraktım.

Düzenlemeye

Ny.özlem



27 Kal

Başımı ellerimin arasına gömdüm, avuçlarımın topuklarını göz çukurlarıma bastırarak görüşümde renkli halkalar oluşturdum.

Şakağımdaki damar zonkluyordu, hem de deli gibi. Ivers International'ın suçluyu bulamaması sinirlerimi iyice bozarken, flash belleği bırakan kişiye ait olabilecek IP adreslerini yeniden gözden geçiriyordum.

Bu sabah, üçüncü bir flash bellek daha ortaya çıktı. Yine aynı görüntüler vardı içinde - bu kez kendi ileri teknoloji güvenlik sistemimle değil, dışarıdan birinin kamerasıyla çekilmişti.

Marcelline onu postayla birlikte getirdi. Masaüstü bilgisayarına taktığımda, siyah beyaz bir videoyla karşılaştım. Karımla birlikte okyanusun içinde çıplak bir şekilde duruyorduk, ben ona içimi döküyordum.

Öncekiler bizi tensel anlarda yakalamış olsa da bu video çok daha samimi, çok daha ifşa edici, çok daha kasıtlı hissettirmişti.

Ancak hâlâ anlayamıyordum bu belleklerin neden ortaya çıktığını.

Eğer amaç beni basına ifşa etmek olsaydı - yıllar boyunca sabıka kaydımdan sildirdiğim suçlar düşünüldüğünde - görüntüler çoktan sızdırılmış olurdu.

Rafael'in işi olduğunu da sanmıyordum. Çünkü bana yönelik daha sert ve daha az kamuya açık yollarla şantaj yapmayı denemişti zaten. Kızını korkutmak ona bir fayda sağlamamıştı

ama böylesine keskin bir strateji değişikliğine gideceğini de sanmıyordum.

Medyada servis edilen hikâye, onun ailesini mağdur gösteriyordu. Oysa bu görüntüler - Elena'nın benimle birlikte olmaktan keyif aldığına dair görsel kanıt - o anlatıyı yerle bir ederdi. Başkalarının bu belleklere ulaşması, onun tüm planını boşa çıkarırdı.

Çalışma koltuğuma yaslandım, gözlerimi yüksek tavana diktim ve birkaç dakikalığına düşüncelerimin içinde kayboldum. Ev bu gece sessizdi. Elena adadaki tek kitapçıdan aldığı Virginia Woolf'un *Kendine Ait Bir Oda*'nın yeni baskısıyla odasına çekilmişti.

Uzun zamandır ilk kez, masamın altına uzandım, uyluğumun hemen üstünde sabitlenmiş tabancayı geçerek elimin altında duran polaroid fotoğrafı kopardım.

Yanımda taşıdığım buruşmuş Violet fotoğrafının aksine, bu neredeyse hiç elime geçmediği için hâlâ yepyeniydi. Kenarları dümdüzdü, rengi yalnızca zamanın geçişiyle hafifçe solmuştu. Onun dışında, sanki biraz önce çekilmiş gibiydi.

Annem bir hastane yatağında oturuyordu. Başına sıkıca bağladığı pembe bandana, kemoterapiye yeniden başladığı için saçlarını kaybetmeye başlamasından kaynaklanıyordu. Yanındaki plastik sandalyeye oturmuş, ben onu izliyordum - hayatından silinmek üzere olduğunu tam olarak anlayamayan bir çocuğun büyük ve korkmuş bakışlarıyla idim.

Annem plastik bir kaptan çikolatalı puding yiyordu, kameranın arkasındaki kişiye bakıyordu ama gülümsemesi bana yönelmişti. Vücudu içeriden kendini yiyip bitirirken bile bana her şeyin iyi olacağına dair güven vermeye çalışıyordu.

"İşte bu, anne sevgisi," derdi hemşireler bazen. Çünkü terminal bir hastalıkla mücadele ederken morali yüksek tutmak herkesin yapabileceği bir şey değildi ama o hep yaptı. Bana hep hayatın güzel yanlarını göstermeye çalıştı. *

* Tamam, bunu o süreci bizzat yaşayan sevdiğim birini izledikten ve onun çocuğu için aynı şeyi yaptığını gördükten sonra okumak... Bambaşka bir yerden vuruyor şu an.

Güçlüydü. Kararlıydı. Onu hiç ağlarken görmedim ama banyoya gittiğimde ya da yatağında yanına kıvrılıp uykuya daldığımda burnunun çekildiğini sık sık duydum. Ancak gözyaşlarını ben göremeden hep silmişti. Sanki gözyaşlarını görmezsem, acı daha az olacaktı gibi. Sanki benim morali, onun hayatındaki her şeyden daha önemliymiş gibi.

Hayatındaki her şeyi benim için yaptı. Ve ben sadece onun neden hasta olmak zorunda kaldığını düşünüyordum.

O kocaman, dişleri görünecek şekilde attığı gülümsemesi, yıllardır bastırdığım bir sızıyı içimde yeniden uyandırdı. Ve o an, hayatımın geldiği noktada onun bana karşı ne kadar hayal kırıklığı hissedeceğini düşündüm. Utanç, damarlarıma yeniden enjekte edilmiş gibi hissettirdi.

“Hayalet görmüş gibisin.”

Elena’nın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı ve birden doğrulup dikleştim. Ofise girmişti. Henüz bir şey söylememişken gelip kucağıma oturdu.

Sanki orası ona aitmiş gibi.

Fotoğrafa baktı, sonra tekrar bana döndü - devam etmemi bekliyordu sanki.

“Annem,” dedim, hafifçe gülümsedim. “Ben on üç yaşındayken vefat etti.”

Kolunu boynuma doladı, omzuma yasladı başını. “Kanser miydi?”

“İnvaziv lobüler karsinomdu,” dedim başımı hafifçe sallayarak. Bu kelime kalbime bir bıçak gibi saplandı. “İlk teşhis konduğunda, doktorlar sol göğsünde anormal bir büyüme olduğunu söylediler sadece. Sanırım bu tür bir kanseri kabul etmek istemediler, çünkü çok gençti.”

Sanki yıldırım çarpmış gibi, ani ve keskin bir acı göğsümü yarı, beni olduğum yerde sarstı.

Otuz iki. Annem öldüğünde otuz iki yaşındaydı.

Yakında bu dünyada ondan daha uzun yaşamış olacağım gerçeği, çoktan iyileştiğini sandığım kabuk bağlamış bir yarayı

yeniden deşti. İçimde zonklayarak taze kan akıtması, aslında hiç iyileşmediğini gösteriyordu.

“Çok güzelmış,” dedi Elena sessizce. Düşüncelerimin karanlık girdabından beni nazikçe çekip aldı, üstelik bunu bilinçli bir niyetle bile yapmadı. Fotoğrafa yumuşak bir ifadeyle bakıyordu. Zihnimin arka tarafında yükselen varoluşsal krizi fark etmeden, hayatımın gizli bir yönünü daha onunla paylaşmamdan memnun görünüyordu.

Başkası olsa asla yapmazdım. Eve bile getirmezdım, kaldı ki içimi dökmeye başlamazdım.

Ben kumar oynayan biri değildim. Hayatımı kadere bırakmayı sevmezdim ama bu kadında her şeyimi riske atmak istememe neden olan bir şey vardı.

“Şiire çocukken başlamamın sebebi oydu. Sürekli Shakespeare okurdu, Chaucer’den ayet okur gibi alıntılar yapardı. Seni çok severdi.”

Elena’nın solgun omzuna düşen bir tutam saçı yana ittim, bir sonraki düşüncemi ise içimde, ait olduğu karanlık derinliklerde sakladım. *Peki beni sever miydi?*

“Kesinlikle severdi. Ben çok sevilesi biriyim,” diye kıkırdadı Elena. O ses göğsüme işledi, kör bir bıçak gibi kemiği yarıp öbür taraftan çıktı.

Öne doğru eğilerek pantolonumun cebine uzandım ve cüzdanımdan yıllardır sakladığım fotoğrafı çıkardım. Violet’ın lise mezuniyeti serisinden gizlice aldığım küçük bir kopyaydı bu. Babası beni istemese bile birinin benimle bir ilişki kurabileceğini hatırlatması için yıllardır yanımda taşıyordum.

Meğer o da istemiyormuş.

Elena’nın omurgası gerildi ve fotoğrafa doğru eğildi. “Bu kim?”

Sesi bir anda keskinleşmişti. Üç saniye önceki şakacı tonundan eser yoktu artık. Ben ise gülümsedim, elimi kalçasına bastırarak kıskançlığının tadını çıkardım. “Kız kardeşim.”

“Kız kardeşin mi?” Gözlerini kırptırdı, kaşları çatıldı.
“Bu...Flaming Chariot’un önünde tanıştığım kız.”

“Violet’la mı tanıştın?”

“Kaldırımda duruyordu. İçeri birkaç kez girmeyi denediğini ama yapamadığını söyledi.” Başını yana eğip fotoğrafı tekrar inceledi, düşüncelere dalmış görünüyordu. “Demek o yüzden ben onu tanımayınca bu kadar alınmış. Hangi eş, kocasının kız kardeşini tanımaz ki?”

“Yüzünü bilmeyen bir eş?”

“Harika, Kal. Şimdi kesin beni bir pislik sanıyor.”

“Kulübe hoş geldin.”

Elena dudaklarını büzdü, bedenini geriye yasladı ve kolunu omuzlarımdan çekip kucağına bıraktı. “Başka gizli aile üyelerin de var mı bilmem gereken?”

Duraksadım. *Büyükbabam* kelimesi dilimin ucuna geldi ama yuttum. O konuya girmeye hazır değildim. Hem, ölülerden bahsetmemişti.

Sessizliğimi fark edip gözlerini kıstı ama ben yine gülümse-dim, sanki dikkatimi dağıtan oymuş gibi davranarak.

Elimi kaburgalarına yasladım, yukarı doğru kaydırırken başparmağım saten pijamalarının altından sağ göğsünün kenarına dokundu. “Violet’in iki erkek kardeşi daha var ama onları tanımıyorum.”

Parmaklarım göğsünü tamamen kavrayıp sıkınca, soluğu kesildi, dokunuşlarım yükseldikçe gözleri dokunduğum noktaya kayd.

“Ne yaptığını biliyorum.”

“Karımı mı seviyorum?” Fotoğrafı masaya bıraktım ve başımı boynunun kıvrımına eğip dişlerimi tenine bastım.

Isırığıma yaslandı ama gözlerini kapatmadı. “Violet, onun hakkında hiç konuşmadığını söyledi.”

“Konuşmam.” Elena kucağımda birden gerildi, omurgası sertleşti. İç geçirdim, uzaklaşıp elimi geri çektim. “Beni yaratan adam - öyle demek istersen - ilk oğlu doğduktan hemen sonra

annemle ilişki yaşadı. Evliydi ve benimle hiçbir şeyi olmadı. Violet büyüyünce, önce onunla bağ kurarsam aileyle iletişim kurmamın daha kolay olacağını düşündüm. Ama beni istemiyor.”

Ki bu, denememi engellemedi.

“Ah, Kal-”

Sesindeki ton, zaten ateş gibi yanan sinir uçlarımı yeniden tetikledi. Sertçe nefes verip elimi uzattım ve boğazını kavradım. Nefesi avucumun altında sıkıştı. Bileklerimin arasında atan nabzının o teslimiyet hissi, pantolonumun arkasında bir kıpırtıya sebep oldu.

“Acıma yok, küçüğüm. Bana onu verme.” Elena kıpırdandı, sertleşmiş kasığıma sürtündü. Kat kat kumaşa rağmen ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyordum. “Bana bir şey vermek istiyorsan, beni iyi hissettirmek istiyorsan, o tatlı küçük amcığını verirsin.”

Elena’nın bakışı camlaştı. Bunun üzüntü mü, arzu mu olduğunu anlayamadım. Gözlerindeki o parıltıyı kırıp dağıttı, çenesini indirip yarı kapalı kirpiklerinin arasından bana baktı.

“Tamam,” dedi, üstüme oturup beni bacaklarının arasına alarak. Sertleşen aletime sürtündü. “Ne istiyorsan Kallum. Benden al.”

Daha sonra, içine boşaldıktan sonra, Elena masanın üzerinde sırtüstü uzanmıştı. Pijama üstünün kopmuş askısıyla oynuyor, tavana bakıyordu.

Parmaklarımı duyarlı teninde gezdirip boşalımı cildine yayarken sordum. “Ne düşünüyorsun?” Artık doğum kontrolünde olmasına minnettardım. Böylece her fırsatta onu işaretleyebiliyordum.

Masanın üzerine dayanmış duruyordum. Tenimin üzerinde hâlâ gevşekçe sallanan, boşalmış hâliyle duran aletim ikimizin arasında ağır ağır soluklanıyordu. Sessizliğin huzurundan ayrılmaya pek istekli değildik.

Bana baktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. “Ariana ve Stella’yı düşünüyordum. Kardeşlerime bu kadar yakın büyüdüğüm için ne kadar şanslı olduğumu.”*

Onun böyle söylemek istemediğini biliyor olsam da bu söz dikişlerimi yeniden açtı. Zar zor tutan yarayı bir kez daha ayırdı.

“Onları özölüyorsun,” dedim, elimi yanıma indirerek.

Başını salladı. “Her zaman. Ari’nin yakında bir gösterisi var, kaçırarak olmak içimi acıtıyor.” Bana yan yan baktı. Tepkimi ölçmek ister gibiydi. Sakin görünmeye çalıştım. “Aplana’da olmaktan şikâyetçi değilim. Garip şekilde ferahlatıcı oldu, esir gibi yaşıyor olsam bile.”

“Sen-” diye söze başladım.

Kıkırdadı, bacaklarını karnına çekti, başını salladı. Hareketi yapmacık ve zorlama görünüyordu. Bu da beni huzursuz etti. “Boş ver, Stockholm sendromuma çoktan alıştım. Sadece...eski hayatımı da biraz özölüyorum.”

Dişlerimi sıktım, bakışlarım masanın ucunda bir zamanlar ebeveynlerinin fotoğrafının durduğu boş noktaya kaydı. Akıldaki cümleyi söyleyip söylememem gerektiğini tartıyordum. Kelimeler dilimin ucunda oluştu, tüm uyarılara rağmen hızla ilerledi ve düşünmeme fırsat kalmadan ağzımdan döküldü.

“Öyleyse Boston’a gidelim.”

* Haha. Ne demek istediğini anlasam da bu biraz dokundurmak gibi olmuş?



28

Elena

Kız kardeşlerimden söz ettiğimde, Kal'ın beni onların yanına götürmeyi teklif edeceğini kesinlikle beklemiyordum.

Kaçırılmanın kurallarına ters düşüyor gibiydi bu. Bir esiri, evine dönmesini isteyen insanların yanına götürmek.

Yine de tabii, böyle bir durumun mağdur tarafında hiç bulunmamıştım, o yüzden ne biliyordum ki?

Marcelline eşyalarımı toplamama yardım ediyordu. Çekmecemden sessizce kıyafetler alıp açık duran valizime yerleştiriyordu. O hareket ederken ona göz ucuyla baktım, elimdeki günlüğü çevirip tartaım. Acaba yanıma almalı mıydım?

Adaya gelmeden önce yazmak benim için nefes almak kadar doğal bir şeydi. Okuduğum şiirlerden ve kitaplardan aldığım ilhamı oraya akıtır, rastgele düşüncelerimi ya da hayatıma dair kurgusal anekdotları karalardım.

Adaya gelişimden beri günlüğe dokunmamıştım. Evin sakinliğine rağmen ilham neredeyse hiç gelmemişti. Teknik olarak Asphodel, yazar inzivası için mükemmel bir yerdı ama ölüm ve karanlıkla bu kadar gölgelenmiş bir yerde bir şey yaratmak tuhaf geliyordu.

Belki de o yüzden denememiştim.

“Ne dersin, Marcelline?” Günlüğü kaldırıp pembe deri kapağını görmesi için çevirdim. “Eski bir hobiye geri dönmeli miyim?”

Dudaklarını büktü, çilek sarısı saçının bir tutamını parma-

ğına doladı. Bu zamana kadar ilişkimiz genelde benim rastgele konuşmaya çalışmam ve onun her seferinde tüm mermilerden ustalıkla sıyrılması şeklinde ilerlemişti. Kal yanımızda olmadıkça yorumlarıma ya da sorularıma cevap vermezdi.

“Hobin ne?” diye sordu, sesi sanki uzun süre kullanılmamış gibi pürüzlüydü.

“Şey...yazmak.” Yatağın kenarına iliştim, sayfaları çevirdim. Her çevrilişte düzgün el yazım gözlerimin önünden akıp gidiyordu.

“Hikâye gibi mi? Şiir gibi mi?”

Yanaklarımdan yukarılara doğru sıcaklık yükseldi, utancım yüzümü yaktı. “İkisi de sayılır. Eskiden sürekli yazardım, ailemin büyük tepkisine rağmen. Benim görgü kurallarına ve ev işlerine odaklanmamı istiyorlardı ama dürüst olmak gerekirse, Aplanaya geldiğimden beri zaten unutmuşum.”

Başını salladı, iri mavi gözleri daha da açıldı. “Evet, adanın insan üzerinde öyle bir etkisi var. Buraya gelince önceki kimliğin...buharlaşıyormuş gibi. Bazı yerliler buna New England Bermuda etkisi diyor. Teyzem, Aplananın insanın doğasını adanın doğasıyla değiştiren eski, atalara ait bir büyüyle dolu olduğunu söylerdi.”

“Sen öyle olduğunu düşünüyor musun?”

“Hayır. Bence ayakların kuma değdiği anda her şeyi unutmak çok kolay.” Omuz silkti, günlüğü işaret etti. “Hele bir de âşık olmakla meşgulsen iki kat kolay.”

Sıcaklık yüzümden göğsüme doğru indi, karnımda yer eden bir yanma bıraktı. Öne eğilip günlüğü valizimin ön cebine sıkıştırdım ve onun yorumuna karşı kendimi toparlamaya çalıştım. Nabzım o kadar hızlı ve yüksek atıyordu ki, boğazımdan dışarı fırlayacak sandım.

“Kesinlikle kum,” dedim, midemi yoklayan o acı tadı bastırmaya çalışarak.

Marcelline dudaklarını ince bir çizgi hâline getirip başını salladı, valize son bir tişört daha attı. “Evet,” dedi kısaca, tıpkı

her konuşma başlatma girişimimde olduğu gibi sessizliğe gömülerek. “Muhtemelen haklısın.”

Evden çıkmadan önce onu tekrar görmedim. Biz arabaya binmeden önce arka bahçeye koştum ve *hâlâ* çiçek açmayan bahçeye yumuşak bir sesle konuşmaya başladım.

Toprağın genişliğine bakıp iç çektim. Ne söylemem gerektiğinden tam emin değildim. “Bahçıvanlık bloglarının hepsi bitkilerinizle konuşmanızı öneriyor. Fark yaratıyormuş güya. Hatta kız kardeşim Stella bile bunun faydalı olabileceğini söyledi, gerçi bu veriyi destekleyen bilimsel bir kanıt yok ama o çok zekidir. Bilirdi yani. İşte buradayım, geçici olarak. Bir süreliğine Boston’a gidiyoruz ama döndüğümde sizden tam anlamıyla çiçek açmış bir bahçe bekliyorum, tamam mı?”

Annem beni şimdi görseydi. Muhtemelen beni cadılıkla suçlar, kazığa bağlayıp yakardı.

“Sizi anlıyorum,” dedim, umarım soğanlar toprağın altında beni duyuyordu. “Toprağın diğer tarafında sizi neyin beklediğinden korkuyorsunuz. Şu an olduğunuz yerde sıcak ve rahatsınız. Güvendeymişsiniz gibi. Bir adım atıp cesaret göstermek korkunç gelebilir ama sonsuza dek saklanamazsınız. Eninde sonunda, önünüze çıkarılan fırsatları değerlendirip evrenin ne yaptığını bildiğine güvenmeniz gerekir.”

Umut göğsümde tıkalı bir boru gibi patladı ama düşünceyi hemen bastırdım. Onu beslemek istemiyordum.

“Nisan en zalim aydır,” diye ekledim, T.S. Eliot’ın *Çorak Ülke*’sinden alıntı yaparak. Belki çiçekler bu hisse değer verirdi.

“Ölü topraklardan leylağı çoğaltmak, anıyla arzuyu harmanlamak, solmuş kökleri bahar yağmuruyla kımıldatmak. Zamanı geldi.”

Arkamı döndüğümde Kal’ı arka kapının yanında dururken gördüm. Bakışlarından ne hissettiğini anlayamadım. Yavaş adımlarla ona doğru yaklaştım, içimde utanç ağır ağır yükseliyordu.

“Bahçen T. S. Eliot hayranı mı?” diye sordu, yüzü hafif bir eğlenceye bürünmüştü.

“Gülme,” dedim, gökyüzüne bakarken. Okyanusun üzerinden yuvarlanan kalın bulutları fark ettim. “Aşk, yeniden doğuşun en büyük eylemidir. Ve bence bunu anlatmanın en iyi yolu da şiirdir.”

Hiçbir şey söylemedi. Ben etrafından dolaşıp evin önüne, arabamızın beklediği yere yöneldim. Marcelline ön koltukta yerini almıştı bile.

Yola çıktığımızda yağmur yağıyordu. Bu da Kal’ın jetine bindiğimizde içimi saran gerginliği pek yatıştırmadı. Uçak havalandıktan sonra kemerimi çözüp kalktım, yatak odasına geçip lüks örtülerin altına girdim. Marcelline’in önceki sözlerinin içime kök salmasına izin vermemeye çalışıyordum.

“Beni tanımıyor ki,” diye fısıldadım kendime ve yastığa. “Benim âşık olup olmadığımı onun karar vermesi gerekmiyor.” Bir an duraksadım. *Takıntı, ne zaman daha fazlasına dönüşürdü?*

Muhtemelen karşılık gördüğünü hissettiğin an.

“*Sen kıskançsan ben lanet olası bir psikopatım,*” demişti.

Burnumdan küçümseyerek güldüm. O anı, zihnimin karanlık köşelerine ittim. Tıpkı yüzleşmek istemediğim her şeyi ittiğim gibi. “Zaten bu saçmalık olurdu, değil mi?”*

Kapıda biri boğazını temizleyince tüm bedenim kilitlendi, korku omurgam boyunca akıp geçti. Dirseğime dayanıp doğruldum. Kal kapıya yaslanmıştı, elinde kırmızı sıvıyla dolu bir martini bardağı tutuyordu.

O şeytani yakışıklı yüzünü görmek bile midemde bir kıpırtı yaratıyordu. Boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalıştım. Düşüncelerimin ipi çözülüp dağılıyordu.

“Yine kendi kendine mi konuşuyorsun?” diye sordu, odaya girip bardağı yatağın başucundaki rafa bıraktı. Birkaç saniye boyunca yatağa gelmedi. Bu da beni huzursuz etti. Acaba ne kadarını duymuştu?

“Ben harika bir sohbet arkadaşıyım,” dedim, battaniyeden bir omzumun dışarı çıkararak.

* HAYIR, olmazdı Elena. Haklısın.

“Buna itiraz edemem.” Elini uzatıp içkiyi tekrar aldı ve bana uzattı. “Marcelline’e bunu hazırlattım. Uçak korkunu hafifletir diye düşündüm. İçinde ne olduğunu sorma, çünkü ben de bilmiyorum. Sadece nar şurubu kullanmasını söyledim.”

Bardağa bakarken kaşımı kaldırdım. “Jetinde sürekli nar şurubu mu bulunduruyorsun?”

“Artık bulunduruyorum.” Bakışlarını hiç kaçırmadı. Gözleri kararlıydı, cesurdu, meydan okuyordu. Benim hep olmak istediğim her şeydi, o hiç çaba sarf etmeden öyle görünüyordu.

“Yirmi bir yaşında olmadığımı biliyorsun, değil mi?” dedim, aramızdaki gerilimle şaka yapmaya çalışarak.

“Ey yaş, sana meydan okuyorum,” dedi, Shakespeare dizeleri dudaklarından kayarken bana bardağı uzattı. Bunu bilinçli mi yaptığını, yoksa farkında bile olmadan mı söylediğini bilmiyordum. Ama atmosferi değiştiren, ruhumun kodlarını baştan yazan bir etki yaratmıştı.

Belki de artık bana şiir okumaya o kadar alışmıştı ki, ağzından dökülen bu sözlerin onun için bir farkı kalmamıştı. Belki de hiçbir anlam yüklememişti.

“Bitkilerin büyüyecek,” dedi bir an sonra, bardağın kenarını parmağıyla izleyerek.

Kaşlarımı çattım, ellerimle yüzümü kapattım. “Demek beni dışarıda duydun. Ne kadar utanç verici.”

“Olmamalı. Seni duymayı seviyorum, bağlamı fark etmez. İster uykudayken yanımda çıkardığın o hafif nefes olsun ister bahçeye şiir okuman ister üzerimde boşalırken çıkardığın o sesler...” Eğilip burnunu benimkinin ucuna dokundurdu. “Hepsini duymak istiyorum.”

Kalbim boğazıma sıkışmıştı, başka hiçbir şey hissedemez olmuştum. Bardağı elinden alıp bir yudum içtim. Tatlı sıvı içimden geçip serinlik verirken, bakışları tenimi yakıyordu. Ve o an anladım.

Midemin derinliklerinde, ruhumun en eski dokusunda, bütün hücrelerimde *anladım*.

Kocama âşıktım.

Boston'a indiğimizde, şehirdeki tüm haber kameralarının havalimanı kapılarında bizi bekliyor olmasını hiç beklemiyordum. Herkes Ölüm Doktoru tarafından kaçırılan kızı ilk kez görebilmek için çırpınıyordu.

Nedenini bilmiyordum, belki de Aplana'daki insanların bu hikâyeye inanmamış ya da umursamamış olmasındandı ama kendi tarafımı anlatmam için insanların *sabırsızlanacağını* hiç düşünmemiştim.

Kal, uçak merdivenlerinden inerken yanı başımda yürüyordu. Hemen bir güvenlik ekibi tarafından karşılandık. En önde yürüy-en, ağaç gövdesi kalınlığında bir boyna ve zeytin tonlarında bir tene sahip olan adam, yaklaştığımızda Kal'a başını salladı.

Camların arkasından patlayan flaşlar gözlerimi kamaştırdı, ayakkabılarıma sabitlediğim bakışlarım bile baş dönmemi engelleyemedi. Boston'dan ayrıldığımızdan beri ilk kez, ayakla-rımda pembe *Louboutin*'ler vardı. Üstümdeyse siyah dantelli ve kadife *Givenchy* bir mini elbise. Ailemin çatısı altındayken asla giymeye cesaret edemeyeceğim türden bir şeydi bu.

Mateo'yla birlikteyken de öyle, çünkü elbisenin üstü neredeyse tamamen transparandı, eteğiye uyluğumun ortasına bile zor ulaşıyordu. O bunu bir davet sayardı.

Elbisenin bu hali Kal'ın hoşuna gitmeyecek diye düşünmüştüm aslında ya da en azından altına sızmaya çalışır diye ama jetin banyosundan çıktığımda, kıyafet değişikliği mi neredeyse fark etmemişti bile.

"En doğrusu, onu doğrudan geçirmek," diyordu güvenlik görevlisi. "Otoparkta bir *SUV* bekliyor. Sizi doğrudan Ricci ailesinin evine götürecekt."

Başımı kaldırıp Kal'a baktım. "İlk olarak ailemin yanına mı gidiyoruz?"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Elbette. Zaten tüm yolculuğun amacı buydu."

Midemde bir anda binlerce kelebek kanat çırpmaya başladı. Kollarımı göğsüme sardım, o hissi bastırmaya çalışarak.

Kal'm yüzü ciddileşti ve yalnız kalmak için bir anlık izin istedi. "Elena. Ne oldu?"

Omurgam boyunca endişe dolu bir ürperti gezindi, bednim ailemin yargısının yüküyle yanmaya başladı. Şehre yeniden adım atmışken, ruhumun onaylarına duyduğu açlığı tekrar hissetmeye başlamıştım - hak etmeseler bile.

"Bir şey değil," dedim, başımı hafifçe sallayarak.

Kal'ın dudak kenarlarındaki çizgiler daha da derinleşti, kaşları çatıldı. Sonra bir adım atıp yanıma geldi, başımı avucunun içine alıp arkadan kavradı ve çenemi kaldırdı, böylece gözlerimin içine bakmamı sağladı. "Bana yalan söyleme, küçüğüm. Ben seni dışlamamışken, sen de beni dışlama."

Bu tam anlamıyla doğru değil, dedim içimden. Yine de bana beklediğimden çok daha fazlasını vermişti. Belki de elimdekilerle mutlu olmayı öğrenmeliydim.

"Sadece onlarla bu kadar erken karşılaşacağımı düşünmemiştim."

"Görmek istemiyor musun? Bildiğim kadarıyla kardeşlerin hâlâ orada yaşıyor-"

"Hayır, sorun değil. Gerçekten." Kirpiklerimi kırptırdım, konuyu geçiştirmeye çalıştım. "Sadece biraz yalnız kalacağımızı umuyordum."

"Uçakta yalnızdık."

Gözlerimi devirdim, göz ucuyla çevremizdeki kalabalığa baktım. Kimse bize dikkat etmiyordu, camlara da arkamızı dönmüştük. "Ben *bu* türden bir yalnızlıktan bahsetmiştim," dedim, sesimi alçaltarak elimle pantolonunun üzerinden onu kavradım.

Parmakları saç köklerime gömüldü, köklerimi çekti, homurdandı. "Ne istediğine dikkat et küçüğüm. Seni şu merdiven aracına yaslayıp tüm şehrin gözü önünde becerebilirim."

Bu düşünce, sırtımdan aşağı tatlı bir ürpertiyle akıp geçti.

İçimde bir sıcaklık hissettim. “Öyleyse neden yapmıyorsun?” dedim.*

Bir adım daha yaklaştı, elimi bedenlerimizin arasında hapsederken şeytani bir gülümsemeyle sıırttı. Boynunu eğip dudaklarını kulağımın kıvrımına bastırdı, tenimde bir titreme yükseldi. “İzlemelerini mi istiyorsun? Beni içindeyken görmelerini? Kötü doktor ve esiri hakkında ne kadar yanıldıklarını anlamalarını mı? Tüm bunların gönüllü bir parçası olduğunu, her gece içime boşalmam için yalvaran, muhtaç bir küçük fahişe olduğunu öğrenmelerini mi?”

Gerçekten istiyor muydum bunu? Beni sahiplenirken insanların tanıklık etmesini? Beni işaretlediğini görmelerini?

“Bütün o erkekler, seninle ben olduğum için bana lanet ederdi.” Sesi çatallaştı, sanki o fantezide kayboluyordu. “Kadınlar da öyle. Senin başardığını başaramadıkları için kıskançlıktan kudururlardı. Ve ellerinden gelen tek şey, izlemek olurdu.”

“Siktir...” Bu tek kelime ağzımdan dökülüyordu, onu durduramadım. Ama o kelime yeterliydi. Kal için kesin bir onaydı.

İnledi, geri çekildi ve ben, arzumla baş başa, soğuk ve tatminsiz kaldım. O mükemmel dişleriyle daha da genişleyen gülümsemesini sergiledi. Dudaklarımın kenarından süzülen salıyı sildi.

“Göstereceğiz,” diye fısıldadı, boynumun arkasını sıkarak. “Sadece henüz değil. Önce iş var.”

Başımı salladım, o beni güvenlik ekibine doğru yönlendirirken zihnimde fırtınalar kopuyordu. Ve o anda, tüm o çırpıyan düşüncelerin içinde kesin bir şeye tutunuyordum. Bu kötü adam için tamamen kaybolmuştum.

* Bazı karakterler ateşle oynuyor.



Elena'yı bu kiralık SUV'un arka koltuğuna yayılmış halde görmeyi ne kadar istediysem de ailesiyle görüşmeye bu kadar az kalmışken bunun en iyi fikir olmayacağına karar verdim.

Paparazzilerin ve haber kameralarının arasından sağ salim geçtikten sonra biraz daha sakinleşti. Her biri onun dönüş hikâyesini ilk yayımlayan olmak için yanıp tutuşuyordu. Alay edip laf attılar, yanındaki kişinin - akli dengesi yerinde olmayan ve kaçırın kişi - kalın bir atkı, örme bir bere ve Ray-Ban gözlüklerin arkasına saklanmış olan ben olduğumu fark etmeden.

Jetle yaptığımız kısa konuşmada, basından biri soru sorarsa ne yapması gerektiğini konuşmuştuk - tercihen hiçbir şey söylememesi ama gerekirse "yorum yok" demesi yeterliydi. Yine de Logan'dan çıkarken içimde tarif edemediğim bir kaygı belirdi.

Kameralara dönüp her şeyi anlatmasından korktum. Onu kaçırdığımı, zorla evlendirdiğimi ve eski nişanlısını öldürdüğümü söylemesinden.

Ki bunların hepsi teknik olarak doğrudu. Ama nedense, Elena bunların hiçbirini bana karşı kullanmadı.

Ve dış dünya için bu hiçbir şey ifade etmezdi. Onu büyük ihtimalle evlendikten sonra, bakire olmadığını öğrendiğinde öldürmeye kalkacak olan bir pislği öldürmüş olmam kimsenin umurunda olmazdı. Ya da bunu onu korumak ve bu dünyadan sıyırmak için yapmış olmam da.

İnsanlara bir canavarın kalıntıları sunulduğunda, onlara anlatılan hikâyeye inanırlar.

Çünkü yalanları kaşıkla yerler ve çoğu zaman çorbalarının neden zehir gibi geldiğini sorgulayamayacak kadar düşüncesizdirler.

Elena, “Annem hâlâ eve dönmemi istiyormuş,” dedi uzun bir sessizlikten sonra, koltuğunda kıpırdanarak.

Elbisesinin dantelli üstünden görünen sütyenine - o öldürüşüne sahip olmak istediğim pembe topuklularla takım olanına - baktım ve ağzımdan ne dediğim anlaşılmayan bir ses çıkararak annesinden ne kadar nefret ettiğimi gizlemeye çalıştım.

Artık aramızda o kadar çok şey yaşanmıştı ki, geçmişte olanları ona anlatmam mümkün değildi. Carmen Ricci’yle geçmişim, onun gömdüğü mezarda kaldı. Ben de o geçmişin hiç yaşanmamış olmasını dileyerek yaşamaya devam ettim.

Ancak her ölüm gibi, bir ilişkinin ölümü de kalıcıydı. Tüm sonların en kesiniydi. En saf haliyle bir bitişti.

Tek umudum, onun da böyle kalmasına izin vermesiydi.

“Hiç...Boston’a taşınmayı düşünüyor muydun?” diye sordu sonra Elena.

Gözleri gözlerime kilitlendi, kocaman ve merak doluydu. Dizimin üstünü ovuşturdum, başımı eğip ciddi ciddi düşünüyormuşum gibi yaptım. “Tam zamanlı mı?”

“Evet. Bostonlu olmak gibi. Arabanı Harvard Bahçesi’ne park etmek falan, o tarz eğlenceler.” Aksanını abartarak konuştu, ardından gülümsedi ve kıkırdadı. Gözlerinde umut gibi parlayan bir şey gördüm.

“Aplana’yla bir sorunun mu var?” diye sordum.

Yüzündeki ifade düştü, gülümsemesi yarıda kaldı. “Bir sorun değil ama...”

“Sorun değilse,” diye tersledim, kelimeler ağzımdan düşünmeden dökülüp aramızdaki koltuğa küt diye düşerken, “gitmek istediğini ne kadar çok arzuladığını duymak istemiyorum.”

Başımı öne çevirdim, burnumun kökünü sıktım ve derin bir

nefes verdim. Diğer elim deri döşemenin üstünden onun eline uzandı ama o geri çekildi, ellerini kucağında kenetledi. “Tanrım, geri dönmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Bak, ben-”

“Hayır, hayır. Duydum seni. Gayet netti. Bir daha taşınmaktan bahsetmeyeceğim.”

Başımı çevirip ona baktığımda, burnunu havaya kaldırıp gözlerini benden uzağa diktiğini gördüm.

“Elena,” dedim, sabrımın sonuna gelmiştim artık. SUV, Ricci ailesinin evinin önünde durdu. Yılların güneşiyle solmuş kahverengi taş bina pencerelerinden bakıyordu. “Öyle demek istemedim.”

“Gerçekten mi? Büyük Kallum...*bir şey* Anderson, düşünmeden mi konuştu? Hani sen böyle şeyler yapmazdın?”

Gözlerimi kısmıştım, hafifçe gülmek için kendimi zor tuttum. Öfkesi, onu daha da çekici kılıyordu. “Bir şey mi?”

Gözleri kısıldı. “İkinci adını bilmiyorum. Çünkü gerçekten, seninle ilgili hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyorum. Ama sen benden, küçük adanda seninle kalmamı, soru sormamamı istiyorsun. Bir çeşit köle gibi.”

Sen, benimle ilgili her şeyi bilen tek kişisin.

“Asher,” dedim hızlıca, çenemi sıkarak gevşettim. Kemerimi çözüp ona doğru kaydım, o kendi kemerini açamadan önce tokasına uzandım. Onu kapı ile kendim arasında sıkıştırdım, elimi uyluğuna yerleştirip yukarı doğru kaydırdım. Pürüzsüz, lekesiz tenini nasırlı ellerimin altında hissetmek hayranlık vericiydi. “İkinci adım Asher.”

“Kallum Asher Anderson,” diye fısıldadı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Sanki aldığı nefes verdiği kadar azdı. Gözleri dudaklarıma indi ve bu bakış bile bende aletimin seğirmesine neden oldu.

“Adım, bu pembe dudaklardan bir dua gibi çıkıyor,” diye mırıldandım, elimin kenarıyla bedenine dokundum, başparmağımı dudaklarına götürdüm. “Ve ben de o duayı memnuniyetle yanıtlarım.”

Dili başparmağımın ucunu yalayıp dönerken gözleri ateşle parlıyordu. Göğsümde başlayan arzu, sarmaşık gibi yayıldı. Ondan çıkan yumuşak bir iniltinin ardından, ben de kendime hâkim olamadım.*

“Bana öyle baktığında sana kızgın kalamıyorum,” dedi, başparmağımın çevresinde konuşmaya çalışarak. Boynundan yukarı doğru bir kızarıklık yayıldı. “Bu hiç adil değil.”

“Nasıl baktığımda?” diye sordum alayla, elim uyluğunun ortasına doğru kaydı. Parmak boğumlarım klitorisine hafifçe dokundu. Hiç iç çamaşırı giymemişti, hem de Boston’da bile.

Carmen delirecekti.

Nefesi kesildi, kirpikleri titredi. Elimi ıslak tenine daldırıp klitorisinin etrafında daireler çizerek yukarı çektim. Bileğimi öyle bir kavradı ki, neredeyse canım acıdı. Sonra yutkundu.

“Üzgünmüşsün gibi.”

Bu cümle bir suçlamadan çok daha fazlası gibiydi. Sanki kavganın ortasında fırlatılmış bir hakaret değil de onun bildiği ama benim kabul etmeye hazır olmadığım bir gerçeği açığa çıkarıyordu.

Hatta, kendi kendime bile itiraf edemediğim bir şeyi.

O anda, şoförümüz arka kapıyı açtı. Refleksle öne atıldım, Elena’nın tamamen örtülü olduğundan emin oldum. Kalabalıktan yükselen toplu şaşkınlık nefesiyle küfrederek iç geçirdim.

Başım daha onun sesi duyulmadan ağrımaya başlamıştı. Öfke damarlarımda aniden patladı, Elena’ya da bulaşmasın diye hızla ondan uzaklaştım.

“*Dio mio*”! Daha birkaç saat bile olmadı ve sen şimdiden onu alenen ayartıyorsun. Masumiyetini böyle mi kanıtlayacaksın, Kallum?”

Elena, annesinin adımı tam söyleyişine karşılık kasıldı. El-

* En başından beri aralarındaki yaş farkının tartışma konusu olacağını biliyordum, bu yüzden aralarında hiçbir zaman bir güç dengesizliği varmış gibi hissettirmemeye özellikle dikkat ettim. Kal, Elena’yı kendine denk biri olarak görüyor. Hatta belki ondan bile daha güçlü.

** (İd.) Aman Tanrım demek. -ç.n.

bisesinin eteğini aşığı çekip kapıyı açtı. Kemerini çözüp dışarı çıktı, arabanın arkasından dolandı. Louisburg Meydanı'nın neredeyse tamamından tezahüratlar ve çığlıklar yükseldi.

Kendime gelmek için yüzümü ovuşturdum, sığ nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Başımı çevirdiğimde Elena kalabalığın içinde kaybolmuştu bile.

Ama Carmen kapının önünde durmuş, gözlerini ayırmadan *beni* izliyordu.



30

Elena

“*Dio mio*, döndüğünden beri on kilo almışsın resmen.”

Annemin yorumu, oturma odamızın havasını kesip geçti, beyaz duvarlara ve uyumlu mobilyalara çarpıp kafamda yankılandı. Eleştirilerinin her zaman yerleşip yuva kurduğu o köşeye saplandı.

Komşular ve çocukluk arkadaşları akşam saatlerinde birer birer ayrılmıştı. Gelişimden beri geçen her saniyeyi beni canlı gördüklerine duydukları mutluluğu dile getirerek geçirmişlerdi - ben kaçırıldığımı inatla inkâr etsem de. Şimdi hepimiz salon-
da, garip bir sessizlik içinde oturuyorduk.

Dönüşümün büyüğü geçtikten ve adadaki hayatla ilgili soruları da rükettikten sonra, ilgilerini kaybedip birer birer yok oldular. Boston’dan ayrılmadan önce nasılsam, yine o kadar önem taşıyordum onlar için.

Kayboluşumun ardındaki gerçeğin insanları bu kadar çabuk sıkması moral bozucuydu elbette ama en azından evin sessizliği Kal’ın toplu bir katliama girişme olasılığını azaltmış gibiydi.

Ya da sessizlikti.

Annem, elinde bir kadeh beyaz şarapla odaya dalana kadar. Arkasından yerde sürüklenen uzun, kırmızı ipek sabahlığıyla şöminenin yanına kadar geldi ve orada durup mesafesini korudu. Babamın, Ariana ve Stella’yla birlikte gelişi bekleniyordu. Görünüşe göre başka bir yerde oyalanmışlardı.

“En azından bir Ricci gibi giyinmeye çalışabilirdin,” dedi,

üstümdeki kıyafetleri küçümseyerek gözden geçirip dudak bükerken. “Kallum’un sıradaki ucuz sevgilisi gibi görünmeyi tercih etmek yerine.”

Cevap vermedim. Çünkü nasıl olsa eninde sonunda hakaretlerinden yorulacaktı. Onun oyunu hep aynıydı. Önce eleştiri, sonra nezaket. Sabredip beklemek yeterliydi.

Annem, şarabından yudumlayarak Kal’la bana dik dik bakmaya devam etti. Bakışlarının keskinliği, yerimden kalkıp başka bir sandalyeye geçme isteği uyandırıyordu bende.

Dizlerimde duran ellerim titredi, Kal’ın yakınlığıyla gelen tüm rahatlık duygusunu kemiren bir sinirle. *Gerçekten birazcık nezaket hiç fena olmazdı şu an.*

Ancak Kal gayet umursamaz görünüyordu. Koltuğa yaslanmış, kolunu arkamıza atmıştı. Parmakları saç uçlarımla oynuyordu. Bu, beni daha da huzursuz ediyordu.

Çünkü bedenim, bu adam söz konusu olduğunda her zaman fazlasına hazırды.

Birkaç dakika sonra büyükannem içeri girdi. Üstünde kraliyet mavisi bir pantolon takımı vardı ve iskambil oyununda hile yapıldığını homurdanıyordu. Beni görünce kırıksıklıklarla dolu yüzü aydınlandı, kollarını açıp beni kucakladı.

“*Nipotina!*” dedi, bana her zamankinden daha sıcak bir sesle. Üzerinde bayat parfümle karışan alkol kokusu nedenini açıklıyordu. “Annen son birkaç aydır öyle bir somurtuyordu ki, neredeyse öldüğünü ve cenazeni kaçırdığımı sandım.”

İçimden gülerек karşılık verdim ama sesim doğallıktan uzaktı. “Hayır, sadece evlendim.” Sanki o gün orada değilmiş gibi.

“Aşağı yukarı aynı şey zaten, değil mi?” diye mırıldandı, kelimeleri ağzının bir köşesinden yuvarlayarak. Sonra yanımdaki Kal’a döndü. “Tabii, sana hakaret etmek istemem. Ama oğlumun dünyasındaki erkekleri tanırım. Kocam bu aile işini kurduğunda beri evliliklerin nasıl yıprandığını defalarca gördüm.”

“Hayatında tanıdığın berbat adamlarla, tanımadığın birini

karşılaştırmadan daha iyi olur,” dedi Kal, gözlerini onunkilerden kaçırıp odada hızla bir yere baktı, sonra tekrar ona döndü - öylesine hızlıydı ki neye baktığını göremedim bile. “Emin ol, biz çok farklıyız.”

Annem şarabına burnundan bir kahkaha üfledi.

Büyükannem gözlerini kıstı, çantasını omzuna daha sıkı yerleştirdi. “Bunu ne kadar sık duyduğumu bilsen şaşarsın,” dedi. Esnedi, beyaz kaküllerini geriye itti, yanağını okşayarak doğruldu. “Baban gelmeden önce ben yatacağım. Ama eminim resitalde görüşürüz.”

Başımı sallayarak onu izledim. Merdivenlerin yanından geçip evin arka tarafındaki misafir süitine doğru ağır adımlarla yürüdü.

Annemin üzerimdeki bakışlarını hissetmeye devam edince ayağa kalkmak istedim ama Kal parmaklarını saçlarımın arasına geçirip ense kökümde sıkıca kıvırdı. Göz ucuyla ona sertçe baktım, annem fark etmesin diye hafifçe çekildim.

“Sana bulaşmaya çalışıyor,” diye fısıldadı Kal, yalnızca benim duyabileceğim bir sesle. “Bunu yapmasına izin verme.”

“Sadece *bakıyor*,” diye hırladım aynı tonda.

“Kıskançlık, küçüğüm. Herkeste senin üzerinde olduğu kadar güzel durmaz.”

İçimden sıkıntılı bir ses çıktı. “Neyi kıskanıyor ki, anlamıyorum bile.”

Ağzını açtı, cevap verecek gibiydi ki, ön kapı bir anda savrularak açıldı. Babam ve kız kardeşlerim içeri daldılar, yağmurluklarından damlayan sular kuru zemine dökülüyordu.

“*Grazie a Dio**, Rafael!” diye bağırdı annem, şarabını sıçratarak girişi işaret etti. “Her yere çamur taşıyorsun.”

Babam İtalyanca bir şeyler homurdandı, belli ki kavga etmeye hazırdı. Ama Kal ve beni koltukta görünce olduğu yerde durdu, gözleri neredeyse yerinden fırlayacak gibiydi.

* (İt.) Tanrı'ya Şükür anlamına gelmektedir. -ç.n.

“Elena,” dedi, gözlerini kırpıştırarak, sanki gerçek olduğuma inanamıyordu. “Gerçekten buradasın.”

Kal parmaklarını saçlarımdan çektiğinde ayağa kalktım ama parmaklarının son bir kez tellerin arasından süzülmesi, bunu isteksizce yaptığını hissettirdi. Babama sarılmak için kollarımı açtım, şaşkın ve kızarmış yüzünü iki yanağından öptüm. Onu son görüşümde yaşadığım tüm kötü anılar, sıcak kucaklaşmasının içinde silinip gitti bir anlığına.

O an için, beni kişisel çıkarları uğruna iki kez evlendirmeye zorlamış olmasını unutabilirdim.

Yıllar süren istismarı görmezden gelişini, sadece Boston’daki gücünü korumak ve Bollente ailesiyle olan ittifakını devam ettirmek için göz yummasını da.

Bunların hepsini *unutabilirdim*.

Ama...unutmadım.*

Sarılışımdan geri çekilirken, tenimin üzerinde dolaşan soğuk bir ürperti hissettim. İçimi bulandıran bir tür önseziydi bu. Sanki peşinden koştuğum şey, aslında yakalanmayı hak etmeyen bir şeydi.

Kal sessizce ayağa kalktı, arkamda durdu. Geniş avuçları omuzlarımı kavrayarak beni kendine doğru çekti. Ardından elini babama uzattı, yüzünde ifadesiz bir maske gibi duran ciddi bir duruşla.

Ariana ve Stella, antreyle salonu birbirine bağlayan kemerin altında durmuş, sanki içeri girmeden önce neler olacağını görmek istiyorlardı.

“Rafe,” dedi Kal, başını hafifçe eğerek onu selamladı ama bu hareket, pasif-agresif bir havayla çıkmış gibiydi.

Babam karşılık vermedi, Kal’ın elini görmezden geldi. Gözleri sadece bana odaklanmıştı. Sessizlik uzadıkça bakışları daha da sertleşti. Neyse ki o an, sanırım kız kardeşlerim bu sessizli-

* Bu gelişim! Onun dönüşümünü böyle görmeyi seviyorum.

ğın fazla uzadığına karar verdiler çünkü bir anda içeri daldılar. Kahkahalar ve çığlıklarla, beni Kal'ın kollarından çekip kendi kucaklarına aldılar.

Görünüşe göre, ben yokken pek bir şey değişmemişti. Ariana'nın kestane rengi saçları biraz daha açılmış gibiydi, yüzündeki çiller baharla birlikte belirginleşmişti. Stella ise her zamanki gibi kalm çerçevesi gözlüklerini takıyor, yuvarlak yüzünde tanıdık ifadesizliği taşıyordu.

"Tamam, resmen seni görmeyeli çok uzun zaman oldu," dedi Ariana. Bir adım geri çekilip kollarımı tutarak baştan aşağı beni süzdü. "Gerçi... E, resmen *parlıyorsun!* Belli ki bolca D vitamini alıyorsun!"

Kaşlarını şakacı bir şekilde oynattı. Gözlerimi devirdim ve onu ittim. Annem, şöminenin önünden uzaklaşıp bize daha yakın bir noktadan dik dik bakmaya başladı.

"Ariana, gerçekten ama..." dedi, şarabından yudumlayıp ardından kaşlarını çattı. "Bu, kız kardeşinle konuşmak için uygun bir yol mu?"

"Ne yani, biraz seks hayatı var diye mutlu olamaz mıyım?"

Babam, boğazından garip bir ses çıkardı. "*Che palle*", Ariana. Söylediklerine dikkat et."

Ariana dudak bükerek bana döndü, saç uçlarımla oynamaya başladı.

"Onlar sen gittikten sonra daha da katılaştı," diye fısıldadı Stella, gözlüğünü burnunun üstüne doğru itti.

"Duygudan yoksun iki robotun, yas tutan ebeveyn rollerini nasıl bu kadar iyi oynayabildiklerini başka nasıl açıklarsın?" diye ekledi Ariana, sesini biraz alçaltarak.

"Gerçekten bu kadar kötü müydü?" diye sordum, Stella'nın omzunun üzerinden babama bakarak. O sırada kapının yanındaki büfeye yürüyüp bir puro çıkardı ve yaktı. Onu ofisinin dışında sigara içerken hiç görmemiştim.

"Oldukça kötüydü," dedi Ariana, kollarını ovuşturarak.

* (İt.) yeter artık anlamındadır. -ç.n.

“Babam neredeyse hiç evde olmuyordu. Stella, metresi olduğunu düşünüyor.”

Stella bir anda irkildi, başını hızla salladı. Düşük topuzundan birkaç tutam saç ayrıldı. “Öyle demedim. Sadece eğer varsa, şaşırmam, dedim. Bu, doğrudan bir suçlama değil.”

“Ne fark eder,” dedi Ariana. “Bence kesin vardır. Sonuçta annem artık onunla sevişmiyor. O günden beri...yani kendi ihanetinden beri.”

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. O tek cümle, tüm bakış açımı alt üst etmişti. Gözlerimi önce Ariana’ya, sonra diğer kız kardeşlerime çevirdim. Söylediklerini anlamaya çalışıyordum.

“Affedersin,” dedim, gözlerimi kırpıştırarak. “Onun neyi?”

Ariana ve Stella, birbirlerine endişeli bakışlar attılar. Bana ne kadarını söylemeleri gerektiğini tartar gibiydiler. Stella, sol yüzük parmağımdaki yüzüğü ilk kez fark etti o sırada. Gözleri yüzüğü görünce ne söyleyeceklerse unuttular.

“İsa, Meryem ve Yusuf aşkına,” dedi Stella, elimi yakalayıp yüzüğü yüzüne doğru çekerek. “Bu devasa bir şey.”

“Bahse girerim büyük olan tek şey o değildir-”

“Yeter!” diye bağırdı babam, ileri atılıp Ariana’nın bileğini tuttu. Geriye doğru büküp onu benden uzaklaştırdı.

Gözüm Kal’a kaydı. Sessizce yerinde duruyordu, elleri ceketinin ceplerine gömülüydü. Gözünün altındaki kas hızlıca seğiriyordu - tüm bu olanlardan rahatsızlık duyduğuna dair tek işaret.

Ya da belki de ailemin davranışlarından değil, sadece burada olmak zorunda oluşundan rahatsızdı.

“İkinizin yüzünden bu aile yeterince utanç yaşadı,” dedi babam, odadan çıkarken Ariana’yı da yanında sürükleyerek. “Çatıya çıkacaksınız. Rahip Sabino ve annenizle birlikte. Belki sizi yola getirebilirler.”

Sözleri göğsümde bir düğüm yarattı. Midemde kaygı dolu bir sancı kıvrıldı. *Bu ne anlama geliyordu?*

“Çatı mı?” Ariana, merdivenleri çıkarken kendini kurtarmaya çalıştı. “Ne yapacaklar, beni aşağı mı itecekler?”

“Bu kadar dramatik olma, Ariana. Şu ana kadar seni manastıra göndermemiş olmam bile mucize.”

Bağırışları duvarlara çarpıp tavana yükseldi, sonra tekrar üzerimize döndü. Ardından tamamen sessizliğe gömüldüler. Stella rahatsızca kıpırdandı, omzunun üzerinden anneme baktı.

Annemse iç çekerek öne doğru bir adım attı, elini Stella’nın omzuna koydu. O dokunuş, birkaç ay önce bana da nasip olabilirdi ama şimdi, tüm o özlem hikâyelerine rağmen, yoktu.

Annem, Stella’ya yaklaştığında ben bir adım yana kaydım ve Kal’a yaslandım. Bedeninin güven veren sağlamlığı, üzerindeki tarçın ve viski kokusuyla birleşince sığınağım gibi geldi.*

Annem bu hareketimi fark etti, gözlerini kısarak bana baktı. “Stella, *carina*, yukarı çıkıp finallerine biraz erken başlasan nasıl olur?” dedi. “Eminim dünya tarihi makalen kendi kendine yazılmayacaktır.”

Elbette. Annem, Stella’yı hep akademik uğraş bahanesiyle kenara çekerdi. Gerçekte ise onu ilginç bulmazdı. Ariana dikkat çektiği için dışarı alınırdı, Stella ise dikkat çekmediği için gizlenirdi.

Ben mi? Yıllar içinde bu ikisinin arasında kusursuz bir denge kurmayı başardım. Bilerek. Anne babamın neye dönüşebileceğini onlardan uzak tutmak için.

Ama midemdeki boşluk, düşündüğüm kadar başarılı olmadığımı söylüyordu.

Stella burun kıvırdı. “Keşke.” Ardından duraksadı, bana karsız bir bakış attı. Gitmesi gerektiğinden emin değildi sanki.

“Eminim ablan yarın da burada olur,” dedi annem, onu merdivenlere doğru iterek. “Haydi, hadi.”

Stella son bir nefes kesici sarılma daha verdi ve ardından babam ile Ariana’nın gittiği yöne doğru yürüdü. Bir süre boyunca, merdivenlerden yankılanan ayakkabı sesleri dışında hiçbir şey duyulmadı. Sonra bir kapı sertçe kapandı. Ve birden, yalnızca üç kişi kaldık. Sessizliğin içinde boğulmuş halde.

* Evliliğin ilk zamanlarında anne babasının onu teselli edeceğini sanırken, şimdi teselliyi Kal’da arayış biçimi... Böyle tamamlanma anlarına bayılıyorum.



Ricci ailesinin salonunu dolduran sessizliğin tenime işlediğini hissettim. Bu anın tadını çıkarıyordum, çünkü Carmen'in bir şeyleri paramparça etme konusunda eşsiz bir yeteneği olduğunu biliyordum.

Kalpler camdan olsaydı, benim kalbimden geriye kalan parçalar keskin ve kıymık gibi olurdu - bir daha asla bir araya getiremeyecek şekilde.

Carmen'in iri gözleri, tıpkı haftalar önce kırdığım sarkaç gibi, Elena'yla benim aramda gidip geliyordu. Hangimize önce saldıracağına karar vermeye çalışıyordu. Midemdeki gerilim iyice sıkılaştı, nefesimi çaldı, bedenimde gerekenden fazla yer kapladı.

"Neden ikiniz de oturmuyorsunuz?" diye önerdi Carmen, *az önce* kalktığımız kanepeyi işaret ederek.

Sesi tırnakların tahtaya sürtünmesi gibiydi. Elena'nın yanında duran elim istemsizce seğirdi, bu sesi sonsuza kadar susturmak istercesine.

"Teşekkürler, istemem." Aynı cevabı vermek için ağzımı açmıştım ama ondan önce Elena konuştu, sesi odayı doldurdu. Carmen, kızının bu sözleriyle gözle görülür şekilde şaşırdı.

"Kallum, tatlı ve masum kızımın terbiyesini mi bozdu yani?" diye sordu, bana sert bir bakış atarak. "Otur, *bambina*. Annenle biraz saygılı konuş."

"Evliliğime saygı gösterip dedikodu yaparak ve magazinlere yalanlar sızdırarak senin bana gösterdiğin saygı gibi mi?"

Carmen kaşlarını çatarak bir an sustu. Beyninin içindeki çarkların nasıl döndüğünü, kurban rolüne bürünmenin yollarını aradığını gözlerinde görebiliyordum.

O gözlerinde beliren parıltı - on sekizime basıp kendi tuttuğum evlere gelip gözyaşları rimelini akıtarak, kocasına karşı zayıf kaldığı için beni affetmemi dilediği anlarda gördüğüm aynı parıltı - tekrar ortaya çıkmıştı.

Söyledikleri hep aynıydı. “Çocuklar babalarını istiyor” ya da “Eğer gidersem beni öldürür.” Ama hiçbir zaman gerçekleri söylemiyordu. Gerçek şu ki, Rafael’den asla ayrılmayı planlamamıştı.

Pastasını hem elinde tutmak hem de yemek istiyordu.

Oysa ben onun saçmalıklarına maruz kalmamalıyım.

Çok daha büyük ve deneyimli bir kadının suçluluk duygusunu taşımak bana düşmemeliydi. Ben pasta değil, lanet olası bir çocuk olmalıyım.

Ama bildiğin tek şey bu olduğunda, birisi seni şekillendiğin yıllarda manipüle ettiğinde, bu döngüden çıkmak gerçekten zor oluyordu.

“Kız kardeşlerin bu... *fırtına* gibi geçen evliliğe dair tepkim hakkında sana neler söyledi bilmiyorum ama eminim bayağı abartmışlardır.” Carmen, kabarık bir koltuğa oturdu, bacağını diğerinin üstüne attı. Sabahlığının yırtmacından bacağı daha uzun görünsün diye bileğini dikkatlice çevirdi. “Attığım mesajlara ya da aramalarıma bir kez bile cevap vermiş olsaydın, bunu zaten bilirdin, Elena.”*

“Beni kurtarmak istediğini söylediğin mesajların hâlâ duruyor,” dedi Elena, süryeninin arasına sıkıştırdığı telefonunu çıkararak. Mesajlar arasında gezindi, Carmen’in attığı her yalvarmayı ve vaadi yüksek sesle okudu.

“Durumlara bakarsak, abarttım mı diyorsun? Sonuçta hayatın altüst oldu. Mateo...” Sesini alçalttı, etrafta kimsenin ses

* Ne kadar garip gelse de Carmen’i yazmak aslında gerçekten çok ilginçti. O, gerçekten çok iyi yazılmış bir geri dönüşü olmayan kötü karakter ve sizi aksine inandırma konusunda da tam bir uzman.

etmeyeceğini bilmesine rağmen. “Öldü. Güvende olmandan endişelendim.”

“Hiçbir zaman *tehlikede* değildim. Evlilik cüzdanını babam *imzaladı*.”

Carmen’in şarap kadehi, kırmızı dudaklarına doğru ilerlerken durdu. Kaşları çatıldı. “*Scusi*?”

“Tanrım, sana söylemedi mi?” dedi Elena. Ben ise, ilk kez bir darbe almış gibi başımın döndüğünü hissettim.

Carmen’in gözleri benimkine takıldı. İçindeki acı *hâlâ* bana ulaşmaya çalışıyordu.

“Doğru,” dedim omuz silkerek. Gözlerindeki acıyı yok saydım. Bana hiçbir şey ifade etmiyordu.

Şarap kadehini önündeki sehpanın üzerine bıraktı. Parmaklarını dudaklarına götürdü, bakışları uzaklara daldı. Belli ki bu yeni bilgiyi nasıl kendi lehine çevirebileceğini düşünüyordu.

“Bu mümkün değil,” dedi sonunda, başını hafifçe sallayarak. “Baban senin öylece Kallum’la evlenmene *izin* vermezdi.”

“Pekâlâ anne, izin verdi. Ve *Kallum* birkaç gün içinde Boston’dan ayrıldığında, ben de onunla gideceğim,” dedi Elena, sesi gergin bir tel gibi titreyerek. Vücudu dimdikti - çok kez, çok fazla gerilmiş bir lastik gibi.

Carmen gözlerini kırptırdı. “Öyle miymiş?”

Onun başka bir şey söylemesine fırsat vermeden Elena arkasını döndü ve odadan çıkıp gitti. Birkaç saniye sonra ön kapı sertçe kapandı, sesi tavanlarda yankılandı.

Dişlerini sıkarak bana dik dik bakan Carmen ayağa kalktı. Ben de elimi kaldırarak onu durdurdum. “Yaklaşmanı tavsiye etmem.”

“Ne yapacaksın? Beni mi öldüreceksin?” Gülerek saçına titreyen eliyle daldı, sabahlığının yakasına sıkışmış birkaç teli serbest bıraktı. “Elena’nın seni affetmesini umuyorsan, bol şans.”

Ellerim titredi, parmaklarım havada boşluğu kavradı. Öne doğru bir adım attım. Genelde zarar vermek gibi bir *dürtüm*

* (İtl.) ne dedin, pardon vb. anlamlara gelmektedir. -ç.n.

olmazdı. Bu hep bir ihtiyaç olmuştu benim için - saygı görmek için, bağlantılar kurmak için, yıllarca para kazanmanın tek yolu olarak.

Organize suçun kuralları gereği, birini öldürmeden önce patrondan izin almak şarttı. Ama ben yine de can almayı rastgele yapmayı sevmezdim. Bu bana hile gibi gelirdi.

Bir insan, kendi sonunun benim elimle alınmasını *hak etmeliydi*. Merhamet dilenirken onların yüzüne hayır demek, işte o zaman gerçek bir tatmin olurdu.

Ve Carmen, benim gözümde cehennemdeki yerini çoktan almıştı ama yine de onu ortadan kaldırmak için *gerçekten* geçerli bir sebebim yoktu.

En azından başkalarının inanacağı bir sebep yoktu.

Her ne kadar kemiklerim, bana bu fırsatı vermesi için yanıp tutuşsa da.

“Unuturdu,” dedim, dudaklarımın kenarı sinsi bir şekilde yukarı kıvrılarak. “Birkaç sefer daha binerse üzerime, annesinin soğuk ve kindar bir cadı olduğunu bile hatırlamaz.”

Carmen sadece gülümsedi. Bu küçümseyici ifade beni deliye çevirdi. Tüylerim diken diken oldu, sırtımdan aşağı ateş gibi bir öfke aktı. Ellerimi onun boğazına sarıp gözleri yuvalarından fırlayana kadar sıkma arzum gittikçe yükseldi.

Uyluğumu çimdikledim, kanımı durultmak içindi. Kendime hatırlattım - o sadece tüm bunları bilerek yapıyordu. Amaçlıydı. Ve ben buna kapılmamalıyım.

“Ona hâlâ söylemedin, değil mi?” diye sordu, kaşını kaldırarak. “Şunu kabul etmeliyim, çok uysal bir kız. *Hevesli* ve itaatkâr - Rafael’in onu öyle yetiştirdiği gibi. Ama onun annesiyle yattığını öğrenirse seni affedeceğini sanmıyorum.”

Bunu söylerken kullandığı ton, sanki ben bu durumu isteyerek yaşamışım gibi hissettiriyordu. *Lanet olsun, oysa hiçbir şeyin farkında değildim*. “Bunu ona söylersen, senin boğazını bizzat keserim.”

Carmen dilini şaklattı, arkasını dönüp tekrar koltuğa yürü-

dü. Şarap kadehini alıp büyük bir yudum içti, ardından bacağını tekrar diğerinin üzerine attı. “Ne kadar çok istesen de ikimiz de bunu yapmayacağını biliyoruz,” dedi. “O bakışı tanıyorum, Kallum. Elena’yı önemsiyorsun. Dahası, onun senin hakkında ne düşündüğünü önemsiyorsun. Ve ikimiz de biliyoruz ki böyle bir şeyi öğrenirse, dönüşü olmaz.”

Ona karşı çıkmaya çalışmadım. Zaten ne dersem deyim, kendi istediği şekilde çevireceğini biliyordum. Bu yüzden sessiz kaldım. Gülmeye başladı. Başını geriye attı, sanki her şey büyük bir şakaymış gibi.

“Pekâlâ,” dedi, bir yudum daha alıp ağzını elinin tersiyle silerek. “O zaman sanırım benden önce ona ulaşsan iyi edersin.”

Carmen Ricci’yi öldürmenin üç farklı yolunu kafamda tarttıktan sonra evden çıkıp Elena’yı bulmak üzere harekete geçtim. SUV’nin arka koltuğuna kıvrılmıştı. Telefonunda amaçsızca gezinirken Marcelline’e annesinden dert yanıyordu.

Cam biraz açıktı - muhtemelen kısa süreli bir yağmurdan sonra içeriği serinletmek için - ve kapıyı açmadan önce bir an durdum, sessizce dinledim.

“...ve dürüst olmak gerekirse, sürekli bu kadar ağırbaşlı, düzgün biriymiş gibi davranıyor. Sonra bu gece kız kardeşim gelip bana onun bir *ilişkisi* olduğunu söylüyor? Ne demek şimdi bu? Annem bilek hizasındaki çorap giyen erkekleri bile sevmez, çünkü ahlaksızca bulur ama babamı aldatmış ha? Sonra dönüp *beni* yargılıyor?”

Derin bir iç çekti. Marcelline her zamanki taş gibi sessizliğiyle dinliyor, ara sıra yalnızca bir “hıhı”yla karşılık veriyordu.

Kapı koluna parmaklarımı geçirdim, kapıyı açtım. Eşim, ayaklarını karşı camdan destek alarak sırtüstü uzanmış, tavana bakar gibi telefonuna bakıyordu. Gözlerini devirdi, alnının üzerinden ters açıyla bana baktı.

“Hâlâ hayatta mı?” diye sordu. Sorusunun içimi oyan bir yanı vardı. Carmen haklıydı.

Elena muhtemelen beni asla affetmeyecekti.

“Annen gayet canlı,” dedim, ellerimi sırtına geçirip onu hafifçe kaldırarak altına kaydım. Onu tamamen kucakladığımda, bedeni gevşedi ve bana uyum sağladı.

İç çekerek ellerini indirdi, telefonunu göğsüne bastırdı. “Bu, umduğum gibi gitmedi.”

Saçlarının arasından parmaklarımı geçirdim. İçimde onun adına bir sızı hissettim. “Biliyorum.”

“Sanırım beklentiye girmemeliydim,” dedi. Cümlesinin sonunda sesi çatallandı. Derin bir nefes çekip arkasını koltuğa döndü. “Senin annen normal miydi?”

“Normal, kişiye göre değişir bence.”

Elena gözlerini kapattı, burnu deri koltuğa değdi. “O zaman görece olarak konuşursak, benim annem tamamen deli.”

Güldüm, cevap vermeden önce birkaç saniye durdum. Göğsümdeki sızı donuk ama kalıcı bir baskıya dönüşmüştü.

Çünkü tek düşündüğüm şey, Elena’nın benim hakkımda ne düşündüğüydü.

Daha sonra, kaldığımız çatı katının kapısı çaldı. Elena yataкта serilmiş, ağır ağır nefes alarak bir tür rüyanın içinde kıpırdanıyordu. Sessizce odadan çıktım, umarım beni duymazdı.

Kapıyı açtığımda, karşı tarafta Rafe’yi beklediğim gibi buldum. Ağzında puro vardı, kapıda kocaman bir “SİGARA İÇMEK YASAKTIR” tabelası asılı olmasına rağmen.

Demek ki bazı şeyler gerçekten değişmiyordu.

Uzun bir süre sessizce birbirimize baktık. İlk pes eden her zaman olduğu gibi oydu.

“İçeri davet etmeyecek misin?”

“Hayır,” dedim dümdüz.

Yüzünü buruşturdu, purosunu ağzından çıkarıp dumanı yüzüme doğru üfledi. “Eskiden işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Kimin patron olduğunu anlardın. *Ben* senin patronunum, sen değil.”

“Sen benim patronum değilsin, Rafe. Mesele bu kadar basit. Aylarca senin için hiçbir iş yapmadım, adamlarını toparlamadım, istihbarat sağlamadım. Artık senin için çalışmıyorum.”

“Bu işler böyle yürümez,” diye hırladı. Purunun ucunu bana

doğrultarak konuştu. “Öylece çekip *gidemezsin*. Kurallar var. Bozulamaz yeminler.”

Omuz silktim. “Aile içi bir sorun gibi duruyor. Başsağlığı dileklerimi iletirsin.”*

“Seni tıp fakültesinden ben geçirdim. Sokaklardan ben uzak tuttum. En azından biraz minnet duy.”

“Senin kızını bana kaptıracak kadar aptal ve bencil olman sayesinde şimdi o bana ait - hem de sonsuza kadar. Minnetim burada bitiyor, korkarım.”

“O kadar da dokunulmaz değilsin, Anderson. Seni ben yarattım, unutma.”

Kapıyı kapatmak için elimi uzattım. Artık saçmalığa tahammülüm kalmamıştı. “Unutmam,” dedim.

Kapı yerine otururken Rafe küfretti. Bir an kapıyı tekrar çalacak mı diye bekledim. Eski Rafe olsa bu işi burada bırakmazdı. Belki yaşlanıyordu artık.

Ya da belki daha beter bir planı vardı.

Ama her neyse, benim onun için planladığım şeyden kötü olmazdı.

Sessizce tekrar yatak odasına yürüdüm, battaniyenin altına girdim. Başımı yastığa yaslayıp eşime baktım. Terle ıslanmış saçlarından bir tutamı yanağından uzaklaştırdım. Telefon ekranımda bir mesaj parladı. Violet, gönderdiğim son havaleyi yine reddetmişti.

“Kibir, düşüşten önce gelir,” diye mırıldandım kendi kendime. Ivers International aracılığıyla kurduğum güvenli bankacılık uygulamasını açtım ve onun hesabına planlanmış tüm ödemeleri iptal ettim.

Ardından büyükbabamın miras avukatına Boston’da olduğuma dair mesaj attım. Vakıf fonunu tamamen tasfiye etmek için bir görüşme ayarlamak istiyordum.

* Kal tam bir piç. Bunu seviyorum.



32

Elena

Ertesi gün, kız kardeşlerim ve onların koruması Lorenzo'yla lüks bir liman restoranında brunch için buluştum. Bir süreliğine, her şey neredeyse eskisi gibiydi.

Masada karşımda oturuyorlardı. Ariana'nın saçı topuz yapılmıştı, açık mavi bluzunun kolları dirseklerine kadar düğmeliydi. Stella ise saçlarını gömleğinin yakasının içine sıkıştırmış, tabağına eğilmiş haldeydi. O sırada Ari, benim "görmekli dönüşümün" manşetlerden silinmesini sağlayan bir Hollywood skandalını anlatıyordu.

"Yani demem o ki, kadın haklarını böyle yüksek sesle savunan erkekler genelde cinsel tacizle suçlanan ilk kişiler oluyor. Gerçek olamayacak kadar iyiler."

Stella, ağzındaki yumurta parçalarını saçarak homurdandı. "O kızın hikâyesine inanıyor musun gerçekten? Bir gece New York'ta tanışmışlar ve adam onu hemen istemiş? O kız Maine'den çıkma sıradan biri, adam ise bir Rock *tanrısı*. Neden onu seçsin ki?"

Ariana ona ekmek cipsi fırlattı. "Ben kurbana inanmayı seçiyorum, seni gerzek."

"Amerika'da insanlar suçlu olduğu kanıtlanana kadar masum sayılır," dedi Stella, başını sallayarak. "Hem geçen hafta duşta Aiden James'in son şarkısını söylediğini duydum. Biliyorum."

Poşe yumurta, bolca hindi pastırması ve bitmek bilmeyen

köpüklü elma suyundan sonra annem konusunu açan ilk kişi ben oldum.

Ben. Onun konusunu açtım.”

“Annemin *perişan* olduğunu söylemiştiniz,” dedim suçlayarak, çatalımı Ariana’ya doğrulttum. “Eve dönmemi istediğini.”

Ariana omuz silkti, peynir dolgulu Danimarka çöreğinden bir ısırık aldı. “Gerçekten *öyleydi*, yemin ederim. Bazen odasından bile çıkmıyordu. Dün gece sana neden öyle davrandı, hiçbir fikrim yok.”

“Belki de kıskanıyordur,” dedi Stella, zayıf omuzlarını silerek.

Son yirmi dört saatte ikinci kez birinin bunu söylemesi huzurumu kaçırmıştı. Herkesin fark ettiği ama benim göremediğim bir şey var gibiydi. “*Neyi* kıskanıyor?”

“Bilmiyorum,” dedi Stella, gözlüklerinin ardından bana kısık gözlerle bakarak. Dudaklarını büzdü. “Sen seç artık. Annemi bilirsin. Ailenin kim olduğundan dolayı belli bir hayatın içine hapsolup, bir daha hiç çıkamamak gibi. Düşünsene, bir yere tıklandın mı, orada kalırsın.”

“Bu hayata hepimiz tıkalıp kaldık zaten,” dedim.

“Öyle mi?” Stella gözlüklerini başının üzerine itti. “Yoksa sen son birkaç ayı, tehlikeli derecede çekici kocanla birlikte, her türlü *Ricci* dramından uzak bir adada şaraplarla, yemeklerle ağırlandık mı geçirdin?”

Kalan yumurtalarımı karıştırdım, yüzümü buruşturdum. “Tatil yapmadım. Ben sadece...”

Sözüm yarım kaldı. Çünkü kız kardeşlerim aslında Kal’la evlenme nedenimin tüm ayrıntılarını bilmiyordu. Ve annemle babamın onlara ne anlattığını da bilmiyordum. Bu yüzden göğsümde baskı yapan yükü hafifletmek için her şeyi açıkça anlatmaya karar verdim.

“İlk kez Kal’la birlikte olduğumuzda biri bizi gizlice kaydetmiş.”

* “It’s me, hi, I’m the problem, it’s me!” – Şu an Elena.

Ariana kıkırdadı. “İlk demek, ikinci ve üçüncü de oldu demek oluyor-”

Stella kolunu Ariana’nın boynuna doladı, elini ağzına kapattı. “Zaten biliyoruz. Babam, Kal’ın seni baştan çıkardığını herkese anlattı. Kaçırılma olayın yetmemiş gibi bir de mağdur ilan edildin.”

İçimde bir sinir kıpırdandı ama aldırmadım, çatalımı bıraktım. “Tamam. Bizi kaydedenler babam ve Kal’ı şantajla tehdit etti. Benim Kal’la evlenmemi istediler... sanırım.”

Göz kırıştırtarak altın rengi masa örtüsüne baktım. Bu olayın dışarıdan nasıl görüldüğüne dair benim de çok net bir fikrim yoktu.

Bu uğursuz hissi üzerimden atmaya çalışarak devam ettim. “Tam olarak ne oldu bilmiyorum ama sonuç olarak, *ikimizi* de bu evliliğe zorladılar. Belki Kal her şeyi doğru şekilde ele almadı ama ikimiz de *mağduru*z.”

“Öyle misiniz?” Ariana, Stella’nın elini itip çenesini kurtardı. “Yani, bu yüzden evlendiniz tamam. Ama peki sizi hâlâ evli tutan ne?” Tabağından bir çilek alıp ağzına attı. “Hiç de mağdur gibi *gözükmüyorsunuz*.”

Ağzım hemen açıldı, refleksle bir cevap dilimin ucuna kadar geldi ama kelimeler zihnimde yerine oturmadan dudaklarımı kapattım. Arkama yaslandım, midem dizlerime indi sanki.

Stella hızlıca konuyu değiştirdi, Ariana’ya cevap vermemi beklemeden Harvard’da yaz döneminde alacağı fizik dersinden bahsetmeye başladı. Görünüşe göre evlilik sohbeti onun on beş yaşındaki zihnine yeterince sıkıcı gelmişti. Ama Ariana, brunch boyunca sessizce beni izlemeye devam etti. Gözlerini hiç kaçırmadan, dikkatle. Ve ben onun, büyük bir çabayla saklamaya çalıştığım şeyi fark edip etmediğini merak ettim.

Gerçeği.

Ailemle birlikte yenilen akşam yemekleri her zaman büyük bir olay olurdu.

Bunun İtalyan kökenimizden mi, yoksa babamın ancak bu öğüne katılabildiği için mi böyle olduğunu bilmiyorum ama annem gün boyunca kâğıt tabak kullanmasına rağmen akşam olduğunda hep *en iyi* yemek takımlarını çıkarır, adeta bir orduyu doyuracak kadar sofrayı kurardı.

Ama Ariana'nın resitali akşamı, annemlerin evine tekrar gittiğimizde, akşam yemeği artık eskisi gibi görkemli değil, daha çok mahrem bir buluşma gibiydi.

Kal'la birlikte mutfaktan geçerek avluya çıktık. Şehrin si-lüetiyle kıyaslandığında sönük kalan parıldayan ışıklar dikkat çekiyordu. Annemin düğününden kalma yemek takımları masaya dizilmişti - sanki bu akşamki misafirler büyük bir anlam taşıyormuş gibi. Masa yalnızca yedi kişi için hazırlanmıştı.

Ailemizin geçmişinde sekiz kişiden az kişiyle yemek yediğimizi hatırlamıyordum. Okuldan arkadaş grupları gelir, çoğu zaman *kimin* evine geldiklerini bilmeden otururlardı sofraya. Ya da aileden başka isimler olurdu masada. Hatta bazen diplomatik konukları bile ağırlardık. Her Ricci kızı en güzel elbisesini giyer, en sahte gülümsemesiyle babamın iş ilişkilerinin sorunsuz olduğunu göstermesine yardım ederdi.

Bu seferki eksiklik huzursuzluk yaratıyordu içimde. Eşiğe geldiğimde duraksadım. Devam etmek mi istiyordum, yoksa geri dönüp kendi küçük balonumuzda yaşamaya devam mı etmeliydik, emin olamadım.

Jet'te yaşadığım fark edişten bu yana Kal'a karşı hissettiklerim, düşüncelerimin ön sırasına geçmişti. Tüm hayatımı bu adam için yaşıyor, soluyor, *kanıyordum* sanki. Anlamı olup olmadığını bile bilmiyordum. O yüzden bu duyguları kendime saklıyordum. Çünkü karşımda duran bu kırık adamın bu evliliği gerçekten isteyip istemediğinden emin olamıyordum.

Ya *istiyorsa*... Bu da başka bir korkuydu.

Kal önümde durdu, artık yanında yürümediğimi fark etmiş olmalıydı. Dönüp kaşlarını çattı, önümde durdu.

"Elena?"

Başımı salladım, zihnimi kaplayan sis bulutunu dağıtmaya çalıştım. Sanki buharlaşmış kaygı tüm bedenime yayılmış gibiydi. “Ben...pek iyi hissetmiyorum.”

Bir an boyunca hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlerini kırıştıran bana baktı ve bu da huzursuzluğumu artırmaya yetti. Sonunda, siyah takım elbisesinin önünü düzeltti, ardından başını arkasına çevirip fısıldaşan kız kardeşlerime baktı.

“Gitmek ister misin?”

Dudaklarımın kenarını dişledim. Suçluluk, omuzlarımın üzerine çöktü. Eskiden hasretini çektiğim bu yerin ve insanların artık varlığıma yük gibi gelmesi... bu nasıl mümkün olabilirdi?

“Sadece gidelim de küçüğüm ve seni bir sonraki nefesini almadan Aplan’a geri götüreyim.” Öne doğru eğildi, yüzüne kararlı bir ifade oturdu. “Birlikte neler yapabileceğimizi hayal et.”

Neredeyse yelkenleri suya indiriyordum. Bir rahatsızlık numarasıyla buradan kaçmak, Kal’la birlikte dünyadan uzaklaşmak, her şeyin mahvolmadığını hayal etmek ama çok kolaydı bu.

Fazla kolay. İlk gidişimde annemin nasıl davrandığını düşündüm. Beni şimdi sessizce bırakacağını mı sanıyordum? Boston’ı yakıp yıkardı, yeter ki onun istediği gibi giydirilip yönetilen o küçük oyuncak bebek rolüne geri döneyim.

Bu yüzden Kal’m teklifini kabul etmek yerine tekrar başımı salladım, omurgamı düzelttim. Hatta küçük bir çıtırtı duyuldu.

“Seni buraya ben getirdim. O yüzden sonuna kadar burada kalmam gerek, değil mi?”

Kal’ın ağzı aşağı doğru kıvrıldı, göz altındaki kası seğirdi. “Beni hiçbir şeye *zorlamadın*. Geldim...çünkü-”

“Yemek hazır!”

O anda, ailemin özel şeflerinden biri Fransız kapılardan içeri girdi. Tekerlekli servis arabasında üstü kapalı bir güveç vardı. Onu masaya doğru sürdü. Büyükannem ve babam da ardın-

dan içeri girdiler. Babam her zamanki yerine, masanın başına oturdu. Normalde annem masanın karşı ucunda yer alır, diğer herkes araya dağılırdı. Ama Kal doğrudan gidip annemin sandalyesine oturdu.

Stella ve Ariana anında dondu, başlarını kaldırıp ona baktılar. Bakışlarını üzerimde hissediyordum ama gözümü Kal'dan alamıyordum. Midem öyle bir kasıldı ki, ağzıma acı bir şeyler yükseldi. Göğsümün içini yakmaya başladı.

Tanrım, bu gece çok uzun sürecekti.

Sessizce büyükannem, Stella'nın yanındaki sandalyeye oturdu, dirseğini okşadı ve domatesli ve pastırmalı bucatini markanasının harika koktuğunu söyledi. Babam ile Kal göz göze geldiler ama bu artık basit bir bakışma değil, başka bir şeydi.

Bana anlatmadıkları bir şey.

Normalde annem gelmeden kimse yemeğe başlamazdı. Bu yüzden Ricci ailesinin tüm üyeleri oturduğu yerde kalmış, içkilerini yudumluyor ya da ekmeklerine tereyağı sürüyordu.

Ama Kal, masanın ortasına doğru uzandı, yemeğin üzerindeki kapağı kaldırdı ve kendine bir tabak hazırladı.*

Kal'ın solundaki sandalyeye oturup peçetemi açtım ve kupağıma yerleştirdim. Konuştuğumda sesim neredeyse fısıltı halindeydi, ancak Kal bana doğru eğildi ve ağzına bir çatal dolusu bucatini götürürken dikkatle dinledi. "Şu anda babamla kiminki daha büyük yarışına mı girdin?"

"Benimki daha büyük. Yarış bitti." Peçetesini gömleğinin yakasına sıkıştırırken boğazını temizledi, ancak babamın bakışlarını bir an olsun bırakmadı.

Yüzümü buruşturdum. "İyy. Ne oluyor sizin aranızda? Bu durumun Büyükler tarafından nasıl görüneceği seni endişelendirmiyor mu?"

"Ne durumunun nasıl görüneceği?"

Omuz silktim, ellerimi daire çizer gibi hareket ettirdim. "*Bu işte. Onun Bollente Medya ile yaptığı sözleşmeyi baltalaman,*

* Size söylüyorum, bir piç!

söz verdiği kızı - yani beni - kendinle evlendirmen ve şimdi de ortadaki açık güç savaşı?”

“Burada bir güç savaşı falan yok, küçüğüm. Çünkü babanın elinde hiçbir güç yok.” Sonunda Kal bana döndü, gözlerindeki köz gibi parıltı iç bacaklarımda bir sıcaklık oluşturdu. “Buradaki tek güç sahibi kişi - özellikle senin üzerinde - benim. Kocan.”

Sözleri boğazımı sıkıştırdı, tonu biraz tehditkâr tınlasa da ama sesindeki cinsel çağrışım, içimde dönen karmaşık duygular arasında en baskın olanıydı. Arzunun tanıdık etkisi her şeyi bastırdı. Neye kızdığımı bile unutmuştum.

Bacaklarımı birbirine bastırarak yerimde kıpırdandım, önümdeki su bardağına uzandım. Kal’la göz teması kurarak bir yudum aldım. O an babam boğazını temizleyince başımı çevirip dikkatimi ona verdim.

“*Bambina*,” dedi viskisini yudumlarırken. “Okul nasıl gidiyor?”

Elim havada dondu kaldı, neredeyse bardağı düşürüyordum. Zaman kazanmak için bir yudum daha aldım, düzgün bir cevap toparlamaya çalışırken. “Ben...okulu bıraktım.”

Eh, pek de iyi bir cevap sayılmazdı ama artık çok geçti.

Gözleri irileşti, kadehini masaya bıraktı. “*Perché?*”

Kal’ın bakışlarını üzerimde hissediyordum ama ben sadece babama odaklandım. “Artık yapmak istemiyordum. Edebiyat öğretmek ilgimi çekmiyor.”

“Anladım,” dedi babam, burun delikleri kabarıırken. Başparmağındaki yüzüğü bardağa tıklattı. “Sanırım senin öğrenci kredilerini ödeyecek kişi olarak bunları daha erken ödemem gerekeceğini bana haber verme gereği duymadın?”

Utañ yüzüme tokat gibi çarptı, yanaklarım alev alev yanmaya başladı. Ariana ve Stella masaya dik dik bakarken, büyü-kannem elindeki şarabın geri kalanını tek yudumda içti.

* (İt.) neden ve çünkü anlamlarına gelir. -ç.n.

“Ben baştan beri okulun senin kaderin olmadığını *söylemiş-tim*. Ama sen bana inanmak istemedin. Zor yoldan öğrenmen gerekti ve beni de bu arada sırtımdan bıçakladın.”

Kal yanımda gerildi, çatalı öyle sıktı ki parmak eklemleri bembeyaz kesildi. Ayağımı uzatıp onun ayağına dokundum, çatalı babamın boğazına saplamaması için sessizce yalvardım.

“Üzgünüm, baba,” dedim sessizce. Gözlerindeki öfke, midemdeki bulantıyı yeniden canlandırdı. O his birden büyüdü, bedenimdeki her boşluğu dolduran bir gaz gibi yayılmaya başladı. Masanın kenarına tutundum, boğazımdan yükselen kusma hissini bastırmaya çalıştım.

“Tabii düşünmezsin, çünkü sen hâlâ olgunlaşmamış, bencil bir küçük kızsın.”

Annemin sesi terasın sessiz ortamını böldü, bu kez sözlerindeki kin hiç gizlenmemişti. Ses tonunda doğrudan hissediliyordu ve masanın çevresinde döndüğünde, yerde süzülen parlak kırmızı tuvalet elbisesi içinde yüzündeki öfke netti.

Düğünümde bana yardım eden kadınla şu an karşımda duran kişi aynı değildi.

Belki de sorun bendeydi. Artık ben farklıydım.

Kal sandalyeden hızla kalktı, çıkan gürültüyle tabaklar titredi. Gözleri kararmış, adeta cinayetle dolmuştu. “*Carmen*.”

Gülümsemi, kaşını kaldırdı ve şarap kadehini dudaklarına götürdü. “Aman Kal, hadi ama. Ben kızımı tanırım. Tıpkı bana çekmiş, değil mi?”

Babam iç çekerek şakaklarını ovuşturdu. “Carmen, ne yapıyorsun?”

Onun yanındaki sandalyeye oturdu, yüzündeki gülümseme daha da büyüdü, adeta acı verici bir hâl aldı. Şarabını karıştırarak kız kardeşlerime doğru işaret etti. “Kızlar, neden büyükanneyi odasına götürmüyorsunuz? Resitalde uyuyakalmasını istemeyiz.”

Ariana homurdandı. “Ben bu olanı kaçırmak istemiyorum.”

Ama Stella onu dürttü, kolundan çekerek ayağa kaldırdı.

İkisi birden büyükannemi iki yandan tutarak sarhoş hâlini dengelediler. “Size *söyleyecektim*,” dedim, su bardağımı masaya bırakırken. “Tüm bu olanlar arasında aklımdan çıkmış.”

“Evet,” dedi annem, arkasına yaslanırken, “ailenin kim olduğunu hatırlamak zor oluyor tabii, biri seninle ilgilendi numarası yapan ilk adama kendini açmakla meşgulken.”

Yüzüm yandı, midemdeki safra boğazımı tırmalıyor, içten içe bedenimi yakıyordu. “Bunda ne sorun var? Sonuçta o benim *kocam*.”

“Çünkü baban onun *benden* uzak durmasını istemişti.”



Annemin suçlaması, yavaş çekimde gerçekleşen bir araba kazası gibi havada süzüldü. Zaman adeta yavaşladı ve dünya aynı anda paramparça oldu.

Çarpışmanın etkisiyle kaburgalarım ezildi, milyonlarca parçaya ayrılıp kanıma karıştı. Kalbim, haddinden fazla şişirilmiş bir balon gibi gerilip patladı ve boğazımdaki acıyı bastırmaya çalışarak gözlerimi Kal'inkilere çevirdim.

İçimde bir umut vardı - annemin yalan söylediğine, sadece beni suçluluk hissettirmek için böyle konuştuğuna dair bir işaret arıyordum.

Kal çenesini sıkmış, bakışlarını bana dikmişti. Gözleri hem temkinliydi hem de apaçıktı. Omuzları belli belirsiz çökmüştü, Âdem elması yukarı sıçradı ve ben hemen bakışlarımı masaya indirdim. Gözkapaklarımda yanan yaşları hissettim.

Çünkü onun sessizliği, bir tür kabul anlamına geliyordu.

Ama umduğum türden değil.

"*Manache*," diye homurdandı babam, göğsüne hayali bir haç çizerek. "Kararımın senin on yıl önce onu becerip yüzüstü bırakmanla hiçbir ilgisi yok, Carmen. *Cristo***."

Annem dişlerini gıcırdatarak uzun bir yudum aldı şarabından. Bardağını masaya indirirken eli titredi. Diğer mafya eşlerinin yaptığı gibi onun da karışım kullanıp kullanmadığını

* (İtl.) bir argodur. Lanet olsun, kahretsin vb. anlamlarda kullanılmıştır. -ç.n.

** (İtl.) Tanrım anlamına gelmektedir.

merak etmeden edemedim - kimyasal bir kokteyle tutunan, sefil hayatlarını böyle sürdüren kadınlar gibi.

“Ah canım, Kallum’un çamaşırlarımı biraz fazla mı ortaya döktüm? İkiniz de o kadar... *samimi* görünüyordunuz ki, bana hâlâ seninle olan ilişkimizden bahsetmediğine inanmak zor geldi.”

İlişkimiz.

Bu kelime dilimde acı bir tat bıraktı. Henüz olgunlaşmamış bir meyveyi ısırılmışsın gibi, sabırsızlığın sonucu yavan bir tatla kalmışsın gibiydi. Bir gün daha, biraz daha özdenetim gösterseydin, ağzına layık bir lezzetle ödüllendirilecektin.

Bunun yerine, sadece kendi hatalarının tadı kalıyordu damakta. Âşık olduğun adamın başka biriyle bir şey paylaşmış olabileceğini sorguluyordun.

Hele ki *annenle*.

Ellerim, onun adını bu kadar pervasızca kullanan annemin boğazına sarılmak istiyordu. Sanki hak ediyormuş gibi.

“Daha geçen gece sana onun bilmediğini *söylediğimi* hatırlıyorsun,” dedi Kal. Sesi, paslı bir bıçak gibi tenimi kesti.

“Öyle mi?” dedi annem tek omzunu silkip mırıldanarak. “Aklımdan çıkmış olmalı. O gece *pek çok şey* konuştuk.”

Kal’ın boğaz çukuruna bakarken - daha önce sayısız kez dilimi gezdirdiğim o oyuk - dudaklarımı yaladım. Gözlerimi daha yukarı kaldırmaya cesaret edemedim. “Annemle ne zaman konuştun?” diye sordum.

Ellerini masaya düzce bastırdı, alyansı ışıktan parladı. “Biliyordun. Diğer geceydi, dışarı çıktığın zaman.”

“Ah evet,” diye araya girdi annem. “Beni kucağına fırlattığın o nazik an.”

“*Carmen*,” diye kükredi babam, yüzünü elleriyle ovuşturarak. “Ne halt ediyorsun sen?”

“Senin kucağına fırlatılmamın tek yolu,” dedi Kal parmaklarını kıvrarak, “kollarının bedeninden koparılıp ateşe verilmesi olurdu. Ve o bile olsa, sadece seninle birlikte öteki tarafa gidip seni doğrudan şeytanın kapısına bırakmak için olurdu.”

Sesinde nefret vardı, dilinin ucundan zehir damlıyordu. Ama ben, sevgiyle nefretin aynı madalyonun iki yüzü olduğuna inanarak büyümüştüm. Aradaki fark sadece koşullardı. Gözlerim Kal ve annem arasında gidip gelirken, birinin avını parçalamaya hazır bir canavara, diğerrinin ise avını yemeye hazırlanan aç bir yırtıcıya dönüştüğünü gördüm. Hangisinin o madalyonun hangi yüzünde olduğunu ayırt edememeye başladım.

“Annemle yattın mı?” diye sordum. Aklım hâlâ bu gerçeği işlemekte zorlanıyordu.*

“Eh, pek de uyumak sayılmaz, anladın sen onu,” diye mırıldandı annem. Kendi şakasına güldü ama verandadaki diğerr herkes donmuştu. Kıyametten bir cümlelik mesafedeydik. “Umarım siz doğum kontrol konusunda bizden daha iyisinizdir, çünkü söyleyeyim - o adam oldukça *etkili*, anladın sen onu.” Bir hıçkırıkla tamamladı cümlesini. *En azından* biraz kafası güzel olduğu kesindi ama bu gerçeğin acısını azaltmıyordu. “Oops,” dedi sonra, “bunu iki kez mi söyledim?”

İma ettiği şey, dört kişilik masada asılı kaldı. Midem bulanıldı. Boğazım düğümlendi. Bu ifşaatın ağırlığı üzerime çöktü, nefes almakta zorlandım, bir an için bir daha hiç nefes almak istemeye bile başladım.

Kusacaktım galiba.

“Tanrı aşkına, gerçekten tam bir orospusun,” dedi Kal. Peçetesini yakasından söküp masaya fırlattı ve ayağa kalktı. Sonra yüzünü bana dönerek, “Elena. Lütfen... seninle yalnız kalabilir miyim?” dedi.

Kalbim göğsümde öyle şiddetle atıyordu ki tüm bedenimi sarsıyordu. Onları bu uğultunun üstünden duymakta zorlanıyordum.

“Sanırım kızım bir daha seninle hiçbir yere gitmeyecek, Kallum,” dedi annem, şarabını onun yönüne doğru savurarak, gözleri öfkeyle parlıyordu. “Küçük kızımdan uzak dur.”

Masadaki çiçek aranjmanına gözlerimi diktim. Bakışlarım,

* Ah, Tanrım, trajedi. Yunan trajedisi isteyen?

ortadaki parlak renkli yıldız çiçekleri ve zambaklar arasında bulanıklaştı. Dügünümde ya da cenazemde olmasını isteyeceğim çiçeklerdi bunlar - şimdi burada olmaları ise acı bir ironi gibiydi. Çünkü hiç bu kadar ölüme yakın hissetmemiştim.

Yine de kalp kırıklığı böyle bir şeydi işte. Birinin elini göğsünün içine sokup kalbini yerinden koparması gibiydi. Ne bir alet kullanır ne de bunu temiz bir şekilde yapardı. Çeker, döndürür, parçalardı. Organı dışarı çıkardığında geriye sadece parçalanmış doku, boş yere atan damarlar kalırdı.

Bu acı keskin, kör edici bir sancıydı. İçeride bir kıvılcım gibi başlar, sonra tüm bedenine yayılırdı, sınırlarını test ederek nereye kadar dayanabileceğini görmek isterdi.

İhanet, lav gibi sırtımdan aşağı süzülüyor, geçtiği her şeyi yakıp kül ediyordu. Kal'a bakarken, bir insanla ilgili edindiğiniz tek bir bilgiyle ona dair tüm bakış açınızın nasıl bir anda değişebileceğine şaşırdım.

Vücudundaki yara izlerini hissettiğimde, bir canavarın bedenine hapsolmuş bir adam görmüştüm.

Annesiyle kız kardeşinin fotoğraflarını gördüğümde, içim yalnız büyümüş bir çocuğa acımişti - ruhundaki boşlukları ne bulursa onunla doldurmaya çalışan bir çocuğa.

Şimdi sadece bir yalancı görüyordum karşımda.

Tanıyamadığım bir adam. Bana bakan silueti, gözümde uğursuz bir varlığa dönüşüyordu. Hâlâ annemin söylediklerini inkâr etmesini umuyordum. Onun ikinci seçeneği olmadığını, intikam uğruna seçilmiş bir yedek olmadığını ama hâlâ susuyordu.

“Ölü olduğunda bir işime yaramazsın, küçüğüm.”

Sanırım bu da artık netleşmişti.

Sandalyemi yavaşça geri çekerken gözlerimi sadece su bardağıma diktim. Kimseye bakmaya cesaret edemedim. Zira o an içimden taşan her şeyin döküleceğini hissediyordum.

“İzninizle,” dedim boğuk ve mekanik bir sesle. “Ari'nin resitaline geç kalmak istemem.”

Üç çift gözün üzerime çevrildiğini hissettim, hepsi şaşkıındı. “Elena,” dedi babam. Sandalyesinin beton zeminde sürtünmesini, ardından kalkarken gıcırdadığını duydum. “Bunu konuşmamız gerek bence-”

Başımı iki yana sallayarak dudaklarımı sımsıkı bastırdım. Konuşmaya kalkarsam ağzımdan neler döküleceğini bilmiyordum. Bir hıçkırık, boğazımın arkasında kıpırdanıyordu. Ne kadar bastırmaya çalışsam da yerinden oynamıyor, oraya saplampa kalıyordu - sanki acının kendisi sesimi duyurmak istiyordu.

Kim demişti bilmiyorum ama yas sürecinin yalnızca ölüm için geçerli olmadığını söyleyen kişi kesinlikle haklıydı.

Topuklarımın üstünde dönerek sandalyemi geçtim, eve geri yöneldim. Mutfaktan geçip oturma odasına vardım. Kanepe-nin üzerinden ceketimi ve çantamı alıp neredeyse ön kapıya varmıştım ki, bir el bileğimden tutup beni geriye çekti.

“Bu evden benimle konuşmadan çıkmaya kalkma sakın,” diye tısladı Kal, beni kendine döndürürken. “*Biz böyle şeyler yapmayız.*”

Onun tutuşundan kurtulmaya çalışarak hırladım: “*Biz hiçbir şey yapmıyoruz. Hislerim hakkında konuşmamı isteme benden, sen bana daha en başından beri yalan söyledin.*”

“Peki ne zaman getirmeliydim bu konuyu gündeme? Senin içindeyken, rahatlamışken, annenle de benzer pozisyonlarda bulunduğumu mu söyleseydim?”

Söylediği cümle tokat gibi çarptı yüzüme. Öyle bir yanık bıraktı ki, keşke o an beni gerçekten öldürmüş olsaydı dedim içimden. En azından acı daha kısa sürerdi. “Neyse ki annen senin adına bunu çoktan yaptı. Bu ikilem epey hızlı çözdü, değil mi?”

Öteki elim kapının koluna uzanıp çevirdi, kapıyı hızla araladım. Kolumu tekrar çekiştirince gözlerimi ona diktim.

“*Bırak kolumu.*”

Bakışı doğrudan içimden geçti. Kalbimi es geçti. Ruhumu tutuşturdu. Ama bu, içini ısıtan türden bir ateş değildi. Bu ateş, her şeyi yakıp yok eden, çalan, kül eden türdendi.

“Yapamam,” dedi kısık bir sesle ama aynı anda parmakları geri çekildi. Elini saçlarının arasına götürdü. “Tanrım Elena sadece beş dakika ver bana. Sana yemin ederim, bu her şey değil... Olay, duyduğun gibi değil.”

İçimde bir parça, onu dinlemeyi arzuluyordu, kalmak *istiyordu*. Ama içimde yükselen öfke daha ağır bastı - ona acı çek-tirmek istiyordum.

“Yapamam,” dedim tekrar.

Tam o anda, Ari merdivenlerden aşağı süzüldü. Yüzünün yarısı ışıltılı fondöten ve altın rengi makyajla süslenmişti, az önce yaşananlardan tamamen habersizdi. Kapının öbür tarafından çıkmak üzereyken yakaladım onu, kaşlarımı kaldırarak sordum. “Resitale şimdiden mi gidiyorsun?”

Başını salladı. “Her zaman gösteriden önce birkaç zor parçayı prova ederiz.” Kal’a göz gezdirip dudaklarını büzdü, sonra tekrar bana döndü. “Benimle gelmek ister misin?”

Başımı sallayıp onu takip ettim. Kaldırımın kenarında bekleyen arabaya bindik. Lorenzo direksiyon başındaydı. Arka koltuğa yerleşirken omzumun üstünden son bir kez geriye baktım - Kal hâlâ kapının önünde öylece duruyordu. Donmuş bir heykel gibiydi.

Arabamız uzaklaşırken içimdeki hıçkırıklar sonunda özgür kaldı. Ari yanıma kayıp bana omzunu uzattı, neler olup bittiğini bilmeden de olsa ağlamama izin verdi.

Hep merak ederdim - bir gün ruhum parça parça döküldüğünde, o orada olmayacak olursa ne yapardım?

Artık cevabım vardı.



Onun peşinden gitmeyi ciddi ciddi düşünüyordum.

Elena için, kimsenin benim için yapmadığı bir şeyi yapmayı istedim.

Ancak burada işlerimi yoluna koymadan bunun bir anlamı kalmayacaktı.

Bu yüzden, avluya adım atmak cehenneme geri dönmek gibi hissettirse de kafamın içinde çınlayan öfkeye rağmen yürümeye devam ettim ve masanın benim tarafıma geçtim. Yastıklı sandalyenin arkalığını avucumla kavrayıp bir an durakladım - yenmemiş makarnaya, Elena'nın ardında bıraktığı, kenarı pembe parlaticıyla lekelenmiş bardağa baktım.

Rafe ortadan kaybolmuştu, muhtemelen bir puro daha yakmaya gitmişti. Geriye sadece ben ve karısı kalmıştık. Carmen, sarhoşluğun ötesine geçmiş hâliyle şarabını höpürdetiyor, sonra kıkırdıyordu. "Cennette biraz karışıklık mı var, *amore mio*?"

Çenemi sıkarak gözlerimi kaldırdım ve o uğursuz sesin geldiği yere odaklandım. İçimdeki öfkeyi körüklüyordu. O öfke, sınırlarını aşıyor, tenimde şiddetli bir uğultuya dönüşüyordu.

"Şu an, burada seni neden paramparça etmeyeyim, bana tek bir sebep söyle," dedim kısık bir sesle. Öfkemin derecesini belli etmeyecek kadar kontrollüydüm. Çünkü eğer seni ne kadar etkilediklerini bilirlerse, bunu hep kullanırlar.

Bu da işte, her şeyin benim hatam olduğunu kanıtlıyordu.

* (İtl.) aşkım anlamına gelmektedir. -ç.n.

“*Dio mio*, sen zaten hiç flört etmeyi beceremezdin,” dedi. Bardağını masaya bırakıp kırmızı elbisesinin kayan askısını düzeltmek üzere uzandı. Parmağı askıya dolandı, sonra birdenbire vazgeçip elini çekti.

Yatak odası bakışlarıyla göz göze geldiğimizde bronz omzunu hafifçe eğdi - beni baştan çıkarmaya çalıştığı belliydi.

Sandalyeyi öyle sert kavramıştım ki, tırnaklarım basınçtan çatlamaya başlamıştı. Yüzüne kahkaha atma isteğimi bastırdım - çünkü bu sadece ona oyun alanı sağlardı.

“Tek bir sebep, Carmen.” Pantolonumun kemerine uzandım, belimde sakladığım silahı çıkardım. ‘Soğuk metal namluyu okşayarak emniyeti açtım, ardından silahı ona doğrulttum. “İyi bir sebep olması gerekmiyor aslında. Ama karar vermemi istemiyorsan, gerçekten hızlı düşünmelisin.”

Hiç kıpırdamadı bile. Sanki tehditlerimin hiçbirisi boş değilmiş gibi davranmadı. Askısını yerine sert bir şaklamayla oturttu, ardından dikleşti ve bana ifadesizce baktı.

“Beni öldürmeyeceksin, Kallum. Öldürecek olsaydın, başka bir adamla yatakta bulduğun an yapardın bunu zaten.”

Yan tarafım keskin bir sancıyla sızladı - tıpkı bir pusuya düştüğümde bıçakla delinmiş gibi. Üstelik *kendi evimde...* Saldıran, Southie’den bir rakip aile üyesiydi. Onu yatakta beklemiyordum elbette, ama *yatağımın* içinde olmasını hiç beklemediğim iki kişi vardı.

İnsanın önemseddiği kişilerin, burnunun dibinde ihanete kalkışacağını tahmin edemezsin.

Bıçağın ilk girdiği anı hatırlıyordum. Bunun sonum olduğunu düşünmüştüm. O zamanlar ölümcül görevlerde çok yeniydim, işkence gibi şeyler Ricci ailesi için çalışırken aklıma bile gelmezdi. Ama bıçak girdi, içeride kaldı. Sonra hareket etmeye başladı.

Gözümü ameliyat sırasında açtığımı hatırlıyordum. Beni hastaneye götüren, isimsiz bir ihbar olmuştu. Polisler beni kan

* Bahse girerim, erkek ana karakterlerimin pantolonlarından silah çıkardıkları anlarla ilgili bir içki oyunu bile oynayabiliriz.

kaybı ve karaciğer-dalak hasarı yüzünden apar topar ameliyata almıştı. O kadar paniklemişlerdi ki, yaranın temizliğiyle ya da kas liflerinin zarar görüp görmediğiyle ilgilenmemişlerdi. Zamanla orada bir kitle, bir doku yığını oluşmuştu.

Ameliyat sonrası acıyı hatırlıyordum. Doktorlar buna hayalet ağrı diyordu. Muhtemelen hayatım boyunca hissetmeye devam edeceğim bir sancıydı bu. Her şey iyileşse bile o kalacaktı.

“Şanslısın,” demişlerdi. “Koruyucu bir melek seni izliyor olmalı,” çünkü dalaktaki hasar ciddiymiş ama kurtarmayı başarmışlar.

O gün, benim on dokuzuncu doğum günümdü.

Hiçbir zaman kendimi şanslı hissetmemiştim.

Ölümle defalarca burun buruna gelmiş olmama rağmen, hiçbirinde şanslıyım dememişim.

Ta ki Elena’ya kadar.

Carmen bana sadece *mide bulantısı* getirmişti.

Bunu neden yaptığına dair tek kelime etmemişti. Ama ben sebebin basit olduğunu varsaymışım. Çünkü yapabiliyordu. Bir insanın aklını karıştırmak için daha iyi bir yol yoktur, özellikle de senden uzaklaştığını fark ettiğinde. Senin yaşaman ya da ölmen umurumda değil algısını yaratmak - daha iyi bir zihin oyunu olabilir mi?

İşte o bilinmezlik, beni yıllarca onun elinde tutsak etmişti. Güvendiğim, yanında huzur aradığım kadın, beni manipüle edip sırtımdan vurmuştu. Ve nedenini hiç öğrenememişim. Beni kullanmış, sağlığımdan beslenmiş ve sonra kenara fırlatmıştı.

Bir süre sonra, nedeninin önemi kalmamıştı. Beni bırakmasına memnundum artık, ne kadar canımı yakmış olsa da.

Sandalyenin gıcırdayan ahşabı, parmaklarımın bastırdığı yerlerde eğiliyordu. Yüz ifademi kontrol altına alıp, içimdeki kasırgayı bastırmaya çalışarak dişlerimi sıktım.

Kolumu kaldırdım, silahın namlusunu alnına doğrulttum. “Bu hatayı şimdi düzeltebiliriz. Aynı hatayı iki kez yapmak istemem.”

O, cam gibi gözleriyle beni süzerken yutkundu. “Elena, annesini öldürdüğün için seni asla affetmez. Şu an acı çekiyor olabilir ama onun yanında her zaman kim vardı, biliyor. Her zaman ailesini, yabancı birine tercih eder.”

Sandalyeyi tutmayı bırakarak masanın çevresinde yavaşça yürümeye başladım. Silah hâlâ ona dönüktü. “Onu benden kopardın. Yani o korku numaranın artık pek bir geçerliliği kalmadı, değil mi? Yani beni affetmesi neyi değiştirir ki, artık yatağı mı ya da aletimi ısıtmayacaksa?”

Carmen burnunu kıvırdı, yüzüne tiksinti yerleşti. “Her zamanki gibi iğrenç ve aşağılıksın.”

Bir adım daha yaklaştım, parmağımı tetiğe yaklaştırarak, “İğrenç olan ne biliyor musun? Kızına diz çökmesini kaç kez söyledim, sonra da boğulurken izledim - o anları hatırlamak. Derisini kaç kez kanattım, sonra da kanını dilimle yaladım... tadı artık damağıma işledi resmen.”

Yanına gelip silahın namlusunu şakağına dayadım. “Biliyor musun? Acıya bayılıyor. Hiçbir zaman bana hasta, sapık ya da canavar gibi bakmadı. Eğer şu an hamile bırakacak olsam, bu durumu bir *sorun* gibi görmezdi. Beni suçlamazdı.” “*Sen* büyüksün. Ben ne yaptığımı bilmiyordum.”

“Lütfen. Sen zaten hiçbir zaman tam anlamıyla bir çocuk olmamıştın, Kallum.”

Öfke beynimin içine sızmıştı. Bunları yüksek sesle söyledime hâlâ inanamıyordum. Tüm bunları daha yeni yeni kendi kendime itiraf edebilir hale gelmişim. “Bunu neden yaptığımı biliyor musun, Carmen? Onu neden seçtiğimi anlıyor musun?”

Carmen’in dili dudaklarının üzerinden hızlıca kaydı. Silahın tenine bastığı yerde ter damlaları belirmişti.

“Çünkü o da en az benim kadar bozuk biriydi.”

“Kızımdan bu şekilde bahsedemezsin-”

Havayı kırbaç gibi yaran tok bir patlama sesi duyuldu. Carmen çığlığı basarak yerinden sıçradı. O kurşunun aslında boş olduğunun farkına varıldıktan çok sonra bile bağırmaya devam

etti. Tiz sesi paramparça olmuş sinirlerimin üstünde bir işken-
ceye dönüşmüştü.

Elleri sandalyenin kollarına yapıştı, bedenini benden olabili-
diğince uzağa çekti - bu durumda pek fazla uzaklaşmasa da
emeğini takdir ettim.

Bu, bir zafer anından çok bir hesaplaşma gibi hissettiriyor-
du.

“*Karım* hakkında istediğim gibi konuşurum. Çünkü bu
gece burada asıl iğrenç olan şeyin ne olduğunu biliyor musun,
Carmen?” Cevap vermediği için bekledim. “Asıl iğrenç olan
sendin. Ve kızına olan lanet olası düşkünlüğüm olmasaydı, şu
an Charles Nehri’nin dibine doğru süzülüyor olurdun. Bu işi
böyle berbat ettiğin için.”

“Özür dilerim,” diye hıçkırdı, tıpkı eskiden olduğu gibi en
ufak baskıda dağılıyordu. Elena’nın nasıl olup da biraz olsun
dik duruşlu biri hâline geldiği bile bir mucizeydi. “O... şey de-
ğildi...” Kendini toparlamak için derin bir nefes verdi. “Ben
sana âşıktım, Kal. Sadece bunu nasıl yöneteceğimi bilmiyor-
dum. Sen beni korkutuyordun.”

Sözleri beynimin en kuytu köşelerine doğru süzüldü. Yıllar-
dır kapalı duran, ilişkimize dair, eğer buna ilişki denebilirse,
karanlık yerleri yokladı. Bir yanımda, o eski hisleri alevlendirme-
sini bekledi - o genç, şaşkın, olgunlaşmamış zafer hissini bek-
ledi. Ama hayır.

O zamanlar hiçbir şeyi olmayan bir çocuğa sahte bir sevgi
verip sonra onu parçalara ayıran oydu.

Şimdi tek hissettiğim boşluktu.

Ve bu boşluk kalbimde yer etmeye başladığında başka bir
şeyi daha fark ettim.

O beni sevmiş olabilirdi ama ben onu *hiç* sevmemiştim.

Onu kaybetmek, hiç kimse tarafından sevilmemiş gibi his-
settirmemişti. Kanının çekildiğini hissetmek gibi değildi.

Cehennemde bir ömür geçirdikten sonra cennetten bir tat
almışsın da parmaklarının arasından kayıp gitmiş gibi değildi.

Böyle hisler uyandırabilen tek kadın, Elena'ydı. Bunun için şefkat gerekir, sıcaklık gerekir. Sırf ortalığı yakmak için yakılan ateş değil. Tutku, anlayış ve biraz karanlıkla beslenen bir alev gerekir.

Elena'nın içsel *iyiliği*, kaybını böylesine dayanılmaz kılan şeydi.*

O olmadan, ruhumun yarısı eksikti. Amaçsızca var oluyor, toprağın beni de tıpkı diğerlerini aldığı gibi almasını bekliyordum.

Aylar önce onu zorladığımda, hayatımda bir şeylerin eksik olduğunu bile bilmiyordum. Beni dengeleyecek, perdeleri aralayıp biraz ışık sızdıracak birini *istediğimi* fark etmemiştim. Karşılığında onun üzerine biraz gölge düşürmeme izin verdiği sürece.

Henüz dakikalar önce gitmişti ama ben sadece yokluğunu düşünüyordum.

Acı, omurgam boyunca tırmanıyor, ardında kanlı, açık yaralar bırakıyordu. Her saniye daha da derinleşiyordu - onun peşinden gitmediğim her saniye.

Carmen hâlâ ağlıyor, sahte gözyaşları yanaklarından akıyordu. Silahı biraz aşağı indirip başımı salladım. "Güzel bir duygu, ama on yıl geç kaldın. Ve dürüst olmak gerekirse, açıklamamı istemiyorum. Sevgini hiç istemedim. Bunu hak eden tek kişi Elena, çünkü seninle ilgilenen tek kişi o."

Bileğimi geriye çekip hızla savurdum. Silahın kabzasını elmacık kemiğine indirdim. Çatlayan kemiğin çıkardığı o tanıdık ses içime işledi. Carmen çığlık attı, elleri yüzüne fırladı, tükürüğünde boğuldu.

"Umarım dersini almışsındır," dedim geri çekilip. "Yaşıyorsun, çünkü seni öldürecek kadar *umursamıyorum*."

Bağırmayı sürdürürken saçlarımı geriye ittim ve onu orada

* Daha önce de söylemiştim ama Kal ve Elena'nın şiire karşı duydukları ortak sevgi, birbirleri hakkında konuştuklarında gerçekten parlıyor. Özellikle Kal'ın zihninden geçen o güzel düşünceleri yazmak benim için ayrı bir keyifti. Çünkü bunlar, onun diğer herkese karşı hissettiklerinden tamamen farklı.

bırakarak içeri girdim. Her şeye rağmen göğsüm tuhaf bir şekilde hafiflemişti.

Mutfaktan geçerken Rafe'i merdivene yaslanmış halde gördüm. Duman başının etrafında yükseliyordu. "Boş mermi sıkmak gibi bir niyetin yoktu, değil mi?"

Bu bir *soru* değildi. Sanki dünyanın en açık gerçeğini söylüyordu.

Ellerimi ceplerime sokup omzumu silktim. "Cevabı zaten biliyor gibisin."

Hırıldayıp bir nefes daha çekti. "Kaçırılma hikâyesini kapatırım, eğer borcunu ödersen."

Göz kırptım, bir anda gülesim geldi. Silahı pantolonumun arkasına soktum. "Ben sana hiçbir şey *borçlu* değilim. Ve ben-
ce artık kimsenin senin uydurduğun hikâyeye ilgilendiğini de sanmıyorum."

"Bollente sözleşmesini batırman bana çeyrek milyon dolara patladı. King's Trace'deki Montaltoları devre dışı bıraktım, elimizdeki ürünü sattım ama Ricci ailesinin bu durumdan sağ çıkmasını istiyorsak şantajlar, borç tahsildarları, yerel polise artık rüşvet veremeyeceğimi anladıklarında devreye girecek federal memurlar...*finansal* desteğe ihtiyacım var, Kal. Beni bunun da dışında bıraktığını düşünme sakın."

Sırıtarak ön kapıya doğru yürüdüm, o yolumu kesmeye çalışırken kolumu kaldırıp kolayca sıyrıldım.

"Senin sorunun şu, sevgili Rafael... Ricci Inc.'in yerle bir olup olmaması umurumda bile değil. Olmazsa, ne âlâ. Olursa...oh, ne güzel." Kapıyı hızla açtım. Orta parmağımı kaldırıp yarım bir selam verdim. "Hayatımı yeterince çaldın zaten. Şimdi sıra bende."



35

Kal

Ariana'nın resitali için bilet üzerinde yazan tiyatro, şehrin diğer ucunda, arabayla yarım saatlik mesafedeydi. Riccilerin evinden çıkıp kiralık SUV'ye atladım ve doğrudan oraya sürdüm.

Bina oldukça gösterişliydi. Ön cephesi devasa Greko-Romen sütunlarla çevriliydi, geceyi perdeleyen vitray tavan pencereleri yukarıdan loş bir ışıkla süzülüyordu. Biletimi bir görevliye uzattıktan sonra, beni uygun salona yönlendirdi. Ama içeri girmeden önce birkaç dakika boyunca dışarıda volta attım - belki Elena henüz girmemiştir diye.

On beş dakika geçti, gelmedi. Bunun üzerine içeri girdim ve yerimi buldum.

Görünüşe göre özel bir locadaydık. Sadece ayrı bir merdivenle ulaşılabilirdi ve başında diş telleri olan genç bir görevli duruyordu. Barkodumu gösterdiğimde parlak bir gülümsemeye karşılıdı.

"Bay Anderson, 11B numaralı koltuk." Etrafına göz gezdirdikten sonra biletimi geri verdi. "Beraberinizdeki kişiler de birazdan mı gelecekler?"

"Beraberimdeki kişiler mi?" diye sordum.

Elindeki panoyu çıkarıp birkaç sayfa çevirdi, aradığını bulmuş gibi başını salladı. "Evet, Bay ve Bayan Anderson adına özel bir loca ayırtılmış. Hemen yanındaki 12 numaralı loca da Bay ve Bayan Ricci ve iki misafir için rezerve edilmiş."

Başımı sallayıp bileti ceketimin cebine sıkıştırdım, yanından geçerken, “Gelip gelmeyeceklerini bilmiyorum. Ama Bayan Anderson ve benim rahatsız edilmediğimizden emin olabilir misiniz?”

Genç kız kaşlarını çatı, loş ışıkta yanakları hafifçe kızardı. “Efendim, belirtmem gerekir ki... salonda her türlü müstehcen yakınlık kesinlikle yasaktır. Bin dolara kadar cezai işlem uygulanabilir.”

Ayağımı sinirle yere vururken cüzdanıma uzandım, içinden tomarla parayı çıkarıp kıza uzattım. “Bunu teminat olarak say.”*

Kabul etmesini beklemeden avucuna sıkıştırıp geçip gittim, merdiveni kapatan kadife şeridin üstünden atladım. Merdivenleri hızla çıkarken kalbimi yatıştırmaya çalıştım - çünkü yukarıda olmayabileceği ihtimaline karşı kendimi hazırlamam gerekiyordu.

Ama perdeyi kenara çektiğimde kalbim öyle hızlı atıyordu ki, patlayacak sandım. Silüeti, aşağıdaki sahneden yansıyan ışıkla belirginleşmişti. Sandalyeye eğilmiş, korkuluğun üstüne çökmüş hâlde oturuyordu. Sessizce loçaya girip ona doğru yaklaştım. Elim, omzuna uzanmıştı ki, konuştu.

“Dokunma.”

Sadece bir kelimeydi ama göğsümden geçip doğrudan o yalnızca ona atan kalbimi delip geçti. Omzunun üzerinden bile bakmamıştı. Kıpırdamamıştı bile. Ama bedeni, sanki benim varlığımla senkronizeydi. Etrafta olduğumu *hissediyor* gibiydi.

Ya da belki, geleceğimi biliyordu. Belki de en başından beri istediği buydu.

Elim yan tarafıma düştü. Midemdeki o tanıdık lanet ağrı yeniden nabız atmaya başladı.

“Elena, ben-”

“Eğer özür dilemek için geldiysen, zahmet etme.”

Tonu beni az da olsa hazırlıksız yakalamıştı. Çünkü en son

* Kal’ın yazması en kolay karakterlerden biri olması bana her zaman komik gelmiştir. Çünkü ben onun gibi hiç karizmatik değilim. Bu da yazdığım karakterlerin kendimin kurgu versiyonları olmadığının kanıtı sanırım, haha!

gördüğümde, kendini benim kadar perişan hissediyor gibiydi. Ezilmişti, geçmişimin ortaya dökülmesinin, geleceğimizi etkileyebileceğini düşünmüştü.

Yıkılmıştı, sanki onu seçmek yerine sırları seçmişim gibi.

Yanındaki koltuğa oturdum, ayaklarımı uzatıp balkon korkuluğuna dayadım, ellerimi kucağımda kenetledim. Sessiz kalmıyorsa, demek ki öğrendiklerini sindirmek için biraz zamanı olmuştu. Belki de her şeyi düşünüp artık ilerlemeye karar vermişti.

“Özür dilemek için gelmedim,” dedim yumuşakça, kulağına eğilerek. “Her ne kadar gerçekten üzgün olsam da... esas olarak iyi olduğunu görmek istedim.”

Bir süre cevap vermedi. Sahne görevlileri dekorları hazırlamaya başlamıştı, bir uçtan diğerine koşturuyor, gösteri vaktine kadar her şeyin hazır olmasına çalışıyorlardı.

Elena derin bir iç çekip başını iki yana salladı. “İyi değilim, Kal. Hiç değilim. Ve seninle bunların hiçbirini *gerçekten* konuşmak istemiyorum.”

Koltuk kenarlarını sıkarak geriye yaslandım, öfkemi bastırmaya çalıştım. “Sen benim karımsın, küçüğüm. Bunları konuşmamız *gerek*.”

Yana döndüğünde, loçanın duvarındaki aplik yüzünü gölgelerin arasından yeterince aydınlattı. Altın rengi gözleri adeta parlıyordu ya da ben öyle görmek istiyordum - içinde hâlâ mücadele ve tutku varmış gibi...

“Bizim evliliğimiz *gerçekten* ne kadar geçerli, Kal? Ve o saçma karşılaştırmayı yapma yine, hani Mateo’yla evlenmiş olsam da aynı şey olurdu diye. Ben Mateo’yla evlenmedim. Onun yüzüğünü takmıyorum. Seninle evlendim. Senin yüzüğünü takıyorum. O yüzden söyle bana, *Kallum*...”

Son hecede sesi çatallandı. Ve o çatlama, göğsümdeki acıyı büyütüp içimi parçaladı. Ama hemen çenesini toparlayıp sahneye tekrar baktı.

Salonun ön sıralarından gelen yumuşak mırıltılara rağmen,

Elena yüksek sesle yutkunmuştu. Korkuluğun kenarına uzanıp parmaklarını etrafına doladı ve yeniden denedi. “Ne kadarı gerçekten yaşandı ve ne kadarı annemden intikam almak içindi?”

Yalan söyleme isteği dilimin ucunu yakarken, savunmalarım anında devreye girdi - özellikle beni bir intikam planıyla suçladığı anda. “Onunla hiçbir ilgisi yoktu.”

“Onu *seviyormuşsun* gibi konuşuyordu,” diye tısladı Elena, bedenini çevirip suçlamayı yüzüme savururken. Kaynar su gibi üzerimden döküldü sözleri, vücudumun her yerinde kabaran acılı yanıklar gibi tepki verdirerek beni yerimden sıçrattı. “Tanrım... Beni senden uzak tutmaya çalışmasına hiç şaşırmadım şu an. Zaten senin neye benzediğini biliyordu, her şeyin nasıl biteceğini. Keşke dinleseydim onu, kendimi onca beladan kurtarırdım.”

“Seninle aramdaki şey, onunla aramdakine hiç benzemiyor.” Çenesini iki parmağımın arasına aldım, yüzünü bana çevirmeye zorlayarak yaklaştım. “Sana duyduğum şey... onunla yaşadıklarımınla aynı evrende bile değil.”

Kaçmaya çalıştı ama bırakmadım, bu da ondan boğuk bir soluk kopardı. “O zaman neden söyleyemedin bana?”

“Ben... *bilmiyorum*, Elena.”

Gözlerimi sımsıkı kapatıp başımı öne eğdim. Utanç, içimde bir nehir gibi aktı. Kanıma karıştı, beni şimdiye kadar işlediğim tüm suçlardan daha fazla bir canavara dönüştürdü.

Aynı hissetmeyeceğini düşündüm. Beni bırakmandan korktum.

Bu kelimeler dişlerimin ucuna kadar tırmandı, dışarı çıkmak için çırpındı ama bedenim buna izin vermedi.

O sırada, yan locadan ayak sesleri duyuldu. Salon iyice kararmıştı. Ardından bir ses, gösteri başlamadan önce bir şey isteyip istemediklerini soruyordu.

“Buz ister misiniz?” dedi tanıdık bir ses.

Ruhum irkildi. Onu evde vurmadığım için pişmanlık sardı içimi. Umarım yüzü hâlâ mor ve şiştir. Güzel bir anma olurdu. Yıllar önce hastaneye getirildiğimdeki hâlime selam gibi.

Böyle kısa sürede buraya gelmelerine şaşırmıştım. Muhtemelen beni köşeye sıkıştırmayı ummuşlardı ama onun yerine doğrudan yerlerine alınmışlardı.

Elena çenesini elimden kurtarıp geri çekildi. Ben de serbest bıraktım. Kulağımda kan basıncı uğuldamaya başladı, bedenim bu aniden gelen gürültüyü dışlamak için kendini zorladı. Yönetmen sahneye çıktı, seyircilerden sessiz olmalarını rica etti.

Bir yerlerden hıçkırık sesi geldi. Cips poşeti hışırtısı. Biraz ileriden gelen hafif bebek ağlaması. Müzik eşliğinde hepsi tek tek duyuluyordu.

Gergin bir şekilde geriye yaslandım, çevremdeki sesleri bastırmaya çalıştım.

Salon neredeyse tamamen karanlığa gömülmüştü. Sahne, ışık ekibinin hazırladığı sahne geçişiyle renk patlamalarıyla canlandı. Bale hakkında hiçbir fikrim yoktu. İlk birkaç dakika dansçıları izleyip müziğe uyumlu şekilde hareket etmelerini gözlemledim.*

Ama yine de o sesler gitmedi. Zihnime kurt gibi girip orada sağlam kalan ne varsa kemiren parazitler gibi içime sızdılar.

Eski Rolex saatimin tik taklarını duydum. O lanetli sarkaç heykelini. Rafael'in, onu Elena'yı bana vermeye ikna ettiğim gün çıkardığı şapırdama seslerini.

Bir kasırganın ardından gelen sel gibi, bugüne kadar beni tetiklemiş her ses zihnimin ön sırasına doluştu. Kısa süreli huzurdan sonra gelen hayaletler gibi geri dönmüşlerdi.

Gözlerim, gösteriyi izlemek yerine bana bakan Elena'ya kaydı. Yüzünün yumuşak hatlarını, altın rengi gözlerindeki ışıltıyı, o dolgun ve pembe dudakların çizgisini seçebiliyordum karanlıkta. Yavaşça elimi kaldırdım, avucumu yanağına yerleştirdim. Ve birden tüm o sesler kesildi.

Her şey... duruldu.

Tepkilerim hemen geçmemişti ama yanlış yerleştirilmiş ses-

* COVID'den önce şehirde gösterilere gitmeye bayılırdım. Pek çok tiyatro oyunu, bale, konser ve stand-up gösterisi izledim ve bu sahnenin atmosferini oluştururken o deneyimlerden fazlasıyla yararlandım.

lerin yokluğu, zamanla kalp atışlarımı da göğsümdeki sıkışmayı da azaltmıştı.

“İyi misin?” diye fısıldadı Elena, kalbimi tam ortasından ikiye ayırarak.

“Bu cümle bana ait,” dedim, başparmağımı yanağına sürerek.

Burnunu çekti. “Bir anlığına tamamen kopmuş gibiydin. Endişelendim, kusura bakma.”

Uzaklaşmaya yeltenirken başımı iki yana salladım, yüzünü iki elimle çerçeveledim. “Bunun için asla özür dileme. Hiçbir zaman.”

Gözleri cam gibi parladı, alttan yansıyan sahne ışığında yaşlar ışıldıyordu. Bakışlarını yere indirdi, iç geçirdi. “Bunu şu an yapamam.”

Bileklerimi kavrayıp ellerimi yüzünden itti, avuçlarımı tekrar kucağıma düşürdü. Reddedişi, çıplak ayakla bir arının üzerine basmak gibi acıttı. Sancısı tüm sinir sistemime yayıldı.* Sonraki birkaç perde boyunca sessizce oturduk. Aramızdaki buz gibi sessizlik, herhangi bir sestten çok daha ağırdı.

Sonunda ara verildi. Salonun ışıkları açıldı. İzleyiciler ellerini görebilsin diye loşlaştırılmıştı.

Koltukta birkaç dakika huzursuzca kıpırdandım. Damarlarımdaki kaygı akıntısını bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldım ve kolçaklara bastırıp ayağa kalktım. Elena başını çevirip bana baktı. Kendi kendine güldü ama yüzünde zerre kadar neşe yoktu.

Çenem kasıldı. “Ne zaman konuşmaya hazır olursan, gel beni bul.”

Arkamı dönüp merdivenlere yönelmiştim ki, arkamdan tısladı. “Her şeyi benim üzerime yıkmaktan vazgeç artık, Kal. Bu işi sen berbat ettin, sen yalan söyledin. Ben değil. Eğer konuşmak istemiyorsam, kimse beni zorlayamaz.”

* Eğlenceli bir bilgi: Bu kitabı yazarken bir arının üzerine bastım ve beni soktu. Hayatımda ilk kez herhangi bir şey tarafından sokulmuştum ve belli ki bu olay bende kalıcı bir iz bırakmış.

Ağzımı açıp karşılık verecektim ama sonra durdum.

Haklıydı.

Başımı sallayıp, iki elimi teslimiyetle kaldırdım. “Doğru. Ben-”

“Ve eğer konuşmak isteseydim... ne derdim ki?” Ayağa fırladı. Tiyatro koltuğu arkasından yukarı sıçrayarak kapandı. Kısa, siyah dantelli elbisesinin eteğini çekiştirerek yanıma geldi. Bakışı, salonun loş ışığında bile yakıcıydı.

Gözlerini görmeme gerek kalmadan hissettim onları. Bedenimi yakıyorlardı. Ruhumu tutuşturuyorlardı. Kıvılcımlarla üzerime benzin döküyor, sonra geri çekilip yangını izliyordu.

Onu yanımda tutabileceksem, bir ömür yanmaya razıyım.

“Annemle bir ilişki yaşadığını duymak beni ne kadar yıktı, bunu mu duymak isterdin Kal?” Sesi gerekenden bir tık daha yüksek çıkmıştı. Yan locada kimlerin olduğunu biliyor muydu acaba? Onların duymasını mı istiyordu? “Bu seni mutlu eder miydi, Kal? Sonunda beni tamamen mahvettiğini bilmek.”

Son hece dudaklarından koparken sesi çatladı. Tam o sırada önüme gelmişti, ayak parmakları siyah Oxford ayakkabılarımın uçlarına dayanmıştı. Göğsümdeki her kas kasıldı, nefes almak neredeyse imkânsız hâle geldi - çünkü o burada duruyordu... ruhunu açmış, beni, onu kan içinde, çürümüş ve onarılamayacak kadar kırık bırakan neden olmakla suçluyordu.

Ellerim yanlarımda seğirdi. Bir adım daha attı, beni duvara yaslayıp işaret parmağını göğsümün tam ortasına sapladı. Onu kollarıma alıp özü dudaklarımla yağdırmak istedim - belki bir nebze işe yarardı diye.

Ona uzanmaya kalktım ama çenesini sertçe kaldırdı. Elleri bileklerimin etrafına dolandı ve beni yerime çiviledi. Onu kolayca alt edebilirdim. Ama yüzüne bakmaya devam ettikçe, ondan yayılan acıyı katman katman üzerime çektikçe, bunu yapmak istemediğimi fark ettim.

Çünkü tüm bunlar benim istememle başlamıştı.

“Soruyu cevapla,” diye tısladı. Kalçaları benimkine sürtü-

nerek ileri geldi, elbisesinin eteği hareketle bir miktar yukarı sıyrıldı.

Dişlerimi sıktım. Bunun kasıtlı bir baştan çıkarma mı yoksa istemsiz bir refleks mi olduğundan emin değildim. Burnumdan sert bir nefes verdim. “Hayır, Elena. Bu beni iyi hissettirmedi.”

Ellerimden birini bıraktı. Tırnaklarını pantolonumun önüne bastırıp aşağıya doğru sürdü. Parmakları aletimin üzerinden geçtiğinde ağzımdan sert bir nefes kaçtı. Aletim anında sertleşmişti.

“Dikkat et, küçüğüm. Böyle yaparsan niyetini yanlış anlarım.”

Yüzünü kaldırdı. Az önceki öfkenin sıcaklığı hâlâ gözlerinde yanıyordu. Öfke ve arzu birbirine karışmış, üstünlük için savaş veriyordu. Bir kelime bile etmeden, avucu pantolonumun üstünden beni kavradı - sertçe.

Boşta kalan elim refleksle başının arkasındaki saçlarına dolandı. Başını geriye çekip bedenimi onun üzerinden eğdim, yüzüne bir gülümseme yerleşmesini bekledim.

Gelmedi. Ve o an... bunun ne olduğunu anladım.

Konuşmak istemiyordu. Acı ve öfke hâlâ çok tazeydi, zihninde durmaksızın patlayan bir havai fişek gösterisi gibi tekrarlanıyor, her patlamadan sonra geriye sadece kül bırakıyordu.

Ama bedeni beyninin söylediklerini umursamıyordu. Bana doğru uzanıyordu, kendini tutamıyormuş gibi.

Ve eğer onu bana geri getirecek yol buysa lanet olsun, kabul ederdim.

Onu geriye ittim, bacakları arkasındaki bardak koyucuya takıldı. Saçlarının diplerini o kadar sıkı kavradım ki, dudaklarından şaşkın bir nefes kaçtı. Eli koluma uzandı, beni itmek istermiş gibi ama tam tersine, sıkıca tutup tırnaklarını ceketimin üzerinden koluma geçirdi.

“Konuşma bitti mi?” diye hırıltıyla sordu, diğer eliyle koltuğa tutunarak dengesini sağlamaya çalışırken.

“Duruma göre. Bana bilmediğim bir şey söyleyecek misin?”

Burun delikleri öfkeyle genişledi. Karanlık bir kahkaha saldı, burnumu onun burnuna hafifçe sürterek. “Ben konuşmak istediğimde, seni tepki vermeye zorlamayı kastetmemiştim. Ama daha fazlasına hazır değilsen sorun yok. Şu an benden ne istiyorsan, küçüğüm vereceğim.”

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. Ama nefesi düzensizleşti, göğsü hızlandı. Sertleşmiş aletim karnına dayanmıştı ve her nefes alışında daha da baskı yaratıyordu. Elimi yavaşça yanından yukarı kaydurdum - kalçasının kıvrımı, göğsünün yuvarlaklığı, derisinin sıcaklığı avuçlarımda kaldı. Boynuna vardığımda, parmaklarımı oraya yerleştirip hafifçe kavradım.

“Seni öyle bir becermemi istiyorsun ki sana yaşattığım tüm berbat duyguları unutabilesin? Aletimi içine sokup defalarca boşaltmanı sağlayana kadar, durmamı dileneceğin kadar?” Gözüm seyircilerin hâlâ dolu olan salonuna kaydı. Yan locadan ailesinin alçak fısıltıları geliyordu. Ne kadarını duyduklarını merak ettim.

Yüzüme sinsi bir gülümseme yayıldı, kötü niyetim her kelimeye sinmişti. Eğilip ağzımı kulağına götürdüm. “İstersen seni burada da becerebilirim. Şu an. Şehrin yarısı seni nasıl dağıldığını duysa, hatta görse bile...umurumda olmaz.”

Boğazı avucumun altında oynadı. Dudaklarını yaladı. Gözleri bir hayvanın kızıışmış bakışları gibi parladı.

Sonra başıyla küçücük bir onay verdi. Benim elim boynunu sabitlemeseydi, fark edilmeyecek kadar küçüktü ama gördüm. Kalbim kaburgalarımı yarıp yukarı fırladı, nefesimi kesti. Ona neler yapacağımı düşündükçe boğazım kurudu.

Gözlerimi bedeninde gezdirip yutkundum. Düşüncesi bile pantolonumda ıslak bir baskı bıraktı.

Elini saçından çekip aşağı kaydurdum. Elbisenin eteğini bir hamlede kalçalarına kadar sıyırdım. Serin hava çıplak tenine çarpınca keskin bir nefes aldı, ürperdi.

Parmak kemiklerimi ıslak çizgisine sürerken yüzüne baktım - en ufak değişimi görmek için dikkat kesildim. Dudakları

aralandı. Başparmağım yukarı çıkıp klitorisine dokunduğunda ağzından dökülen inleme işlediğim en tatlı günahı.

Onu dudaklarımla yakaladım - aynı anda baskıyı artırırken dilimle de ritmi sürdürdüm. Bedeninin altımda canlanışını hissettim. Ustasının elinde ayarlanan bir enstrüman gibi titriyor, çözülüyor, eriyordu.

Eğilip öpücüğü derinleştirip yoğunlaştırdım - dünyada kalan tek şey o anmış gibi. Boynunu bıraktım. Diğer elimle elbisesinin göğüs kısmını aşağı çektim. Bir askı kopup yana düştü. Acıyla ürperdi ama aldırmadım. Bir memesini iki parmağımın arasına alıp bükerek oynadım.

Kalçası hızlanan hareketlerime uyum sağladı. Sadece benim verebildiğim o keskin zevke ulaşmak için kıvranıyordu. Kollarını göğsüme tırmandırdı, tırnakları boynumu çizdi. Acının o ince, tatlı sızısı beni öne doğru iterek zevkle sendeletti - neredeyse koltuğa düşüyordum.

“Siktir,” diye küfrederek ağzımı onunkinden geri çektim.

Bir adım geri atarak dizlerimin üzerine çöktüm, kirli zeminin durumu umurumda bile değildi, çünkü gözlerim onun parıldayan klitorisiyle aynı hizaya gelmişti. Öne doğru eğildim, daha ileri gitmeden önce onu en az bir kez tatmam gerekiyordu, bir dudağını ağzıma çekip geri çektim.

“Sandalyede dengede durabilir misin?” diye sordum. Sesim o kadar boğuk, o kadar ihtiyaç doluydu ki, neredeyse tanınmaz hale gelmişti. O, dirseklerini arkasına dayayarak ve kıcını kol dayama yerine kaydırarak, bana daha iyi bir görüş sağlamak için geriye yaslandı. “Bacaklarını aç, küçüğüm. Ne kadar kızgın olduğunu görmek istiyorum.”

Sessizce itaat etti, dizleri açılırken kalçalarını yukarı kaldırdı. Nefesim kesildi, onun uyarılmasının kokusu beynime işledi, hayatım boyunca asla unutmak istemediğim bir şey. Eğildim, burnumu uyluklarının iç kısmına dayadım, tüm sahneyi hafızama kazımaya çalışırken nefes aldım.

“Sence biri görebilir mi?” diye sordu yumuşak bir sesle ve

ben, dilim onun yara izini – *benim yara izimi* – bulup parçalanmış derisini yalarken başımı kaldırdım.

Dişlerimi onun tenine geçirdim, onun titremesinden zevk aldım, onun tavırlarını ve seslerini bir şişeye doldurup içmek istedim. Onları bir parçam yapmak istedim.

“Onların görmesini istiyor musun?” diye sordum, nefesim klitorisine değiyordu, ağzım sadece birkaç milimetre uzaktaydı.

Vücuduna bakarak bana baktı, dudaklarını kıvrıp düzelttikten sonra hafifçe başını salladı. Tüyleri diken diken oldu, sanki benim için açan küçük çiçekler gibi, tüm kanım aşağıya akmaya başladı.

“Tabii ki istiyorsun.” Yavaşça yaklaştım, dilimin ucuyla ipeksi tenine dokunup tadını çıkardım. “Karım herkese ne kadar küçük bir seks düşkünü olduğunu göstermek istiyor, değil mi?”

“Onun bilmesini istiyorum,” dedi alçak sesle, parmaklarını saçlarıma dolayarak. “Seninle yaşadıklarının hiçbir şey olmadığını bilmesini istiyorum. Seni benim gibi tatmin edemeyeceğini.”

“*Siktir*,” diye inledim, kıskançlığı aletime canlı bir tel gibi etki etti ve görüşüm bulanıklaştı. Başparmaklarımı kaldırıp onu açtım, en sevdiği noktayı son saniyeye kadar kaçınarak, yarığını yukarıdan aşağıya yaladım, emdim ve ısırdım. “Azgın küçük sürtük. Anneyi kıskandırmak mı istiyorsun?” *

Onun bu işin bir parçası olmasını istemedim ama Elena’nın kendini daha iyi hissetmesi için buna ihtiyacı varsa anlıyordum. Ne isterse yapabilirdim.

“Lütfen,” diye inledi, kalçalarını sallayarak daha fazlasını istedi.

Kollarımı kalçalarının altına kaydırarak onu hafifçe kaldırdım, parmaklarımı kışının etine gömdüm ve sonra ziyafetime daldım.

Başı hemen geriye düştü, parmakları kafa derimi kazıyarak

* Son zamanlarda bunu açıkça Yunan mitolojisinden ilham aldığımı söylemiş miydim? Haha.

büküp çekti, beni daha da yaklaştırmaya çalıştı. Dilim hafif daireler ve keskin sekizler çizerek, uylukları titreyene kadar yaylayıp masaj yapıp okşadı.

Uylukları sıkılaşıp kulaklarımı kapattı, böylece tek duyabildiğim kendi kanımın akışı oldu. Kalbim boğazımda attı ve çabalarımı ikiye katlayarak ağzımı dudaklarına kapatıp sertçe emdim.

“Ah, *lanet olsun*,” diye boğuk bir sesle inledi, o kadar yüksek sesle ki etrafımızdaki herkesin duyabileceğinden emindim.

“Bana bak,” diye emrettim, ağzım onun tenine değerek titriyordu. Elimini aşağı kaydardım, iki parmağımı ıslak vajinasına soktum, sırtı kavislenene kadar kıvırdım. “Benim dilime boşaldığında başka yere bakma, küçüğüm. Gözlerini bana dik ve o güzel dudaklarınla adımı söyle.”

O direndikçe, dudağını ısırarak tekrar daldım, üçüncü parmağımı da ekleyip, o gerilene kadar içeri ittim, iç duvarları etrafımda titriyordu.

Göğsümde nabzını, kemiklerimde kaslarının titremesini hissediyordum, ama o başka yere bakıyordu ve tek görebildiğim kalan acıydı. Yüzünde her şey yazıyordu ve ben ne kadar büyük bir hata yaptığımı biliyordum.

Nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

“*Bekle*,” dedim, orgazmının zirveye ulaştığını hissederek, sanki bırakmak istiyor ama hâlâ kafasından çıkmakta zorlanıyormuş gibiydi. Boş elimle takım elbisemin cebine uzanıp, hızlıca çakımı çıkardım.

Aylar önce ona kullandığım aynı çakı, sanki o zamanlar bile benim için ne kadar önemli olacağını biliyormuşum gibi, cildine ilk harfimi kazımişti.

Çakıyı açarken, onun sıkıntı veya isteksizlik belirtileri gösterip göstermediğini izledim, ama geçen seferki gibi, bıçağı uyluklarına nazikçe bastırdığımda, tek yaptığı gözlerindeki ateşi yeniden alevlendirmek oldu.

Diğer elimle hâlâ okşarken, bıçağın ucunu derisine doğru tutup, bir saniye durakladım. Bekledim.

Bana daha sıkı sarıldı, kalçalarının en ufak hareketi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Yavaşça, bıçağı bıçak altına kan damlarken ağzım sulanarak kestim. Baskıyı biraz artırarak, bıçağı yukarı, yana ve tekrar aşağı doğru sürükleyerek, gösterişli bir hareketle bitirdim.

Acıdan irkildi, bıçağı bir kenara attığımda saçlarımı sıkıca kavradı ve ben de yarayı dilimle yaladım, bakır rengi sıvıyı ortalığı kirletmeden yaladım.

Onun inlemesi, daha çıkarmadan aletimin boşalmasına neden oldu ve sonra beni çekerek ayağa kaldırdı.

Parmaklarım ıslak bir sesle ondan kaydı ve o parmaklarımı ağzına götürüp dudaklarının arasına soktu. Beni temizliyordu.

“Lanet olsun, sen küçük bir sperm fahişesisin, değil mi?”

“Sadece senin için,” diye nefes nefese, elini boynuma dolayarak yüzümü kendine doğru çekti.

“Lanet olsun, haklısın,” diye ağzına fısıldadım. *“Sadece benim için. Başka hiç kimse için değil. Gerekirse, sana yakın olan her erkeği öldüreceğime yemin ederim.”*

Onun kanı ve uyarılması dilimde birleşti, bu karışım omurgam boyunca zevk dalgaları gönderdi. *“Peki ya ben?”*

“Bu şey senin. Benim her parçam karıma ait. Ve şu anda, seni doldurmam gerekiyor,” diye homurdanıp, dudaklarını dudaklarımla yağmalayarak, onu mümkün olduğunca emmeye çalıştım.

O, aramıza uzanıp, çılgın parmaklarıyla beni pantolonunun sınırlarından kurtarmaya yardım etti. Aletim kırmızı ve öfkeli bir şekilde dışarı fırladı ve o, parmaklarını uyluğundaki kesikten geçirerek, kanını kullanarak aletimi kapladı ve girişine yerleştirdi.

“Siktir,” diye boğuk bir sesle söyledim, aletimin etrafına bulaşmış hali, onun bekaretini aldığım geceyi hatırlattı bana. İlk kez bir takıntıya teslim olduğumda, bunun beni tüketmesine izin verdim, tüm sonuçlara lanet ederek.

Bir elimle göğsünü sertçe kavrarken, diğer elimle ıslak sıcak-

lığına doğru ilerliyordum. O anda bir deja vu dalgası ile karşılaştım, onun içine girerken beyaz ışıklar gözlerimin önünden geçiyordu.

Yemin ederim ki, o ana kadar ruh ikizine hiç inanmamıştım. Kendimi buna layık görmüyordum, benim gibi birine takılıp kalacak kadar şanssız olan kişinin muhtemelen benden tamamen uzak duracağını düşünüyordum.

Ama hızımı artırdıkça, etrafımızı saran kan ve ateşli, baş döndürücü seks kokusu, salonun diğer ucundaki gözlerin gölgesi tutkumuza kilitlendiğini hissedebiliyordum. Sağımızdaki locadan “Bu inlemeler de ne?” diye bir ses geldiğinde, dudaklarında beliren gülümsemeyi gördüm ve yemin ederim, o buydu.

Ruh ikizim. Lanet olası kraliçem.

Küçük Persephone’um.

Onun hareket etmesini engellemek için göğüs kemiğine bastırarak, piston gibi içeri girip çıkarken, inlemelerim, iç çekişlerim ve homurtularım onunla uyum içinde, duman gibi etrafımızda uçuşuyordu. Sevişirken sandalye gıcırıyordu ve ben, onun içindeki çıplak penisimin verdiği mutluluk hissine kendimi kaptırmıştım.

“Çok... sıkı...” diye dişlerimi sıktım, her itişte göğüslerinin zıplamasına büyülenmiş bir vaziyetteydim.

“Daha sert,” diye inledi, tam da yönetmen sahneye çıkıp dansçılarımızın geri döndüğünü duyururken. Işıklar bir kez daha kararmaya başladı ve ben, koltuğu zemine sabitlendiği yerden söküp çıkaracak kadar güçlü bir şekilde ona doğru ittim. “Tanrım, evet. *Tam orası.*”

Elimi boğazına dolayarak onu yukarı çektim, böylece ona girerken gözlerime bakmak zorunda kaldı. “Hissediyor musun? Ne kadar *mükemmel* uyuyoruz? *Bu* gerçek, Elena. Ben bunu taklit edemem, sen de edemezsin.”

Çılgınca başını salladı ve ağzını benimkine bastırarak ruhumu emen ateşli bir öpücük verdi.

Bu yoğunluk midemi bulandırdı ve kaşlarımı çattım, rit-

mim bozuldu. Geri çekilerek boğazının iki yanını sıktım. “Bana veda edecekmiş gibi öpme.”

Gözlerimin içine bakarak cevap vermedi ve o tedirginlik hissi acı bir şeye dönüştü, kendimi bunun olmayacağına ikna ettiğim bir umutsuzluk uçurumuydu.

“Beni boşalt,” dedi donuk bir sesle, saniyeler önce kıvranan, inleyen kadından o kadar farklıydı ki, şok oldum.

Parmaklarım onu sıkıca kavradı, sinirlenmem içimde sıcak ve öfkeli bir şey uyandırdı.

“Peki,” dedim ve aşağıdaki müziğin gürültüsünün üstüne çıkacak kadar ıslak bir şaplak sesi duyana kadar itmelerimi yeniledim.

Müzik doruğa ulaştığında, onun içinde biriken orgazm gibi şişerken, duyduğum şey buydu. Herkesin de duyabileceğini bilmek tüylerimi diken diken etti, en azından yanımızdaki locadaki ailesi duyabilirdi.

“Ama sakın seni mahvettiğimi söyleme, çünkü bunun tam tersi olduğunu çok iyi biliyoruz.”

O homurdanırken, parmaklarını benimkilerin arasına geçirip boynuna bastırmaya başladı. “Seni nasıl mahvettim?”

“Yıllar önce o kokteyl partisinde bana yaklaştığın andan itibaren beni *tükettin*. O günden beri başka bir kadın düşünmedim bile.” Çok yaklaşıyordum, çok yakındım, kalçalarım hızlanıyor, boşalmak üzereydim. “Şimdi, uslu bir sürtük ol ve kocan için boşal.”

İnledim, gözlerinin bulanıklaştığını gördüm, bilincini kaybettiğini anladım. Hayatını, nefes almayı bile bana teslim etmesi, yüzünün kızarmasını ve gözlerinin kararmasını izlerken beni neredeyse çıldırtıyordu. Vajinası beni sıkıca kavradığı anda onu serbest bıraktım, neredeyse acı verecek kadar sıkıydı ve dudaklarından çıkan gergin nefesini yuttum.

Dansçılar sahneye çıktıkları anda tırnakları göğsümü tırmaladı, dudaklarından adım çıktı. “*Kallum*.”

“*Evet*,” diye tısladım, testislerim gerildi, onun izinden git-

mek üzereydin, sıvılarını aletimi dolduruyordu. “Ah, siktir, geliyor. Bu mükemmel şeyi dolduracağım, karımı bu kadar iyi bir sürtük olduğu için ödüllendireceğim.”

O çılgın atarken, ikinci bir dalga onu sardı, etrafımda şiddetli bir şekilde kasılmaya başladı. Sonra görüşüm bulanıklaştı, kendi boşalmam beni bir haz dalgası gibi sardı, sıcak, yapışkan meni akıp durdu, ben hâlâ içindeyken dışarı damlayana kadar.

Etrafımızdaki müzik ses seviyesi patlamış gibi olurken, düşük bir inilti çıkararak, ona yaslandım, görüşümü sabit tutmaya çalıştım.

“Çekil üstümden,” diye bağırp omuzlarımı itti.

Ellerimi sandalyeye dayayıp titrek dizlerimin üzerinde ayağa kalktım, önümdeki sperm ve kan lekeli güzelliğe bakarak, uyluğundaki yeni yara izini ve boynundaki parmak izlerimi hayranlıkla seyrettim.

O benim en büyük eserimdi. Sonsuza kadar duvarımda asılı kalmasını istediğim bir yağlı boya tablosuydu.

“Çok güzelsin,” diye söylendim, beni duyup duymadığından emin olamadan. Onu temizlemeye yardım etmek için uzandım, ama o ellerimi itti ve elbisesini mümkün olduğunca düzeltti. “Tuvalete gitmem lazım.”

Çenemi sıkarak bir adım geri attım ve başımı salladım, ama aynı rahatsızlık hissi yine midemde alevlendi. Bir uyarı işareti varsa, bu oydu. Yerime oturup pantolonumu giydim ve o perde arkasında kaybolana kadar bekledim.

Beş dakika geçti. Sonra on dakika.

Bir süre sonra, tedirginlik daha derin, daha hüznü bir şeye dönüştü.

Daha kalıcı bir şeye.

Baleden erken ayrıldığımda, halka açık tüm tuvaletlere gizlice girip her kabinin altına baktığımda, tuvaletin arkasında terk edilmiş halde onun telefonunu bulduğumda hiç şaşırmadım.

Cihazın altına sıkıştırılmış bir kâğıt parçası vardı ve onu görmemle birlikte kalbim boğazıma düğümlendi, midemde bir bulantı dalgası yükseldi.

Seni sevdim, söylemediysem de,

Pek erkenden ve uzun,

Her yerde neşem sendin,

Her şarkımın konusuydun.

O tezgâhta, olmam gerekenden çok daha uzun süre ayakta durdum; John Clare'in dizelerini tekrar tekrar okudum, bir türlü üzerimden atamadım. Her şeyin nasıl da başladığımız noktaya geri döndüğü fikri midemi burkuyordu.

Acaba, ben gittiğimde onun için de bu kadar yıkıcı hissettirmiş miydi?



Ariana, ton balıklı sandviçinden bir ısırık alırken bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyordu.

Aslında iki kardeş de son kırk beş dakikadır tek kelime etmiyordu ve bu durum sinirimi bozmaya başlamıştı.

“Tamam, *ne*? Neden ikiniz de bu kadar sessizsiniz?”

Stella, ızgara peynirli sandviçinin kenarını koparıırken bana baktı. “Ne hakkında konuşmamızı istiyorsun?”

“*Herhangi bir şey*,” diye inledim, başımı masaya bırakarak. “Hadi ama, şu an gerçekten kendi düşüncelerimle baş başa kalmak istemiyorum.”

Birbirlerine baktılar, sonra Ariana yavaşça içini çekti. “Şey... konuşacak çok şey var aslında.”

“Evet,” diye onayladı Stella. “Öncelikle, annem ve Kal mı? Vay canına. Tam anlamıyla manipülasyon. Babamın Büyüklere - belki de polise - söylemesini umuyorum.”

Şakaklarım zonkluyordu. Dün geceye dair anılar, beynime bastırılan kızgın bir ütü gibi yakıyordu içimi.

Yaşananları tam anlamıyla düşünecek kadar bile durmamıştım ve Kal dün gece tiyatroya geldiğinde, kıskançlıkla kırılmış duygularım mantığımı bulandırmıştı. Beni herkese açık bir yerde, tüm ailemin duyabileceği bir yerde becermesine izin verdim.

Bugün öğlen lokantaya geldiğimde, kız kardeşlerimin yüzlerindeki kızarıklığa bakılırsa, kesinlikle duymuşlardı.*

* Demek istediğim, bunun geldiğini gördük. Değil mi?

“Hey,” dedi Ari, kıvrımlı bir patates kızartmasını bana doğrultarak, “isteyen seçemez. Ya sen yönlendirirsin sohbeti ya da başkaları konuyu belirler. Toplum kuralları böyle.”

Stella kıkırdadı. “Bu kuralları kim koydu?”

“Ben. Az önce.” Ariana telefonunu çıkardı, bir süre sessizce kaydıldıktan sonra ekranı bana çevirdi. Bu sabaha ait tarihli bir haber açılmıştı.

SOSYETİK GÜZEL KAÇIRILMA YALANINDAN SONRA BOSTON'A DÖNDÜ; BABASININ ŞİRKETİ PERSONEL DEĞİŞİKLİĞİ VE YENİ YATIRIMLAR AÇIKLADI.

“Bunu mu konuşmak istersin?”

Manşet kanımı kaynattı, içimde fokurdayan öfkeyi daha da büyütüp, ebeveynlerime duyduğum kini derinleştirdi. Evi terk ettiğimden beri onları görmemişti. Çatı katında kalmak yerine şehrin üst kesimindeki büyükannemin Millennium Tower'daki dairesine gitmiştim. Kal'ın beni orada bulamayacağına değil ama aramayacağına emindim.

Ve gerçekten de gelmedi.

Bu, mesajımı açıkça aldığını gösterse de içimde onun peşimden gelmesini isteyen küçük bir umut filizlenmeden edememişti.

Onu defalarca uzaklaştırsam da yine de beni dünyanın öbür ucuna kadar takip edeceğini düşünmüştüm.

Ama belli ki öyle değilmiş.

Sanırım kendime açıklama şansı bile tanımadığım halde bunu beklemek biraz aptalcaydı.

Ailem de bana ulaşmamıştı, gerçi telefonu tiyatrodan bıraktıktan sonra onlarla iletişimi ben kesmiş sayılırdım. Tabii onların büyükannemin dairesinden haberleri yoktu, bu yüzden beni burada aramayacaklardı.

Bu daireyi, geçen yılbaşı büyükannemin otel barından taksiyle dönmeyi reddetmesiyle öğrenmiştim. Lüks binada gizli bir dairesi olduğunu söylemişti.

Şanslıyım sanırım.

“Bunda konuşacak ne var ki?” dedim, telefonu iterek. “En azından artık Kal’ın beni kaçırmadığını biliyorlar.”

“Evet ama seni yalancı sanıyorlar,” dedi Ari, gözlerini kısarak. “Ya da öyle *sanacaklardı*, eğer o ünlü Rock yıldızının fotoğrafı seni gölgede bırakmasaydı.”

Omuz silktim. “Kim ne düşünürse düşünsün. Ben gerçeği biliyorum.”

Stella, peçeteyle ağzını silerek konuştu. “Kaçırılma hikâyesinin silinip şirketin aynı anda toparlanmaya başlaması sana da garip gelmiyor mu?”

“Pek değil. Ben şehre dönünce, yalanlarını nasıl sürdüreceklerdi ki?”

Stella başını iki yana salladı, sandalyeye yaslanıp iç çekti. “Yine de kulağa tuhaf geliyor.”

“İşte iş dünyası böyle bebek,” dedi Ari, sesini abartarak. “Bizimkiler tam birer üçkağıtçı.”

İkisi birden gülmeye başladı. Neşeleri ruh halimi yükseltmeye çalışıyor gibiydi ama gözüm onların ötesinden, iskele kenarındaki restoranın camından denize takıldığında, içimdeki kırık boşlukları hüznle dolduran bir yalnızlık hissettim. Sanki daha önce orada birilerinin var olduğuna dair tüm kanıtlar kirlenmişti.

“Peki, ne yapacaksın?” diye sordu Stella, suyundan bir yudum alarak. “Okula gitmiyorsun, evliliğin de...askıda. Peşinden mi gideceksin?”

“Adam *annemizle* yattı, Stel.” Ariana ona sert bir bakış attı. “Aşırı iğrenç.”

Stella gözlerini devirdi. “Ne zaman olmuştu, on yıl önce mi? Üstelik ilişkileri sürmemiş, Kal annemizden ayrıldıktan sonra direkt Elena’ya gitmiş. Çocuk yaşıta gibiymiş zaten, ki bu da ayrı bir tiksindirici.”

Yüzüm buruştu ama haksız da sayılmazdı.

Ariana yerinde kıpırdandı, vücudunu hafifçe yana çevirip telefonuna kilitlendi.

“Eğer onu seviyorsan,” dedi Stella, gözlüğünü düzelterek, “seviyorsundur. Bu, ne olursa olsun kolay kolay yok olmaz.”

İç çekerek tabağımdaki yemeği karıştırdım, o sözün içinde kendime dair bir doğruluk arayarak.

Kalbimdeki sevgiyi ona yöneltemiyorsam, onunla ne yapmam gerekiyordu?

Akşam büyükannemin evine dönerken, yanımda folyoya sarılı melek pastası ve Ariana’nın bana getirdiği eski bir iPad vardı. Üzerimi çıkarıp yatağa uzandım, Kal’ın hep yaptığı gibi sessizliğin içinde huzur aramaya çalıştım.

Ama bu sessizlik sadece onun artık yanımda olmadığını hatırlattı.

Dün gece hissettiğim incinmişlik ve ihaneti bastırmak yerine bu sefer onların üzerime gelmesine izin verdim. Kendimi başkalarının beklentilerine göre bükmek yerine, tüm duyguların üzerime akmasına izin verdim.

Tavana bakarken vücudum hıçkırıklarla sarsıldı. Kal için, kendim için, ailem için ağladım. Kayıp değil de eksiklik için yas tutmak garip bir duyguydu. Bir yanımda, hâlâ elimde olan şeylerin varlığını kabul etmek isterken, diğer yanımda her şeyin anlam kazanması için zamana ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Ama bu bilgi pek işe yaramıyordu.

Bu yüzden orada yatıp kendime acımak yerine, yataktan kalktım, bir köpük banyosu hazırladım, büyükannemin aromaterapi yağlarını döktüm suya. Ardından gece çantamdan günlüğümü çıkardım ve her şeyi yazmaya başladım.

* Yazmaktan en çok keyif aldığım şeylerden biri kardeş ilişkileri ve her zaman öyle olacak. Bu üçlü de farklı değil. Dinamiklerinin kusurlu olması ama yine de her zaman birbirlerinin arkasında durmaları...bu bana gerçekten çok kıymetli geliyor.

Boston'da geçirdiğim sürenin geri kalanında Kal'dan tek bir haber bile almadım. Bir hafta geçti, sonra bir hafta daha ve hâlâ hiçbir şey yoktu.

Her geçen günle birlikte, en başta neden yalan söylediğini sorgulamaya başladım. Kalbimi karanlığıyla kirletip, türlü vaatlerde bulunarak bana umut vermekten ne kazanmıştı ki? Üstelik bütün bunların sonucunu görmek için bile kalmamıştı.

"Bedenimin her zerresi karıma ait."

Ama bu, dürüst olamıyorsa ne kadar doğrudu? Ya da burada değilse?

Kız kardeşlerime göre, annem o geceki resitalden bu yana Roxbury'deki kız kardeşinin evinde kalıyormuş, eve bir daha dönmemiş. Bu yüzden, eski odamda birkaç manevi eşyayı toplamaya geldiğimde, onu dört direkli yatağın üstünde oturmuş, Edgar Allan Poe'nun yıpranmış ciltlerini karıştırırken bulduğumda afalladım.

Odaya girdim ama başını bile kaldırmadı. Olduğum yerde öylece durdum. Yüzünün sağ yanında solmaya başlayan sarımtırak morluğu fark ettim. Resitale giderken buzda kayıp düştüğünü söylemişti.

Kalbim bir an duraksadı, içten içe başka bir şey olduğunu sezsem de üstüne gitmemeye çalıştım.

"Biliyor musun," dedi, parmaklarını sayfanın üzerinde gezdirerek ve hüznölüce gülümseyerek, "sen doğduğunda babana özellikle İtalyanca öğretmemesini söylemiştim. Seni ilk gördüğüm andan itibaren baş edilmesi zor biri olduğunu anlamıştım. Gözlerinde öyle bir güç, kararlılık ve ateş vardı ki her ağlayışında ciğerlerinden taşıyordun bunu. Sana karşı herhangi bir avantajım olmasın diye elimden geleni yaptım."

Bir şey demedim, çünkü cevaba ihtiyacı olmadığını biliyordum.

"Bir bebeği kışkandım," dedi. "*Kendi* bebeğimi. Çünkü biliyordum ki, o çocuk büyüdüğünde benim asla sahip olamadığım fırsatlara, zarafete ve güzelliğe sahip olacaktı. Seni tanıyan

herkes, sahip olduğu o enerjiden büyülenmişti. O parlaklık insanları sana çekiyordu. Denediğın her şeyde iyiydin: okumakta, yazmakta, yaratmakta. Hatta ben hiç beceremesem de bahçecilikte bile. Bazen odaya adım attığında çiçekler açacak sanırdım.”

Neredeyse kahkaha atacaktım.

Bir sayfa çevirdi, yavaşça içini çekerek. “Kendi kızımın gölgesinde yaşıyormuş gibi hissediyordum. Ve baban bu konuda asla yardımcı olmadı. Ne dese sorgusuz sualsiz yapıyordun, onun gözünde mükemmel küçük kız olmak için çırpınıyordun.”

Yanaklarım alev alev yanmaya başladı. Utanç omuzlarıma çöküp beni taş gibi ağırlaştırdı.

“Baban Kal’la tanıştığında, çocuğın birçok şeye ihtiyacı olduğunu fark ettik. Annesi ölmüştü, başka ailesi de yoktu. Biz de onu evimize aldık, ailemizden biri gibi hissettirmeye çalıştık.” Yutkunarak, sonunda gözlerini kaldırıp bana baktı. “İlk kez bana karşı hislerinden emin olamadığını fark ettiğimde bundan faydalandım. Bana gösterdiği ilgiyi iliklerime kadar içime çektim. Çünkü baban bana uzun zamandır ilgi göstermiyordu. Sen ve Ariana’dan sonra tekrar isteniyor olmak iyi hissettirmişti. Ona *ihtiyacım* vardı.”

“Evleneceğiniz haberini aldığımda...” Başını iki yana salladı. “İnanamadım. Seni sevilmez bulduğumdan değil ama sen... sen tam da hep korktuğum şeyi yaptın. Bir zamanlar bana ait olan her şeyi aldın.”

“Kal sana ait değildi,” diye mırıldandım. Cevap vermeyince daha yüksek sesle devam ettim. “Kaçırılma hikâyesini bu yüzden mi yaydın? Suçum olmayan bir şey yüzünden beni cezalandırmak için mi?”

Başını salladı. “Dünyayı ilişkinize düşman edebilirsem, belki Kal seni geri verir diye düşündüm. Hatta babana adamlarını yollattım, seni biraz hırpalasınlar diye. Kal’ın bunun altından kalkamayacağını fark etmesini ummuştum.”

Bu sözlerle boğazıma bir ağırlık oturdu, nefes almakta zor-

landım. Şoku bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. *Ta-bii ki babamın işiymiş bu. Kan bağından gelen sadakat bu kadar mıydı?*

“Hiç düşündün mü, belki de dönmek istemedim?” dedim. “Yaşananların seninle hiç ilgisi olmadığını hiç düşündün mü?”

“Biliyorum, sana mantıklı gelmiyor olabilir,” dedi, elini hafifçe savurarak. “Ama insanlar âşık olduklarında neler yapabileceklerini sen bilmiyorsun.”

İşte buydu. Az önce döktüğü bütün pişmanlık, hüznün ve içtenlik, tek bir cümlede silinip gitti. Söylediklerinin hiçbirini gerçekten kastetmediği açıktı. Üzgün değildi. Vicdanı da sızlamıyordu. Sadece öyleymiş gibi görünmek istiyordu. Yanına çekmeye çalışıyordu beni. Çünkü hâlâ Kal’ı cezalandırmaya çalışıyordu.

Midemde bir bulantı kabardı, bozuk süt gibi içimi kaynattı. İçimdeki her şeyi bastırma isteğimi yok etti ve beni öne doğru itti. Onu artık dinlemek istemiyordum.

“Aşk hakkında ne biliyorsun ki sen?” dedim, aramızdaki mesafeyi kapatırken. “Hayatında hiçbirimize sevgi göstermedin. Bildiğin tek şey insanları manipüle etmek ve incitmek. Hayatındaki adamların senden nefret etmesine hiç şaşmamalı.”

Yatağın kenarına ulaştığımda kolumu savurarak havayı yapıp geçtim. Avucum annemin sararmış elmacık kemiğine şak diye indi. Çığlık atarak kolunu kaldırıp kendini korumaya çalıştı.

“Bu, evliliğimi mahvetmeye çalışmanın cezası,” dedim, aynı yana bir tokat daha indirmek için geriye çekilerek. Elim çarpmanın etkisiyle zonklarken, parmak izim teninde hızla belir-meye başladı, acı parmak uçlarıma kadar yayılıyordu. “Bu da” dedim dişlerimin arasından, “çocukluğumu mahvettiğin ve yetişkinliğimi mahvetmeye kalktığın için.”

Beni itmeye çalıştı ama elini geri ittirdim, parmaklarımı yumruk yaptım ve eklemlerimi suratına savurdum. Kolumun içini saran acı dalgasına rağmen gözümü bile kırpmadım.

“Ve bu da...” dedim, elimi silkerek, onun bir dişi yerinden çıkıp boğazına kaçarken, “Kal için. Sevdığın insanlara *zarar* vermezsin. Onları bile isteye acı içinde bırakmazsın.”*

Eski kitaplığımın yanına yürüdüm. Büyükannemden kalan birkaç hatıralık eşyayı çantama koydum, dolaptaki gizli bölmeye sakladığım bazı önemli belgeleri - doğum belgesi, sosyal güvenlik kartı ve yeni bir başlangıç için gereken diğer evrakları - aldım ve kapıya yöneldim. Gözyaşlarını umursamadım. Tıpkı onun yıllarca benim gözyaşlarımı umursamadığı gibi. Teselli yerine her fırsatta eleştiriyi seçtiği gibi.

Kapının eşiğinde durdum, bir ayağım dışarıdayken omzumun üzerinden seslendim. “Sen Kal’a hep yeniden doğmuş Hades derdin. Artık anlıyorum. Onu hikâyedeki kötü adama dönüştürmek istedin. Üzerine bir canavarın kıyafetini geçirip onu öyle lanse ettin. Oysa o tek bir şey istiyordu, koşulsuz sevgi.”

Yeni telefonumu çıkardım, ekranı açtım ve gelmeden önce hazırladığım e-postanın taslağını açtım. Resitalden sonraki ilk birkaç günü duygularımı yazmakla geçirmiştım ama sonra başka şeyler de yazmaya başladım.

Ricci Inc. hakkında bildiğim her şeyi.

“Ben de senden bunu istemiştım,” dedim. Taslağı gözden geçirdim, birkaç ayrıntıyı düzelttim, daha fazla suç unsuru ekledim ve gönderdim. “Ama sonra fark ettim ki, canavarlar sevmeyi bilmez. Ve sevgi veremeyecek birinden sevgi beklemeye devam ettikçe, sen de gitgide o canavara dönüşürsün.”

Topuğumun üzerinde dönüp kapıdan çıktım. İçim rahattı. Onu orada öylece bırakırken, Ricci hanedanının üzerine batmakta olan güneşi arkamda hissedebiliyordum.

* Favori Elena sahıncm. Hem yazması hem de okuması. Onunla gurur duyuyorum.



Aplana Adası'na döndüğüm gün, Jonas Asphodel'in verandasında beni bekliyordu. Elinde bir mason kavanozunda koyu renkli bir içki vardı. Ben yaklaşırken kavanozu kaldırarak selam verdi, çenesini hafifçe yukarı kaldırdı.

"Küçük yeraltı dünyamızın kralı geri döndü," dedi, beyaz sallanan sandalyeye yaslanarak. "Boston nasıldı?"

"Bir daha asla gitmesem bile yeter," dedim dişlerimin arasından.

Marcelline kapıyı benim için açtı. Karaya indikten kısa bir süre sonra dönmüştü, artık suçlarıma ortak olmaktan rahatsızlık duyduğunu belirtmişti. Yanından geçerken duraksamadım, evin içindeki boşluğun üzerime çökmesine izin vermeye niyetim yoktu.

Mutfağa yöneldim ama kapı eşiğinde durakladım. Mutfak adasının üzerinde Elena'nın saç fırçası duruyordu. Lavabonun kenarında pembe ojesi. Bir öğleden sonra ona yüksek sesle okuttuğum Shakespeare'in Macbeth kitabı da oradaydı. Ben başımı bacaklarının arasına gömülmüştüm o sırada.

O anlardaki kahkahası, tavırları, zekâmla baş edebiliyor olması, benim hızımı kesmeden sohbetlere katılabilmesi...

Ve sevgisi.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, aniden yön değiştirip koridordan ofisime doğru yürüdüm. Kapıyı öyle sertçe açtım ki tokmağı duvara çarptı.

“Hanımefendinin yokluğunu fark etmemek elde değil,” dedi Jonas, arkasına bakarak, sanki Elena bir anda beliriverecekmiş gibi. “Evliliğinle ilgili aklın başına mı geldi yoksa?”

İki kadeh viski doldurup masama getirdim, birini ona doğru kaydırırken diğerinin arkasına oturup yerleştim. Jonas deri kol-tuğa yerleşti, mason kavanozunu bırakıp kadehi aldı.

“Buna...*kısmen* doğru diyebiliriz,” dedim, viskiden bir yudum alırken. Boğazımdan aşağı kayan yanma hissi, göğsümdeki boşluğu kısa süreliğine de olsa uyuşturdu. Elimi yüzümde gezdirip derin bir nefes aldım, ardından parmağımı kadehin kenarında daireler çizerek çevirmeye başladım. “Fonun kontrolünü iptal ettim.”

Jonas bir...iki...üç kere göz kırptı. Sonra sesli şekilde yutkundu, öne eğildi, deri ceketinden bir hışırtı yükseldi. “Ne yaptın sen?”

“Violet telefonlarıma cevap vermiyor. Üstelik paramı ya da hayatımda olma isteğimi açıkça reddetti. O parayı, onu istemeyen birisi için orada öylece tutmanın ne anlamı var?”

“Faiz getiriyor-”

Başımla onayladım. Dönüş yolunda büyükbabamın avukatı her olasılığı değerlendirmişti. Parayı bir hayır kurumuna bağışlayabilir ya da ilerisi için saklayabilirdim. Ama sonunda Ricci Inc.’ten kendimi satın almayı seçtim. Normalde bu iş o kadar kolay olmazdı ama Rafael paraya muhtaçtı ve aileyle bağım, neredeyse kâğıt üzerinde bile silinmiş gibiydi.

“Bekle,” dedi Jonas, parmağını kaldırarak. “Eşinin ailesinin şirketinden kendini parayla mı çıkardın?”

“Zaten emekli olmak istiyordum. Bu yaşam tarzı bana ağır gelmeye başlamıştı.”

Jonas gözlerini devirdi. “Tanrım, dostum, otuz iki yaşındasın. Bu yine köşeye sıkışınca yaptığın çılgın, fevri hareketlerden biri olmasın sakın?”

Açıkça söylemese de ne demek istediği belliydi: evliliğim gibi.

Ona göre bu evlilik birdenbire ortaya çıkmıştı, şantajla maruz kalmamın bir sonucu gibi görünüyordu ve sahte fon koşullarına da denk gelmişti.

Düşüncesizce ve tehlikeliydi, sonunda da hayal ettiğimden çok daha fazlasıyla sonuçlanmıştı.

Ama tıpkı şimdi verdiğim karar gibi, bunun da fevrilikle hiçbir ilgisi yoktu.

“Yetişkinliğim boyunca verdiğim her karar, uzun ve detaylı düşünme süreçlerinin sonucuydu. Sonuçlarından emin olmadığım hiçbir riski almadım.” Haftalar önce Elena’ya söylediğim sözler aklıma geldi. O zaman bile, dürüst olmaya çalışıyordum.

Her şeyi açık edemesem de anlatmak için *çabalamıştım*.

“Bu karar da fevri değil,” dedim, viskiden bir yudum daha alarak. “Mafya dünyasından çıkmak istiyorum ve bu yönde adımlar atıyorum.”

“Sen kendin demedin mi o dünyadan asla tam anlamıyla çıkılmaz diye?” Kadehini masaya bırakıp ellerini kenetledi, kaşını kaldırarak baktı. “Seni özel kılan ne?”

“Kâğıt üzerinde bu adamlara göre ben artık yokum. FBI Ricci Inc.’e geldiğinde, adımları kayıtlarından temizlemiş olacaklar.” Omuz silktim. “Ama itibarım, adımın taşıdığı güç... bunlar kolay kolay silinmez. Kötü şöhret kalıcıdır, dostum. Ben sadece işin kamuya açık kısmından çekiliyorum.”

Uzun bir nefes verip başını salladı. “Demek Boston seni bu hale getirdi ha? Böyle bir gün göreceğimi sanmazdım.”

Yanıt vermedim, sandalyeme yaslanıp omuz silktim. Masanın altındaki ışıktaki bir şey parladı. Eğilip baktım. Yere düşmüş küçük bir pırlanta küpeydi - muhtemelen ofisteki sevişmelerimizden birinde düşmüştü.

Onu yerden aldım, boğazımda bir yumru oluştu, yemek borumdan yukarı doğru yanan bir acı yükseldi. Dişlerimi sıktım, küpeyi yakındaki çöp kutusuna fırlattım. Jonas dudaklarını birbirine bastırdı, koltuğunda huzursuzca kıpırdandı.

“Peki, küçük hanım şu an nerede?”

Bilgisayara uzanırken başımı salladım, Massachusetts hükümet sitesini açtım ve tüm formlarımı tamamladığımdan emin oldum. Avukatıma göndermeden önce son kontrollerimi yaptım. “Zaten çok yakında eşim olmayacağı için nerede olduğunun pek bir önemi kalmadı.”

Önümdeki birkaç hafta boyunca kasabadan ve evin neredeyse tüm odalarından uzak durdum. Elena’yı hatırlatabilecek her şeyden kaçınmak için ofisimde uyumaya başladım.

Güneşsiz bir dünyada yaşamaya çalışmak gibiydi bu.

Bir tek Flaming Chariot’a uğradım o süre zarfında; barda Blue yanıma gelip beni neredeyse tekmeleyerek kovdu. Ortamın enerjisini bozduğumu söyledi. Yaz sezonunda gelen turist kalabalığına hizmet ettiğinden, bahşişlere daha çok ihtiyaç duyuyormuş ve benim müşterileri kaçırarak halde olmamı karşılayamazmış.

Normalde onu anında kovar, adayı terk etmesini emrederdim ama bu sefer hiçbir şey demeden çıktım ve Asphodel’e dönüp gecemi içkiyle geçirdim.*

Eve vardığımda, arka kapıdan girdim. Marcelline’le henüz karşılaşacak havada değildim. Günlerdir tıraş olmamış olmanın yargılayıcı bakışlarını üstümde hissetmek istemiyordum. Çenemdeki kıllar kaşınmaya başlamıştı ama umurumda bile değildi.

“Jonas gibi o orman sıçanına benzemeye başladın,” deyip duruyordu Marcelline, her fırsatta Jonas’a olan küçümsemesini dile getirerek. “Tanrım, o kızın sana dönmesini umuyorum.”

Ben de Marcelline ama iki hafta geçti ve tek bir arama bile olmadı. Şansım pek parlak görünmüyordu.

Resital gecesi, saatlerce büyükannesinin apartmanının önünde durmuş olmalıyım. Yumruğum havada, kapıya vurmaya hazır bekledim. Onu kolundan tutup Aplanaya, cehenne - onunla birlikte yaşamak istediğim yere - geri sürüklemeye kararlıydım.

* Yalan söyleyemeyeceğim, depresyonu oldukça tatmin edici.

Hâlâ istiyorum, dürüst olmak gerekirse.

Onun yanımda olmasını öyle çok istiyorum ki, içimi mide bulandıracak kadar yakıyor.

Ama kapıya her vurmak istediğimde, hayatının ne kadarının kendi seçimi dışında geliştiğini hatırladım. Doğduğu andan itibaren her şeyi başkaları belirlemişti. Ben de onu benimle evlenmeye zorladığımda, o zincirin bir halkası olmuştum.

Sonradan aramızda gelişen her şeye rağmen, onun bana duyduğu duyguların çaresizlikten doğduğunu düşünerek yaşamam mümkün değildi. Zorla dayatılan bir hayata katlanma şekli değil, kaderin sonucu olmalıydı bu sevgi.

O yüzden zaman tanıyorum.

Alan - büyümesi, affetmesi ve düşünmesi için.

Seçim şansı verebilmek.

Bunca zamanımı onunla ilgili takıntılarla geçirdikten, başka bir erkeğe ait olamayacak şekilde onu mahvetmeye kararlı olduktan ve varlığıyla içimi ısıtan o parıltının keyfini sürdükten sonra bu mesafe tam anlamıyla bir işkence.

Ancak eğer zaman dolmadan önce geri dönmezse, *o zaman* peşine düşeceğim. Gerekirse dünyanın öbür ucuna kadar izini sürer, yalvarırım.

O zamana dek, sadece bekleyeceğim.

Evin köşesini döndüğümde, aniden gerildim. Tüylerim diken diken oldu. Yalnız olmadığım hissi boğazıma çöktü. Havada, başka bir beden varlığıyla oluşan bir ağırlık, rüzgârın akışında bir kesinti vardı.

Önce koyu renkli bir saç teli dikkatimi çekti. Sonra gözlerim bahçeyi tararken, ince bir beden üzerine dökülmüş siyah kıyafetleri fark ettim.

Göğsümde hayal kırıklığıyla karışık bir sıcaklık yükseldi. Umudun ağırlığıyla çökerken ayakta durmakta zorlandım.

Sessizce yaklaştım. Bir avın peşindeki yırtıcı gibi. Gerçi bu noktada, onu av olarak görmek mümkün değildi.

“Violet.” Birkaç adım ötede durdum. Rüzgâr saçlarını sa-

vurduğunda lavanta ve vanilya kokusu burnuma çarptı. “Sen... Beni burada nasıl buldun?”

Kız kardeşim, yanıt vermeden önce baştan aşağı beni süzdü. “İnsanları tanıyorum,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Kulağa epey şüpheli geliyor.”

“Belki de düşündüğümünden daha çok benziyoruz birbirimize.” Omzunu hafifçe silketti, büyük kahverengi gözleri köşelerinden kıvrıldı. “Geçen gün bankadan aradılar,” dedi. “Hesabıma birileri sürekli para yatırmaya çalıştığı için dondurduklarını söylediler. Biliyor musun, bu epey yaygın bir dolandırıcılık yöntemiymiş.”*

“Biliyorum,” dedim.

Gözlerini kırptı, sanki böyle bir cevap beklemiyormuş gibi. “Tamam. Şey... Şunun farkında mısın, artık banka hesabımı kapatmak istiyorlar? Çünkü senin benim adıma kaç kez para yatırmaya çalışmanı şüpheli hareket olarak değerlendirmişler.”

“Parayı kabul edebilirdin,” dedim omzumu silkerek. “Hem hesabında para olurdu hem de hesabın üstündeki kontrol tamamen sende kalırdı.” Başımı hafifçe yana eğdim. “Gerçi artık pek önemi yok. Bundan sonra başka bir havale olmayacak.”

Arkamı dönüp verandaya doğru yürüdüm, metal sandalyelerden birine oturdum. Violet birkaç saniye yerinden kıpırdamadan durdu, sanki kendi içinde bir savaş veriyormuş gibiydi. Sonunda pes etti, gelip karşıma oturdu, bacak bacak üstüne attı.

“İflas mı?” diye sordu, sesi donuktu; sanki cevabı şimdiden tahmin etmiş gibiydi.

Kaşlarımı çattım. “Ne? Hayır, iflas etmedim. Kişisel birikimlerimde, bir daha hiç çalışmam da idare edecek kadar para var.”

“Övün bakalım,” dedi ve kendi kendine kıkırdadı. “Peki, bana bu kadar vermeye çalıştığın paraya ne oldu? Ben bütün problemlerimi çözmene izin vermediğim için yoruldun mu?”

Omuz silktilim, cam masanın kenarındaki dökülmüş verni-

* Evet, gerçekten de yaygın bir dolandırıcılık ve üniversitedeyken neredeyse ben de birine kanıyordum. Haha.

gi koparmaya başladım. “Belki de kontrol takıntım konusunda haklı olduğumu fark ettim ve üzerinde çalışmaya karar verdim.”

Yine güldü, bu kez daha yüksek sesle. “Kal, alınma ama son birkaç yıldır beni neredeyse takip ediyordun. Biri sana bir kusurunu söyledi diye aniden değişim yaşamaya karar verecek bir tip olduğumu pek sanmıyorum.”

Sözleri göğsümde, Elena’ya olan sevgimin yıkıntıları arasında yankılandı. Boş kalmış bir vadide, içimden geçen hortum sonrası dümdüz kalmış toprakta, bir şeylerin yeniden filizlenmesini bekleyen bir yankıydı bu. Dizime hafifçe parmaklarımla vurarak iç çektim. Elena’yı geri getirme isteği, içimde yeniden canlanıyordu.

“Bazı insanlar için çabalamaya değer.”

Violet’in dudakları hafifçe büküldü, bakışlarını kaçırarak bahçedeki toprak yığınının çevirdi - Elena’nın bahçe yapmaya çalıştığı ama başarısız olduğu yer. “Bu toprak da neyin nesi?”

“Karım - Elena - bir bahçe yapmaya çalıştı ama belli ki yeşil parmakları yokmuş.”

“Hmm. Evet, sanırım yazın bahçelerin bu kadar kahverengi olmaması gerekiyor.”

Yorulmuş bir homurtu çıkardım, gözlerimi plajın üzerinden batan güneşe diktim.

“Onunla tanıştım, biliyor musun?” Bakışlarını tekrar bana çevirdi, gözünün önünden birkaç saç telini çekerek. “Karınla. İlginç biriydi... Güzel ama sana göre garip bir eş gibi geldi bana. Tüm bunları sadece dış görünüşünüz ve etrafta dolaşan dedikodulara dayanarak söylüyorum tabii.”

Alaycı bir tebessümle başımı salladım. “Haksız sayılmazsın.”

Birkaç saniye boyunca sessizce oturduk. Sessizlik bir noktadan sonra bana bile fazla geldi. “Peki sen hâlâ neden adadasın, Violet?”

Boynundaki ayçiçeği kolyeye uzandı, parmakları kolyeyi kavradı, içini çekti. “Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Sanırım bugün seni bulmak istememin sebebi de buydu. Her

ayrıldığımda kendimi yine burada buluyorum, barının önünde, içeri girip seninle konuşmak isterken...”

“Aplana’ya sık mı uçarsın?”

Yüzü kızardı. “Arkadaşımın ailesinin çok fazla uçuş mili var. Onları kullanıyorum. Hani şu fark etmeyen, umurunda bile olmayan tipler.”

Sadece ona baktım.

“Evet, biliyorsun işte,” dedi, başını sallayarak. Boğazını temizledi, sandalyesinin ucuna doğru kaydı. “Her neyse, bugün seni bulmak istedim çünkü barda sana karşı davranış şeklim için kendimi kötü hissettim. Sadece yardım etmeye çalışıyordun ve ben öyle bir cadı gibi davranmamalıydım. Ama işte... para biraz hassas bir konu.”

“Genelde öyledir.”

“Ve... şu an bizim birbirimizi tanımamız gibi bir noktada olmadığım için üzgünüm. Aile de...”

“Bir başka hassas konu,” dedim, elimi kaldırıp onu durdurarak. Sanki söyleyeceği bir sonraki söz, göğsüme saplanacak bir bıçaktı. “Anlıyorum, Violet.”

Birkaç saniye boyunca hiçbirimiz konuşmadık. Sonra o ayağa kalktı, örgülerini kulağının arkasına itti. “Peki. Söylemek istediğim sadece buydu. Özür dilemenin gururu zedelediğine inansam da her zaman özür dilemek gerektiğini düşünenlerdenim.”

Verandadan aşağı adımını atmış, veda cümlesi dudaklarında asılı kalmıştı ki havayı yırtarcasına gelen bambaşka bir ses onu yerinde dondurdu.

“Bu lanet şey de ne?!”



Kal'ın kardeşi, sesim arka bahçede yankılanınca far görmüş tavşan gibi bakakaldı. Bu tepki, sürpriz avantajının bende olduğuna dair kısa süreli bir memnuniyet yarattı içimde.

Sonra Kal'a gözüm takıldı. O ise gayet rahat bir şekilde sandalyesinde oturuyordu, bana dönüp bakmaya bile tenezzül etmemişti. Sanki ne dönüşümden etkilenmiş ne de şaşırmış gibiydi.

İçimdeki memnuniyet bir anda sönüp yerini öfkeye bıraktı ve bu öfkeyle çimenlerin üzerinden hızla yürüyüp tam önünde durdum. Manila zarfı yüzüne doğru uzattım, elimi belime koyarak sorumu tekrar sordum.

"Kallum. Bu nedir?"

Kal önce zarfın kendisine, sonra yüzüme baktı. Gözlerinde hiçbir duygu emaresi yoktu. "Bir zarfa benziyor, Elena. İçinde ne olduğunu nereden bileyim?" dedi kayıtsızca.

Alaycı bir homurtu çıkardım. Zarfın kapağını açıp içindeki belgeleri ona uzattım. "Avukatının bana evlilik iptali belgelerini göndermediğini mi söylüyorsun? Çünkü ben senin imzanı tanırım, sonuçta evlilik belgemize imza attığın günü hatırlıyorum."

Kal'ın kız kardeşi yerinde kıpırdandı, gözleri irileşmişti. Betona daha fazla yaklaşmadan geri çekildi. "Bence ben en iyisi gideyim..." dedi.

Kal başıyla onayladı, onu uğurladı. Ve o gider gitmez, vücudumun her hücresinde bir elektrik akımı dolaşmaya başladı. Aylar sonra ilk kez, onun bakışlarının altında çiçek gibi açtım.

Geceden sabaha güneşten mahrum kalmış bir çiçek gibi, kalbim ona doğru açıldı - besin arar gibi.

Belki de buraya gelmem aceleci bir karardı.

Cevap vermemek de bir cevaptır, değil mi? İki haftadır tek kelime etmemişti, belki de bu onun yolları ayırma şekliydi.

Ancak evlilik iptali belgeleri? Onlar kesinlikle bir cevaptı.

Yine de eğer bu evliliği gerçekten bitirmek istiyorsa, en azından yüzüme karşı söylemeliydi.

“İyi görünüyorsun,” dedi birkaç saniye sonra, bakışlarını üzerimde gezdirerek. Parmak uçlarımda hissettim bu sözlerin etkisini. Küçük kıvılcımlar gibi yayıldı derime.

“Bunu bana söylemeni istemiyorum. Neden beni hayatından çıkarmaya çalışıyorsun, onu söyle.”

Belgeler büyükanneimin evine geldiğinde, iki darbeyi birden yemiştim. İlki, Kal’ın aslında nerede olduğumu bildiğinin ama beni görmeye bile gelmediğinin kanıtıydı. İkincisi ise, evlilikten çıkış yolu sunmasıydı.

Aylar önce bu fırsat karşıma çıksaydı, sevinçten zıplardım.

Ancak aylar içinde çok şey değişmişti.

Uzun süre belgeleri elimde tutarak düşündüm. Kal’ın imzası ve belgelerin son teslim tarihi. Gerekçe aldatmaydı. Kal evliliğe hileyle beni sürüklediğini, tüm sorumluluğun kendisine ait olduğunu beyan etmişti.

Evet, bu kısmen doğrudu belki ama evlendikten sonra yaşananlar...

O kucakta bulduğum huzur, kabullenilme, korunma hissi - bunlar ne olacaktı?

Takıntımdı. Felaketimdi.

Kocamdı.

Parmaklarını birbirine geçirerek arkasına yaslandı, derin bir nefes verdi. “Senin isteyeceğin şey bu olur diye düşündüm, küçüğüm. Özgürlük. Daha gençsin. Hayatın tadını çıkarma hakkını hak ediyorsun.”

Belgeleri cam masaya fırlatıp bir adım ileri çıktım, parma-

ğımı onun geniş göğsüne bastırdım. “Benim yerime karar vermeye nasıl cüret edersin? Beni tamamen görmezden geldikten sonra önüme sadece tek bir seçenek sunuyorsun ve bu da sözüm ona benim kararım mı oluyor?”

Gözleri karardı bir anda, öfkeyle doldu. Ayağa fırlayarak parmağımı yakaladı, göğsüne bastırdı.

“Beni lanet olası balede yüzüstü bıraktın, Elena. Ve o şiir, güzel hareketti bu arada. Mesajını gayet net aldım.”

“*Âşık olduğumu* söylediğim o şiir mi?” diye bağırdım. “Eğer o şiirden ‘*Lütfen evliliğimizi iptal et*’ anlamını çıkardıysan, acilen edebiyat derslerine geri dönmen gerek.”

“Öyle mi diyorsun?” Bana doğru bir adım attığında, vücudumun her yerinde kıpırtılar başladı. O eski dans, o tanıdık çekim geri gelmişti. Kokusu etrafımı sardı. Masanın kenarına kadar geri çekildim. Kollarını iki yanıma dayayarak beni kısırdı.

Alnına düşen bir tutam saçına dokunmamak için kendimi zor tuttum. Öfkemi diri tutmaya çalıştım, yoksa ellerinin altında eriyip gidecektim.

“Belki bana şiiri hatırlatırsın,” dedi dizlerinin üzerine çökerken. Ellerini uyluklarımın yanlarından yukarı doğru kaydırды.

Sarı elbisemin eteğini yavaşça yukarı sıyrırken dişlerimi sıktım. İptal belgelerini göğsüme bastırmış durumdaydım hâlâ. İçimdeki tüm sağduyu beni durdurmaya çalışıyordu ama nefesi tenime değdiği an, konuşma falan umurumda olmadı.

Tüm bunların içinde bir yanlış karar daha, ne fark ederdi?”

“Kaldır kıcını,” diye emretti. Düşünmeden itaat ettim, eteğimi kalçalarımın üzerine topladım. “Hâlâ iç çamaşırı giymiyorsun, görüyorum. Sadakatsizlik listemize bir günah daha eklendi. Diğer erkeklere mi gösterdin kendini, yoksa sadece benimle şansını mı denemek istedin?”

Bir eli göğüslerim arasına geldi, beni aşağı doğru itti. Hiç direnmeden arkama yaslandım. Soğuk cam tenime değince inledim.

* Bu ikisinin tarzı bu zaten. Önce sevmek, sonra soru sormak.

Klitorisimde dişlerinin sert temasıyla irkildim. Acının tatlı bir ısıltısı geçti içimden. “Şansımı seninle denemek istedim,” dedim, cevabını beklediği şey buydu çünkü.

“Elbette öyle. Küçük fahişem, kocası ne zaman aletini çıkarırsa hazır bekliyor.” Vajinama inen bir tokatla çığlık attım. “Şimdi şiiri en çok hangi biçimde severdin? Dil ile yapılan okumalar mıydı?”

Kal’ın parmakları uyluğumun iç kısmındaki izlerde dolaştı - K harfi ve balenin olduğu gece işlediği A. Benim markam.

Bu saatten sonra beni hayatından çıkarmak konusunda başarılar, pislik.

Verandanın üstünü kaplayan tenteye bakakaldım. Gözlerim örümcek ağlarının izini sürerken onun başının yeniden bacaklarımın arasına eğildiğini gördüm. Dili, parmaklarının izlediği yolu takip etti. Arkasında serin bir tükürük izi bırakarak ilerledi ve klitorisimden geçtiği anda ürperdim. Haftalardır süren yoksunluğun ardından, bedenim zaten çözülmenin eşiğindeydi. Gerilmiş, sınırına kadar dayanmıştı.

“İyi bir şiirin anahtarı,” diye fısıldadı Kal, dilini üzerimde bir kez gezdirirken. İki kez. Üç kez. İptal belgelerini bir kenara fırlattım, masadan düşmemek için kenarlarına tutundum. “*Tutkudur.*”

Bunu söyler söylemez ağzını vajinama gömdü, dudaklarımın etrafında sıkı bir mühür oluşturdu. Klitorisim ağzına çekildi, diliyle defalarca, ıslak ve acımasız vuruşlarla üstüme abandı. Bir kolu gövdemden yukarı kıvrıldı. Parmakları yazlık elbisemin yakasına takıldı ve bir göğsümü dışarı çekti.

Dilinin içime girip çıkarken yaptığı baskıyla beni yoğurdu. Sonra dudaklarımın arasından yukarı kaydı, klitorisimde daireler çizdi. Emme ve yalama arasında gidip gelerek yarattığı ritim, karnımda bir basınç oluşturdu. Sıcak bir dalga gibi yayılıyordu.

“Seni böyle, tam burada hayal ettiğim kaç gece vardı biliyor musun?” diye sordu, sesi bedenime gömülüydü Dudaklarının titreşimi içimde zevk patlamaları yaratıyordu. “Seni önümde

açılmış, benim için inlerken hayal ederek aletimi kaç kez boşalttım, biliyor musun?”

Cevap olarak başımı salladım - beni görüp görmediğini umursamadan. İçimde mırıldandı, dilinin hareketlerini hızlandırdı ve bu kez boşaldığımda bana bakmamı söylemesine bile gerek kalmadı. Gözlerim anında onun gözlerini buldu. Orgazmım tüm bedenimi sarsarken bakışlarımız kilitlendi. Sırtım masadan yukarı doğru kavis aldı, boğazımdan boğuk bir ses kopup çıktı.

“İşte,” dedi. “Sözlü performansım biraz paslanmış olabilir ama izleyicinin yanaklarındaki kızarıklığa ve dilimdeki tada bakılırsa, hâlâ işimi bildiğime inanıyorum.”

Ağzını uyluğuma silerek doğruldu. Ayağa kalktı, gömleğinin düğmelerini çözdü. Siyah kumaşı omuzlarından itip yere bıraktı. Pantolonunu açtı, kalçalarından aşağı sıyırıp bir kenara savurdu.

Aleti serbest kaldı. Kalın başının ucunda inci gibi bir arzu damlası birikmişti. Kendini yavaşça okşarken bakışlarını üzerimde gezdirdi. “Seni böyle görmekten *asla* sıkılmayacağım,” dedi, sanki hâlâ burada olduğuma inanamıyormuş gibi başını hafifçe sallayarak.

Bana doğru bir adım attı, aletini kavradı ve dudaklarımın arasına sertçe sürttü. Sularımı her yere yaydı. Klitorisimden her geçişinde vajinama bir acı saplandı - sonu kıvrılıp ölçülemez bir hazza dönüşen türden bir acı.

“Bunu istiyor musun?” diye sordu, bir kaşını kaldırarak. Hayır demem, kendimi toparlamam, asıl meseleye dönmem gerekiyordu ama bedenim buna karşı çıktı.

Neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir baş hareketiydi. Ve o an her şey bitti. Yumuşak bir inleme kaçtı dudaklarından. Kalçalarını tek bir hamlede ileri iterek içime kadar girdi. Beni öylesine doldurdu ki, istesem bile onu içimden çıkaramayacağımı düşündüm. Bundan sonra hayatım boyunca içimden Kal’ın DNA’sını kazıyacaktı sanki.

Ellerini başımın iki yanına sertçe bastırdı. Yavaş başladı. Aletini içimde sürükledi, her çıkıntıyı, her hassas noktayı ucu ile okşadı. Masanın altımızda inlediğini hissettim. Her itişte yer değiştiriyor, ağırlığımızı zor taşıyordu. Bacaklarımı beline doladım, onu olabildiğince kendime çekmeye çalıştım.

“*Siktir*,” dedi, gözlerini kapatıp başını geriye atarak. O tek kelime tüm varlığımı sıcaklıkla doldurdu, başımı döndürdü. “Seni öyle özledim ki, küçüğüm. Seni, beynini, o akıllı lanet ağzını. Asphodel sensiz aynı değil. Ben sensiz aynı değilim.”

Dişlerimi sıktım. İçimde bu kadar inanılmaz hissederken ona saldırmamak için kendimi zor tuttum. Karnım yeniden kısıldı. Bir orgazm daha omurgamdan yukarı tırmanıyordu. Ellerimi kaldırdım, başparmaklarımı elmacık kemiklerinde gezdirdim. Avuçlarımı çenesindeki hafif sakalın üzerinde gezdirdim.

Gözleri bir anda açıldı, kısıldı. “Yine yapıyorsun.”

“Ne yapıyorum?”

“Veda ediyorsun. Sakın yapma bunu, Elena. Son kezmiş gibi dokunma bana.”

Hızını artırdığında nefesim kesildi. Masayı öyle bir kuvvetle geri itti ki masa kayıp duvara çarptı, ancak orada durabildi. “Bir şey yaptığım yok.”

“Bana yalan söyleme,” dedi, bir eliyle boğazımı kavrayıp yanlardan sıkarak. “Buraya kalmak niyetin yoksa neden geldin?”

“Bana evlilik iptali belgeleri gönderdin!”

Hırladı. Boğazımdaki baskıyı artırdı, beni daha sert becermeye başladı. Sanki bilinçli olarak ikiye ayırmak ister gibiydi. “Duruma olgun ve saygılı yaklaşmaya çalışıyordum.”*

“Tiyatroda seni bırakıp gittiğimde beni aramaya bile gelmedin,” diye ağladım. Boşalma içimden patlayarak geçti, tüm acıyı da beraberinde sürükledi. Orgazmım zirveye ulaştı. Görüşüm dağıldı, konuşmak zorlaştı. “Madem beni *özledin*, neden peşimden gelmedin?”

* Teknik olarak doğru olsa da aynı zamanda değil ve işte dostlarım, Kal’i ahlaki açıdan gri bir karakter yapan da tam olarak bu.

“Ah, *siktir*, Elena.” Daha da sert sıktı, içime öyle vahşice girip çıktı ki morlukların oluştuğunu hissedebiliyordum. “Peşinden geldim. Büyükanne'nin dairesine dalıp seni omzuma atmak, seni ait olduğun yere - eve - geri götürmek istedim. Saatlerce kapının önünde durdum. Bu seçimi senden alırsam benden ne kadar nefret edeceğini düşündüm. Kendi başına kabullenmene izin vermezsem.”

İçimde kasılmalar başladı. Cümlesini bile tamamlayamadan zirvem patladı. Görüşüm siyah beneklerle doldu, o tanıdık hafiflik hissi beni zamanın dışına asarak uçurumdan aşağı yuvarladı.

“İşte böyle, tatlı karım. Kocanın aletinde boşal. Son iki haftayı içinde gömülü geçirmediğine pişman et onu.”

“Tanrım, *Kallum*,” diye inledim. Orgazm hâlâ dalga dalga yayılıyor, her seferinde yeni bir öfori patlaması yaratıyordu. Gözlerim yanıyordu. Haz bedenimde kabardıkça yaşlar doldu.

“Benim küçük alet fahişemin doldurulmaya mı ihtiyacı var?”

Çılgınca başımı salladım. Tırnaklarımı yaralı göğsüne geçirip çizerek kendimi oturur pozisyona çektim ve onu yakama yapışır gibi aşağı çekip öptüm. Kalçalarımı ileri geri salladım, onun her itişine benimkilerle karşılık verdim. Dilimi onunkine dolayarak üzerimdeki kendi tadımın keyfini çıkardım.

Avucu sırtımı buldu. Parmakları açılıp beni göğsüne bastırdı ve son bir kez daha içime girdi. Dudaklarından pürüzlü, çaresiz bir inilti döküldü. Ter bedenlerimizden süzülüp birbirine karıştı. Üzerime yığıldığında masa inledi.

Yanı çökerken parmağım ile dürttüm. “Belki başka bir yere geçmeliyiz.”

Kal doğrulup ayağa kalktı, uzun birkaç saniye boyunca bana baktı. Gözlerindeki ifade tamamen okunaksızdı. “Tamam,” dedi yumuşak bir sesle, beni de ayağa çekerek. “İçeri geçelim.”

İçeri girer girmez tuhaf bir sessizliğe büründü. Beni salona götürdü, kanepeye yönlendirdi. Omuzlarıma yumuşak bir bat-

taniye sardı, sonra tekrar kumaş pantolonuna girip fermuarını çekti ve tam karşımdaki sehpanın kenarına oturdu.

Boğazımı temizledim. Farkındalık tenimde karıncalanıyordu. Büyük ihtimalle ilk konuşmayı benim yapmamı bekliyordu. Ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

“Sana âşığım, Elena.”

Ağzımı kapatıp kanepeye yaslandım. Kendimden memnun bir gülümsemeyi bastırdım. “Eh,” dedim, “özürler açısından bakarsak, fena bir başlangıç sayılmaz.”

İç çekti. Dudaklarından küçük bir kahkaha döküldü - beni şaşırtacak kadar gerçektir. Onunla geçirdiğim bunca zamanda, o ses tellerinden çıkan gerçek bir kahkaha duymamıştım hiç. Şimdi duyunca göğsümde kelekler uçuştı.

Elini saçlarının arasından geçirip bana baktı. Koyu gözleri yumuşayıp doğal, sıcak kahverengisine dönmüştü. Derinlikleri sarhoş ediciydi. “İtiraf etmeliyim,” dedi, “ne kadar özür dilersem dileyeyim, sana karşı işlediğim günahların kefarecini ödeyebileceğimi sanmıyorum. Bu, denemeyi bırakacağım anlamına gelmiyor elbette. Sadece şunu bilmeni istiyorum, söylediğim her şeyin yetersiz geleceğinin farkındayım.” Uzanıp evlendiğimiz gün bana verdiği yüzüğe parmağını taktı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

“Seni hak etmiyorum, biliyor musun?”

“Göreceli,” dedim. “Ama devam et.”

“Çocukken,” diye başladı, “anneme ve hastalığına yer açmak için kendimi küçülterek büyüdüm. İlgiye, odağa ihtiyacı vardı. Herkesin zamanı ve enerjisi oraya aktı. İnsanlar annemi ziyarete gelir, onunla konuşurdu. Ben ise gölgelerde süzülür, ona duyduğum kızgınlığı daha fazla büyütmemeye çalışırdım.”

Durdu, başını salladı.

“Kanser tuhaf bir hastalık. Bazı insanlarda kıskançlık uyan-
dırıyor. Annem yavaş yavaş çürürken, onu beni bırakıyor diye
içten içe suçlayacak küstahlığı göstermiştim. Sanki seçme şansını
varmış gibi.”

Söylediği her kelimeyle kalbim sızladı. Ellerim onu teselli etmek, acısını hafifletmek istiyordu ama bunu da duymam gerektiğini biliyordum.

Birini ruhuna kazınmış karanlığı bilmeden tümüyle seve-
mezsin.

Onun karanlığını, benim karanlığım olacak kadar iyi tanı-
mak istiyordum.*

“Her neyse,” dedi. “Annem ölmeden yaklaşık bir yıl önce ailenle tanıştım. O öldükten sonra biyolojik babamı aramaya gittim. Umudum...bilmiyorum, sanırım beni yanına almasıydı.” Bir parmağını daha yüzüğümün üzerine doladı. “Kısaca söylemek gerekirse, dördüncü bir çocukla ilgilenmedi. Böylece sistemin insafına kaldım ve kendimi Boston’da bir koruyucu aile evinde buldum. Bir süre sonra baban sokakta beni durdurdu ve bana iş teklif etti.”

Yutkundu, yerinde kıpırdandı. “Kariyerimin başlarını anlatmama gerek yok ama mesele şu ailenle tanıştığımda ilgiye açtım. Baban bana lüks bir hayat sundu ve kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyi olmayan bir çocuk için kahramanlık çok kolay benimsendi. Annen ise...kendi annemden alamadığım şefkati verdi. Sanırım çekim de oradan sonra kontrolden çıktı.”

Bakışlarını düşürdü. “Onunla olan...geçmişimi sana anlatmalıydım. Ama o kısmı yeniden hatırlamayı, kelimelere dökmeyi düşündüğüm her an... Bahane bulamam. Sadece şunu söyleyebilirim, seninleyken bunların hiçbirini hatırlamak istemedim. Nefretim, intikam arzum arka planda bir uğultuya dönüştü ve sonra konuşmak için çok geç gibi geldi.”

Bana baktı. Gördüm - korkuyu, utancı. Hepsi, aslında hiç hak etmemiş bir adamın omuzlarına yüklenmişti. Çünkü güvendiği insanlar bencildi.

Bu kadar rahat anlatmasına gözlerim doldu. Sanki bağlamı anlayamayacakmışım gibi konuşuyordu. Sanki onu suçlayacakmışım gibi. “O sana istismar uyguladı, Kal. İkisi de yaptı,”

* Tüm zamanlar içinde favori alıntım ve ne kadar DOĞRU!

dedim. “Sokaktaki savunmasız bir çocuğu alıp kendi kuklaları yaptılar.”

Gerildi. Ağzı seğirdi. “Öyle değildi-”

“*Kal*,” dedim, yanağını avucuma alarak. Bir damla yaş süzildi. Gözlerine bakarken yüzümden aşağı aktı. “Bunu bilemezsin. Sana öğretileri gerekenler vardı ve sana yanlış şeyler öğretiler.”*

Gözleri tutulmuş duygularla yandı. Uzun bir süre boyunca sanki içimden geçip başka bir yere baktı, sözlerimi tartıyordu. Belki bu kadar doğrudan suçlamaya girmemeliydim ama özrünün yaklaştığını hissediyordum - kendini beni mahvetmiş gibi görmesinin ağırlığının ruhunu ezdiğini - ve buna dayanamazdım.

“Hayatın önüne koyduklarıyla baş etme biçimin için benden özür dilemeni istemiyorum,” dedim yumuşakça. “Çünkü olduğun hâlde yanlış bir şey görmüyorum. Biraz pürüzlü, mükemmel olmaktan çok uzak ama...”

“Şanslıyım,” diye fısıldadı. Başını yine salladı, duyguları yerinden etmek ister gibi. “Bana geri dönmüş olman bunun kanıtıysa, lanet olası derecede şanslıyım.”

Beni kanepenin kenarına çekti. Ensemi avucuna alıp çekti ve ağzımı kendi ağzıyla kapladı. Dillerimiz o tanıdık ritimde dans etti. Merkezimde ısı ve parlak ışık kıvılcımları çaktı, tutku ve sevgi ruhumda cızırdadı.

Ayrıldığımızda nefeslerimiz ağır ağır döküldü. Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

“Bilgin olsun diye söylüyorum,” dedi, “sana anlatmadığım için *üzgünüm*. Bilmeyi hak ediyordun. Senden hiçbir şey saklamak istemiyorum. Senin de benden saklamak zorunda hissetmeni istemiyorum.”

Yutkundum, başımı salladım. Annemin itirafının hâlâ yüzüme inen bir tokat gibi hissettirdiğinin farkındaydım. Elimi

* Bu hikâyenin orijinal versiyonunda Kal, Carmen’le yaşadıkları gerçeği kabullenmekte hâlâ tam anlamıyla zorlanıyordu. Bu versiyonda ise bunun daha fazla farkında. Ancak Elena’nın o sözleri yüksek sesle dile getirmesi, gerçekten içine işlemesini sağlıyor. İstisna, sevgi gibi hissettirdiğinde, bunun aksini yalnızca gerçek sevgi kanıtlayabilir.

yanına doğru gezdirdim. Kaşlarım çatıldı, başka bir şey canımı sıkılmıştı. “Bunu da o mu yaptı?”

Gözleri, parmaklarımın kabarmış derisi üzerinde gezinmesini takip etti, sonra hafifçe başını salladı. “Dolaylı olarak ama evet.”

Göğsüm sıkıştı. Ailemin ona verdiği zararın ağırlığı canımı yaktı. Onların kanı bile değilken, ona bu kadar büyük zarar vermiş olmaları içimi parçaladı.

“O kadının sana dokunmuş olma ihtimalinden nefret ediyorum,” dedim alçak bir sesle. İçimde düğüm olmuş bu düşünceyi açık etmeden devam edemeyeceğimi biliyordum. “Biliyorum, belki de...bilmiyorum, umursamamam gerekirdi. Ama işte... seni böyle gördüğünü bilmek bile nefret uyandırıyor içimde.”

“Görmedi,” diye araya girdi, elimi yakalayarak göğsüne bastırdı. “Senden başka kimse görmedi, küçüğüm. Bunu sana inandırmak için ne yapmam gerekiyor?”

Başımı iki yana salladım. İspat etmesine bile gerek olmadığını söyledim. Bazı şeylerin sadece zamanla iyileşeceğini anlattım ama o bunu kabul etmedi. Geriye yaslanıp cebine uzandı, her zaman yanında taşıdığı çakı bıçağını çıkardı.

“Beni işaretle,” dedi, bıçağı uzatırken.

Elim, onun elinden hızla geri çekildi. Avuçlarım kucağıma düştü. “Tanrım, hayır! Sana zarar vermek istemiyorum.”

“Evet, istiyorsun,” dedi. Elim yakalayıp bıçağı avcuma bastırdı, parmaklarımı sapın etrafına kıvırdı. “Bana zarar ver ki senin ne hissettiğini ben de hissedebileyim.”

Tereddüt ettim. Bıçak elimde ağırdı, metali tenime soğuk geliyordu. Boğazımda korku düğümlendi, bedenim gerildi. Aklim bunun iyi bir fikir olup olmadığını tartıyordu.

En iyi ihtimalle: Boşanırsak ve bir gün başka biriyle birlikte olursa, en azından o kadının göreceği şey, derisine kazınmış başka bir kadının baş harfleri olurdu. Hak ediyordu.

En kötü ihtimalle: Çok derin kesersem, kan kaybından ölebilirdi.

Yine de bu kadar nadir gelen bir fırsata sırt çevirmek zordu. Belki biraz acı çektirmek, tamamen devam edebilmemi sağlayacaktı.

Bıçağı açtım, ayağa kalkarken başımı salladım. Kal şeytani bir gülümsemeyle geri yaslandı, sehpayı arkasında destek aldı. Bartaniyeyi üzerimden düşürdüm, onu kalçalarından kavrayarak üzerine oturdum. Altımda hızla sertleşen arzuyu görmezden gelmeye çalıştım.

“Yüzeysel, keskin bir darbe istiyorsun,” dedi, beni sol göğüs kasına yönlendirerek. Bıçağın ucunu tenine bastırdı. “Biraz kanatacak, iz bırakacak ama bilirsin, öldürmeyecek bir şey.”

Yutkundum. Boğazım düğüm düğümdü. Hafifçe bastırdım, o da yavaşça yönlendiriyordu. Uç, deriyi deldiğinde, ondan gelen övgüyle vajinamın kasıldığını hissettim.

“Şimdi bileğini çevir ve harfi tamamla,” dedi. Çenesini sıkıyordu. Kesik, önceden iyileşmiş bir yara dokusunu açtı. Harfin son çizgisinde eski bir izi yeniden yardı ama o tepki vermedi, sadece çenesini sıkı.

Kan, bir E harfi şeklinde kabardı. Ben de başımı eğip birkaç saniye boyunca o parlak kırmızıya baktım, büyülenmiş gibiydim. O daha doğrulmadan, öne eğildim ve dilimin düz kısmını yaranın üzerine bastırdım. Metalik tadı içime çektim.

Kanının dilime değdiği o an tam olarak ne oldu bilmiyorum. Belki vücudum, onun defalarca benimkini tattığı için karşılık veriyordu. Belki de bundan daha derin bir şeydi bu.

Bu, onun kanını ilk kez tatmam değildi ama şimdi içimde bambaşka bir şey vardı. Kaotik bir çaresizlik. Durumun yarattığı kırılganlık ruhumu yakıp kavurdu.

“İsa aşkına,” diye boğuk bir sesle inledi Kal. Eli saçlarıma gitti, ben doğrulup otururken. Bıçağı yere fırlattım. “Siktir, sana öylesine aşığım ki, Elena Ricci. Şimdi bana inanıyor musun?”

“Anderson,” dedim gülümseyerek düzelterek. “Adımı yasal olarak değiştirmek için başvurdum. İş çökerken Ricci soyadını taşımak istemiyorum.”

Kaşlarını kaldırdı, tüm bedeni dondu. İfademdeki alayı fark ettiğinde gözleri kısıldı. Saç uçlarımı çekiştirerek sordu. “Ne yaptın sen?”

Omuz silktim, masum rolü yaptım. “Belki de babam, aile üyelerine her sırrını anlatmaması gerektiğini öğrenmeliydi. Sonuçta artık herkes haber merkezlerine e-posta atabiliyor.”

Kal parmaklarını saçlarıma doladı, öne eğilip dudaklarımı neredeyse birbirine değdirecek kadar yaklaştı. “Sen *muhbirlik* mi yaptın?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu dünyanın muhbirlere nasıl baktığını çok iyi biliyordum. Ama ben bu dünyadan çıkıyordum zaten. Ne düşündükleri umurumda değildi.

Belki ileride bu bizi tehlikeye atabilirdi ama bu riski göze almıştım.

Yine de Kal’ın beni içine çeken o tutkulu öpücüğüyle yeniden erimem güzeldi. Beni titreyen bir enkaza çevirene kadar dudaklarımı çaldı, nefesimi çaldı, ruhumu tüketti. “Sen delisin,” dedi, geri çekilirken. “Eskiden *esirim* olmanı sevdiysen, şimdi çok seveceksin. Çünkü hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim.”

“Yani iptal yok?”

“Kesinlikle, lanet olası şekilde hayır.”



39

Kal

Elena adaya döndükten sonraki sabah, yatağımdan sessizce sıyrıldım. O yanımda uyurken, o yokken bilinçli olarak uzak durduğum evin köşeleriyle yeniden tanışmaya çalıştım. Sahile yürüdüm. Ona fiziksel, görünür yaralarımı gösterdiğim yere. Kütüphaneye uğradım. İlk geldiğinde saatlerce kıvrılıp, daha önce defalarca okuduğu kitaplara gömüldüğü, yalnızlığını bastırmaya çalıştığı o odaya.

Marcelline'e sabah izni verdikten sonra bir ekmek kızarttım, krem peynir sürdüm ve bir narı ikiye ayırdım. Her şeyi bir tepsiye yerleştirip, Elena henüz uyanmadan yatağa geri getirdim. Tepsiyi komodinin üzerine bıraktım.

Yatağın kenarına oturdum. Elimi, geceden beri defalarca yaptığım la aynı şekilde, usulca vücudunun yanından aşağı kaydırđım. Sadece burada olduğuna inanmak için.

Gerçekten bana geri döndüğüne emin olmak için.

Canavarın güzelliğı.

Hades ve Persephone.

O esnada esneyerek uyanmaya başladı, o yumuşak altın rengi gözleriyle bana bakıp, ben üzerine eğilip dudaklarına kendi dudaklarımı kapattığımda kıkırdadı. Beni iterek yarı bir ho-murtuyla güldü. O ses aletimi bir anda harekete geçirdi.

“Sabah nefesi,” dedi, yüzünü benden çevirerek.

Omzunu yakalayıp sırt üstü çevirdim, çenesini iki parmağı-

mın arasına alarak sıktım. “Paylaştığımız tüm vücut sıvılarından sonra sınırı burada mı çiziyorsun?”*

Dilini çıkararak, gözünün ucuyla yiyecekleri fark etti. Heyecanla çığlık attı. “Bana kahvaltı mı hazırladın?”

Omuz silktim, tepsiyi alıp beline yerleştirdim. “Öyle aman aman bir şey değil. Muhtemelen de soğumuştur.”

Gözlerini devirdi, ekmeğe aldırmadan doğrudan nara uzandı. Dikkatle çiğnerken beni süzdü. “Biliyor musun,” dedi, “Ricci Inc.’in çöküşünün seni nasıl etkileyeceğini hiç düşünmemiştim o delilleri Channel Ten’e gönderirken.”

“Etkilemeyecek,” dedim, elimi sallayarak. “Baban ve şirketle *resmi* bağımı çoktan kopardım. Güvenlik ekibim üzerine düşeni yaptıysa, Ricciler için artık var bile sayılmam. Ayrıca kimsenin peşimize düşeceğinden endişem yok. Adadaki tüm giriş çıkışları biliyorum ve babanın birlikte çalıştığı adamların çoğu yeraltına çekilecek, benimle düşman olmaktan kaçınacaktır. Bu onların lehine işlemez. Büyükler konseyi de işleri daha fazla karıştırmamak için her şeyi süpürüp halının altına atacaktır. Baban ise çürümeye terk edilecek.”

“Tıp diploman bundan etkilenir mi?”

Kaşlarımı çattım. Yüzünde beliren çekingen, neredeyse utangaç ifade içimde küçük bir tedirginlik yarattı. “Diplomam - onun haricinde tıp eğitimiyle ilgili her şey - babanla ya da başka biriyle bağlantılı değil. Onu ben kazandım ve öylece elimden alınamaz.”

“Ama...doktorluk yapmıyorsun. Hatta bu konuda pek konuştuğun da yok.”

Biraz geriye yaslanıp ellerimi kucagımda birleştirdim. Ona hâlâ sakladığım son sırlarımdan birini açığa çıkarmak, kalbimi açıp ellerine teslim etmek gibiydi. Gitmemesi için dua etmekti ama aynı zamanda bu an gerekliydi. Bizim başlangıcımızın yapı taşı gibi.

* Bilirsin, adam haklı.

“Bir durumum var. Misofoni. Belirli seslere karşı psikolojik bir tepki. Hiç duydun mu?”

Başını iki yana salladı.

“Çoğu zaman kontrol edebiliyorum. Ama bazen...fazlasıyla yoğun oluyor. Tam anlamıyla felç edici. Sadece o ses ve yarattığı kaygı kalıyor zihnimde. Geçse bile etkisi kalıyor. Bu yüzden evden çalışmayı tercih ediyorum - uyaranları kontrol edebildiğim bir ortamda. Kaçtığım için değil ama hayatımı kolaylaştırabiliyorsam, bunu yaparım.”

Başını salladı, omuz silkti. “Mantıklı.”

“Tiptan emekli olma kararım, Ricci işlerinden çekilme kararımdan bağımsız. Ses meselesi dışında da artık eskisi gibi doktorluk tutkusu taşı mıyordum. Ve giderek şunu fark ettim, sanki hep annesini iyileştirmek isteyen küçük bir çocuğun hayalini tamamlamaya çalışıyordum.”

O sırada nar tanesini çiğniyordu, dudaklarını büktü. “Peki ya ben okula dönmek istersem, ne dersin?”

“Harika olur derim-”

“Ancak yazarlığı öğrenmek istiyorum.” Bakışı göğsüme, dün gece çizdiği yaranın üzerindeki bandaja indi. Sonra tekrar gözlerime döndü. “Yazmayı öğretmek değil. *Yazmak* istiyorum.”

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Kaburgalarımın arkasında çırpınıyor gibiydi. “O zaman sana dolu bir kütüphane hayal ettiğimi söyleyebilirim. Hepsi senin kitaplarınla dolu.”

Daha sonra, o kahvaltısını bitirdikten, ben de kendi payımı tamamladıktan sonra bacaklarının arasından sürünerek kendimi yatağa yanına bıraktım. Başımı kolumun altına yerleştirdim, o da başını göğsüme yasladı. Kısa, huzurlu bir sessizliğin ardından başını kaldırıp bana baktı.

“Beni sana neyin geri getirdiğini biliyor musun?”

“Ne?”

“Jet’teki nar şurubu.” Kıkırdayarak başını iki yana salladı. “Bir yudum aldım ve anladım...bu tam benim şurubumdur. Onsuz yaşanmazdı.”

Ve o an dirseğiyle doğrulup dudaklarımı yeniden yakaladı. Sonra kalçalarımın üzerine oturdu, ne olduğunu kavramama fırsat bırakmadan beni içine aldı. Kendime gülümseyerek içimden geçirdim: Ne ironiydi ama.

Persephone'un nar tanesini yiyip yeraltına sonsuz bağlanması gibi.

Benim versiyonum biraz daha farklıydı - kanlı, acı verici, kaotik ama sonuç değişmemişti.

O kalmak için buradaydı ve içimdeki karanlık artık biraz daha hafifti.*

Ivers International, suçlular tarafından kurulmuş, suçlular için çalışan bir şirketti.

Yasadışı faaliyetleri gizli tutmak konusunda, suç işleyip yanına kâr kalan insanlardan daha iyi kim olabilirdi ki?

Maine'de, King's Trace denen, pisliğin ve çürümenin üstüne çöktüğü o bok çukuru kasabada konuşlanmıştı ve oraya gitmekten hiç hoşlanmazdım. Toplantıları sanal ortamda yapabildiğim sürece, hep öyle yapardım. **

Açıkçası, işlerinde bu kadar lanet olası iyi olmasalardı ve şirketin sahibiyle kişisel bir bağım bulunmasaydı, sırf konumu yüzünden bile onlarla çalışmayı çoktan bırakmış olurdum.

Yine de Elena adaya geri döndükten birkaç hafta sonra uğramaya karar verdim. Şantajcımın kimliği konusunda ekip yeni bir ilerleme kaydetti mi diye kontrol etmek istiyordum.

Rafe'in tutuklanmasından ve Carmen'in ortadan kaybolmasından beri ikisinden de haber almamıştım. Bu yüzden o cep hede neler döndüğünü ancak tahmin edebiliyordum. Baş siber güvenlik mühendisi Boyd Kelly ile bir görüşme ayarladıktan sonra Portland'a indim ve oradan King's Trace'e kısa bir yolcu-

* Bu türden küçük incelikler hikâye boyunca o kadar fazlaydı ki, miti yapılandırmaya çalışırken tüm bunlar benim için bu versiyonu pekiştiren unsurlar oldu ama sanırım en çok hoşuma giden detay buydu.

** Genel olarak hep aynı evrende yazıyorum, bu yüzden bir şirket ya da kasaba bu kadar ayrıntılı şekilde anılıyorsa, büyük ihtimalle orada anlatılacak bir hikâye vardır.

luk yaptım. Kasabanın karanlığının her zamanki gibi beni içine çekmesine izin vermemeye çalışıyordum.

Ora sadece iş için gelmemin bir nedeni vardı. Küçük sokakların üstünü görünmez bir sümük tabakası kaplamış gibiydi. Şehir sınırlarından içeri adım atan herkesi takip eden uğursuz bir varlık hissi vardı.

İçeri girerken hiçbir yerde durmadım, Ivers International'ın önüne park edip doğruca içeri girdim.

Lobideki parlak zeminler yakın zamanda cilalanmış gibiydi. Kısa saçlı bir resepsiyonist, randevumu doğruladıktan sonra beni karşılayıp asansör kartını verdi. Gümüş renkli, kayar kapılara doğru yürürken etrafı süzdüm. Mekânın rahatsız edici derecede normal görünmesine şaşırmıştım.

Bir güvenlik firmasından ne beklediğimi tam bilmiyordum ama bölmeler ve minderli banklar kesinlikle hayalimdeki şeyler değildi.

Asansör katımda durup kapılar açıldığında, üst katın ıssızlığıyla birlikte kasıldım. Resepsiyon masasının hemen üstündeki plakada yönetici isimleri sıralanmıştı. Koridor boyunca dizilmiş kapılar, beklemek için konulmuş sandalyeler açıkça ortadaydı ama ortalıkta tek bir canlıya dair iz yoktu.

Boğazımı temizleyip masanın üzerindeki zili çaldım, topuklarımın üzerinde sallanarak beklemeye başladım.

Ve bekledim.

Ve biraz daha bekledim.

Her geçen saniyede daha da sinirleniyordum. Bunun evde gevşememe engel olduğunu bilmek canımı sıkıyordu. Öne eğilip plakaya gözlerimi kısarak baktım. Boyd'un ofis numarası ikinci sıradaydı, bu yüzden ofis kapılarını üst lobi alanından ayıran cam bölmeyi geçip doğruca onun kapısına yöneldim.

"Bekletilmekten hoşlanmam--"

Kapıyı açtığım anda sözümü yarıda kestim. Olduğum yerde donakaldım. Büyük meşe masanın arkasında oturan minyon sarışın kıızı görünce, afallamıştım.

Onu en son gördüğümde komadaydı. Paramparça, kanlar içindeydi ve bilincinin derinliklerinde uyanmaya çalışıyordu.

“Riley,” diye fısıldadım, karşımda duran kıza bakarken dizlerimin bağı çözüldü.

Ivers International’ın güvenlik ekibinin başındaki Boyd Kelly’nin kız kardeşiydi.

Bal rengi saçları köprücük kemiklerine kadar kısaydı. Mavi gözleri, okyanusun keşfedilmemiş derinlikleri kadar karanlık ve huzursuzdu. Ağzının köşesinden geçen bir yara izi vardı. Uyluktan alman deri greftiyle onarılmış yanağındaki hasarlı doku iyileşmişti ama hâlâ yüzünün geri kalanından biraz daha kabarıklık ve pembeydi.

İçi boşalmış gibiydi. Gözlerinin altındaki koyu halkalar adeta kraterleri andırıyordu. Üzerindeki kazak bedenine göre en az üç beden büyüktü. Kapıyı yavaşça kapattım. Masaya doğru yürüdüğümde, yüzünde bir sırıltı belirdi.

“Bir kızı bekletmeyi gerçekten iyi biliyorsun,” dedi ve oturmam için eliyle işaret etti.

Oturdum ama yalnızca kafam fazlasıyla karıştığı için.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum, odanın köşelerinde birinin saklanıp saklanmadığını kontrol ederek. “Ağabeyin nerede?”

“Boyd, kız arkadaşıyla uzun bir öğle yemeğinde. Seninle görüşmeyi isteyen bendim.”

Kaşlarım havaya fırladı. “Ne?”

“Şantajcının kim olduğunu öğrenmek istemiştin,” dedi ve masanın üzerinden tanıdık bir flash belleği bana doğru kaydırıldı. Yanıma ulaştığında üstüne hafifçe vurdu.

Belleğe baktım, sonra başımı kaldırıp ona baktım. “*Sen mi?*”

Gülümsemesi genişledi ama gergin görünüyordu. “Bu kadar kısa sürede ne kadar çok şey öğrendiğime inanmak zor. Sanırım etrafında hackerlar ve IT insanları olmasının bir avantajı bu. Biraz kurcalayınca bir insan hakkında neler bulunabildiğine şaşıırırsın. Senin kadar ketum biri hakkında bile, Doktor.”

Gözlerimi kısıtım. “Öyle mi?”

Başını salladı ve bu kez bana başka bir flash bellek uzattı - az önce verdiğinden biraz farklıydı.

Elena’yı bana vermesi için Rafe’e verdiğim belleğin aynısıydı.

Benim flash belleğim.

Onu alıp ceketimin göğüs cebine koyarken başımı kaldırdım. Bu, onu dünyadaki en kirli sırrımı bilen tek kişi yapıyordu.

Aslında Ricci Inc.’e şantaj yapan biri hiç olmamıştı.

Baştan beri sadece bendim.

Zihnim karmakarışık bir hâlde dönüp duruyordu. Son birkaç aydır on sekiz yaşında bir kızın beni nasıl avucunun içine aldığını düşünüyordum ama daha da önemlisi, *neden?*

Bunu sorduğumda yutkundum, koltuğunda doğruldu. “Ağabeyime sorabilirdim ama sen gizlilikte uzmansın, değil mi? Ben de...kötü bir şey yaptım. Ve ortadan kaybolmam gerekiyor.”

* Sıradaki kitabı oku!



GENİŞLETİLMİŞ SON SÖZ

Elena

Mitin çoğu versiyonunda, Hades kötü olandı.

Kaçıran, çalan, Olimpos'tan atılmış ve Ölüler Diyarı'nda, ölülerin ruhları arasında yalnızlığa mahkûm edilmiş iğrenç bir varlıktı.

Anlatılan hep onun zalimliği, yüzüne vurulan hep geçmişteki suçlarıydı.

Ancak kimse onun Persephone'u nasıl *kurtardığından* bahsetmezdi.

Onu kraliçesi olarak cehenneme sürükleyip, sırf mutlu olsun diye bütün bir âlemi onun için şekillendirdiğinden.

Gözlerini onun güzelliği ve saflığıyla kamaştırdığı o ilk anda, ruhunu ona sunduğundan.

İnsanlar yalnızca onu kötü biri olarak görmek isterdi. Görmekle de kalmaz, öyle birine ihtiyaç duyarlardı. Başlarına gelen kötü şeyler için suçlayacak bir figür lazımdı onlara.

Ancak kimse benim gördüğüm adamı göremezdi.

Şimdi ise o adam, ıslak kumların üzerinde oturmuş, bir sonraki dalganın kıyıya çarpmasını bekliyordu. Elleri öyle büyüktü ki, küçük kızımızın belini tamamen sarabiliyordu. Her dalga üzerlerine vurduğunda onu havaya kaldırıp indiriyordu, kahkahaları kumsalda yankılanıyor, benim taslağımı yazmakta olduğum yere kadar ulaşıyordu.

Okula geri dönmemiştim. Aplan'a döndükten sonraki aylarda, Boston'daki hayatım gözlerimin önünde kül olup gitmiş-

ti. Kız kardeşlerim ansızın evsiz kalmış, bir süreliğine bizimle yaşamak zorunda kalmışlardı. Kal, kendini yatırımlara vermişti. Violet'tan ilkbahardan beri haber alamamak onu içten içe yiyip bitiriyordu, bunu ne kadar gizlemeye çalışsa da.

Hâlâ öyleydi.

Ve her ne kadar doğum kontrolümü düzenli olarak alsam da hamile kaldım. İlk başta Kal, geçmişi yüzünden sevinç göstermekte çekingen davrandı ama hamileliğim boyunca elimden tuttu, kendi tıbbi bilgisini kullanarak aklıma takılan her şeyi açıklamaya, içimi rahatlatmaya çalıştı.

Benim de tereddütlerim vardı. Çünkü bir zamanlar çocuk sahibi olmak istemediğini söylemişti ama bir kız çocuğuna sahip olacağımızı öğrendiğinde fark ettim ki, çocuk istemeyen biri değildi aslında. Sadece onları hak etmediğini düşünüyordu.

Kendini, ailemin ona yaptıkları için cezalandırıyordu. Özellikle de annem yüzünden.

Ancak Quincy doğduğunda, ona duyduğu sevgiye dair içimde kalan son şüphe de yok oldu. O koca, kahverengi gözlere ilk kez baktığı an, geçmişin bütün gölgeleri dağılmıştı.

Gerçi, şiddeti tamamen geride bıraktığını söyleyemem. Bazen geceleri onu eski kulübede buluyordum. O karanlık geçmişten kalan "gevşek uçları bağlamaya" çalışırken. Ricci Inc.'ten ayrıldığında, bunu gerçekten yapmıştı.

En azından mafyadan elini eteğini çekebildiği kadar çekmişti.

Bazen birlikte olurken tenimi çizdiğinde ya da uyluğumun iç kısmına kazıdığı baş harfleri yeniden kanattığında, sonra da o yaraya dudaklarını bastığında, acaba bu onun şiddet arzusunu dizginleme yolu mu diye düşünmeden edemiyordum. Acaba kan arzusu benim kanımı tatmakla mı diniyordu?

Şikâyetçi olduğum söylenemez.

Kahkahaları tekrar dikkatimi dağıttı. Mektubumun taslak sayfasını defterime yerleştirip kenara koydum, kollarımı göğsümde kavuşturarak kumsalda onlara doğru yürümeye başladım.

İlk kitabımı, Quincy doğmadan birkaç hafta önce tamamlamıştım - nasıl âşık olduğuma dair kurgusal bir anlatıydı. O günden beri ajanlara gönderilecek taslaklar yazmaya çalışıyordum. Ama itiraf etmeliyim ki, kitabın yalnızca bana ait olduğu, ofisimde bir köşede durduğu hali hoşuma da gidiyordu.

Bazen arka verandaya çıkıp tekrar tekrar okuyordum. Aplan'a dönüşümünden sonra *nihayet* açan çiçek bahçesine bakıyordum. Sanki bahar, bana uyum sağlamamı beklemişti tüm bu süre boyunca.

Mektubu bir gün yazacaktım elbette ama şu an, bu hayat daha önemliydi.

Kal, yaklaştığımı fark edince ısıklık çaldı. Gözleri üzerimde dolaştı, özellikle bacaklarımda oyalandı.

"Q," dedi, kızımızın koyu kıvrıkcık saçlarına gömülerek, "dünyanın en güzel annesine sahipsin sen. Hem içten hem dıştan. Bu konuda çok şanslısın. Ben onsuz kaybolurdum. Hepimiz darmadağın olurduk."

Ayağımla su sıçrattım üzerine. "Hadi canım, bu evin tutkalı çoğu zaman sensin."

"Doğru. Şimdilik."

"Evet, senin o halini göreceğim günleri düşünmek bile istemiyorum. Kızımız biriyle çıkmaya başladığında ya da erkek arkadaşlarını eve çağırdığında. Çocuklarımızın arkadaşları olabilecek mi sence?"

Gülümsedi, yüzünde ıslıl ıslıl bir ifade belirdi. "Ben o kadar ilkelleşmiş değilim artık, küçüğüm. Arkadaşları olabilir. Erkek arkadaşları da. Kim bilir, belki de onun kalbini kıracak olan erkekler değil, kızlar olur. Ya da o, onların kalbini kırar."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek aşağı eğildim, ikisinin oluşturduğu o küçük kozanın içine sokuldum. Kalbim sıkıştı. Çünkü biliyordum ki gelecekte kalbi her kim tarafından kırılırsa kırılsın, bu adam tarafından olmayacaktı.

"Seni seviyorum," dedim, yanlarına kıvrılırken.

Derin bir nefes çektim içime, mutluluğun kokusunu ezber-

lemeye çalıştım. İçinde umut ve tatlılık barındıran bir paket gibiydi bu. Yol boyunca can acıtan lekelerle kirlenmiş ama sonunda seni sağlam bir hâlde çıkaran bir paket.

Kış ortasında bir ilkbahar gibiydi bu hayat. Ruhunun üstüne düşen minicik bir ışık demetiydi. Bir şekilde seni daha az yalnız hissettiren türdendi.

Çünkü mutluluk buydu işte. Hayat yolunda karşına çıkan, seni hayata biraz daha tahammül edebilir kılan insanlar.

Ve onları bulduğunda, bir daha asla bırakmazsın.*

* Büyüme, o şiirsel son. Baştan sona tek seferde bu süreci izlemek gerçekten inanılmazdı. Bu karakterleri çok özlemiştim ve umarım siz de onların hikayesini benim sevdiğimin yarısı kadar bile olsa sevmişsinizdir. Bonus içerikler için okumaya devam edin!



GENİŞLETİLMİŞ SON SÖZ

Kal

Çok fazla şey biliyordum. Bu hep benim lanet problemim olmuştu zaten.

Bilgi, geceleri uykumu kaçırın şeydi. Karşımda, karımın derin bir uykuya daldığı yatak odasında otururken beni ayakta tutan şey. Az önce ona yaşattığım uzun ve yoğun sevişmelerin ardından, yatağıma yayılmış hâlde mışıl mışıl uyuyordu.

Evet, çoğul.

Onu bu ara uyutmanın tek yolu buydu.

Elbette bu yöntem benim de tercihimdi. Çünkü bu dünyada hiçbir şey, Elena'nın o tatlı, sıcak derinliğine girmenin ve onu döllerimle öylesine doldurmanın verdiği hisle kıyaslanamazdı. Öyle ki, vajinasının duvarlarının bir Jackson Pollock tablosunu andırdığından emindim.

Onun aletimin üzerine boşalırken gözlerinin altın rengi bir arzu perdesiyle kapanmasından, dişlerim solgun tenini çizip etini azıcık açtığında zevkten kıvranmasından daha güzel hiçbir şey yoktu.

Dilimde bıraktığı o bakırımsı tadın, içimdeki karanlık bir şeyi doyurmasından daha güzel hiçbir şey yoktu.

Onun, isteyerek kanadığı tek erkek olmaya bayılıyordum.

Her seferinde bunu dilemesini sağlayan tek kişi olmaya.

Bundan sonra da buna hakkı olan tek kişi.

Ne diyebilirdim ki? Kıskanç bir orospu çocuğuydum.

Yine de seks onu geçici bir komaya sokarken, orgazmlar

sırasında salgılanan hormonlar onu güvenli bir kozanın içine çekerken, beni huzursuz ediyordu. Tatmin olmadığım için değil. Aksine, o küçük bahar tanrıçasına asla doyamıyor olmam yüzündendi. Eğer her saniyemi, her günümü ona girip onu dolurarak geçirebilseydim, hiç tereddüt etmezdim.

Varlığı bile içimde neredeyse her şeyi kör eden bir çaresizlik yaratıyordu. Hayatımdaki başka şeyleri ihmal ediyormuşum gibi hissettiriyordu bana.

İşte bu yüzden, her gece bebek telsizini kapatıp koridoru parmak uçlarımda geçiyor, bebek odamızdaki sallanan sandalyeye oturuyor ve gözlerim açık kalamayacak hâle gelene kadar kızıma bakıyordum.

Onu kontrol etmek için geliyordum buraya. Öksürmediğinden, beşiğinde bir şeye takılıp kalmadığından emin olmak için. Tıp fakültesinde ve gönüllü hekimlik yaparken gördüğüm korku hikâyeleri, kızım söz konusu olduğunda zihnimde durmadan dönüp duruyor, bedenimin - onu fiziksel olarak ne kadar yormuş olursam olayım - uykuya dalmasına engel oluyordu.

Bir babaydım.

Bazen buna hâlâ inanmakta zorlanıyordum.

Beşiğine bakarken, komodinin üzerindeki ışık makinesinin elektronik uğultusuna değil, göğsünün düzenli iniş çıkışına odaklanıyordum. Tavana yıldızlar yansıtıyordu o makine. Uzun, siyah kirpikleri pembemsi yanaklarının üzerine yayılmıştı. Rüyalar diyarında gezinirken bu görüntü göğsümde bir sızı yaratıyordu.

Ancak bu, iyi bir sızıydı. Hayatta gerçekten önemli bir şeye sahip olduğunu fısıldayan türden.

Çocuklar, gündemimde hiç yoktu. Elena adaya döndükten sonra, önümüzdeki birkaç yılı birbirimize sarılıp geçirmeyi planlamıştım. Yazmaya olan tutkusunu keşfetmesi için ona zaman tanımak, benim yaptığım gibi gençliğini harcamamasını sağlamak istiyordum. Bu sırada ben de Ricci Inc. çöktükten sonra ortaya çıkan sayısız yangını söndürmeye odaklanmıştım.

Rafael'i, onun dünyasından ayrılmaya hazır olduğumda devirmeyi hep planlamıştım ama benim tatlı, pek de masum olmayan küçük karım benden önce davranmıştı.

Sonrasında umurumda olan tek şey Elena'nın güvenliği ve mutluluğuydu. Yirmili yaşlarının fırsat eksikliğiyle karar-masını sağlamaktı.

Doğum günü yemeğimde - Asphodel'in arkasındaki sahil-de, samimi bir kutlamaydı - hamile olduğunu söyledi bana. Ve eğer çocuklar konusundaki fikrimi değiştirmediysem, bebeğimizi tek başına büyütmeye tamamen hazır olduğunu da ekledi.

İşin aslı şuydu ki *değiştirmemiştim*. Yaşadığım hayat ve katlandığım kayıplardan sonra dünyaya bir çocuk getirme fikri bana cazip gelmemişti, ta ki onun gerçekleştiğini söyleyene kadar.

Bunu benim küçük bahar tanrıçam söylediğinde, her şey... *doğru* hissettirmişti. Uzun zamandır mahrum bırakıldığım bir aileye sahip olma şansı veriliyormuş gibiydi.

Belki de bu yüzden, Elena onu yatırdıktan sonra Quincy'nin odasında bu kadar çok vakit geçiriyordum. Bazen her şey gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu ve gözümü kırıp tek bir anı bile kaçırmak istemiyordum.

Çoğu gece, bir şahin gibi başında bekliyor, uyurken büyük şairlerden bazılarını yüksek sesle okuyordum. Edebiyata olan sevgimizi ona da geçirebilmek umuduyla doluydum.

Onun varlığından önce eksikliğini fark etmediğim bir şekilde yatıştırıcıydı bu. Evet, hâlâ nefes aldığından emin olmak için oradaydım.

Hâlâ rüya görmediğimden emin olmak için.

Bir de telefonumu arayan kız vardı. Tam şu saniyede.

Her gece aynı saatte arıyordu. Ülkenin öbür ucundan beni yokluyordu. Anlaşmamız gereği, ağabeyi Boyd ve onun kız arkadaşısı dışında, iletişim kurmasına izin verilen tek kişi bendim. Geç saatlerde gelen bu aramaları kabul etmemin asıl nedeni de buydu.

Bu aramalar, Violet'ın benimkileri hiç yanıtlamadığı gerçeğinden uzaklaşmak için güzel bir dikkat dağıtmaydı.

Ekranıma göz gezdirirken, her zamankinden yarım saat geç aradığını fark ettim ve midemde yükselen huzursuzluk, sinirlerimi altüst etti.

"Riley," dedim yumuşak bir sesle, beşiğin beyaz çıtalarından uzaklaşarak eğildim. Kızımın derin bir uykuda olmasına şükre diyordum - tıpkı diğer tüm güzel yanları gibi, bu da kesinlikle annesinden geliyordu. "Geç kaldın."

Uzun bir sessizlik karşıladı beni. Normalde böyle sessizliklerden hoşlanırdım ama onun tarafında böyle olması huzursuz ediciydi.

"Riley?" Bu kez biraz daha yüksek sesle seslendim. Quincy başını benden uzağa çevirdi, ter damlacıklarıyla ıslanmış koyu renk saçları yatağa yapışmıştı. "Orada mısın?"

Yine sessizlik. Göğsüm sıkıştı, endişe içimi oyarken sandalyenin kolunu kavradım. Kızımın yumuşak horlamasından gelen o ince huzura odaklanmaya çalıştım.

Bu yüzden onun odasında alıyordum bu aramaları.

"Buradayım," dedi sonunda Riley, sesi kısıktı. "Açacağını hiç beklememiştin, Doktor."

Lakapla ilgilenmedim. Ne zaman üzgün olsa, ona sığınırdu zaten. "Hiç açmadığım oldu mu?" dedim.

"Sanırım olmadı. Şimdilik en azından. Karın rahatsız olmuyor mu gecelerini dengesiz bir yabancıyla geçirmenden?"

Gerçek şu ki, rahatsız olabilirdi ama Elena, Riley'nin geçmişi ve bana olan ilgisini biliyordu artık, her ne kadar başta onu ikna etmek zaman almış olsa da.

Ve bolca orgazm.

İlişkimizin temellerini daha önce gizlilik nasıl sarsmışsa, bu kez hayatımdaki her şeyi, en küçük ayrıntısına kadar onunla paylaşmaya kararlıydım.

Şantaj gerçeği de dahil.

Kıskançlığı tatlıydı evet ama onun aklında en ufak bir şüphe bile barınmasını istemiyordum.

“O kadar da dengesiz sayılmazsın,” dedim bunun yerine, sohbeti üzerimden çekip ona yönlendirdim. Bu, tıp fakültesindeki psikiyatri stajımda öğrendiğim bir taktikti. Onun bu taktiği hiç sevmediğini biliyordum ama aramasının sebebi ben değildim. “Ellerinde başkasının kanı yok en azından.”

“Akıl sağlığım bu şekilde mi ölçülüyor yani?” dedi alayla. “Kaç kişiyi öldürüp öldürmediğimle mi?”

“Bir insanın şiddet eğilimi, onun zihinsel durumu hakkında çok şey söyler.”

“Seninki hakkında ne söylüyor?”

“Biz beni konuşmuyoruz.”

Burnundan soludu. “Biz hiçbir şeyi konuşmuyoruz.”

Dizimdeki parmaklarımı tıklatarak Quincy’nin nefesine odaklanmaya çalıştım, midemdeki gerilim kramplara dönüşüyordu. “Sorun ne, Riley?” diye sordum.

Hattın diğer ucundan gelen uzun bir cızırtı sesi beni daha da gerdi. Ardından derin bir iç çekiş duyuldu. “Hiçbir şey. Tanrım, neden herkes sürekli bana neyin sorun olduğunu soruyor?”

Sözleri yavaştı, fazlasıyla düzgün bir şekilde telaffuz ediliyordu. Sanki önceden ezberlenmiş gibiydi. Gözlerim Quincy’den ayrılmadı. Bu pratikte bir yabancı olan kişinin kederini, onun bana ulaştığı ilk günden bu yana milyarınca kez dinliyordum.

İçinde çok fazlaydı. Taşıyor, gözeneklerinden sızıyor, her yanını sarıyor ve ruhunu karartıyordu. Onu ülkenin öbür ucuna, “göz önünde saklanabileceği” bir yere göndermenin iyi geleceğini düşünmüştüm.*

Ancak gidişinden bu yana, verdiğim hiçbir karardan bu kadar emin olamamıştım.

“Sadece üzgün gibi geldin,” dedim, ayak bileklerimi çaprazlayıp arkamda yaslandım. “Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim.”

* Kal’ın önce gerçek hayatta baba olması, sonra da hayatındaki diğer insanlara “baba figürü” haline gelmesi bana öyle tatlı geliyor ki.

“Her şey *harika*,” diye patladı. Her kelimesi zehir gibi damlıyordu. Hemen cevap vermeyince, boğazını temizleyip sesini biraz alçalttı. “Sadece...”

Devamı gelmedi. Ben ise yıldızlarla dolu tavana bakıyordum, şekillerin köşelerini gözlerimle takip ederken konuşmasını bekledim. Bu aramaları kabul etmemem gerektiğini biliyordum. Bir terapist değildim ama ilk kez Quincy’nin odasında sessizliği bozduğunda, onu geri çevirmeye elim gitmemişti.

Tek istediği biriyle konuşmaktı - her ne kadar bazen hiçbir şey söylemese de.

Bir an, nihayet neden bana ulaştığını anlatacağını sandım. Bir okul gezisinde Hollywood skandalına karışması dışında, neler yaşadığını veya neden kaçmak zorunda hissettiğini hâlâ bilmiyordum.

“Sadece kötü bir gün geçirdim ve gitsem iyi olur,” dedi sonunda. “Böyle seni rahatsız etmeye devam ettiğim için özür dilirim.”

Göğsümde bir şey sızladı. “Sen rahatsız etmiyorsun, Riley.”

Kararsız bir mırıltı geldi karşıdan ama içimdeki acıyı koca bir yaraya çevirmeye yetti. Öyle bir yara ki, kanıyor ve dikkat istiyordu.

“Bana Q’nun bir fotoğrafını gönderir misin?” diye sordu. Sesi kısıktı, bastırılmıştı.

Beni göremeyeceğini bildiğim hâlde başımı salladım. “Elbette.”

Bağlantıyı kestiğinde, üzerimdeki o hüznün duygusunu silkip atamadım. Uyuyan Quincy’nin hızlı bir fotoğrafını çekip gönderdim. Mesaj iletdikten sonra da ekrana gerekenden uzun baktım. Parmaklarım kendi kendine hareket etti. Aylar önce sessizliğe gömülen başka bir sohbeti açtım ve fotoğrafı Violet’a da gönderdim.

Bunun bir şeyi değiştireceğini hiç düşünmedim. Muhtemelen biraz manipülatif bir yaklaşımdı ama neyse.

İstediğimi elde etmek için gerektiğinde sert önlemler almayacak kadar gelişmiş biri değildim.

Basit bir evlilik işe yaramazsa, belki bir çocuk işe yarayacaktır.

Elimi Quincy'nin sırtında gezdirerek, yumuşak, tombul bebek teninin tadını çıkarırken, nefesimi verip beşiğin üzerine eğildim, etrafımdaki hava değişirken, tatlı ve tanıdık nar şampuanı kokusu etrafıma yayıldı.

“Seni onunla görmekten daha çekici bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Elena'nın uykudan dolayı kısık sesi, omurgamdan aşağı doğru bir heyecan dalgası gönderdi ve ben doğrulup ona döndüm. Açık kapıda duruyordu, mükemmel vücudunun silueti koridordaki duvar aplikesi tarafından arkadan aydınlatılıyordu, kolları göğsünde kavuşturulmuştu.

Onu görmek bile beni heyecanlandırıyor, göğsümde odun ateşi gibi yayılan bir sıcaklık hissediyordum ve ona doğru bir adım attım. Ondan uzak duramadım.

Bu sefer çabalarımın onu uyutmamasına hiç şaşırmadım. Sabah bir edebiyat ajansından haber almayı bekliyordu ve yayınlatmaya çalışmasının büyük bir mesele olmadığını göstermeye çalışsa da bunun onu yediğini biliyordum.

Ona endişelenecek bir şey olmadığını kaç kez söylesem de. Kafası bir kitaba gömülü değilse ve elleri bahçede kazmıyorsa, endişeleniyor demektir.

“Babalara karşı bir ilgin mi var, küçüğüm?” diye mırıldandım, avcı hedefini belirlemiş gibi yavaşça ona yaklaşarak.

Ona doğru hareket ederek, odadan çıkıp bizim odaya geçtik, parmaklarımı onun ipeksi pembe pijamalarının kumaşına doladım ve onu kendime doğru çekerek yanıma yaklaştırdım. Gözlerim boynunun kıvrımındaki noktayı buldu ve kabarık,

yırtık eti taradı, birkaç saat önce onu parçaladığım anı hatırlayınca aletim seğirdi.

Dikkatimin başka yere kaydığını fark edince altın rengi gözlerini devirerek ellerini göğsüme kaydırды. Parmak uçları göğsümdeki yara izlerine yumuşak bir şekilde dokundu, dokunuşu bunca zaman sonra bile neredeyse hayalet gibiydi.

Sanki onları daha da kötüleştirmekten korkuyormuş gibi.

“Sana karşı bir ilgim var,” dedi alçak sesle, kaşlarını oynatarak. Ellerimden birini üstünden çekip aşağıya indirdi, parmaklarımı altından kaydırarak beni hemen kaygan merkezine yönlendirdi.

İnleyerek elimi çıkardım ve dizlerinin arkası yatağın kenarına değene kadar hareket ettirdim, sonra onu yatağa ittim. Köyü saçları başının etrafında bir hale gibi yayıldı ve o anda, onun Persephone’un vücut bulmuş hali olduğuna hiç bu kadar emin olmamıştım.

Masumiyet ve ahlaksızlık aynı ruhta kilitliydi, sanki benim için özel olarak hazırlanmış bir kokteyl gibi. Dizimi bacaklarının arasına sokarak, şortunun bel kısmını tutup kalçalarının üzerinden aşağı doğru ittim, onun tenini bozduğumun kanıtı olarak aletim sızmaya başladı.

Onun uyluğundaki baş harflerim, onu ilk kez kendime ait olarak işaretlediğimde, kalçalarını ve karnının alt kısmını süsleyen soluk beyaz çizgilerle birleşti. O gururla taşıdığı izler, her fırsatta taparcasına sevdiğim izler, çünkü onun bana ait olduğunun ve birlikte bir şey yarattığımızın kanıtıydı.

Benim özel acı türümü sevdiğinin kanıtı.

“Bütün gün orada öylece duracak mısın, yoksa beni becerecek misin?” diye sordu bir süre sonra, üstünü çıkarmak için yeterince kalkıp sonra tekrar yere uzandı. Göğüsleri çarpmanın etkisiyle sallandı ve ben uzanıp birini nazikçe avuçladım, onun benim olmasına hâlâ alışmamıştım.

Kanıtlara rağmen, bana geri döndüğüne inanmak zordu. Hâlâ bunu hak ettiğimden emin değildim.

“Bu gece çok talepkârsın, değil mi?” Gülerек, parmaklarımı ipeksi kıvrımlarının arasında gezdirdim ve kalçaları hareketime uyum sağladığında sıırttım.

Burun kıvırdı ama klitorisini parmağımla okşadığımda keskin bir nefesle sesi kesildi. “Ben her zaman talepkârımdır. Sadece genelde istediğimi bana vermek için bu kadar uzun süre beklemezsin.”

“Seni mahrum mu bırakıyorum?” Kaşımı kaldırdım, parmağımla yavaş, kesik bir ritimle döndürdüm. Serbest elimle eşofmanımı çözdüm ve aşağı indirdim, aç gözlerine aletimi gösterdim. Dilini çıkardı, alt dudağını ıslattı, ben de aletimi avuçladım, ağrıyana kadar pompaladım. “Karım benden bir şey isterse, her zaman isteyebilir.”

“*Kallum,*” diye inledi, başını geriye atıp tavana bakarak.

“Ne var? Neye ihtiyacın var?” Daha hızlı daireler çizerek, her hareketimi bacaklarının arasındaki nabızla uyumlu hale getirdim, aletimi bıraktım ve dizlerimin üzerine çöktüm, bir kolumu onun uyluğuna doladım. “Ayaklarını aç, küçüğüm. Sen istemezsen, tatlı küçük vajinanın yalvarmasını sağlarım.”

Dudakları zaten heyecandan parlıyordu, ben de eğilip bir kez yukarı doğru yaladım ve onu titrettim. Nefesi göğsünden düzensizce çıkıyordu, ciğerlerinden koparılmış gibi ses çıkaran küçük nefeslerdi, ben de tekrar yaladım ve onun tadına bakarken iniltiyi yuttum.

Parmaklarını yatak örtüsüne dolayarak, sanki daha fazla sürtünme elde etmek istercesine kaymaya çalıştı. Nazik davranmaya karar verip ona verdim, işaret parmağımla girişine soktum.

“*Siktir,*” diye tısladı, sadece ucu girmiş olmasına rağmen, bir dakika sonra o kadar dolu olacak ki konuşamayacak bile.

“Karım ne kadar arsız. Parmağımla içine çekmeye çalıştığını hissediyor musun? Bir türlü doyamıyorsun, değil mi?” Daha derine ittim, iç duvarlarına kıvrıldım ve etrafımda kasılmalar olduğunda boşalmamaya çalıştım.

“Bunu zaten biliyordum,” dedi, parmak eklemleri beyazlaşmıştı.

“Tek yapman gereken istemek.” Bir parmak daha ekledim, başparmağımla klitorisine baskı uyguladım, eğilip dişlerimi uyluğuna sürttüm. Aletimden bir damla ön sıvı yere akarken, o da sonunda çığlık attı.

“*Becer beni, Kallum, lütfen. Bir saniye daha boş kalmaya dayanamıyorum. Beni meninle doldur.*”

Tükürüğümle boğuldum, bu kadar çabuk pes etmesine şaşırdım ama tartışmaya niyetim yoktu. Kendimi ondan ayırıp ayağa kalktım ve içinden çıktım. Onun sıvılarıyla yapış yapış olan parmaklarımı, uyluğunu kaplayan kanın üzerinden geçi-
rerek, sadece bu karışımdan bile boşalmak üzere olan aletimi sıvazladım.

Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama kanının derime sıçramış hali, dilimde hissettiğim tadı, bana kötü bir şey yapıyordu. Sanki beni temel içgüdülerime, ete olan ilkel ihtiyacımı ortaya çıkarıyor ve bir canavarı doyuruyordu.

Artık eski uzmanlık alanlarımdan hiçbirini düzenli olarak uygulamadığım için, sanırım bu şekilde o arzuyu giderebiliyordum.

“*İyi,*” dedim, avucumun içini bir bacağına iç kısmına dayayarak. “Çünkü artık senin içinde olmamaya daha fazla dayanamayacağım.”

Kalın penisimin başını onunla hizaladım ve sapına kadar ittim, testislerim onun kıkına değdiğinde keskin bir nefes aldım.

“Lanet olsun, küçüğüm. Her seferinde daha da iyi oluyorsun. Bu nasıl mümkün olabilir?”

Bebegi uyandırmamak için sessiz kalmaya çalışırken, dişleriyle alt dudağını ısırarak şiddetle başını salladı. Vajinası beni sıkıca kavradı, yaklaşan orgazmı titriyordu, o kadar sıkıydı ki, Q’nun odasındaki yıldızlar tekrar gözümün önüne geldi.

“Seni iyice doldurmadan onu uyandırmasan iyi olur.” Ku-
lağına fısıldamak için eğildim, ellerim vücudunu okşayarak

boğazını sardığında hareketlerimi yavaşlattım. “Küçük sperm fahişem doyumsuz kalmasın, değil mi?”

“Hayır, *lütfe*. Buna ihtiyacım var,” diye inleyerek bacaklarını bana daha sıkı bağladı.

Ter dalgalar halinde vücudumdan akıyor, onu ikiye bölmek istercesine yatakta becerirken alnımdan göğüslerine damlıyordu.

“Açgözlü sürtük,” diye homurdandım, orgazmım bir elektrik akımı gibi içimi kapladı, o benim etrafımda kasılmaya başladığı anda, ses çıkarmamaya çalışırken saçımı kökünden kavradı. Boğazını daha sert sıktım, kalçalarımın her darbesi acımasızlaştı, tam da onun sevdiği gibi. “Ben de açgözlüyüm, küçüğüm. Bana bak ve sesini duyayım.”

“*Kallum*,” diye çığlık attı, görüşü bulanıklaşmaya başladığı anda üzerimde patladı, bilincinin sınırında sallanıyordu.

“Lanet olsun,” diye inledim, dişlerimi sıkarak, ben onu doldururken, testislerim beyaz görene kadar kasılmaya başladı. “*Geliyorum*. Bu tatlı küçük amcığı, tekrar onu becermem için yalvarana kadar dolduracağım.”

“Ah Tanrım. *Evet*.” Gözlerini sıkıca kapattı, ben sonunda onun içine boşaldığımda vücudunu bir başka kasılma dalgası sardı. Üstüne yığıldım, ağır nefesimi kontrol altına almaya çalıştım, o da gözlerini açtı, başımın göğsünde durduğu yere meraklı bir ifadeyle baktı.

“Ne?” Nefes nefese, açık ağzımı onun köprücük kemiğine bastırmak için döndüm.

“Beni hamile bırakmak istiyorsun, değil mi?”

Boğazımı temizleyip, kendimi ondan çekip, yatağın üzerine yan dönerek uzandım. Başımı dirseğime dayadım ve parmaklarımı, sperm lekeli vajinasının dudakları üzerinde tembelce gezdirerek, vücudunun şimdiden hayata dönmesini izledim.

“O anın heyecanına kapıldım,” dedim, rahatsızlık ruhuma

* Her nasılsa, bu ikisinin kızları doğduktan sonra üreme fetişi geliştirmesi tam da onlara yakışır bir şey oldu.

sızarak, beni garip bir şekilde savunmasız hissettiriyordu. *Ya o bunu istemiyorsa?*

Alaycı bir şekilde güldü. “Yalancı.”

Öfkeyle onu kendime doğru çektim, bacağına kalçama yerleştirdim ve elimi onun elinin üzerine koydum. «Sadece... Q’nun birlikte büyüyebileceği kardeşleri olmasını istiyorum. Onun yalnız büyümesi istemiyorum, özellikle de biz ötürsek. Ben yetim bir çocuktum, biliyorsun. Berbat bir şey.”

Elena alt dudağını ısırarak burnuma baktı. “Bu yüzden mi Riley’e bu kadar çabalıyorsun?”

“Yani onu, sahip olduğum kardeşlerimle olan ilişkilerimin eksikliğini telafi etmek için bir fırsat olarak mı görüyorum?” Diye sordum. Omuz silktim. “Belki. Ama Violet’tan henüz umudumu kesmedim.”

“O da ikna olacaktır.”

“Evet.” Dönüp avucumla yanağını kavradım, kalbim göğüs kafesime o kadar hızlı çarpıyordu ki, eminim o da hissedebiliyordu.

Bana daha da yaklaştı, vajinasını aletime sürterek, kan ya-vaşça aletime geri akarken onu titretmeye başladı. “Ee?” dedi, kaşını kaldırıp tırnaklarını göğsüme geçirdi. “Beni yine hamile bırakacak mısın, ne yapacaksın?”

Yanağımın içini ısırıp, elimi tekrar boğazma götürdüm. “Benim küçük sperm fahişem, ona daha fazla tohumumu boşaltmamı mı istiyor?”

“Bebekler kendiliğinden yapılmaz,” diye mırıldandı, süreci hızlandırmak için aramıza uzandı. “Neden küçük yeraltı dünyamızı onlarla doldurmuyoruz? Ya da en azından Q biraz büyü-yene kadar pratik yapalım. Hangisi önce olursa.”

“Seni seviyorum,” dedim, o dudaklarını benimkilere yapış-tırıp bana sokulurken.

“Ben de seni seviyorum.”

Kısa süre sonra yine onun sıcaklığına gömüldüm, kendimi tamamen boşaltana kadar çabaladım, sonra bebek monitörünü

açıp pijamamın cebinden telefonumu çıkarıp komodinin üzerine koyarken, ikimiz de yorganın altına girdik. O yanıma kıvrılırken ben yastıklara yaslandım, göğsüm bahar çiçeklerinin açtığı bir tarla gibi hissettiriyordu.

Mutluluk içimdeki bulutların arasından güneş ışığı gibi patladı ve eğer daha iyi bilmesem, ruhumun yıllarca kötülük tarafından rehin tutulduktan sonra bedenime geri döndüğünü düşünürdüm.

Ancak gerçek şu ki, ben hiç de o kadar kötü değildim. Ruhum sadece benim dışımda, küçük Persephone'um şeklinde yaşıyor.

Tam uykuya dalmak üzereyken, benim gibi bir piç kurusunun nasıl bu kadar şanslı olabildiğini merak ederken, telefonum açıldı. Violet'tan gelen bir mesaj ekranı aydınlattı ve beni daha da umutlandırdı.

TATLI

günah

TAMAMLAYICI BİR HİKÂYE

BU MEKTUP SANA

Sevgili Okur,

Muhtemelen řu anda řunu dűřünüyorsun, “Tanrı aşkına, neden bunu kitabın başına koymadı ya da *Sözler ve Günahlar* ile birleştirmedi?”

Cevabı oldukça basit, dostum. Çünkü lanet olası şekilde uy-
madı.

Yemin ederim denedim. Aylarca bu iki yarı ayrı anlatıyı anlamlı bir şekilde nasıl bir araya getirebileceğimi dűřündüm, kafa patlattım ama sonuç hep hüsrân oldu. “Tatlı Günah”, *Sözler ve Günahlar*’dan bağımsız olarak yazıldı. Her ne kadar aynı karakterleri ve genel bir olay örgüsünü içerse de Hades ve Persephone mitine özel olarak dayanılarak yazılmış bir hikâye değıl.

Bu nedenle, bu metin tamamlayıcı bir hikâye olarak konumlanıyor. Hikâye yapısı bakımından onu başka bir yere koymak anlamsız olurdu. Bu yüzden tam da buraya yerleştirildi - Kal’ın sonunda Elena’ya ve en karanlık arzularına boyun eğdiğı o kader gecesine bir pencere açmak için.

Bu novella onların hikâyesini derinleştiriyor ama ona bağıl değıl. Tıpkı ana hikâyenin buna bağıl olmaması gibi.

Bununla birlikte, okumanı şiddetle tavsiye ederim. Her zaman olduğı gibi, tüm içerik uyarılarını web sitemde bulabilirsin. Ama bu noktaya kadar geldiysen, muhtemelen içerikle ilgili oldukça rahatsın (yine de öyle değılsen, lütfen kontrol et ve sorumluluk bilinciyle oku!).

Kal ve Elena’nın geçmişine bu hızlı yolculuktan benim aldığım keyfi senin de almanı umuyorum.

Sevgiler,

Sav R. Xoxo

TATLI GÜNAH ÇALMA LİSTESİ

“DARK ALLIES” - LIGHT ASYLUM

“HEAVY” - JEREMY ZUCKER

“ANOTHER WAY OUT” - HOLLYWOOD
UNDEAD

“WATCH ME BURN” - MICHELE MORRONE

“JOKE’S ON YOU” - CHARLOTTE LAWRENCE

“KILLER” - VALERIE BROUSSARD

“BLOODY VALENTINE” - MACHINE GUN
KELLY



I

Kal

Ben, koyun postuna bürünmüş bir kurttum.

Avlarının arasında yaşayan bir yırtıcıydım. Sanki birileri benim de peşimdeymiş gibi davranıyordum.

Dişlerimin arasındaki kanın unutulabileceğini, pençelerimde yitirilen hayatların izlerinin silinebileceğini umdum. Yalnızca boyun eğmemi isteyen bir toplumun katı kurallarına karşı koydum.

Suç ve şiddet damarlarımda dolaştı. Neredeyse yirmi yıl boyunca, belki de bundan daha uzun süre, hayatımın tek tanımlayıcı amacı oldu. Kötü tarafımın ancak bunun için para almaya başladığımda ortaya çıktığına inanmak zordu.

Hayır, kurt hep içimde yaşadı. Gündüzleri saklandı ve kasa-ba halkının gerçeği bilmediğini varsaydı. Gölgenin içinde, beni bir lanet gibi izleyen Ölüm'ün hayaletini göremediklerini sandı.

Oysa bu bir lanet değildi. Benim işimde değildi.

Bu bir nimetti.

Canavar baskı altında solmadı, zorluk karşısında geri adım atmadı. Kana susamışlığı doyumsuzdu. Acıya olan iştahı dizginlenemez, fethedilemezdi.

Ne kadar kaçmaya çalıştıysam, bu dünyadan bir hayatın çekilip gitmesiyle gelen o boşalmayı kendimden ne kadar esirge-diysem de orada durdu. Geri dönmemi bekledi. Bedenimi eve çağıran o sapkın karanlığı karşılamak için.

O anda bile - işverenime yanlış yapan bir adamın dudakları-

nın arasına parmaklarımı zorla sokarken, çenesinin bana boyun eğerken çıkardığı çıtırtının keyfini sürerken ve komodinin üzerindeki yeşil silikon dildoyu boğazından aşağı iterken zihnimin bir parçası beni dizginlemeye çalıştı.

Ancak kötülük daha güçlüydü. Kavrayışı daha derindi.

Manyetikti.

Yine de adam yatağında çırpınırken - çıplak, elleri ve ayakları bağlı, söktüğüm yirmi tırnağın açtığı yerlerden kan sızarken - bunun bende en hastalıklı yan olmadığını fark ettim.

Elbette, paket bandından bir şeridi başsavcının ağzına sertçe yapıştırırken içimi derin bir tatmin kapladı. Bu acımasız bir cezaydı ama mafya hırsızlardan nefret ederdi ve bir temizleyici olarak adaleti dağıtmak bana düştü.*

Boğazının gerisinden boğuk bir gargara yükseldi. Kendini kurtarmak için bağlı ellerini ağzına götürmeye çalıştı ama işe yaramadı.

Yatağın üzerine, yanına sıçradım. Bir elimle telefonumu çıkarıp güvenlik kamerası uygulamasını açtım. Diğer elimle seks oyuncaklarını aşağı bastırdım ve yumruklarını avucumla ağzı arasında sıkıştırdım.

Beklediğimden daha fazla direndi, küstah herif. Ricci Inc.'den çalan ya da borç alıp geri ödemeyenlerin çoğu en azından bir miktar pişmanlık gösterdi.

İşe yaramasa bile genellikle özür dilediler ve hayatları için yalvardılar.

Benim kadar kötü adamlara merhamet göstermek zerre kadar umurumda olmadı. Onlardan esirgemek, yaptığım işin tadını daha da tatlılaştırdı.

Yanımdaki adam gevşeyip hareketsiz kaldığında, gözleri açık ama motel odasının patlamış mısır tavanına boş boş bakarken, ekranımdaki kızı izledim. Geniş banyosunun güvenliğinde, kanlı kıyafetlerini üzerinden sıyrırıyordu.

* Bu karakter özelliğini doğrudan Hades'in kendisinden aldım. Onun adil ve tarafsız bir tanrı olduğu söylenir ve ben de Kal'da tam olarak bu niteliğin olmasını istedim, çünkü bunun kolayca yanlış anlaşıldığını düşünüyorum.

Kimsenin onu izlemediğinden emindi.

Kendime, onu yüz yüze görmeden önce tamamlamam gereken son işin bu olduğunu hatırlattım ve huzursuzluğum biraz olsun dağıldı.

Ona duyduğum bu takıntı, masallardaki mutlu sonlardan değildi. Tam anlamıyla bir kâbustu. İntikam yüklü bir dehşet. İnsanların en utanç verici, en yoz arzularını doyurmak için gittiği karanlık ağda rastlanan türden bir pislikti.

Kızım bir gösteri sergiledi. Üzerindeki dar kotu kalçalarını kıvrarak çıkardı ve solgun uyluklarını gördüğüm anda aletim sertleşti.

Başımı onların arasına gömmenin nasıl hissettireceğini hayal etmekten kendimi alamadım. Uykusunda kıvrılırken çıkardığı o küçük inlemelerin, çenemi zevkiyle ıslatırken çıkaraçağı iniltilere benziyor olup olmadığını merak ettim.

Düşmüş kar kadar el değmemiş ve saftı - en azından babasını memnun etmek için insanların buna inanması gerekiyordu. Ancak ben, tenini boyayan siyah-mor lekeleri ve kaburgasındaki, taze kanıyla sızlayan yarığı gördüm.

Onu tanıyorum. Sporcu sütyenini başının üzerinden çıkarıp dolgun göğüslerini ve başka kimsenin bilmediği o küçük nar dövmesini açığa vurduğunda, uyarılmanın damarlarında dolaştığını neredeyse hissettim.

Duşa adımını atar atmaz gördüm. Sıcak su tenini yakarak aktı, bana gizli kalan sızlayan kasların ve kesiklerin üzerinden geçti. Normal bir insan acıyla irkilir, belki dişlerini sıkar ama o yapmadı.

Benim küçük Persephone'um yapmadı.

Pleksiglas duş kapısına doğru dönerken çenesi bir anlığına gevşedi. Ellerini kıvrımlarının üzerinden aşağı doğru gezdirdi ve sonra keskin bir solukla ağzı aralandı. Görüntülerimde ses yoktu ama nasıl sesler çıkardığını biliyordum.

Onunla ilgili her şeyi biliyordum.

Eli karnının üzerinde dolaşp, çevik parmakları acı ile coş-

kunun baskısını harmanlamak için daha aşağı kaydığında, uygulamadan çıktım. Röntgenciliğimin o çizgiyi aşmasına izin vermek istemedim.

Onun çözülüşünü ilk kez izlediğimde orada *olmak* istedim. Lanet bir ekranın arkasından bakmak değil. Onu zirveye ben getirmek istedim. Kasıkları kasılırken ve sinir uçları patlarken mırıldandığı isim benim adım olsun istedim.

Telefonumu cebime koyup yataktan indim ve temizliğe başladım. Patronum - Boston'ın bir zamanların en namlı suç ailesinin Don'u - kanıtları severdi ama ben hiçbir zaman ona kanıt vermedim.

Cesedi odadan çıkardıktan ve kalıntıları daha sonra bodrumumdaki odun yakan sobaya atmak üzere poşetledikten sonra, artıkları temizlemeye koyuldum.

Rutin, girişte aldığım taze çarşafarla sertleşmiş motel çarşaflarını değiştirmekle başladı. Sorguya başlamadan önce serdiğim plastik yatak örtüsünü çıkardım ve etrafa sıçramış her türlü vahşeti temizlemeye giriştim.

Kahverengi uzun tüylü halıyı biyolojik izlerinden arındırdıktan sonra koku giderme ve dezenfeksiyon yaptım. Tıbbi geçmişimin ağırlığı, her şey hastane standartlarına ulaşana kadar çıkmama izin vermedi.

Ultraviyole ışıkla alanı tarayıp ölü adama ait en küçük kalıntıyı bile aradım, çantalarımı omzuma attım ve arka çıkıştan süzüldüm.

Çantaları bagaja atıp şehre girdiğimde kiraladığım siyah Buick'in direksiyonuna geçtim ve torpido gözünden orada sakladığım şiir kitabını aldım.

Onun, bu kitaptan koparılmış sayfaları küçük yaşta ezberlediğini biliyordum. Halk kütüphanesinden bulabildiği her şiir kitabını didik didik ettiğini de. Çocukken ona kopyaladığım dizelerin hissettirdiği duyguyu yeniden yaratmaya çalıştığını da biliyordum - oysa o dizeler hiçbir zaman onun için yazılmamıştı.

Yine de onları içine çekmişti. Bu yüzden o duyguyu başka yerde bulamayacağını da biliyordum. Çünkü mesele kelimelerde değil, jestteydi.

Ödünç alınmış şiirde değil, hediye edilen şiirdeydi.

Onu daha az yalnız hissettiren sözcüklerdeydi. Özellikle de edebiyata olan sevgisini zalim ebeveynlerinden saklamak zorunda kaldığı zamanlarda.

Bu, babasının on sekizine bastıktan sonra ondan göz kulak olmamı istemesinden çok önceydi.

Düşüncelerimin yozlaşıp açlığa dönmesinden de çok önceydi.



“Bunu düşürdün.”

Başımı önümdeki yıpranmış ahşap sıradan kaldırırken kalbim bir anda hızlandı, adeta tam gaz çalışmaya başladı. Tanıdık, koyu kahverengi gözler bana bakıyordu; sabit, ağır ve tehditkâr bir incelemeye, sanki doğrudan ruhumun içine bakmaya çalışıyordu.

Çenesinin keskin, köşeli hattı beni duraksattı. Onu hiç sakalsız görmemiştim ve belli ki bu tören için özellikle tıraş olmuştu. Bu düşünce, kalbimdeki çatlakları iki katına çıkardı.

İçimde bir huzursuzluk dalgası kabardı. Hem bu tehlikeli adamın bölünmemiş ilgisine maruz kalmaktan, hem de eve dönüşümden bu kadar kısa süre sonra St. Leonard’s’ın içinde olmanın yarattığı çıkar çatışması hissinden.

Zifiri siyah bir saç tutamı pürüzsüz alnına doğru süzüldü ve uyluklarımın altına sıkışmış parmaklarım, onu kenara itme isteğiyle seğirdi.

Hep bakıyordum, asla dokunamıyordum.

Uzun, kaslı iki parmağının arasında buruşturulmuş bir kâğıt parçasını bana doğru uzattı. Bu adamın her hali formda olduğunu haykırıyordu ve içinde bulunduğumuz duruma rağmen gözlerimin onun koyu silüetini açgözlülükle süzmesine engel olamadım.

İmkânsız derecede uzundu. Muhtemelen bir doksan üç, belki bir doksan beşti. Babamın tetikçisi, cemaatin üzerinde yük-

seliyor; sanki yaşlı binanın içine şeytanın kendisi girmişçesine, fazlasıyla yabancı duruyordu.

Tamamen siyah, özel dikim takım elbisesi kaslarına yapışmıştı. Omuzları pahalı kumaşı zorluyordu ve içimde, uyluklarımın arasında yankılanan, hızlı ve acımasız bir sızı patladı.

Kemiklerimi bile sızlattı.

Gözümün ucuyla ailemin sunaktan ayrıldığını, orada duran altın rengi tabuta son, donuk vedalarını sunduklarını gördüm. Sivil hayata alışmaya fırsat bulamadan, soğukkanlılıkla öldürülen büyükbabam - emekli Don Ricci.

Mafyanın sorunu buydu işte. Bir kez içine girdin mi, çıkış yoktu. Ricci ailesinin iş kolu öylesine yayılmıştı ki, kimseyi kolay kolay serbest bırakmazdı. Üyeleri üzerindeki pençesini gitgide sıkar, sonunda onları omertà*yla yaşar hâle getirirdi; yemek yerken, uyurken, nefes alırken bile.

Babam durdu ve yanından geçen herkesle el sıkıştı. Baskı altındayken bile profesyonel ve mesafeli kalmak, onun politik göreviydi.

Çocukken kız kardeşlerime ve bana, günlük hayatımızda duygusal bağların yüzeye çıkmasına izin vermememizi söylerdi. Çünkü sevdiğin bir şeyin yeri tespit edildiği anda, sana karşı silah olarak kullanılabilirdi.

Büyükbabamın bu hafta başında eski ahırının kirişlerinden sarkıtılmış hâlde bulunmasının, en sevdiği atın ise Grafton'ın merkezinde başıboş dolaşmasının nedeni de muhtemelen buydu.

Yanımdaki adama doğru uzanıp kâğıt parçasını temkinle aldım. Parmaklarımız birbirine değdiğinde kolumdan yukarı bir ürperti tırmandı. Teninin Aralık Boston havası kadar buz gibi olduğunu hissettim ve bastırmayı başaramadan ağzımdan yumuşak bir soluk kaçtı.

Onun koyu pembe dudaklarının bir köşesinin kıpırdadığını fark etmemek imkânsızdı, gerçi yüzünün geri kalanı hiçbir

* İtalyan Mafyasına özgü suskunluk yasasıdır. -ç.n.

değişiklik göstermedi. Doktor Kal Anderson, soğukkanlılığıyla nam salmış, imkânsız görünen kişi iki yıl aradan sonra ilk kez beni bizzat karşısında görüyordu.

Elbette ben, çevrim içi olarak İngilizce öğretmenliği lisansımı tamamlıyor, eski okulumda klinik saatlerimi dolduruyordum. O ise...uzak durmayı tercih etmişti.

Küçük kâğıt parçasını montumun cebine sıkıştırdım, bakışımı ileri çevirdim ve hızla çarpan kalbimi yatıştırmaya çalıştım. Kâğıdı açmama gerek yoktu. Üstünde onun o karınca duasını andıran el yazısının olduğunu da yıllar boyunca kalbime kazınmış onlarca şiir satırından birinin yer aldığını da biliyordum.

O sırada Mateo de Luca, sanki bir anda boşluktan belirir gibi ortaya çıktı. Açık kahverengi, kısa kesilmiş saçlarının arasından parmaklarını geçirerek kilise içinde beni arıyordu.

Doğduğumdan beri nişanlım olan Mateo, babamın Ricci Inc. ile Bollente Medya arasında sarsılmaz bir ittifak kurma çabasıydı. Onun hatırı için bu oyunu sürdürüyor olsam da Mateo'nun pis küçük başparmağı altında ezilmemek için can atıyordum.

Mateo'nun içindeki kötülük, babamın adamlarında görmeye alışık olduklarımdan çok daha farklıydı. Acımasız, şeytani ve kendine bir beden arayan türdendi.

Sıkıntıdan, sahte bir üstünlük duygusundan doğan bir canavar, karanlıktan keyif aldığı için değil.

“Elena, sevgilim!” diye seslendi. Sesi, sanki bir cenazede değilmişiz gibi, kilisenin sütunlarından ve duvar fresklerinden yankılandı. Bana ulaştığında eğilip beni kucakladı. Tüm kilisenin önünde neredeyse kucağına çekti. “Her yerde seni aradım. Annen dün gece geldiğini söyledi. Aramadığın için şaşırdım.”

Kal gözlerini kaçırdı ama çenesinin sıkılışını da onun bu tepkisiyle birlikte bedenimin nasıl ısındığını da fark etmemek mümkün değildi.

Yine de bunu fazla büyütmemeye çalıştım. Çünkü Kal tam da böyle tepki vermemi istiyordu.

Siyah kaşmir elbisemin eteğini sıkarak babamın çalışanına fazla görünmemesi için dikkat ettim, ardından boğazımı temizleyip Mateo'nun kollarından kurtulmaya çalıştım. "Tatil trafiği biraz can sıkıcıydı," dedim. "Eve varır varmaz uyudum."

Mateo, yanağımdan birini çimdikledi. İç dudağımın iç kısmındaki yara acıdığında irkildim. Geçen hafta bir lokantada çıkan kavganın yaraları hâlâ geçmemişti - Fontbonne Akademi'ye birkaç kilometre uzaklıktaki bir yerde, kış tatili için aile şoförümüzü beklerken yaşanmıştı.

Dizlerimdeki ve kaburgamdaki morluklar, sol bacağımın iç kısmındaki kesik, St. Leonard's her zamanki gibi sıcak olmasına rağmen kazak elbise ve diz üstü deri çizmeler giymemin sebebiydi.

"Resepsiyona seni ben bırakayım mı?" diye sordu Mateo, sonunda beni bırakarak. "O sevdiğin nar aromalı dondurmali yoğurttan da alırız."

Evet, o yoğurdu gerçekten seviyordum ama bu adamla yalnız kalmak fikri midemi bulandırdı. "Üzgünüm ama babamın yarın için hazırlıklarda bana ihtiyacı olabilir."

Mateo dudaklarını büzdü. Teni, parlak floresan ışıkların altında hafifçe parladı. "Hadi ama, E. Aylardır görüşmedik. Biraz zaman geçir benimle."

Tam o anda yanımdan biri boğazını temizledi ve büyük bir el, kolumdan kavrayıp beni oturduğum yerden kaldırdı.

"Onun güvenle eve ulaşmasını sağlamam istendi." Kal beni kendine çekti. Temas ettiğimiz her yerimde bedenim alev aldı.

"Ah, hadi ama aynı ciddiyetle mi yaklaşıyorlar sanıyorsun?" dedi Mateo, ayağa kalkarken küçümseyici bir kahkaha atarak. "Sana benden daha çok mu güveniyorlar? Onu öldürüp cesedini Charles Nehri'ne atmayacağının garantisi mi var?"

"Bu konuda kendinden bu kadar emin olmak istediğine emin misin, Mateo?" dedi Kal soğukkanlılıkla. "Benden korkmaman seni aptal yapıyor olabilir ama bu benim ne yapabileceğim gerçeğini değiştirmez."

“Bu bir tehdit mi?”

“Onunla bir daha o şekilde konuş, o zaman bu bir tehdit değil, lanet olası bir söz olur.”

Kal, kolumu biraz daha sıktı. Acıyla inledim ve kendimi daha fazla bastırmadan ona doğru sokulup gevşetmesini sağlamaya çalıştım. Burnum, onun takım elbisesine değdiğinde derin bir nefes aldım. Viski ve tarçın kokusu başımı döndürdü.

Mateo’nun gözleri kısıldı, ardından sıırttı ve Kal’ın elinden beni çekip aldı. Beni sımsıkı saran, neredeyse nefesimi kesecek kadar güçlü bir kucaklamayla sardı.

“Uslu ol, sevgilim,” dedi başımın üstüne kısa ama amaçlı bir öpücük kondurdu ama neden böyle davrandığını pek anlayamadım.

Mateo, dokunmak istemediği sürece sevgi gösterisinde bulunmazdı ve şu anki öpücüğü, belli ki öfkesini bu odadaki bir kişiye yönlendiriyordu. O kişi, onu yok sayabilecek güce sahip tek insandı.

Yine de bu sözde kurtarıcımın araya girmesi bir anlam ifade etmiyordu. Kal yalnızca babamın çalışanı olduğu için korumacı davranıyordu. Yoksa umurunda olduğumdan değil.

Bu konuda yeterince açık olmuştu.

Açıkçası, ben onun içinde zerre kadar şefkat olduğuna inanmıyordum.

Ama balkonuma bıraktığı şiirler başka bir şey söylüyordu.



3 Kal

Altın tanrıçam, St. Leonard's'ın otoparkından hızla çıkarken tek kelime etmedi. Öfkemle baş etmeye çalışırken parmaklarım deri direksiyonun üzerinde kasıldı.

Mateo'nun ona dokunmasına, onu sahiplenmesine verdiğim içgüdüsel tepki tamamen uygunsuzdu ama her fırtına kabarmasında olduğu gibi, buna karşı koyacak gücüm yoktu.

Aslında yapmak istediğim şey de Luca'nın beynine bir kurşun sıkmak, nişanlısını kilise sırasının üzerine eğip onun masumiyetini paramparça etmek ve o bizim altımızda can verirken bunu yapmaktı.

Ama yapmadım.

Yapamazdım.

Seyirciler bir yana, Elena'yla o adımı atmak benim göze alabileceğim bir şey değildi.

Ne kadar istesem de.

Ortada çok fazla şey vardı.

Yaklaşık bir mil boyunca sessizlik içinde ilerledikten sonra konuştu. Şehir merkezi hızla geride kalırken, her köşedeki Noel ağaçları ve Noel Babalar trafikte kıvrıla kıvrıla ilerlerken bulanıklaştı. "Beni oradan sürükleyip çıkarmaya hakkın yoktu," dedi camdan dışarı bakarak. "Bu, büyükbabamın vedasıydı ve sen beni, ölümü hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi oradan çekip aldın."

Dişlerimi sıktım, ona yan gözle baktım. Sıcak, koyu kahve-

rengi bir saç tutamını işaret parmağına doladı. Ucu mora dönene kadar öylece tuttu, sonra bıraktı.

Benden dikkatini böyle uzaklaştırırdı. Dolaşımı kesilince gelen acı dalgası, düşünmemesi gereken düşüncelerden zihnini çekip alırdı.

Benim tatlı küçük mazoşistim.

“Seni, sevgilinle onun arabasında baş başa kalıp savaşıyor diye orada mı bırakmalıydım, gerçekten bunu isterdin?” diye sordum.

Ellerinin yumuşak teninde dolaştığını, kıvrımlarını okşadığını ya da koyu saçlarına dolandığını hayal etmek beni kızıl bir öfkeye boğdu. Derim karıncalandı, kanım yüzeyin hemen altında kaynadı. İçimde yayılan ateşi bastırmak için koltuğumda kıpırdandım.

“Benim sevgilim değil,” diye homurdandı, kollarını kavuşturdu. Sol elindeki gösterişli yüzük bulutlu güneşte parladı. Göğsümde kızgın bir öfke kıvılcımı çözüldü. “Yanımdaki bir dikenden başka bir şey değil.”

Riccilerin Louisburg Caddesi’ndeki lüks evinin önünde durdum, kaldırıma park edip motoru kapattım. “Yine de onunla evleniyorsun?”

Çenesini kaldırıp gözlerime baktı. Bakışındaki altın rengi girdapta kayboldum. Sıcaktı, davetkârdı. Kış gibi yumuşak, dünyanın geri kalanından sakladığı keskinliklere sahipti.

“Bu bir soru mu, *Kallum*?” Adımı fısıldadı. Yakut kırmızısı dudakları her heceyi, keşke aletimin etrafında kıvrılsalardı dediğim biçimde sardı. Boğazımda oluşan düğümü yutarak bastırdım. “Korkarım cevabı çoktan biliyorsun.”

İçimde bir huzursuzluk kabardı, bu ait olmadığı dünyaya gösterdiği uyumdan ve onu ne kadar istediğim hâlde sahip olamayışından.

Kahretsin, bir geceliğine bile olsa o bakire bedeninin içine girebilmek için kimi öldürmezdim ki.

Kısa bir an için bile onun benim olabileceğine inanabilmek adına hangi şehirleri yakmazdım.

“*Neden* onunla evleniyorsun?” Söz ağzımdan, durdurmaya fırsat bulamadan çıktı. Aracın içinde sağır edici bir yankı bıraktı.

“Başka ne yapmamı isterdin? Babama karşı mı geleyim, aforoz edilme riskini mi alayım...ya da daha kötüsünü mü? Tanrım, ben bile isyanın bir sınırı olması gerektiğini biliyorum.”

Dudaklarımı büzüp koltuğuma yaslandım, işaret parmağımla direksiyona tıkladım. Çocuk kilidini çözüp kapıları açtım ve gökyüzünden süzülen kar tanelerini izleyerek ön cama baktım. “Belki de sandığım kişi değilsin.”

Yüzü düştü. Gözyaşlarına engel olmak istercesine çenesi kilitlendi.

Hareket etti, emniyet kemerini çözdü. Nar çiçeği kokusu bana doğru yayıldı ve göğsümde bir şey özlemle sarsıldı.

“Belki de sadece hangi savaşları seçeceğimi biliyorum,” dedi.



Kal'ın bana karşı sabrının tükendiği anı gördüm. Arabasında otururken, hayranlıkla izlediğim o sakin ve kontrollü ruhun bedeninden çekilip gidişini izlerken şaşkınlıktan aptallaşmış gibi yerimde kaldım.

Gözleri, daha önce hiç görmediğim kadar koyu bir siyaha büründü. Tam olarak anlayamadığım bir kararlılıkla bana kilitlendi.

Bu vahşi adamın doğrudan hedefinde olmak istemediğim için sırtımı araba kapısına bastırıp aramızda mümkün olduğunca mesafe koymaya çalıştım.

Alnımın saç diplerinde ter birikti. Elbisem bir anda bednim için fazla sıcak ve fazla dar geldi, dilim ağzımın içinde üç beden büyümüş gibiydi.

“İn,” dedi. Sesi sert bir hırıltıydı, iliklerime kadar kesti ama lanet olsun, tenimi böyle biçmesi hoşuma gitmişti.

“Affedersin?”

“Ne dediğimi gayet iyi duydun, Elena. Bir daha sormayacağım.”

“Ne oluyor? Beni hazır değilken kiliseden zorla çıkardın, şimdi de arabadan mı atıyorsun?”

Bana doğru uzandı, kapı kolunu çekip kapıyı zorla açtı. Kolu göğsüme süründüğünde nefesim kesildi. Ardından yeniden koltuğuna yerleşip arabayı çalıştırdı.

Bir eliyle pürüzsüz, yeni tıraşlı çenesini sertçe ovaladı. Dokunuşu o kadar sertti ki teni altında kan kırmızısına döndü.

Şiddet neredeyse ona yapışmıştı. Ruhunun derinlerine gömmeye çalıştığı yerden kurtulmak için kaşınıyordu.

Aptalcaydı, tehlikeliydi ve o, benimle hiçbir şey istemediğine kendini inandırmıştı ama yine de onun kırıldığını gören kişi olmak istedim. Öfkesini benden çıkarmasını istedim.*

“Zorla.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı, çenesi bir anda bana döndü. “Ne?”

Omuz silktim, kapıyı kapatıp hafifçe kaydım. Bacaklarımı azıcık açınca elbisem uyluklarıma doğru yukarı toplandı.

Yutkunurken boğazı hareket etti. Bakışları, parmaklarımı bacaklarım boyunca yukarı kaydırıp eteğimin hemen altına soktuğum ana kilitlendi.

Nefesi sığlaştı. Külotumun danteline ulaştığımda yumuşak bir inleme kaçırdım.

“Dur,” diye homurdandı, hâlâ bana bakıyordu. Sonraki hamlemi görmek için bekliyordu.

Sırıtarak işaret parmağımı iç çamaşırlarımın lastiğinin altına soktum. Tembelce aramda gezdirdim, yumuşak kıvrımlarımın arasına daldım.

Kal’ın burun delikleri genişledi. Yumrukları direksiyonu öyle sıkı kavradı ki, baskıdan direksiyon inledi. Klitorisim etrafında daireler çizirken dudaklarımdan dökülen iniltiyi durduramadım.

Orası zonkluyordu. Onun beni çözülürken görmesini ve kendime dokunduğum her anın, hep onun hayaliyle olduğunu bilmesini istiyordu.

Parmaklarım hızlandıkça kesik kesik nefes aldım. Gözlerim onunkilerden ayrılmazken ağzım aralık kaldı. Yüzünün sert hatlarını bir ısırap gölgesi boyadı. Bu da bedenimde bembeyaz, yakıcı dalgalar hâlinde hem zevk hem de acı titreşimleri dolaştırdı.

* Bu, *Sözler ve Günahlar*’da belirtilmişti ama Elena’nın Kal’ı aslında ilk başta kendisinin istediği burada en açık haliyle görülüyor ve bu detaya bayılıyorum.

Zevkti; çünkü yüksek sesle itiraf etmese de beni istediği açık ortadaydı.

Acıydı; çünkü beni inkâr ediyordu.

Ancak yakışıklı Hades'im oyunu böyle oynamak istiyorsa, ondan o itirafı söküp almaktan geri durmadım.

Gerekirse kendi elimle sonuna kadar giderdim.

"On sekizinci doğum günümde senden ne istediğimi hatırlıyor musun?"

Beni öpmesini. Benimle olmasını.

Reddetmişti.

Kal donup kaldı. "Fikrimi değiştirmedim."

"Gerçekten mi?" Elimi eteğimin altından çıkarıp parmağımı dilimle yaladım. Ucunda biriken arzuyu şapırdatarak aldım.

Çenesi kilitlendi.

Arzum protesto edercesine sızladı ama umursamadım. Dizimi kaldırıp kendimi orta konsolun üzerinden aşırıdım.

"Tanrım, Elena, ne yaptığını sanıyorsun?"

Beni itmesine fırsat vermeden kucağına atıldım. Dizlerimi kalçalarının iki yanına yerleştirdim.

Elbisem kalçamın kıvrımının hemen altında toplanmıştı ama uyluklarının üzerine yerleşip leğen kemiğine sürtünmeye başladığımda zerre umursamadım.

Kalçalarımı kavrayıp beni üzerinden atmaya çalıştı. Ben de ellerimi ensesinin arkasına kaydırıp orada kilitledim, demir gibi.

Babam, Ari, Stella ve beni küçük yaşta savunma derslerine göndermişti. Öğrettikleri ilk şeylerden biri, saldırganın vurmayaacağı kadar yakına girmektir.

Kal parmaklarını bana geçirdi. Ben de üzerinde kıvranıırken, acı alt karnımda bir coşkuya dönüştü.

"Lanet olsun, küçüğüm, belayı çağırıyorsun."

Bu uyarıyı umursamadan kalçalarımı daha hızlı hareket ettirdim. Klitorisimde sürtünme yaratmak için biraz eğildim. Külotum sırlıslılandı. Pantolonuna bastırıldığında soğuk geliyordu ama zevk ağının içine fazlasıyla çekilmiştim.

“Teslim ol, *Kallum*. Mateo’dan önce benden al.”

İnledi. Ses camlarda yankılandı. Beni kavrayışını kullanarak hızımı ve baskıyı artırdı. Altımda sertleştiğini hissettim. Beynim, kasıklarımın arasında duran kalın sertliğin hissine kilitlendi.

“Senin o küçük özel okullarından çıkan çocuklar gibi değilim,” dedi. “Seni mahvederim ve iki kere düşünmem.”

Karnımda baskı sıkı bir yumak gibi toplandı. Damarlarımda elektrik çaktı. “Öyleyse *beni mahvet*.”

Bir an sürdü. Bakışlarını etrafa gezdirip sokakta bakan var mı diye kontrol etti ama camlar o kadar buğulanmıştı ki içeri ya da dışarıyı görmek neredeyse imkânsızdı.

İçinde bir şeyin yer değiştirdiği anda derimde ürperti kabardı, hareketlerinden çaresizlik sızıyordu.

Elbisemin yakasını yırtarak ağzını boğazımla omzumun birleştiği noktaya kilitledi. Öyle sert ve hızlı emdi ki şiddetinden çığlık attım.

Elleri uyluklarımdan yukarı, ağır ve kararlı biçimde ilerledi. Ben hâlâ pantolonlu sertliğinin üzerinde sürtünürken parmakları sızlayan merkezimi buldu.

“Kendime lanet olası bir Noel hediyesi,” diye hırladı. Az önce öptüğü yeri ısırды, deriyi parçalayacağından emindim.

Gözlerim geriye yuvarlandı. Bedenim onun benden içtiğini hissederken sıçradı, isteyerek kendini sunan kurbanından beslenen bir vampir gibiydi.

Uzun parmakları hassas etimde dolaştı. Arzumun çıkardığı müstehcen sesler yanaklarımı kızdırdı. Sonra geri çekilip torpido gözüne uzandı. “Ellerini arkana koy.”

İtaat ettim, ensesinden ayrıldım. O, siyah saten bir kurdeleyi çekip çıkardı ve kapıyı kapattı.

Ağzının kenarında kırmızı bir leke vardı. Bir anlığına tamamen kontrolden çıkmış gibiydi.

İçimde korku kabardı. Garip bir heyecanla karışmıştı. Öne eğilip dudaklarındaki kanı yaladım.

Metalik ve tatlıydı. Tarçınlı dudak balmı ve benim özümle
karışmıştı. Tadın etkisiyle arzum alev aldı.
Ancak bana asıl istediğim şeyi vermedi.



5
Kal

Pantolonumun içinde boşalmama ve burada başladığım şeyi bitirememeye üç saniye kalmıştı. Tam o anda Elena ağzıma üşüştü, kendi kanını tenimden yaladı - kızgınlıktan kudurmuş bir denizkızı gibi.

Aletim öfkeyle sertleşmişti, inanılmaz derecede doluydu. O, üzerimde kuru sürtünürken sarhoş edici vajinanın kokusu görüşümü bulandırdı.

Pişman olacağım bir şey yapmadan, geri alamayacağım bir şey, bunu bitirmem gerekiyordu.

Kurdeleyi parmaklarımın arasından geçirip bileklerini avuçladım. Kumaşı eklemlerinin etrafına doladım ve fazla sıkarsam sinir hasarı vermeyecek şekilde düğümledim, bileklerini birbirine sabitledim.

Göğsü göğsüme yaslanmıştı. Yırttığım elbisenin yerinde açığa çıkan sütyen danteli takım elbisemin ceketine sürtünüyordu.

Düğümün sağlam olduğundan emin olduktan sonra öne eğildim. Kanlı ısırık izinin üzerinden dilimi sürükledim ve onun benden kaçmak yerine titreyerek bana sokulmasından keyif aldım.

Sanki onun da hasta, şiddetli arzuları varmış gibiydi.

Zaten bildiğim bir şeydi bu. Muhteşem tenindeki morluklar ve kesikler bunu ele veriyordu. Kucağımda üzerime binişi, onu parçalarken ki hâli de kanıtlıyordu.

Yine de gerçekler değişmedi. Onu elde edemezdim, hele böyle hiç.

Dudaklarımı kulağına doğru sürüp kulak memesini öyle sert ısırdım ki çığlık attı. Dilimi kıkırdağına değdirdim. “Siktir git üzerimden.”

İtiraz etmeye fırsat bulamadan onu kaldırıp yan koltuğa bıraktım. Göğsünden kopan nefesin sesine zevkle kulak verdim. Elleri hâlâ arkasından bağlıyken kıpırdandı ve bana dik dik baktı. “Pisliğin tekisin.”

Omuz silktim. Arabayı vitesse aldım ve bir kez daha kapısını açmak için uzandım. “Seni uyarmaya çalıştım.”

Homurdanarak başını salladı. “Beni çözmeyecek misin?”

“Zorlu bir kızsın, hatırlasana?” diye göz kırptım. Fren pedalında ayağımı tutarak onu kaldırıma ittim. Evlerinin önünde sarhoş gibi dışarı döküldü. Noel süslerine bakan insanların dikkatini çekti. “Kendin çöz.”

Ön kapımdan gelen bir tıklama, beni güvenlik kameramın görüntüsünden kopardı. Linden Caddesi’nde bir evim olduğunu çok az kişi biliyordu. Geri kalanlarsa, yaşadığı her kasabada Ölüm Doktoru lakabını almış bir adamın kendi şehirlerinde oturduğuna inanmayacak kadar rahattı.

Ekranda, Elena’nın iki küçük kız kardeşiyle birlikte evlerinin girişindeki büyük, karla kaplı Noel ağacını süslediğini izledim. Büyükkanneleri ise kanepeye kurulmuş, elinde bir kadeh şarap içiyordu.

Yas tutuyordu muhtemelen, gerçi ben bu kavramı hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım. Suç dünyasını seçmiş bir adam için ağlamanın ne anlamı vardı? Mafya yemini etmiş bir adam için başka bir son mümkünmüş gibi kendini kandırmanın ne gereği vardı?

Elena, bir yandan mutfaktan aldığı fıstık ezmeli şekerlemeleri atıştırıyor, bir yandan da ağaca dolanacak ışıkları ortanca çocuk Ariana’ya veriyordu.

Evin parke zemininde yalınayaktı, üstünde doğmadan çok önce kurulmuş bir gruba ait tişört ve dar kot pantolon vardı. Omzunun üzerinden sık sık arkaya bakıyor, sanki her an başına bir bela çıkacakmış gibi davranıyordu.

Bu saflığı beni güldürdü.

Sanki onun orada olduğumu fark etmesi mümkünmüş gibi.

Ellerimi defalarca yıkayıp kanatmış olsam da hâlâ üzerimde onun kokusunu duyabiliyordum. Bana sürtündüğü anı, ıslaklığının üzerime bulaşmasını, tenime işlemesini hâlâ hissediyordum.

Bu, ona duyduğum açlığı doyurmaya yetmeliydi ama sanki sadece ateşi körüklemişti.

Masanın kenarından kalkıp doğruldum. Tıklamalar ısrarla sürerken ofisten çıkıp koridordan ilerledim. Bu yıl da Noel ilahileri söyleyenlerin kapıma uğramış olmamasını umuyordum.

Odaya girilmesin diye güvenlik kodunu girdim, ardından merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ön kapıyı açtım.

Elena'nın annesi kapımın önünde duruyordu. Kırmızı parkasını çenesine kadar iliklemişti. Karanlık gözleri gözlerime dikildi. O pembe dudaklarını sıkarak bakarken gözlerinde tanıdık bir şey parladı, midemi bulandıracak kadar tanıdıktı.

Göğsümde keskin bir şey parladı. Uzun süredir tedavi edilmemiş, artık enfekte olmuş ve içten içe çürümüş bir apsenin varlığı gibi.

Kapı çerçevesine uzanıp elimle kavradım, onun delici bakışı altında sendelemek için kendimi tuttum. "Carmen. Bu büyük memnuniyetsizliği neye borçluyum?"

Ayağını betona vurdu. Yüzünde kısa bir rahatsızlık belirtisi belirdi. "Kar yağıyorken insanları içeri davet etmemek kaba bir davranış."

Omzunun üzerinden gri gökyüzünden süzülen kar tanelerine baktım, sonra tekrar ona döndüm. İçimde kıvranan huzursuzluğu görmezden gelmeye çalıştım. *İşler benim için fazla iyi gidiyordu zaten.* "Davet edilmeden insanların evine gelmek de kaba."

“Ah ama bu seni hiç durdurmamıştı, değil mi?”

Çenem kasıldı, kasın altından geçen tik zonklamaya başladı.

Verandaya çıktım, ön kapıyı arkamdan hızla kapatıp ona saldırdım. Elimi boynuna doladım, onu veranda sütunlarından birine bastırdım.

Ne tam anlamıyla havasını kesecek kadar ne de iz bırakacak kadar sıktım. Yalnızca kimle muhatap olduğunu bilsin diye parmaklarımı öylece yerleştirdim.

Bir zamanlar sevdiğini iddia ettiği aptal çocuk değildim artık. O çocuğun tek istediği biraz ilgi ve şefkatti, bu uğurda kendini yerle bir etmeye bile razıydı.

Şimdi ise gerçeği biliyordum. Tüm o istismar, yalanlar, manipülasyonlar... Hepsi sadece bundan ibaretti.

Kafasını sütuna çarptığında yüzünde hayal kırıklığını andıran bir ifade belirdi. “Bazı şeylerin hiç değişmemesi ne güzel, Kal.”*

“Burada ne halt ettiğini üç saniye içinde açıklamazsan, seni bodrumuma indirir, eve o kadar tanınmaz bir hâlde gönderirim ki, son yirmi yıldır o kurumuş orospu deliğinde yatan herif bile seni tanıyamaz.”

“Ne kadar olgunca.” Gözlerini devirdi, sonra ben kıpırdamadığımda gözlerini kısarak baktı. “Ellerini üzerimden çekersen belki daha konuşkan olurum.”

“Benim dünyamın bir parçasısın, güzelim. Neden böyle olduğumu bilmiyormuş gibi yapma.”

Yine de ellerimi çektim - yalnızca, kızının yumuşak hatlarını yeni okşamışken onun tenine dokunmak avuçlarımı yakacak gibi geldiği için. Benim takıntım. Benim yıkımım. *Benim Persephone’um*. Yanımda kraliçem olsun diye öldürebileceğim tek kadın.

Ancak önümdeki kadın, onu asla elde edemeyeceğimi bana hatırlatan en büyük sebepti.

* Carmen gerçekten en kötüsü.



6

Kal

Normalde sessizlikten hoşlanırdım.

Hatta onu arzulardım.

Başkalarının acısında on yıl boyunca ya zevk almış ya da kıvranmış biri olarak, sağır edici sessizlik ulaşabildiğim tek teselli olmuştu. En karanlık günahlarımın bile beni öldürmeye çalışmadığı tek yerd.

Bunun zamanla psikolojik bir ihtiyaca dönüştüğünü düşünmemeye çalıştım.

Bu gece sessizlik, kişisel işkencemi daha da derinleştirdi. İhanet ve azarlamanın beyaz ateşten mecazi bıçağını karnımda öyle bir burdu ki acıdan bayılacak gibi oldum.

Parmaklarım pamuk çarşaflarıma yapıştı. Bir o yana bir bu yana savruldu. Carmen'in sözleri zihnimde bozuk bir plak gibi dönüp durdu.

Kapıma gelip yalvararak kızını rahat bırakmamı istemenin işe yarayacağını nasıl düşünebilmişti?

Bunun aramızda daha büyük bir imkânsızlık yaratmayacağını, genç ve el değmemiş tene duyduğum açlığı daha da kabartmayacağını sanması akıl alır gibi değildi.

*"Lütfen, Kal. Onu ya da beni zerre kadar önemsiyorsan, onu rahat bırak. Ona her baktığında onu tehlikeye atıyorsun. Büyükle-
rin, evlilik gecesinden önce kirlenmiş olduğunu düşünürseler neler yapacağını biliyorsun. Rafe'in yapacaklarını saymıyorum bile."*

İşin aslı şuydu, umursamıyordum.

Yani, Carmen'e yaptıklarının bedelini ödetmek ve Elena Ricci'yi kirletmekten başka hiçbir şeyi. Onu kendime ait kılmak, ruhunu onarılamaz biçimde mahvetmek istiyordum.

İçimden bir ses, onun da bu lanet yolculuktan zevk alacağını söylüyordu.

Yirmi yaşındaki tanrıçaya direnmek istememe, o nefis kalçasına dair günahkâr düşüncelerin zihnimde dizginlenmesini arzulamama rağmen kendimi durduramadım.

Gözkapaklarımın ardında tekrar tekrar oynayan sapkın hayallerden kopamadım. Yatak odamı örten sessizlik onları daha da büyötmüştü.

Annesi istismarıyla çocukluğumu mahvetmiş olabilirdi ama Elena'ya duyduğum ilginin Carmen'le bir ilgisi yoktu onu kızdırması dışında.

Gerçekte, yalnızca Elena'yı *istiyordum*.

İlke gereği ona sahip olmama izin vermeyecektim. Çünkü işler karmakarışık olabilirdi. Ama şimdi...

Yorganı üstümden atıp kenara fırlattım, atılmış siyah pantolonu çekip ofisime yöneldim. Köşede baygın yatan şarküteri sahibine tiksinti dolu bir bakış attım.

Bir an, onun üzerindeki işe kaldığım yerden devam etmeyi düşündüm. Şehre Rafe'in beni getirdiği asıl iş buydu. Riccilerin işlerinin bir spor bahis çetesine paravan olarak kullanıldığını kimin sızdirdiğini bulmak.

Tony Pesognelli'nin tüm cevaplara sahip mi bilmiyordum ama onun gibi yağlı bir herifin masum olduğuna da inanmıyordum. Yine de markalama demiriyle dizini dürtüp saçları dökmüş adamı huzursuz uykusundan uyandırırken bile kalbim işte değildi.

Yıllar önce bir kadınla eğlendiğim zamandan kalma ağız topunun içine hıçkırı hıçkırı ağlarken iç çektim. Odanın öbür ucuna geçip masamın arkasına çöktüm.

Ayaklarımı ahşap yüzeye uzattım, nefes verip manila bir zarfı kucağıma çektim. Bir kenarını açıp içindeki fotoğrafları inceledim.

Bilgisayar ekranım canlandı, güvenlik görüntüsünde hareket olduğunu gösterdi ama hemen bakmadım.

Bunun yerine, Elena'dan çok önce belleğime musallat olmuş derin, sıcak kahverengi bakışlara daldım.

Siyah saçlar solgun, çilli bir omzundan aşağı zarif bir örgü hâlinde sarkıyordu. Kamera'nın ötesine bakarken başkası için parlayan bir gülümsemesi vardı.

Burada nadiren gördüğüm bir yumuşaklık vardı. Damarlarımda hissettiğim keskinlikten ve kalbimdeki ziftten yoksundu. Beni ben yapan, beni doğası gereği kötü kılan her şeyden.

Bir canavardan.

Akraba olmamız mucize gibiydi.

Bir yanımda, önce hangi kızı yok edeceğimi merak etti.

Zarfı kapatıp klavyeye dokunduğumda Carmen'in sözleri içimde yeniden yankılandı. Tek bir tuşla kamera görüntüsünü tekrar açtım.

Elena, ebeveyn banyosundaki boy aynasının önünde duruyor, kız kardeşi Ariana makyajını kontrol ediyordu. Riccilerin her yıl verdiği Noel - ve doğum günü - şenliğine hazırlanıyordu.

Normalde katılmamaya özen gösterirdim. Kalabalıklar ve ben pek uyuşmazdık.

Ancak yakınlaştırdığımda, küçük Persephone'umun kıvrımlarını - üzerindeki dar, allık rengi elbisenin iyice vurguladığı - izlerken sağ kürek kemiğinde yeni bir morluğun belli belirsiz izini fark ettim.

Ortalama bir göz el şeklindeki gölgeyi görmeyebilirdi. Maskeyi kız kardeşinin gözlerine sürerken yüzünün aldığı o küçük sızıyı da fark etmeyebilirdi ama ben gördüm.

Onu izlerken takıntım büyüdü. Patlamadan önce alabildiği kadar havayı içine çeken bir balon gibi.

Benim kızım kavga etmeyi severdi - Boston'da bilinen bir gerçektir bu. Ama bu işaretin bir yanı içimi burktı.

Rastgele olamayacak kadar tanıdıktı.

Ve yatak odama geri dönüp bir gömlek ve trençkotumu giyerken, zihnimde kopan gürültüyü dindirecek yolu çok iyi bildiğimi anladım.



7

Elena

“İyi misin?” Ariana’nın yüzü buruştu, kaygı dolu bir maskeye dönüştü. Açık kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Başparmaklarını her iki kulak memesinin üzerinde iki kez gezdirdikten sonra ellerini yanlarına bıraktı.

Bu, büyükannemin çocukken bize öğrettiği sakinleştirici bir hareketti.

Kulakların bedenimizin geri kalanını iyileştirmenin kapısı olduğunu söylerdi. Duyduğumuz şeylere izin vermenin zihnimizi zehirleyebileceğini, zihin zehirlendiğinde de bedenin geri kalanının kısa sürede solacağını anlatırdı.

Görünüşe bakılırsa bunun olmasının başka pek çok yolu olduğunu bilmiyordu.

Mesela arzusun muhakemeni bulandırmasına izin vermek ve neredeyse iki kat yaşındaki bir adamla kendini sürtünmeye bırakmak gibi.

Babamın yanında çalışan, herkesin korktuğu ve üstelik benimle pek bir şey istemediğini açıkça belli etmiş bir adamla.

Elim, dün boynumda bıraktığı öpücük izine gitti. Üzerine fondöteni bolca sürerken tenim hâlâ hassastı. Makyaj morumsu kümeyi zar zor gizledi. Dişlerinin izi kalıcıymış gibi hissediliyordu.

Bu, içimde bir zonklama yarattı. Alt karnımda küçük arzu kıvılcımları çaktı ama lavaboya yığacak kadar güçlü bir mide bulantısı dalgası yükselirken bunu görmezden geldim.

Gece yarısına kadar gözümün üzerindeki morluğa donmuş bezelye torbası tutup, ardından kalın kapatıcıyı kat kat sürerek elimden geldiğince gizlemiştim.

Ariana'nın bu konuda tek kelime etmemesi, Mateo'nun öfkesinin izlerini fena sayılmaz biçimde sildiğini gösteriyordu.

Dün gidişime sinirlenmişti. Doğrusu, bunun bir bedeli olacağını düşünmemek aptallıktı.

Mateo, hayatımız boyunca beni elde etmek için her şeyi yapacağını ve yoluna çıkan herkesi yerle bir edeceğini kanıtlamıştı.

Bu muameleyi hak etmediğimi, ellerini üzerime koymasını hak etmediğimi biliyordum ama karşılık vermekten başka yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Babam sürekli diken üstündeydi ve Boston ve Ricci Inc.'in itibarını onarmaya çalışırken bu evliliğin yürümesine ihtiyacı vardı.

Ne yazık ki yaşadığımız bu dünyada sadakat kan bağlarımızıza aitti. Babamın çöküşünden sorumlu olmayı ya da isyanım yüzünden öldürülmeyi reddediyordum.

Hem zaten Mateo, dün yaptığımız kahvaltı buluşmasından topallamadan ayrılmamıştı. Pisliğin potansiyel olarak iktidarsız kalmasına karşılık bir mor göz - bence olabilecek en adil takastı.

"E?" Ariana kaşlarını çatı, manikürlü bir parmağıyla karnıma dokundu. "Alo? Beni dinliyor musun?"

Düşüncelerimin kontrolden çıkmış treninden göz kırparak geri döndüm. Ona yumuşak bir gülümseme sundum, fondöten tüpünü kapattım ve izin yeterince gizlenip gizlenmediğini kontrol etmek için omzuma baktım. "Evet, dinliyordum ve iyiyim. Sadece...olan biten her şey yüzünden biraz dalgınım."

Başını eğdi, ceylan gözleriyle beni izledi. "Kendin gibi görünmüyorsun. Doğum günün olduğu gerçeğinden bir kez bile bahsetmedin."

"Açıkçası, yirmi yıl boyunca doğum günü kutladıktan sonra işin cazibesi biraz kayboluyor," dedim.

Yüzünü buruşturdu, pembe ve parlak dudaklarını şapırdattı. “Eee, sen öyle diyorsan. Ben vücudum fiziksel olarak artık kaldıramayana kadar keyfini çıkaracağım.”

Yumuşak bir kahkaha attım, omzumla ona hafifçe çarptım. Banyomdaki beyaz mermer tezgâhtan uzaklaştı. Üzerindeki açık mavi, kadife elbisenin içinde göğüs dekoltesini düzeltti. “Bu akşam gelen herkesin ya bizimle akraba ya da dokunulmaz olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Eee, ne olmuş?”

Kaşımı kaldırıp eliyle yaptığım gösterişli hareketle onu işaret ettim. “Bütün bu hazırlıklar biraz abartı değil mi?”

“Ailemiz rahat etsin diye kendimi sönük giydirmeye niyetim yok. Büyükanнемizin ne dediğini biliyorsun.”

“İstedğin iş için giyin, sahip olduğun iş için değil.” Başımı iki yana salladım. Açıkçası hayatında bir gün bile çalışmamış bir kadından duyulduğunda kulağa epey duyarsız gelen, çalıntı bir bilgelikti bu. Parmaklarımla stiletto topuklarını işaret ettim. “Peki, ne zaman eskort olmak istediğine karar verdin?”

“Ne yani, Kal Anderson’ın dikkatini çekmek için tüm kozlarımı oynamayacağımı mı sanıyorsun?”

Mideme bir ağırlık çöktü, kalbim boğazıma fırladı. Aynada arkasını süzerken ellerini karnının üzerinde gezdirdi.

Parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar lavabonun kenarını kavradım, sesimi sabitlemeye çalıştım. “Kal burada olmayacak. Bu partilere hiç gelmez.”

Nefesimin bir anda değiştiğinin farkında olmadan omuz silkti. “Bir kız umut edemez mi?”

Etmemeliydi, diye haykırdı kalbim. Ona saldırmak, birine zarar vermek, kötü doktorun ruhuma bıraktığı parmak izlerinden kurtulmak istedim.

Beni istememesi bir şeydi.

Aşağılama başka bir şeydi. Daha dün beni evimizin önünde

bağlı bırakıp gittiğinde, Dr. Anderson'ı kamusal alanda bir silah gibi kullandığı o persona dışında tanımayacağım bir kaderi kabullenmiştim.

Şakağımda donuk bir sızı parladı ama bunu görmezden gelip kız kardeşime sahte bir gülümseme sundum. “O hâlde bu girişimde sana bol şans. O kötü adamı etkilemeye çalışmam için bana para verseler yine denemem.”

Ari sıırıttı. Kapıya doğru süzüldü, arkasında anlayamadığım çiçek kokusu ve güneş gibi bir iz bırakarak. “Neyse ki eskort olan sen değilsin.”

Kapıyı itip geçtiğinde kapı kapandı ve ben çöktüm. Dirseklerim tezgâha sert bir gürültüyle indi, içimden bir dalga daha geçti.

Ancak bu sefer ona eşlik eden bir acı yoktu. Bunun yerine, mide bulantısı kanayan kalbimin çatlaklarından ve mafya kadınlarının asla istediklerini elde edemeyeceği bilgisiyle yayıldı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, içimde savaşıyan duygulara karşı kendimi çelikleştirmek ister gibi birkaç derin nefes aldım.

Çevremdeki hava değişmiş gibiydi. Belirgin biçimde soğudu ve tenimdeki tüyler diken diken oldu. Karanlık, mürekkep gibi bir varlık yerleşti. İkinci bir deri gibi bedenime yapıştı.

Boğazımdaki kuruluğu yutarak başımı yavaşça kaldırdım, göz kapaklarımı araladım ve annemin Hades'in vücut bulmuş hâli dediği adamın sert, aç bakışlarıyla karşılaştım.

“İyi ki sana duyduğum hayranlık serbest, küçüğüm,” dedi.

* Yemin ederim, Sözler ve Günahlar'dan sonra bunu okuyarak geçmişe dönmek öyle eğlenceli ki... Geleceği bildiğin için oturup kahkaha atabiliyorsun.



8

Kal

Elena'nın sıcak bedeni benimkinden kaçmaya çalıştı ama daha da yaklaştım, onu banyo lavabosuna sıkıştırdım.

Isısı beni çağırdı, tenimi yakmak istediğim alevler gibiydi. Mantık durmamı, durumu tartmamı haykırırsa da kendimi geri çekemedim.

Akıl takıntıya yenilmişti. Bu kız zihnimin en kuytu köşelerine kadar sızmış, bildiğim her gerçeğin üzerini örtmüştü.

Yılların tıbbı, cinayetleri, beni hiç istememiş bir aileyi geri kazanma çabası ve çoktan seçtiğim aileyi geride bırakma arzusu - Elena Ricci hepsini bir kara delik gibi yutmuş, evrenimin tamamını emmişti. Geriye görülecek ve hissedilecek tek şey olarak onu bırakmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye çıkıştı. Altın-ela gözleri aynadaki yansımamızdan bana dikildi, aletim kalçasının kıvrımına karşı seğirdi.

Koyu saçlarını omzunun üzerinden ittim, avuçlarımı elbisesinin sırtındaki çapraz bantların üzerinden kaydırdım. Kumaşın krem rengi teninde bir dama deseni çizmesine zevkle baktım.

Donup kaldım, sırtının bittiği yerde kumaşı yumruklayıp kendime daha da bastırdım. "Burada ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Dünden sonra seni yanıma yaklaştıracığımı sanıyorsan -"

Bir elimle boğazını, diğeriyle omzunu kavradım. Onu dön-

dürmeye yetecek kadar geri adım atıp bir kez daha tezgâha ittim, bu kez ciğerlerinin derininden sert bir nefesi söktüm.

Göğsünden kopup gelen hava bedenlerimizin temas ettiği yerde titreşti ve içimde bir şey yerinden oynadı. Bir tektonik plaka gevşedi. Yeri göğü sarsacak bir deprem için hazırlanır gibiydi.

“Doğum günün. Sana bir hediye borçluyum, değil mi?”

Elimin altında nabızı zıpladı. Bakışlarımı üzerinde gezdirirken saç diplerimde ter belirdi, kusursuzluğuna neredeyse salya akıtır gibi oldum.

Göğüsleri göğsüme müstehcen biçimde bastırdı. Üzerindeki dar elbiseden taşacak gibiydi. Bıraktığım ısırik izi, gizlemek için sürdüğü makyajın altında yumuşak ışıktaydı.

Eğilip dilimin düzünü o hırpalanmış tene sürdüm. Pudramsı tadı umursamadan omurgasında kayıp giden ürpertiye bayıldım.

“Birden beni istemez mi oldun, küçüğüm? Cümle oraya mı gidiyordu?” Dudaklarımın arasına alıp emdim. O bana doğru eğilene, kusursuz ağzından boğuk bir inleme kaçana kadar onunla beslendim.

Yüksek bir şapırtıyla bıraktığımda titredim. Boylu boyunca doğrulup başparmağımı o kaygan, koyu oval izin üzerinde gezdirdim.

Kaşlarını çatıp beni itmeye çalıştı ama lavabonun kâsesini kavradım. Bacaklarını açmaya zorladım ki kendimi daha da sokayım.

Elbisesi pek esnek değildi. Bu yüzden aşağı uzanıp onu tezgâhın üzerine aldım ve eteğini tam ortasından yırttım.

“Tanrım!” diye ciyakladı Elena ben bacaklarının arasına yerleşirken kumaşı tutmaya çalıştı. “Senin derdin ne? Beni *dün* reddettin.”

“Fikrimi değiştirdim.”

“Fikrini değiştirdin,” dedi ölümcül bir sesle. “Gerçekten bu kadar mı kararsızsın?”

“Kararsız değilim.” Parmaklarım korsajını buldu. İnce ku-
maş en ufak çekişte yırtıldı, dantelli ten rengi sütyen ve uyumlu
külot ortaya çıktı.

Düz karnının gergin çizgileri her nefesinde silinip yeniden
belirdi. Askıları omuzlarından düşürdüm, elbise altında top-
landı. “Tamamen ve bütünüyle aklımı yitirdim, benim küçük
Persephone’um.”

Bakışlarımın ateşi altında solup giden bir çiçek gibi büzül-
mek yerine omuzlarını dikleştirdi, göğüslerini göğsüme itti.

Pantolonumun arkasında aletim sızdırdı, onu şimdi soyup
soruları sonra sormak için can atıyordu.

Ancak ışıktaki bir şey takıldı gözüme. Sol gözü parladı, kapa-
ğında bir gölge belirdi, patlamış kılcalları vurguladı.

Öfke damarlarımda yüzdü, derine daldı ve bırakmadı. Bu-
raya geliş amacımı yeniden alevlendirdi.

“Elena,” dedim bir nefeste görüşümü kızıl bir bulanıklık
kaplarken zor seçiyordum. “Bu gece nişanlının nerede?”

Yutkundu, gözleri biraz büyüdü. *Bildiğimi biliyordu. Başka-
larının göremediğini gördüğümü biliyordu.*

Dudaklarını yaladı. Elbisesini tutmayı bırakıp tezgâhtan
inerken o görkemli bedenini bana açtı.

“Neden ondan söz ediyoruz? Buraya bana bir şey vermeye
geldiğini sanmıştım.” Başını eğdi. Elini göğsümden yukarı
kaydırıp boynuma doladı. “Bu yıl biraz daha kişisel olmasını
ummuştum.”

“Geçen yıl getirdiğim yeterince iyi değil miydi?”

“Başka insanların şiiri güzel ama ben senin yazdığını istiyor-
um, *Kallum*.”

O piçi neden koruduğundan emin değildim ama ellerinin
üzerimdeki hissiyle anlık olarak yatışmıştım, gözlerimi kıstım.
“Şiir yazmam,” dedim.

Alaycı bir homurtuyla geri çekildi, lavabonun üzerindeki

yerine yeniden oturdu. Bacaklarını ayırdı ve işaret parmağıyla aradaki dantel parçasını kenara çekti. Pembe, güzel amını ortaya çıkardı.

Omurgamdan aşağı sıvı ateş aktı. Her bir sinir ucumu ve düşüncemi üçüncü derece yanıklarla kapladı.

“Kimse şiir yazmaz. Şiir yaşanır. Nefeslenir. Bedenlenir.” Şeytani bir gülümsemeyle bir parmağını yaladı, sonra aşağı indirip klitorisinin etrafında daireler çizdi.

Orada oturup sıırsıklam amını okşarken, avcı olan oydu sanki. Sonunda avını tuzaga düşürmüş bir yaban kedisi gibi onu, hızlı ölümle serbest bırakmadan önce işkence etmeye kararlıydı.

“Bunu okulda mı öğretiyorlar sana?”

“Bunu bana sen öğrettin.” dedi. “Bıraktığın tüm o şiirler bana sanatın - özellikle yazılı olanın - içimizde var olduğunu gösterdi. Ya şiirsindir ya değılsindir. Sahte olamazsın. Ruhunun derinliklerinde hissettiklerini taklit edemezsin.”

Ruhunun derinlikleri.

Nefesi hızlandı, sığlaştı. Kalçaları tezgâhın üzerinde yumuşak itişlerle hareket ederken dokunuşları uzadı, ağırlaştı. Aletim kaya gibi sertti, öfkeden kudurmuştu. İçine gömülmeye hazırda ama zihnim yetişemiyordu.

Hayatındaki herkesi cezalandırmak istedim. Bildiğim en iyi yol, bana vermeye her zaman razı olduğu şeyi almaktı. Elinde kalan son masumiyet kırıntısını da paramparça etmek. İki yıl önce yalvardığı gibi kurban kuzuyu almak.

Annesini, babasını, buradan çıkar çıkmaz bulacağım o sarıkık aletli herifi - hepsini siktir etmek istedim. Kuralları, geçmişimi ve yaşadığımız bu berbat dünyayı da. Genç olmasını ve dünyanın ayaklarının altında olmasını da.

Titreyen, telaşlı parmaklarımla kemerimi çözdüm. Pantolonumun fermuarını açtım, dizlerime kadar düşmesine izin verip yaklaştım. Bileğini yakaladım. Elini yukarı çekip parmağını ağzıma aldım, emdim.

Baş döndürücü, keskin tatlar dilimde patladı. Yüksek sesle inlememek için kendimi zor tuttum.

Lanet olsun, bu yanıştı. O nişanlıydı, ben bir katildim ve niyetlerim, kendime anlattığım kadar masum değildi.

Onu mahvedecektim ve sonuçlar zerre umurumda olmayacaktı.

Ama durmadım.

Duramadım.

Diğer hiçbir günahım bu kadar tatlı gelmemiştii.

Boşta kalan eliyle aletimi çıkardı, kavrayıp yavaşça pompaladığında bir inlemeyle onu bıraktım. “Şiir istediğini sanıyordum.”

Başını salladı. Beni amına doğru yönlendirdi, ucunu sularının arasından kaydırđı. Gerçekliğe tutunmaya çalışırken bir an gözlerimi kapadım.

Her şey çok hızlı değişiyordu. Takıntımın nesnesi, en büyük hazlarımın tilkisine dönüşüyordu ve uyarılmayla ketumluk, akılla dizgin arasındaki çizgiyi ayırt etmekte zorlanıyordum.

“Aletinle amımın üzerinde şiir oku. Hissettir.”

Kendi kendime küfrettim. Bir kez daha boğazını kavradım, boynunun öteki yanına eğilip deriyi orada da parçalayana kadar ısırdım. Kesikte boncuklanan kanı yaladım. Bunun tehlikeli olduğunu beynimin bir köşesinde bilirken yine de duramadım.

İnledi. Aletimin başını dudaklarının arasına itti, ben de daha sert emdim. Hırçınca. Sanki kanını tüketirsem takıntımından kurtulacakmışım gibi.

Geri çekildiğimde, sersem bir gülümsemeyle baktı. “Beni incitmek istiyorsan çok daha fazla çabalaman gerekecek, *Kallum*.”

“Seni incitmemi istiyor musun?”

“Beni işaretlemeni, tokatlamani, morartıp kanatmanı hayal ederek milyonlarca kez boşaldım.” Bakışındaki ateşle boğazını daha da sıktım. “Beni yara iziyle damgalamanı istiyorum.”

Boştaki elimle aletimi yumrukladım. Klitorisine vurdukça

tezgâhın üzerinde kıvranmasına neden oldum. “Bu hoş olmayacak.”

“Konuşmayı kes de göster.”

Küstahlığına hırlayarak yer değiştirdim. Elimi çenesine kaydırıp başını aynaya doğru zorladım.

Aşağıda, sarhoş İtalyanlar ve yeminli adamlarla dolu bir Noel partisi coşuyordu. Nişanlısının buralarda bir yerde olduğunu biliyordum.

Ancak kalçalarını meydan okurcasına kaldırırken bunların hiçbirini kayda girmedi. Pişmanlık saçmalığına ya da beni daha fazla kışkırtmasına fırsat vermeden leğen kemiğimi ileri savurdum. Aletimi öyle derine ittim ki masumiyetinin ince bariyeri direnmeden çözüldü.



9

Elena

"Bu hoş olmayacak."

Eh, kimse Kallum Anderson'a yalancı diyemezdi. Bu kesin bir gerçektir. *

Akciğerlerim çöküşün eşiğindeydi. Boğazımı sıkan parmaklarının baskısı ve içime yerleşmiş aletin yarattığı yangın altında zorlanıyordu.

Kalçaları benimkilerle hizalıyken Kal eğildi. Beni lavabonun üzerine doğru geriye bükte, kafatasımı makyaj aynasına sürttü.

"Tanrım." Tek hece, dişleri arasından sızan bir tıslamaydı. "Lanet olsun, Elena, gevşemen gerekiyor. Yoksa beni bu kadar sıkmaya devam edersen aletimi kıracaksın."

Boğazımdan boğuk bir homurtu kopardım. "Amların sıkı olması gerekmiyor mu?"

"Öyledir - lanet olsun, seninki öyle." Koyu gözleri benimkileri buldu, karnımda sıcak bir şey kıpırdadı. "Ama bu senin için rahat değilse, benim için hiç olmayacak."

"Rahatımı umursuyormuş gibi yapma. Az önce beni mahvedeceğinden söz ediyordun."

"Bunun için bana *yalvardın*, seni pis küçük sürtük."

Ağızından fırlattığı aşağılama ile iç kaslarım mümkün olduğundan daha da sıkıldı. Burun delikleri genişledi. Kalçalarını azıcık geri çekip yer değiştirdi. Aletini yarıya kadar dışarı kaydırды.

* *Şüpheli bakış*

Gerildim. Ayak bileklerim, içgüdüsel olarak onu içimde tutmak ister gibi kalçalarına gömüldü. Acıyordu ama haklıydı.

Tam olarak bunu istemiştim.

Onun acısını, tutkusunu, cezasını.

Mahvolmayı seçmiştim.

Benim seçimimdi.

Yine de inledim. "Canım acıyor."

Zalim bir kahkaha dudaklarından süzüldü. Leğen kemiğini bir hamlede ileri savurdu ve bir kez daha sonuna kadar gömüldü. "Sana olacağını söylemiştim."

Ucu sanki midemdeydi. Nefesim cılız bir ciyaklamayla çıktı. Bedenim, damarlarımdan dopamin fışkırırken bile ondan kopmaya çalıştı. Kendi kendine, sığıdığı acıdan kaçmak ister gibiydi.

Bu tehlikeli adamın içime girişine vücudumdaki her ağrı reseptörü yanıt verdi ama zihnim tam tersine sürdü, vahşeti kollarını açarak karşıladı.

Kal'ın elleri beni yerimde tutarken yavaş bir saldırıya başladı, avucu altında ter birikirken boğazımdaki kavrayışı gevşedi.

Gözlerimi sımsıkı kapadım, bacaklarımı etrafında kilitledim. Merkezimde patlayan çelişkili duyumları uzlaştırmaya çalıştım.

İtişinde ikiye ayrılıyormuşum gibi hissettim.

Kelimenin tam anlamıyla. Onun kalın aletiyle beni testere gibi ikiye ayırabileceğini düşündüm. Bunu söylediğimde tıkanıp kaldı, bana öfkeyle bakarak geri çekildi, yalnızca başı içerde kaldı.

"Kalın alet," diye tükürdü, sesi zehirle yüklüydü. "Böyle konuşmayı nereden öğrendin?"

"Seni ilgilendirmez."

İfadesi karardı. Tek kelime etmeden yukarı doğru hamle yaptı, kendini girebildiği kadar derine sürdü. Uzun parmakları gerilirken beni boynumdan çekip aynadan uzaklaştırdı, yumuşak bir simit gibi büktü.

Nefesim dağıldı, tendonlarım kavrayışı altında gerildi.

Ancak o kadar sıcaktım ki - kanım sabah güneşini selamlayan kuşlar gibi vızıldıyordu - bedenimin onun için parçalanışını zar zor fark ettim.

Ne kadar tehlikeli olduğunu, bu bağın şimdiden ne kadar oynaklaştığını da.

Bildiğim tek şey, *inanılmaz* hissettirdiğiydi. Zevkin acıyla karışıp, ikimizin de söndürmeye niyeti olmayan dev bir ateşe dönüşmesi gibiydi.

“Başka bir erkeğin sana dokunduğunu öğrenirsem,” dedi Kal ama yeniden beni becermeye başladığında odaklanmak zorlaştı - kalçalarının her açısı bir öncekinden daha sertti - “onu öldürürüm. Kalbini söker, boğulurken izlemeni sağlarım.”

Damarlarımda bir titreşim dolaştı, kaslarım kasıldı. Belki şiddetle büyümüş olmamdandı, belki de kafam gerçekten bozuktum ama çizdiği görüntü beni, istediği gibi caydırmadı.

Mateo’dan söz etmek istedim. Yıllardır katlandığım istismarı itiraf etmek istedim. Çünkü benden beklenen buydu.

Ama yapmadım, anı kirletmek istemedim.

Bunun yerine, neredeyse siyaha dönmüş o gözlerle göz göze geldim ve boğazımdaki kavrayış tehditkârlaşana kadar onu sıkı-
nım. Nefesimi çaldı. Yemek borumdan aşağı kayan bir yanma yarattı, göğsümde bir yerde patladı.

“Yirmi dört saat önce benimle hiçbir şey istemeyen bir adama göre epey sahiplenicisin,” diyebildim ve ardından yer değiştirip o tatlı noktaya çarptı - varlığından bu ana dek haberim yoktu.

Aleti ona sürtündü. Parmaklarım sıktı, görüşüm gevşedi, kenarlarda benekler belirdi.

Klitorisime ani bir baskı uygulandığında, gözlerim büyüdü ve kendimi yukarı doğru ittiğimi fark ettim. Aşağı baktığımda, onun başparmağının hassas dokumu sekiz rakamı gibi daireler çizdiğini gördüm.

Bir inilti içimden çıktı ve karnımda bir cehennem koptu, onun dokunuşunun beni soğuk bıraktığı yerleri ısıttı.

“İki yıl önce, bekaretini almam için bana yalvardın,” dedi, sesini alçak tutarak. Tehlikeli derecede alçak - göğsümün içinde bir titreme hissettim, sanki bir şekilde gözeneklerime sızmış ve şimdi kan dolaşımda yerleşmiş gibiydi. “Reddettim. Doğru olanı yapmaya çalıştım ve senden uzak durdum.”

Başımı geriye doğru ittiğinde ağzım açıldı ve kafatasım aynaya çarptı. Acı kemiğimi kesip omurgamda yankılandı ve vücudum kendi içinde savaşırken klitorisim titredi.

İçime girip çıkarken, uyluk kaslarım onun etrafında açılmaktan çılgınlık attı.

Bakışları vücutlarımızın arasında sabit kaldı, içimde kayboluşunu izledi.

Belki de içimdeki endorfinlerin etkisidir ama elleri bir şekilde her yerde aynı anda, okşuyor, sıkıyor ve çimdikliyordu.

Başparmağının altında meme ucumu yuvarlıyor ve sonra aynı izi omzumdaki iz üzerinde gezdiriyordu. Temasla birlikte tısladım ama cildimi çimdiklediğinde ve sonunda başını kaldırdığında direnmedim.

Isırık izinde bir damla kanın biriktiğini hissettim.

“Ama?” diye sordum, çünkü devam etmedi. Çünkü her zaman bir ama vardır.

Gözünün altındaki kas titriyordu. “Ama... seni kafamdan çıkaramıyorum, Elena. Ve ben iyi bir adam değilim, bu yüzden bu gece, sen tamamen benim olacaksın. Ne dersem ne zaman ve nasıl dersem onu yapacaksın.”

Kalbim göğsümün içinde sekip duruyor, pelvisi bana doğru deli gibi hücum ediyordu. Bu noktada ne olacağını bilmek için yeterince porno izlemiştim. Yüz hatları gerildi ve büküldü, iç duvarlarıma sürtünürken şiştiğini hissettiğime yemin edebildim.

O, etimdeki kesik yerini okşuyor, sıvı kırmızı rengi onun cildini lekeliyordu.

Hareketlerinde tereddüt etmeden, eli yukarı kaydı, boynunun yanlarını nazikçe sıktı, vücudum denize sürükleniyormuş

gibi hissetsem de beni yerimde tuttu. Sonra başparmağını dudaklarına dokundurdu, dilini dışarı çıkarıp parmağını yavaşça yaladı.

Şok dalgaları midemden kaburgalarımaya yayıldı ve içimde bir baskı oluştu. Sıcaklık içimi kapladı, o eğilip dudaklarımızı birbirine yaklaştıtırırken ama beni öpmeyi reddederken kemiklerimde vahşi bir şey uyandı.

Nedenini bilmiyorum ama bu reddedilme beni daha da çılgına çevirdi. Daha da sıcak hissettim. Kendimi kaybedip, zevk bulutunda süzölürken, boşalmanın son anlarını kovaladım.

“Ve belki de seni küçük bir çöp kutusu gibi spermimle doldurduğumda,” diye nefes nefese konuştu ve dişlerinde viski, serin nane ve kan kokusu aldım, “seni mahvedeceğim dediğimde ne demek istediğimi anlayacaksın. Bir daha asla böyle olmayacak, benim küçük Persephone’um, çünkü kimse sana benim sahip olduğum gibi sahip olamaz.”

Kafamı salladım, kulaklarımın arasında çınlayan beyaz gürültüye o kadar odaklanmışım ki, sözlerinin ağırlığını kavrayamıyordum. Ya da bunların, ondan her zaman duymak istediğim sözler olduğunu fark edemiyordum.

Yine de vücudum tepki verdi. Başı boynuma eğildi, dudakları yarayı kapattı. Yüzyıllardır insanlık tadını tatmamış bir şeytan gibi benden içti.

“Çok ıslak,” diye homurdandı ve bunun benim amımı mı yoksa emdiği eti mi kastettiğini bilmiyordum ama her halükârda başım döndü. “Bu tatlı amcığın beni beklediğini bilirken bu kadar uzun süre uzak kaldığıma inanamıyorum. Tanrım, çok aç, değil mi? Doldurulması gerekiyor, sence de öyle değil mi?”

Cevap vermedim, ağzım gevşerken o beni lavaboya doğru itti ve onaylamadığını belirten bir homurtu çıkardı.

“Söyle bana Elena. Benim menimi ne kadar çok istediğini söyle.” Derimi ısırmasıyla sırtım kavis yaptı ve amım onun etrafında titremeye başladı. “Yalvar bana, benim küçük fahişem.”

“Tanrım, lütfen. Lütfen, Kallum.”

Bu adama yalvarmanın benim için küçük düşürücü olması gerekirdi ama o kadar kendimi kaybetmişim ki, umursamıyordum bile.

Üstelik, göğsünden çıkan hayvani ses, sanki bu yalvarış benim için bile değilmiş gibi hissettiriyordu. Sanki hâlâ izin almaya ihtiyacı varmış gibi.

Benim de onunla birlikte olduğumu bilmek istiyormuş gibi.

Tekrar ısırıldı ve ani acı beni mahvetti. O tamamen içeri girip hareketsiz kalırken, ben de onu sıkıca kavramıştım, terli kalçalarını kıcıma doğru bastırıyordu, uyluklarım onun kalçalarına yapışmıştı.

Boğuk bir inilti dudaklarımdan dökülürken, gözlerimi sıkıca kapattım, titremeler tüm vücudumu sarsıyordu.

Göz kapaklarımdan arkasında yıldızlar patlıyor ve ateşler sönmüyordu, kaslarım coşkuyla titredi, ta ki görebildiğim, koklayabildiğim, hissedebildiğim ve düşünebildiğim tek şey Kallum olana kadar.

Ahlak dışı bir tanrı gibi üzerimde belirdi, kemiklerimden en karanlık arzuları sıkıp çıkardı ve onları bir ksilofon gibi çaldı.

Geri çekildiğinde, ağzı kırmızıya boyandı. Onun bedenini kaplayan kanımın, tamamen hedonistik, erotik olarak tatmin edici bir yanı vardı ki, onun orgazmı beni de orgazma sürükledi.

Boğuk ve yumuşak inlemesi kalbimi durdurdu. İçime boşalıırken yankılanmaya devam etti, sıcak menisi amımı kapladı. Beni en ilkel, en tehlikeli şekilde işaretledi.

“*Tanrım.*” Kal, sanki boşalması onu fiziksel olarak tüketmiş gibi öksürdü.

O benden yavaşça çekilirken, müstehcen bir ıslaklık sesi havada yankılandı. Hiçbir şeyi sıkı kavrayamadım ve ruhumda bir kayıp hissettim.

İnsanlar, bekaretini kaybettikten sonra kendini tamamen farklı hissettiğini söylerler - en azından benim ailem hep böyle vaaz ederdi. Öyle de hissettim ama bunun nedeni masumiyeti-

min birdenbire yok olması değildi. Kallum Anderson'ın içimde olmasının ne kadar doğru bir his olduğunu, o artık içimde olmayana kadar fark etmemiştim.

Belki de bunun için kendimi kötü hissetmeliydim, çünkü bunun tek seferlik bir şey olduğunu ve yakında başka bir adamla evleneceğimi biliyordum.

Ama hissetmedim.

Birazcık bile değil.

Ve bu farkındalık, özgürleştirici olduğu kadar korkutucuydu da.

Kal, penisini yumruklarken keskin kaşlarını çattı ve ben de ilk kez aşağıya bakarak onu iyice inceledim. Kalın gövdede damarlar genişlemiş, şişkin başa kadar uzanıyordu ve beni bir titreme sardı.

Kısmen gevşek olan penisini okşayarak canlandırdı ve çenesini kaldırarak gözlerime baktı.

“Ortalığı fena batırmışsın,” dedi ve kan ve meni karışımı cildine sıçramış olduğunu fark edince omurgamdan bir ürperti geçti. “Şimdi dizlerinin üzerine çök ve beni temizle.”



Elena Ricci dizlerinin üzerindeyken görülmesi gereken bir manzaraydı.

Onun vahşi güzelliğine layık olan tek varlıklar tanrılar olduğu için, tanrılara açık artırmada satılması gereken bir sanat eseri idi.

Fayans zemine oturduğunda, elbisesinin askılarına uzandı ve omuzlarından aşağı indirdi. Ortasından yırttığım için kumaş çok az çaba ile ayrıldı, kayarak etrafına dağıldı.

Onun sıkı, mükemmel vücudu tam olarak görünür hale geldiğinde nefesim kesildi. Son birkaç aydır güvenlik kameralarından onu izlemek, gerçek hayattaki bu şaheserle karşılaştıldığında hiçbir şeydi. O pürüzsüz ve yumuşaktı, bir kadının olması gerektiği gibi.

Benim keskin, sert kenarlarım için bir merhem.

Neredeyse kendi başına bir tanrıça.

Bu düşünceye karşı dişlerimi sıkarak, bir nefes aldım ve tüm bunların ne kadar doğru hissettirdiğine fazla odaklanmamaya çalıştım.

Onu nasıl mahvettiğimi ama bu geceki yıkımın sadece kendime ait olduğunu.

Göğüsleri, aramızda geçen her saniye hareketsiz kalarak yükselip alçalıyordu ve o hareket ettiğinde, birinin altına dövme yapılmış narı gördüm. Kırmızı mürekkep, normal şartlarda

rahatsız olabileceğim bir lekeydi ama onun bunu yaptıрма nedenini biliyordum.

Kendini *benim için* işaretlemişti.

Neden onun çıplaklığına katılmadığımı merak ediyorsa da en azından bunu sorgulamamayı bilecek kadar akıllıydı. Esnek elleri pantolonumun üzerinden yukarı kaydı, dizlerimin üzerinde durdu ve sonra daha da yaklaştı, hayranlık dolu bir ifadeyle aletime baktı.

Bir kısmı saygı, bir kısmı merak, geri kalanı ise her şeyi tüketen bir arzuydu.

“Bunun güvenli olduğundan emin misin?” diye sordu sessizce, şüphesiz benim boyum boyunca yayılmış bekaretini endişeyle izliyordu.

Kaşlarım kalktı. “Tıbbi uzmanlığımı mı sorguluyorsun?”

“Daha çok akıl sağlığını.”

Haklıydı. Ben de kendimi sorguluyordum.

“Eğer gerçekten seni bu tür bir tehlikeye atacağımı düşünüyorsan, devam etmemiz doğru olmaz.”

Altın rengi gözleri benimkilere yöneldi. Gözlerinde panik vardı ve bu, göğsümü sıkıştırıyordu. Onun korkusu nefesimi kesiyordu.

“Durmak istersen, dururuz,” diye mırıldandım, içten içe onun durmasını umarak. Diğer yarısı ise protesto ederek çığlık attı, tekrar onun içine girmek için deliriyordu.

“Bunu yapmak istemiyorum,” diye fısıldadı, elini uzatıp kökünü kavradı ve parmaklarını birbirine değdirmeye çalışırken kısa bir hareket yaptı. Parmakları birbirine değmedi ve o yutkundu, dişlerini alt dudağına geçirdi.

Sırıtarak başımı salladım. “O zaman beni temizle, *sürtük*.”*

Yavaşça okşarken, beni dikkatle izledi, tepkimi ölçüp ona

* Biz (ve biz derken aslında kendimi kastediyorum) böyle pislik dolu ilk seferlere BAYILIRIZ.

göre davranışını ayarlamak istiyor gibiydi. Tecrübesizliği içimde müstehcen bir zevk dalgası yarattı. Yirmi yaşındaki mafya prensesi daha önce iyi konuşmuş olabilirdi ama şu anda etrafında dolaşan masum enerji gerçeği ortaya koyuyordu.

Başkalarıyla birlikte olmamak için beni ilk tercih ettiğinden mi bilmiyorum ama şu anda bunu sorgulamayacağımdan kesinlikle emindim.

Bu andan önce hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bu düşünceyle göğsümün arkasında bir rahatsızlık hissettim, onun sağladığı sıcaklıkla açıklanamayan bir çatışma yaşıyordu. Refleks gibi dişlerimi gıcırdattım ve sabırsızlık damarlarımdan akmaya başladı.

Elim hareket etti, koyu saçlarının köklerine dolandı. “Ağzın,” diye hırıltıyla söyledim, sesim sertleşse de arzumdan kurtulamıyordum. “Beni temizle dedim, etrafa yayma. Lanet olası aletimi ağzına al ve nefes alamayana kadar güzel boğazına kadar em.”

“Ben...”

O cümleyi bitirmesini beklemeden, elini itip başını ona dayadım. Zorla girmedim, ona hâlâ bir seçeneği olduğunu sessizce belli ettim.

Birbirimize baktık.

Kalbim bir an durdu.

Göz kapakları titredi.

Sonra yavaşça, çok yavaşça dudaklarını açtı. Dilini benim aletime değdirdi. Beni ilk kez tattığında yanakları koyu bir kızarıklıkla kaplandı, sonra öne doğru eğildi ve kafasını benim aletime doğru bastırdı.

Göz teması kurmaya devam ederken, başını geri çekip aletimin ucuna tükürüğünü damlatacak kadar yaklaştırdı. Sonra tekrar öne doğru hareket etti, yavaşça sallanarak.

Dilinin düz kısmıyla aletimin altındaki damara masaj yaparken içimden bir hırıltı çıktı. Keşfediyor, tadıyordu. Beni memnun etmeye çalışıyordu.

Kalçalarım hareketle sarsılırken saçlarını daha sıkı kavra-

dım, mümkün olduğunca derinlere, ağzının içine doğru ittim.

Etrafımda kıvranan Elena, kurtulmaya çalıştı, ben onun oksijen kaynağını kesmeye başladığımda tırnaklarını uyluklarımın üzerinde gezdirdi.

“*Siktir*. Ne kadar mükemmel bir küçük sürtük, beni böyle emiyor. Mideni spermimle doldurmalı, seni o kadar doyurmalıyım ki günlerce yemek yiyemeyesin.”

O mırıldanırken, ben inledim, gözlerimi sıkıca kapattım, boğazı etrafımda zorlanıyordu. Mutluluk hissi görüşümü kapladı ve omurgamın dibinde boşalma hissi başlarken dikkatimi tekrar topladım.

Ona tekrar baktığımda, elinin uyluklarının arasında dolaştığını gördüm, kendi orgazmını kovalarken dalgın dalgın oynuyordu. Hafifçe şiştim, benim ahlaksızlığımdan zevk alması o kadar çekiciydi ki, neredeyse direnmiyordum.

Ama direnmek zorundaydım. En azından şimdilik.

Gecemiz henüz bitmedi.

O geriye yaslanıp nefes nefese kalırken, yapışkan bir sıvı karışımı ağzını benim penisime bağlıyordu. Alnında ter damlaları parlıyordu ve ben onu ayağa kaldırırken, onu benden ayıran ipi çekip aldım.

“Daha önce hiç yaptın mı?”

O hayır anlamında başını salladı ve ben yüzümde yayılan gülümsemeyi durduramadım.

“O zaman birçok ilkin yaşandığı bir gece olacak.”

O başka bir şey söylemeden onu kollarıma aldım ve duşa doğru yürüdüm. İçeri girmedim, çünkü onu tekrar kendime almak için sabırsızlanıyordum ve onu cam duş kabininin kapısına dayadığımda hareketlerim yavaş ve hesaplıydı.

Vücudunun arzuladığı tempoyu öğrenmek için zaman ayırdım, beni sıkıca kavradığında ve yüzünü boynuma gömerek adımını fısıldadığında zevk aldım.

Tekrar boşaldığında, bu his beni neredeyse bayılttı ve bana yaslanarak artık bittiğini düşündüğünü anlayabiliyordum.

Çıkıp onu ayağa kaldırdım. Kaşlarını çatarak, kendini toparlamak için avuçlarını cama bastırdı. “Sen yapmadın...”

“Merak etme, küçüğüm. *Yapacağım*. O yatak odasına vardığında, seni o yumuşak yatağa itip, adını bile unutacak kadar sert bir şekilde becereceğim. Sonra da senin içine girerken boşalacağım, seni benim küçük porselen bebeğim gibi boyayacağım.” Çenesini tutup, eğilip alt dudağını yaladım, onun üzerinde bizim tadımızı zevkle tattım. “Beklemeyi seviyorum. Senin için uğraşmanı seviyorum. Senin için boşaldığımda, senin içinde, bunu hak ettiğin için olacak.”

Titreyerek, başka bir şey düşünmeden banyodan çıktı.

Derin bir nefes aldım, aletimin kontrolünü ele geçirmesini istedim, sonra onu takip ettim. Boston silüeti, balkon kapısının perdelerinden görünüyordu ve şu anda bize ışık sağlayan tek şey, yatak başındaki lambanın ve köşedeki sahte beyaz Douglas köknar Noel ağacının ışığıydı.

O, yatakta uzanıp bacaklarını benim için açarken, sanki bu yıl tek istediğim şeyin o olduğunu biliyormuşçasına, bu hareketinde şiirsel bir şey vardı.

Ricci ailesinin Noel partisi alt katta tüm hızıyla devam ediyordu ve ben neden kimsenin değerli varislerinin peşinden gitmediğini merak ediyordum.

Neden kimse prenseslerini kontrol etmeyi, onu çok sevdiği kötülükten kurtarmayı düşünmemiştii?

Mateo'nun, ben ona gömüldüğüm sırada içeri daldığını düşününce içimi bir heyecan sardı. Onun benim adımları haykırışını, dilimin üzerinde boşalmasını, ona asla yapmayacağı şekilde benim için inlemesini duyunca yüzünün ne kadar kızaracağını düşündüm.

Tanrım, ben hastaydım.

Delirmiştım.

Bu bile beni uzak tutmaya yetmedi.

Kendime dürüst olursam, uzak durmak istemedim. Asla istemedim. Mükemmel bir dünyada, benimle evlenirdi.

“Dön ve duvara bak. Kıpırdama,” diyerek ağaca doğru yürürken, bir an için bunun en iyi fikir olmayabileceğini düşündüm.

Gerçek bir zarar vermeden önce kuyruğumu kısıtıp kaçabilirdim. Elbette, bir saat öncesine göre artık o kadar saf değildi ama saflık zaten sadece sosyal bir kavramdı.

Elena Ricci’nin bekaretini almak, onun ruhunu karartmaya yetmezdi. Yıllar önce benimkini parçaladığı gibi onun ruhunu da parçalamazdı.

Onun içindeki doğuştan gelen iyiliği ortadan kaldırmazdı.

Onu gerçekten benim yapmazdı.

Ayaklarım yerinden kıpırdamıyordu. Plastik dalların arasındaki LED ışıkların yanıp sönuşünü izliyordum. Onu yarı tatmin olmuş halde bırakmak ve bu yatak odasındaki sahte mahremiyet kılıfını tam anlamıyla değerlendirmeden ayrılmak fikri mideme kramplar girmesine neden oluyordu.

Buradan bir kez çıkarsam, yanılsama sona erecekti. Bana ait olduğı düşüncesi, onun bana ait Persephone olduğı ve benim herkesin Hades’e benzettiğı o portreye ait olduğum fikri...hepsi yok olacaktı.

Ve ben buna hazır değildim, istekli de değildim.

Henüz değil.

Bu yüzden elim bir anda uzanıp ışık şeritlerinden birini ağacın üzerinden çekip aldı. Şerit çözülürken ağaç devrildi ve yere çakıldı. Düzeltme zahmetine girmedim. Fişi prizden çekip yatağı dönerken, gözüm onun yuvarlak kalçasına takıldı.

Aralanmış bacaklarının arasından görünen şişmiş ve hırpanlanmış et parçası bana göz kırptıyordu adeta. Avucum, o krem rengi tenin daha büyük bir kısmını kızartmak için yanıyordu. O kızılığın, şu an vajinasına ve iç uyluklarına bulaşmış olanla sınırlı kalmamasını istiyordum. Ama önce bunu yalvararak istemesini bekleyecektim.

“Kallum,” diye inledi, arzusunun ondan nasıl damladığını görebiliyordum.

“Doğum günü kızı sen olabilirsin,” dedim, elimde ışıklarla ona doğru yavaşça yaklaşıırken. “Ama kutlamayı aceleye getirmeye hiç niyetim yok, küçüğüm. Bunu yapmamı sen istedin, hatırlıyor musun?”

Her zamanki itaatkâr küçük sürtük gibi, bakışlarını beyaz döşemeli yatak başlığına sabit tutuyordu. Parmakları kaz tüyü yorgana sımsıkı tutunmuştu. Sanki bana karşı kendini hazırlıyormuş gibiydi.

Ben, bir ampulün ucunu ayağının kavisinden sürüklediğimde, hafifçe ürperip soluğunu sertçe verdi.

Onu görmezden gelerek bileğine uzandım. Işıkların bir ucunu işaret parmağımın etrafına doladım, şeridi parmağın etrafında daraltarak nazikçe düğüm attım.

Biraz daha çeksem sıkılaşıp beni bırakmayacaktı, bu yüzden dikkatliydim. Düğümü parmağımdan çıkarıp ayağını kaldırdım ve halkayı ona geçirdim.

Yanındaki ahşap yatak direğine bir düğüm daha atıp, ayak ucunun diğer tarafına geçtim. Işıkları da arkamdan sürükledim.

Elimde tek bir şerit olduğu için onu yatağa sabitlemek ilk başta biraz zahmetliydi. İkinci halkayı diğer bileğinin etrafına geçirirken o da kıpırdandı, bağların gerilimine uyum sağlamak için bacaklarını araladı.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı. Başını oynatıp ona ne yaptığımı görmeye çalışıyordu.

“Şenlik havasına giriyorum.” Hatırlayabildiğim ilk kez, Noel ışıklarının görüntüsü beni bütünüyle rahatsız etmemişti. Yanık değillerdi ama onu bağlı, tamamen benim merhametime kalmış halde görmek ne kadar iyi duruyordu bunu inkâr edemezdim.

Yatağın kenarına diz çökerken onu - bizi - koklayabiliyordum. Saçlarını bir omzunun üzerinden geriye doğru süpürdüm.

“Şu hâlini Mateo görse ne derdi sence?” dedim.

* Kal'ın esprileri kesinlikle hak ettiği değeri görmüyor.

Göz ucuyla bana baktı, başını iki yana salladı. “Umurunda olmazdı.”

“Öyle mi?”

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak kıpırdandı, yatağa tutunan ellerinin yerini ayarladı. “Muhtemelen sadece, işin bitmesini beklerdi. Sonra sıra kendisine gelsin diye.”

Göğsümde öfke kabardı, yakıcı ve kavurucu bir biçimde beynimin kontrolünü ele geçirmeye çalışıyordu. İçimdeki ilkel, hayvani parça hemen aşağıya inip o sönük aletli herifi kalabalığın içinden bulmak, onu taşaklarından sürükleyerek yukarı çıkarmak ve gözkapaklarını kancayla açarak nişanlısına ne yaptığımı izlemek zorunda bırakmak istiyordu.

Bu parçam onun kanını istiyordu ama Elena’nınkine duyduğum arzu gibi değildi bu.

Bakışlarım, yanağında fondötenin altında kalmış morarmış bölgeye kaydı. Az önce bıraktığım izden daha eski olan omzundaki çürüğe.

Kaburgalarının altında, yeni fark ettiğim ve bir elin ya da yumruğun oluşturamayacağı kadar geniş olan sararmış alana.

Kanım kaynamaya başladı. Ayağa kalktım ve kapıya doğru baktım. Mantıklı düşünce diye bir şey kalmamıştı zihnimde. Onun Elena’ya dokunduğunu düşündükçe - onu canını acıtmak için incittiğini - aklımı kaybediyordum. Elena’yı iyi hissettirmek adına değil, zarar vermek adına yapmıştı bunu.

Mateo de Luca, Elena Ricci’yi neyin mutlu ettiğini anlamazdı. Bu bilgi gidip kalbine sapsansa bile.

Kâğıt üstünde, adıyla ona ait olabilir belki ama son iki yılını onun her anına hayranlıkla eşlik ederek geçiren ben oldum. O anlarda onunla şiir paylaşan, o acı dolu anıların izlerini silip yerine ışıkla ve masumiyetle yenilerini yazan bendim.

Elena’yı bilmiyordu. Oysa Elena bana aitti - sadece yüzyıl-

lar öncesine dayanan bir mitin ya da benim kendi deliliğimin uzantısıyla bile olsa da.

Onun ruhu, benim ruhuma sesleniyordu. Ve onu hazla doldurmak, yalnızca bana aitti.

“Yapma,” diye fısıldadı, zihnimin nereye sürüklendiğini sezmişçesine. “O buna değmez.”

“Değmeyebilir.” Bir an durdum, kalbim göğsümde çarpmaya başladı. “Ama sen, değersin, küçüğüm.”

Yine de aşağıdaki kapıya doğru yöneldiğim anda, öte taraftan öfkeyle vurulan yumrukların sesi yükseldi.

Donup kaldık, gözlerimiz birbirine kaydı ve orada kilitlendi.

Sanki içeride olduğumuzu duymazlarsa çekip gideceklerdi.

“Şu lanet kapıyı aç, *carina*.” Mateo’nun sesi ahşabın ardından geldi. Araya, hayal meyal yumruğunun yanıyla vurduğu darbeler giriyordu. Aramızda bir engel olmasına ve kelimelerini ölçüp biçmesine rağmen, sarhoş olduğunu anlayabiliyordum. “Ariana odanda saklandığını söyledi. Hep saklanıyorsun zaten, sanki benimle görünmek istemiyormuşsun gibi. Sorun ne? Gel, adamınla doğum gününü kutla.”

Dışlerimi sıkarak Elena’ya döndüm.

Dirseklerinin üzerine çöktü. Yenilmişlik tüm bedenine yayılmıştı. “Çöz beni.”

Kaşlarım kalktı. “Hayır.”

Başı bir anda bana döndü, gözleri kısıldı. “Sormuyordum.”

“Ben de seninle işimi bitirmemiştim.” İki yatak direği arasındaki ışıkların altından geçip konumlanarak, açılmış bacaklarının arasına yerleştim. Ellerimi kalçalarına geçirip avuçlarımın içine aldım. “Şiir istiyordun, değil mi? Sana vaat edilmiş adam kapının dışında dinlerken, dilimin bu tatlı küçük amcığın üzerinde olmasından daha derin ne olabilir?”

“Ama ben... önce temizlenmem gerekiyor.”

“Böyle bir şey yapmayacaksın.”

“*Kallum*.” Adımı söylerken verdiği nefes bir dua gibiydi. Bir itiraf. Ve sesinin, benim berbat ruhumu kurtarabilecek güce sa-

hipmiş gibi, onu defalarca duymayı ne kadar çok istediğimi fark ettim.

Eğilip dudaklarımı lekelenmiş etinin hilal biçimli kıvrımına değdirirken bile bunun mümkün olmadığını biliyordum.

Ben cehennemde azap çekmeye mahkûm değildim.

Ben onun hükümdarıydım. Ateşli, günahkâr diyarının kralı.

Elena Ricci, benim küçük Persephone'um, yalnızca tali bir hasardı.

Yine de bu gece için, aksini varsaymaya razıyım.

İçine daldığımda, omurgasından yukarıya doğru yayılan küçücük bir inleme titreşip yükseldi. Dudakları boyunca birkaç uzun ve ağır darbeye ilerlerken, ağzımda bakırın acı tadı patladı. Tat tomurcuklarımı sararken, masumiyetini sonsuza dek silip süpürüyordum.

Bu açıdan bana tamamen açıktı ve pozisyonunun yarattığı savunmasızlıkta şeytani bir dokunuş vardı.

Aşağı eğilip bir elimle kalçalarını sabitledim, parmak uçlarımı klitorisine doğru kaldırırken aynı anda dilimle ona temas ettim. Bedeni kasıldı, hareketin içine doğru süründü. Sinir demetini emerken onun nabzını hissetmekle birlikte pantolonumun ardında aletim şiddetle seğirdi.

Bu pozisyonda yüzüm tamamen ona gömülmüştü ve bu, tam anlamıyla cennetti.

Uylukları gerildi, orgazm dalgası bedeninden geçerken kapanmaya çalıştı ama omuzlarımı aralarına sıkıştırarak açık kalmasını sağladım.

Kapıya bir kez daha vurulması, beni kısa süreliğine yaptıklarımın kopardı ama bu, Elena'da tam tersi bir etki yarattı. İnledi ve sırtı kavislendi, Mateo adını seslenirken titredi.

"İşte böyle, küçüğüm," dedim yumuşak bir sesle. Dilimle yarığını yalarken iki parmağımı içine ittim, iç duvarlarını artan bir şevkle okşadım. "Benim için gelirsen seni duysun."

Sanki komutumu bekliyormuş gibi, bedeni kasıldı, kelimesiz

bir ıgıkla sarsıldı. Dilimle içine daha derinlemesine daldım, titreyen bedeninden akan sıvıları hprdeterek içtim. Klitorisi yle sert atıyordu ki, neredeyse pantolonumun içinde boşalıyordum. Doruğunu uzatmak için onu nazikçe imdikledim.

Dirseklerinin zerine çöktü, alnını yatağa bastırdı. Kalçasını daha yükseğe kaldırarak kıpır kıpır hareket etti, sanki benden kaçmak istiyordu.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra, yorgana demir gibi yapışmış tutušu gevsedi. “Lanet olsun.”

Mateo’nun kapıya vuruşları yeniden başladı. Bu kez daha sert, daha ısrarcıydı. “Orada ne halt ediyorsun, Elena?” diye seslendi. Ve bir kez daha hatırladım. Teknik olarak, onun olması gerekiyordu.

Bu geceden sonra şehirden ayrılacağımı ve onunla evleneceğini biliyordum. Babasına ve ailesine karşı görevini yerine getirecek, yetiştirildiği gibi iyi, uslu bir eş olacaktı.

Ve sorun değildi bu. Başından beri bunun ne olduğunu biliyordum. Bunun en fazla tek bir geceden ibaret olabileceğini.

Yine de ona herhangi bir biçimde sahip olacağı düşüncesi midemi bulandırıyor ve cebimde taşıdığım akıya uzandım. Onu, kalıcı olarak o sahiplenmeden önce, umutsuzca kendime ait kılmak ister gibi.

Dizlerimin üzerinde doęrulдум, derin bir nefes aldım. “Bana güveniyor musun?” dedim.

Başı döndü. Saçları omzunun üzerinden geriye düştü. Aramızda ağır, kurşun gibi bir sessizlik asılı kaldı. Dudaklarını büzdü. “Ne yazık ki.”

Yutkundum, bıçağı açtım ve kr tarafını kalçasının kıvrımını boyunca sürükledim. Nefesinin nasıl kesildiğini şişeleyip son-suza dek tenimde taşıyabilmeyi diledim.

“*Elena!* Lanet kapıyı aç!”

Elim aşıağı kayıp bıçağın ucunu i uyluğunun yumuşak, kı-zarmış tenine bastırduğında tek bir ses bile çıkarmadı.

Bunun geri dönüşü yoktu. Zihnim ıgık atıyor, onu bu şe-

kilde sahiplenmemem için yalvarıyordu. Olmaması gerektiğini bildiğim halde, ona bu kadar kesin, bu kadar geri dönülmez biçimde sahip çıkmamam gerektiğini haykırıyordu. Sahip olmamam gerekiyordu.

Sahip olamazdım.

Elena Ricci bana ait olmamalıydı - ama *öyleydi*.

İtiraz etmeyişi beni daha da kamçılardı. Bastırdım ve eti bana teslim olup yarıldığında, ağzımın suyu aktı.

“Ah, kahretsin,” diye tısladı ayak parmaklarını kıvrıp bağlarına karşı gerildi. “Ne yapıyorsun?”

“Sana sahip oluyorum.” Bileğimin birkaç hızlı hareketiyle bıçak, onun içinden düzgün ve temiz bir şekilde geçti. Yaradan ince bir kan sızıntısı aktı. İz bırakacak kadar derin ama fazlası değil. İçimi rahatsız edici bir coşku kapladı.

Aşağı uzanıp bileklerindeki bağları çözdüm. Mateo’nun kapının ardında şimdi adeta hırçınca saldırdığını duyarken onu sırtüstü çeviriverdim.

Yüzü tamamen kızarmıştı, kocaman açılmış gözlerle bana bakıyordu. Bir an bekledim - benden uzaklaşmasını, bana istediğim her şeyi vermeyi bırakmasını bekledim. Sanki beni memnun etmekten haz alıyormuş gibi, arzuladığım en karanlık şeyleri bile.

Bu düşünce son derece tehlikeliydi.

Bacaklarını biraz daha açtığında ve aşağı bakıp ona kazıdığım K’yi gördüğünde gülümsedi.

Sayıklamaya yakın bir gülümsemeydi bu. Yarın pişman olacağı belliydi ama ben kabul ettim.

Eğilip iki parmağımı yaranın üzerinden geçirdim, izlerimi kana buladıktan sonra dilimi manzaranın üzerinde gezdirdim. Parmaklar klitorisine indi. Birkaç dairesel hareketle kanı oraya yaydı ve ağzım izlediği yolu takip ederek boğazına kadar yükseldi.

Üzerine yerleştiğimde baldırlarını kalçalarımın doladı. Ben de pantolonumdan aletimi kurtardım. Kanlı öpücükler tenini

benek benek süsledi - göbeğinin çevresinde, iki memesinin etrafında, köprücük kemiklerine serpişmiş halde. O lanet olası bir sanat eseri idi. Ben de bu gecenin hiç bitmesini istemeyen açgözlü bir koleksiyoncu idim.

“Vampir olduğunu bilmiyordum,” diye fısıldadı. Kapıdaki gürültü şimdilik kesilmişti. Aramıza uzanıp aletimi eline aldı, kalçalarını oynatarak başını kesik boyunca sürükledi.

Başının iki yanındaki çarşafı yumruklayarak, omurgamı dürten boşalmayı güçlükle bastırdım. “Bundan çok daha kötüyüm, küçüğüm,” dedim. “Ölüm dedikleri adamla bir anlaşma yapmadan önce bir dahaki sefere bunu düşün.”

Beni girişine hizalarken başını küçücük bir hareketle iki yana salladı. “Herkesi düşündürmek istediğin kadar kötü değilsin.”

Bunun yarısını bile bilmiyorsun.

“Belki de söyledikleri kadar iyi değilsindir,” diye meydan okudum. Elini itip kendimi onun dar, ıslak sıcaklığının içine bastırdım. Dibe vurduğumda derin bir nefes aldım. O etrafımda kasılırken, kontrolü damarlarıma zorla yerleştirmeye çalıştım. “Belki de birbirimiz için yaratıldık.”

Kalçalarımı sallayıp yavaş bir sevişmeye başladığımda gözleri ışıldadı. İkimizi de homurdanıp inlemeye sürükleyen, sanki dünyada sonsuz vaktimiz varmış gibi ilerleyen bir tempo.

“Ama beni elinde tutamazsın,” dedi elleri ceketimin içinden kaslı kollarımı kavradı.

“Önemli değil,” dedim vuruşlarım sertleşirken, ortak doğumuzu kovalarcasına leğen kemiğim onunkine çarpıyordu. “Benimsin, benim küçük Persephone’um. Bu hayatta olmasa bile, en azından burada ve şu anda.”

“Ben-”

“Sakın beni inkâr etmeye cüret etme, küçük sürtük.”

Elim yukarı kıvrıldı, memesini kavrayıp boğazını sardı. Hafifçe sıktım, bakışları parıldarken burun deliklerim genişledi ve tenlerimizin birbirine çarpan sesi müstehcen bir şiddete ulaştı.

Alnımdan damlayan ter göğsüne düştü, oradaki kana karışarak süzüldü. Çözölmeye başladığımı hissettim.

Karnımda bembeyaz, yakıcı bir haz birikti. Çabamı ikiye katladım, onu kelimelerden eden o noktaya aletimi bastırdım.

“Benimle gel,” diye buyurdum yatağı itiraz edercesine gıcırdatacak kadar sert beceriyordum onu. Parmaklarım sıkıştı ama tuhaf bir biçimde boğulan sanki bendim. “Aletimi sömür ki lanet olası döllerimi içine boşaltabileyim.”

Ve Tanrım, yaptı. Etrafımda kilitlendi. Sanki aletimi bedenimden koparmaya çalışıyordu. Orgazmım omurgamdan fırlayıp geçerken yıldızları gördüm. O da tırnaklarını kollarıma geçiriyordu.

Boşaldığımızda, nefes nefese, terli uzuvlardan oluşan iğrenç bir karmaşaydık. Bir anlığına üstüne yığılıp kaldım.

Zihnim adeta kısa devre yaptı. Ancak içimden onun dışına sızdığımı hissettiğimde yuvarlanıp üzerinden çekildim.

Konuşmadık. Sadece tavana bakarak sessizce uzandık. Aşağıdan gelen Noel müziği, kilitli kapısının altından süzölüyordu.

Mateo vazgeçmiş olmalıydı.

Bir süre sonra elimle saçlarımı geriye taradım, ayağa kalktım ve kendimi toparlamak için banyoya yürüdüm.

Döndüğümde, derin bir uykuya dalmıştı. Saçları hale gibi etrafına yayılmış, hırpalanmış bedeni gözlerimin önünde seriliydi - kayıt altına alıp zihnime kazımam için.

Yatağın kenarına ilişip ılık bir bezi bacaklarının arasından geçirerek yukarı, karnına doğru sürdüm. Gecemize dair tüm izleri siliyordum.

Uyluğundaki harfin üzerine biraz merhem sürüp keşiğe küçük bir bandaj yapıştırdım, ardından komodinin üzerindeki deftere uzandım.

Şiiri karalarken ne halt ettiğimi bilmiyordum. Neden, ona söz verdiğimden daha fazlasını borçluymuşum gibi hissettiğimi de. Mürekkep sayfaya değdiğinde bile, bunun yeterli olmadığını hissediyordum.

Ricci evinin arka çıkışından sessizce süzölüp avluda kadeh kaldırmak için toplanan kalabalığın arasından fark edilmeden uzaklaşırken, zihnimin arkasında bir huzursuzluk kıpırdadı.

Kaldırımında durup Elena'nın içeride uyuduğu balkona gözlerimi kırpıstırarak baktığım anda, mideme çöken o hastalıklı his kök saldı - ve o an anladım.

Bu, küçük Persephone'umu son görüşüm olmayacaktı.

Onun için geri dönecektim.



II

Elena

O, tarlanın öbür ucundan adımı seslendiğinde, sesi Şubat havasının içinden geçerek geliyor; tenime, en hafif bir öpücük gibi dokunuyordu.

Haftalar önceki o kader gecesinden beri, onda bir şeyler değişmişti.

Bana karşı yumuşamıştı; güvenliğim ve iyiliğim söz konusu olduğunda bambaşka birine dönüşmüştü. Sanki camdan yapılmışım gibi konuşuyordu benimle - her an kırılabilirmişim gibi - dikkatli, temkinli ve suskun.

Bu da öfkeyi kemiklerime kadar yerleştirdi. Değiştiği için, bana hissettirdiği suçluluk ve utancı büyüttüğü için onu incitmek istiyordum.

Kimse, Noel'de ne olduğunu bilmiyordu. Yirminci yaş günümde bana verilmiş en büyük hediye bilmiyorlardı: bir seçim hakkı. Ya da en azından, öyleymiş gibi görünen bir illüzyon.

Hayatımda ilk kez, babamın katı kuralları ve bir mafya prensesi olmanın yükü üzerimde yoktu.

Bir geceliğine özgürdüm. Ve Kal Anderson kendini bedenime ve ruhuma gömdüğünde, başka hiçbir şeyi dilemeyeceğimi anlamıştım.

Bedenlerimizin birbirine uyumu, onun içimde sahip olduğu şeyin aslında bana ait olan tek gerçek şey olmasıydı.

Hayal ettiğim her şeydi. Hatta daha fazlası. Çünkü Kal ken-

dini bırakıp günaha teslim olduğunda neye dönüştüğünü ölçmenin bir yolu yoktu.

Doğrunun ve yanlışın anlamını kaybettiği o hâlinde düşünemediğim kadar vahşiydi.

O gecedен beri aklımdan başka bir şey geçmiyordu.

O sadece şiir değildi. Lanet olası bir büyüydü.

Yine de güneş doğduğunda gitmişti. Geride, yeni doğmuş bir kadını, simsiyah bir gülü ve üstünde şu dizelerin yazılı olduğu bir kâğıt parçasını bırakmıştı:

“Dokunuşun bir hafızası vardır.

Söyle sevgili, söyle,

Nasıl öldürürüm onu da özgür kalırım?”*

- John Keats

Ve bana bir başkasının kelimelerinden başka bir şey bırakmadığı için ondan nefret ettim.

Hâlâ da ediyorum. Şu anda, kurumuş çimenlerin ve bahar açımına hazırlanan çiçeklerin ortasında otururken, onların her şeye rağmen nasıl büyümeye devam ettiğini düşünüyorum. Mevsimi gelip öldükten sonra bile nasıl yeniden dirilmeyi başarabiliyorlar?

Onları hayata bağlayan şey ne?

Toprağı bu kadar değerli kılan ne?

Parmaklarımı kâğıdın üzerinde gezdirip dikkatlice kot pantolonumun cebine yerleştirdim. Ayak sesleri yaklaşıırken rüzgârla birlikte tanıdık kakao ve sedir kokusu da burnuma çarptı.

Sağ kaşının hemen üzerindeki yeni iyileşen yara, ay ışığında parlıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama o da Noel zamanı belirmişti. Her ne olmuştaysa, benimle konuşmaya yanaşmıyordu.

Ki bu şartlar altında, bu da kabul edilebilir bir şeydi. Ben de boğazımdaki izleri ya da uyluğumun iç kısmında, başını doğru açıyla eğerseniz K harfine benzeyen o yeni yaranın ne anlama geldiğini konuşmak istemiyordum.

Onun bunu gördüğünde ne yapacağımı bilemiyorum.

* Keats, âşık olduğum ilk şairdi ve bu yüzden burada ona yer vermek fazlasıyla anlamlı geldi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Mateo, ellerini pantolonunun ceplerine sokarak.

Başımı salladım. “Evet, sadece biraz yazıyordum.”

Sürekli yazıyorum. Kal gittikten sonra, kelimeler içimden sızmaya başladı.

Mateo ayaklarının ucunda sallandı, başını öne arkaya oynattı. “Anladım. Bu gece ilham geldi mi bari?”

İç çekip defterimi kapattım, omuz silktim. “Hayır. Hâlâ tı-kandım. Bir şeyler oturmuyor.”

“Peki,” dedi. “Ama burada fazla kalma. Yemeğin soğuyacak.”

Uzaklaşırken, hafif bir rahatlama hissiyle iç geçirdim. Beni dövmediği zamanlarda Bollente Medya’nın öngörülemez varisinin bu kadar ilgili bir nişanlıya dönüşebileceğini kim tahmin ederdi?

Ayağa kalkıp elbisemin önünü silkeledim. Bu hareketle karnımda bir sızı yankılandı, her zamanki gibi. O tahta çok uzun oturunca hep öyle olur.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve cebimden siyah gülü çıkararak içimden bir dua eşliğinde en büyük dileğimi evrene gönderdim.

Yaklaşan birini duymadım. Ağzıma ve burnuma sarılan bezi hissedene kadar hiçbir şey fark etmedim. O anda her şey karrardı.

Ve sonra, önceki her seferde olduğu gibi, yeniden uyandım.



TEŞEKKÜR

Bu sözleri asla yazamayacağımı düşünmeye başlamıştım. Beş ay boyunca devasa bir sahtekârlık sendromu ve erteleme döngüsüyle mücadele ettikten sonra, nihayet tamamladım. Dersimi aldım demek isterdim ama dürüst olalım: ben buyum. Bu baskıyı, bu son dakikada gelen heyecanı seviyorum.

Öncelikle, bu bölümde ilk teşekkürüm en yakın arkadaşım Emily McIntire'a gidiyor. Yazdığım her şeyi okuyan (on kere baştan yazılsa ve çöpe atılsa bile), bana bu dünyaya ait olduğumu hatırlatan, tüm o gergin enerjime katlanan ve her gün bana ilham veren insan. Gerçekten sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Varlığın için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Ariel, Michelle ve Zoe'ye: Deli programıma ayak uydurmayı kabul ettiğiniz ve her kitabı ince ince şekillendirmeme yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten en iyisisiniz.

Editörlerime ve son okuma ekibime: Kitaplarımı bu kadar pürüzsüz, düzenli ve parlak hâle getirdiğiniz için sonsuz teşekkürler.

Sourcebooks Casablanca ekibine: Bu kitaba olan inancınız ve desteğiniz için teşekkür ederim. Hayallerimi gerçeğe dönüştürdünüz.

Kapak tasarımcım TRC Designs'tan Cat'e: Hayalimdeki kapağı hayata geçirdiğin ve hayal ettiğimden bile daha güzel bir şey ortaya çıkardığın için teşekkür ederim.

ARC ekibime: Bu sürecin vazgeçilmez bir parçasısınız. Eserlerimi sevecek kadar kıymet verip okumaya ve sevginizi dünyayla paylaşmaya devam ettiğiniz için teşekkür ederim.

Aileme: İçeriği her zaman sevmesenez bile hayallerimi her zaman desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Lord Byron, Poe ve Arrow'a: Okuyamazsınız ama geç saatlerdeki yalnız anlarımda ve stresli günlerimde yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Ve son olarak ama en az onunlar kadar önemlisi: sana teşekkür ederim. Okuyucuya... çünkü sen olmadan bütün bunların hiçbir anlamı yok.